

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

The Honey Badgers
Chronicles

TO KILL A BADGER

"Hot and humorous." —USAToday.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Honey Badger Chronicles için övgüler

"*Breaking Badger*'da sıkıcı sayfalar yok... Laurenston, okuyucuları, her zaman eğlenceli olan aile, arkadaşlar ve şekil değiştirenlerin dinamikleriyle dolu bir dünyaya çekiyor. Akıllı ağızları ve ilginç yetenekleri olan ikincil karakterler, yüksek oktanlı eğlenceyi artırıyor. Cesur Mads, tehlikeli akrabalarıyla savaşıırken, takım arkadaşlarının da arkadaş olabileceğini ve gerçek ailenin senin seçtiğin aile olduğunu öğrenirken, durmak bilmeyen şakalar, bolca kan ve vahşet ve ateşli aşk sahneleri var." — **BookPage**, *Breaking Badger* hakkında

"Laurenston, kendine özgü alaycı üslubu ve abartılı mizahıyla 'Honey Badger Chronicles' serisini MacKilligan kardeşlerin arkadaşlarına genişletiyor. Hayranlar bu kitabı okumak için can atacaklar... Laurenston, halk kütüphaneleri için zorunlu satın alma listesinde olmalı." — **Library Journal**, *Breaking Badger* hakkında

"Çılgın, muhteşem bir yolculuk." — **Kirkus Reviews**, *Badger to the Bone* hakkında

"Shifter romanlarının hayranları, Honey Badger Chronicles serisinin son kitabını kaçırmak istemeyecekler." — **Bookish**, *In a Badger Way* hakkında

"*Hot and Badgered*'ı okuduktan sonra, hayatımın hangi alanlarında bal porsukları gibi olabileceğimi kendime sordum. Laurenston'ın yazılarında en sevdiğim şeylerden biri Laurenston'ın yazılarında en sevdiğim şey, çok olumlu, ilham verici ve eğlenceli olmasıdır, çünkü öfkeli, korkusuz kadınlar kendilerine yer açarlar, işlerini hallederler ve kahramanlardır. Daha fazla bal porsuğu lütfen." — **Smart Bitches, Trashy Books** on *Hot and Badgered*

"Laurenston, maceranın ve romantizmin merkezinde genellikle absürtlüğün yattığını anlayan bir komedi dehasıdır. ...Laurenston, yeni kitabı *Hot and Badgered* ile yine başardı. Bu kitap, Yılın En İyi Kitap Başlığı ödülünün en güçlü adayıdır." — **Amazon Kitap İncelemesi**, *Hot and Badgered*

"Shelly Laurenston'ın şekil değiştirenlerin dünyası komik, seksi, çoğu zaman rahatça şiddet içeren ve her zaman kesinlikle büyüleyici. Hikaye, şaşırtıcı

şaşırtıcı dönüşler, sürprizler ve korkusuz bal arısı cesareti ile ilerliyor. Kesintisiz aksiyon, mükemmel karakter gelişimi ve bolca alaycı mizah da Laurenston'ın yeteneklerinin kanıtı." —**BookPage**, *Hot and Badgered* hakkında

“Karakterlerinin neşeli çılgınlığına rağmen, Laurenston komiklik ve aksiyonun arasında bazı ağır konuları da ele alabiliyor. Ruh sağlığı sorunları Stevie, kız kardeşlerinin ve Shen'in sevgisi ve desteğiyle kendini kabul etmeye çalışırken ele alınmaktadır.

—**The Philadelphia Inquirer**, *In a Badger Way* hakkında

"Laurenston, sıra dışı mizah ve kaosla dolu paranormal romantizm romanları yazıyor... Laurenston beni kahkahalara boğuyor. İnsanları yataklarından yuvarlanacak kadar güldürdüğü biliniyor." —**Sunday Citizen-News**, *Badger to the Bone* hakkında

“Laurenston, hayranlarının beklediği tüm karanlık ve komik çılgınlıkları sunuyor. Tanıdık yüzler ve birkaç tuhaf, keyifli tanıdık yüzler ve birkaç tuhaf, keyifli sürprizle dolu olan olay örgüsü, gelecekte olacaklara dair merak uyandıran vaatler verirken, açık uçları da düzgün bir şekilde birleştiriyor. Serinin okuyucuları bu kitabı bir solukta okuyacak.”

—**Publishers Weekly**, *Badger to the Bone* hakkında

Shelly Laurenston'in diğ er eserleri

The Pride Serisi

The Mane Event

The Beast in Him

The Mane Attraction

The Mane Squeeze

Beast Behaving Badly

Big Bad Beast

Ayı Kızla Tanışır

Bunun İçin Uluma

Avantajlı Kurt Bite

Me

Kargaların Çağrısı Serisi

Serbest Bırakma

Yıkım

İnatçı

Bal Ayısı Günlükleri

Sıcak ve Badgered

Kötü Bir Badger

Şeklinde

Kemiklerine Kadar

Badger Kötü Olmak

İçin Doğmuş Badger

BADGER'I ÖLDÜRMEK

SHELLY LAURENSTON

kensingtonbooks.com

İçindekiler

[Övgü](#)

[Ayrıca](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Önsöz](#)

[**Bölüm 1**](#)

[**Bölüm 2**](#)

[**Bölüm 3**](#)

[**Bölüm 4**](#)

[**Bölüm 5**](#)

[**Bölüm 6**](#)

[**Bölüm 7**](#)

[**Bölüm 8**](#)

[**Bölüm 9**](#)

[**Bölüm 10**](#)

[**Bölüm 11**](#)

[**Bölüm 12**](#)

[**Bölüm 13**](#)

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Epilog

KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing
Corp. tarafından yayınlanmaktadır.
900 Third Avenue
New York, NY 10022

Telif hakkı © 2025 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde veya hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimler bir veya birkaç kişiyi tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etmek amacıyla kullanılmamıştır.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM

Ofisi. ISBN: 978-1-4967-3022-0 (e-kitap)

ISBN: 978-1-4967-3020-6

AB'de ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda yetkili temsilci eucomply
OU, Parnu mnt 139b-14, Apt 123
Tallinn, Berlin 11317, hello@eucompliancepartner.com

Honey Badger serisinin tamamı, sınıfın arkasında, ortama uyum sağlamaya çalışan tuhaf çocuğu gören tüm eğitimcilere/öğretmenlere adanmıştır. Bunlardan biri, liseye kadar benim 10. sınıf İngilizce öğretmenim ve sınıf öğretmenim olan Bay Lemos'tu. O, yazdıklarımı her zaman ciddiye alırdı. Yazdıklarım saçma olsa bile, bana bir editör gibi geri bildirimde bulunurdu. O zamanlar farkında değildim, ama bu destekleyici enerji benimle kalacak ve yıllarca çalışmalarımı yönlendirecekti.

Sonra Bayan Kingsley vardı. O benim öğretmenim değildi. Lisedeki en iyi arkadaşımdı. Sosyal bilgiler dersinde arkamda oturduğunda tanıştık. On yıllardır, zorlu mesleklerden birinde başarılı bir kariyer yapıyor. Donanma komandosu, CIA ajanı veya savaş alanı hemşiresi gibi... O bir ilkokul öğretmeni. Ve en iyilerinden biri. Beni ve yazılarımı her zaman destekledi. Ve bugüne kadar *hala* arkamda duruyor.

Bu yüzden, benim gibi farklı olan çocuklara yardım eden tüm o harika öğretmenlere teşekkür ederim. Size her zaman minnettar olacağım.

Önsöz

"Ben bunun için başvurmadım."

Ve gerçekten de olmamıştı! Kevin gerçekten olmamıştı! Üç aydır müşterisinin güvenlik şefiydi. Bu, adamı korumak ve ekibini yönetmekle yükümlü olduğu anlamına geliyordu. Ancak bu, müşterisi bilgi almak için birini işkence ederken kenarda durması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Onu bırakıyorum," dedi Kev herkese.

"Hayır! O piç kurusu benden çaldı ve ben onu geri alacağım!" müşterisi, üç aydır Kev'in sınırlarını bozmaya başlayan kalın Fransız aksanıyla bağırdı.

İş başvurusunda bulunduğunda Fransız'a Fransızca bilmediğini söylemişti. İngilizce dışında başka bir dil de bilmiyordu. Ama müşterisinin Amerikalı bir güvenlik ekibi olmasını sevdiğini hissediyordu. Steroidle güçlendirilmiş kasları, ona bazı Avrupalı güvenlik ekiplerinden daha fazla korunduğunu hissettiriyordu. Muhtemelen çok fazla Amerikan aksiyon filmi izlemişti.

Ve belki de, tüm bu saçmalıkları izledikten sonra, müşterisi güvenlik ekiplerinin herkesi öldürmeye başlayacağını düşündü, çünkü filmlerde öyle yapıyorlar. O filmlerde, ekipler her zaman en eski dövüş sanatlarını bilir, her türlü silahı kullanabilir, helikopter uçurabilir ve her şey bittiğinde, içlerinden biri kızı kapar. Ne yazık ki, gerçek güvenlik hiç de öyle değildi. Sıkıcı ve sıkıcı olabilirdi ve müşteriniz anlaşmalar yaparken veya en son kız arkadaşıyla sevişirken saatlerce kapıların önünde beklemek zorunda kalabilirdiniz.

Kev'e göre, bu işin bir parçası olmayan şey, bu adamın insanlara işkence etmesini izlemektir.

"Eğer senden çaldıysa," diye düşündü Kev, "polisi arayalım. Onlar halletsin. Yasal olarak."

"Aptal mısın sen? Onu polise götüremeyiz." "Onu burada tutmayacağız!" diye karşılık verdi Kev.

"Sen benim için çalışıyorsun, değil mi? Benim dediklerimi yaparsın." Sandalyeye bağlanmış Asyalı adama işaret etti. "Şimdi parmaklarını kır."

Şaşkın bir şekilde Kevin, Fransız adama birkaç saniye sessizce baktı. "Ne yapayım?" diye sordu Kev sonunda.

"Parmaklarını kır. Hemen."

"Adamın parmaklarını kırmayacağım. Onu serbest bırakacağım."

"Sen zavallısın," diye homurdandı müşterisi, sonra diğer adamlardan birini işaret etti. "Sen. Sen onun parmaklarını kır."

Takım arkadaşı omuz silkti, sonra öne çıkıp adamın ellerinden birine uzandı.

Kev kolunu kaldırarak onu engelledi. "Ne yapıyorsun sen?" "Bu adamın elini kıracağım."

"Hiçbir şeyi kırmayacaksın," dedi Kev dişlerini sıkarak. "Buna izin vermeyeceğim."

"Öyle mi?" diye sordu müşterisi, kendini beğenmiş bir şekilde. "Bunu nasıl engelleyeceksin? Okyanusun ortasındayız."

Yatı, limandan birkaç deniz mili uzaklıktaki Singapur Boğazı'na demirlemişlerdi. O mesafeyi yüzerek güvenli bir yere ulaşabilirdi, ama yanında bir esir taşıyorsa bu mümkün değildi.

Fark etmezdi. Bunun olmasına izin vermeyecekti. Hayatında kimseyi öldürmeden yaşamayı başarmıştı; şimdi de başlamayacaktı. Bir milyarderı kızdırmak anlamına gelse bile.

Kev, kabini hızlıca gözden geçirmek için bir dakika durdu. Bu gemiyi herkesten daha iyi tanıyordu. Korsanlar gemiye çıkarsa, müşterisini kurtarabilmek için geminin her yerini keşfetmek için zaman ayırmıştı. Şimdi tam da bunu yapacak gibi görünüyordu, ama Kev buraya geldiğinden beri tek kelime etmemiş sakin bir Asyalı adamla. Adam üzgün de görünmüyordu. Kev'in takım arkadaşı, plastik kelepçeyle bağlanmış bir ele uzanırken bile. Sadece meraklı kahverengi gözleriyle orada oturmuş, önünde olup bitenleri izliyordu. Garipti, ama Kev'in bunu analiz edecek zamanı yoktu. Gerçi, esirinin milyonlarca insanın ölümünden sorumlu bir savaş suçlusu olmadığını umuyordu. Ama öyleyse bile, Kev, müşterisinin onu kendi tarafına çekmek için bunu ona çoktan söylemiş olacağından emindi.

Hızlı hareket etmesi gerektiğini bilen Kev, bu kabinde birbirine zıt iki kapı olduğunu fark etti. Sağındaki kapıya bakarken, diğer kapının dışında sönük bir gürültü duydu. Koridorda adamları vardı, belki biri takılıp düşmüştü.

Ama yine de... Kev, Asyalı adamın kıyafetini kısaca inceledi. Bu, onun da Kev'in müşterisi gibi zengin bir aileden geldiğini gösteriyordu. Yalnızca kol düğmeleri bile küçük bir servet değerindeydi ve özel dikilmiş smokin tasarımcı markaydı. Bir de saat vardı. Kolayca yarım milyon dolar değerindeydi. Yani adamın muhtemelen

kendi güvenlik ekibi vardı. İşler hızla kötüye gidiyordu ve Kev tüm bu konuda akıllı davranması gerektiğini biliyordu.

El işareti ile adamlarına sessizce silahlarını çekip hazır olmalarını söyledi. Kendi Glock'unu çekti ve bir elinde tutarken diğer eliyle kapıyı açtı.

Kapının dışında duran küçük Asyalı kız - ve o bir kızdı, belki on yedi yaşlarında - adamlarından birinin omzuna tırmanıyordu; küçük vücudu dalış kıyafeti ile kaplıydı ve sırtına bir zıpkın tabancası bağlıydı. Bacaklarını adamının boynuna doladığında, Beretta'nın namlusunu adamın kafasının üstüne dayadı ve - koyu kahverengi gözleri Kev'inkilerle kilitlendiğinde - tetiği çekti.

"Siktir!" Kev, kan ve beyin parçaları yüzüne ve göğsüne sıçradığında şok içinde bağırdı, sonra kapıyı kapattı ve adamlarına döndü.

"Çıkarın onu! Çıkarın onu!"

Adamlarından ikisi hemen müşterilerinin yanına gidip onu yakalarken, üçüncüsü diğer kapıyı açtı. Adam iri yapılydı, bu yüzden kabinin kapısını tamamen kapattı. Ama yine de geçmesi gerekirdi. Bunun yerine, orada öylece durdu. Diğerlerinin çıkışını engelliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kev. "Çekil!"

Hareket etti. Ormanda dev bir meşe ağacı gibi geriye düştü, boğazına bir bıçak saplanmıştı, başka bir küçük kadın bıçağı etinden çekene kadar kendi kanında boğuluyordu. Kadın tamamen siyah giyinmişti; bacaklarına, botlarına ve beline sarılmış korsesine birden fazla bıçak takılıydı.

Kev bir sonraki emri veremedi, silahlar kaldırıldı ve adamları ateş etmeye başladı, ama o hemen durmalarını emretti. Bu yeni kız da gençti! Kev'in ortanca kızından daha büyük görünmüyordu.

Neyse ki, ekibi hala emirlerine uydu ve ateş etmeyi bıraktı. Birkaç saniye sonra, kız zarar görmeden açık kapıya geri sıçradı ve...

. . sırttı. Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi sırttı. Tıpkı en küçük kızının evlerinin arkasındaki gölde bir ördek bulduğu zamanki gibi. Tabii ki, o ördek ona saldırdı ve şimdi tüm kuşlardan nefret ediyordu . . .

Hâlâ sırtarak, kız müşterilerini işaret etti ve hepsi ona baktı, ne olup bittiğini merak ederek.

Belki de Fransız bu durumu hak etmişti. Kev, bu işi almadan önce müşterisinin ne yaptığını bilmiyordu. Adam, böyle kızları satarak milyarlar kazanmış olabilirdi. Kev bilmiyordu ve

umursamıyordu. Tek bildiği, oradan çıkması ve esiri de yanında götürmesi gerektiği idi.

"Öldürün onu!" diye bağırdı müşterisi, kızı işaret ederek. *"Hepsini öldürün!"*

Kev bu kadar saçma emirlere pek şaşırmamıştı, ama adamlarının bu emirlere uymasına ve kapıda duran kıza tekrar ateş açmasına şaşırmıştı.

Kev hızla hareket ederek esire gitti.

"Merak etme," dedi adama. "Seni buradan çıkaracağım." Adam sessizce ona baktı ve Kev, adamın söylediklerini anlamadığını fark etti. Son bir saatte başına gelenlere henüz tepki vermemişti, bu yüzden Kev, adamla başarılı bir şekilde iletişim kurmak yerine onu buradan çıkarmayı düşünmeliydi. Zamanı yoktu.

Silah sesleri aniden kesildi ve adamları bir çocuğun cesedine değil, boş bir koridora bakıyordu. Bir şekilde, ekibi bıçaklı kıza vurmamayı başarmıştı. Yine. Kev, Beretta'lı kıza ne olduğunu bilmiyordu. Ancak herkesin dikkati başka bir şeye odaklanmışken, bu fırsatı değerlendirip taktik bıçağını kullanarak adamı serbest bıraktı. Sandalyenin yanına çömeldi ve bacaklarındaki bağları hızla kesti. Adamın ellerini çözmek için geriye doğru çömeldiğinde, ellerinin zaten serbest olduğunu ve esirin bileklerine hissi geri kazandırmak için ovuşturmakla meşgul olduğunu fark etti. Bunu nasıl başarmıştı ama...

O sırada adam ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. Ve göz kırptı.

Kev buna tepki veremedi, çığlık sesleri duydu ve başını kaldırdığında, adamlarından birinin açık bir acil durum kapağından tavana doğru sürüklendiğini gördü. Birkaç saniye sonra kanayan bir ceset dışarı atıldığında, diğerleri geriye doğru sendeledi. Adamlarından bir diğeri, altındaki zemin açılmış gibi görünüp kısmen aşağı çekilirken çığlık attı. Ekibinin geri kalanı onu yerinde tutmak için kollarından tuttu, ama sonunda adam direnmeyi bıraktı ve sıkıştığı yerde öldü.

Kollarını bırakmışlardı ki, Beretta'lı ilk kız yeniden ortaya çıktı ve Kev uyarıda bulunamadan, sırtına bağladığı zıpkın tabancasını kullanarak müşterilerini yakaladı.

Mızrak, kemiği delip geçerek üst bacağına saplandı. Fransızın acı çığlıkları etraflarında olup biten her şeyi bastırdı ve kız müşterilerini geldiği yöne doğru çekip götürdü. Fransız uzanarak kapının bir kenarını yakaladı ve hayatı pahasına tutundu.

Kev, pek düşünmeden müşterisine yardım etmek için ona doğru ilerlemeye başladı. Bu, pahalı bir smokin giymiş bir adamı işkence etmeye hazır bir adama yardım etme arzusundan çok içgüdüsel bir hareketti, ancak omzuna konan bir el onu durdurdu.

"Ben olsam yapmazdım," dedi arkasında, İngiliz aksanı gibi gelen düşük bir erkek sesi. "O oldukça sinirli."

Sinirli mi? Kev, zıpkın silahını bırakıp Kev'in müşterisinin tasarımcı takım elbisesinin arkasından tutup onu koridora sürükleyen kızı böyle tanımlayacağından pek emin değildi. Fransız adam ahşaba o kadar sıkı tutunmuştu ki, kapının bir kısmını da beraberinde götürmüştü, ama bu onu durdurmamıştı.

Müşteriyi koridora çıkardıktan sonra, zıpkın silahını aldı ve adamı okyanustan bir köpekbالیğı çekiyormuş gibi sürüklemeye başladı, arkalarında kalın bir kan izi ve Fransız adamın çığlıkları bırakarak.

"Hayır, hayır, Maxine. O değil."

Yine şaşkına dönen Kev, bıçaklı kızın boğazını kesmek üzere olduğunu fark etti. Ama eski esir onu durdurmuştu, bunun için ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Bu noktada, tek istediği eve, karısına ve kızlarına sağ salim dönmekti.

"Sadece Max, Bay Zee," dedi neşeli genç kız gülümseyerek. "Onu öldürmemi istemediğinizden emin misiniz?"

"Onu öldürmek deme, canım. John Woo filminde değilsin."

"Acısız yapabilirim," diye ısrar etti. "Eğer isterseniz. Ya da ona acı çektirebilirim. Hatta onu ağlatabilirim ya da domuz gibi çığlık attırabilirim. Eğer hoşunuza giderse. İşkence yapmada çok iyi olduğumu keşfettim, çünkü insanların ölürken çıkardıkları sesler umurumda değil!"

Kızın az önce söylediği şeylerin en kötüsü, bunları sanki kızlarından biri en sevdiği spor ayakkabılarına parlaklık katmaktan bahseder gibi söylemesiydi. Çok neşeli ve mutluydu. Hala gülümsüyordu! Bu çok korkutucuydu!

Kız devam etti. "Ablam, bu şekilde olmamın nedeninin sosyopat olmam olduğunu söylüyor. Ama bu konuyu inceleyen küçük kardeşim, benim *tam* bir sosyopat olmadığımı söylüyor. O, benim sadece *sınırd*a bir sosyopat olduğumu düşünüyor. Ama ben tamamen normal olduğumdan eminim!"

"Değilsin," dedi adam, Kev konuşmadan. "Ama sorun değil," diye devam etti adam. "Takdir edilmesi gereken başka niteliklerin var."

"Awww. Teşekkürler, Bay Zee!" Onun sırtışı Kev'i tavana tırmanmak istemesine neden oldu.

"Hazır mıyız?" omzuna büyük bir pala dayamış sarışın beyaz bir kız, kapının önünde durarak sordu. Silahın ucundan kan damlıyordu, ama Kev buna ya da kızın yüzüne sıçrayan kana odaklanmayı reddetti. Yapamadı. "Gitmeliyiz. O şeyi almalıyız," dedi ve Kev'e daralmış gözlerle baktı.

"Evet, evet. O şeyi. Tabii ki," dedi adam. "Ama geri dönmeden önce birkaç yere uğramak için vaktimiz olduğunu düşünüyorum."

"Oooh!" bıçaklı kız, heyecanlı bir üç yaşındaki çocuk gibi ellerini çırparak sevinçle bağırdı. "Bu, düşündüğüm şey mi demek, Bay Zee?"

"Hayır," dedi sarışın. "Bunu yapmayacağız, çünkü gerekli değil ve bundan yararlanmayacağız."

"Neden?"

"Kapa çeneni," dedi sarışın sertçe, sonra adama tatlı bir sesle, "Yine de teşekkürler, Bay Zhao," dedi.

"Endişen için teşekkür ederim, sevgili Mads, ama eve dönmeden önce o duraklara uğramamız gerektiğini düşünüyorum," diye ısrar etti adam. "Çünkü görünüşe göre Max-a-lona, sevgili Emily'nin saatini kaybetmiş."

"Sadece Max, Bay Zee. Ve hayır, ben kaybetmedim... Oh, lanet olsun," diye homurdandı, boş bileğini tutarken aniden ayaklarının altını ve etrafını incelemeye başladı.

"Tock'a saatini kaybedeceğini söylemiştim," dedi sarışın.

"Kaybetmedim. Yanlış yere *koydum*."

"Aradaki fark ne?"

"Anlamsal."

"Bay Zhao!" Silahlar ve bıçaklarla donanmış, güney Asya kökenli olduğunu tahmin ettiği başka bir kız kabine girdi. Sırtına kadar uzanan kahverengi saçları uzun bir örgü şeklindeydi ve hemen Zhao'nun yanına gidip ona sıcak bir kucak verdi. "İyi olduğunuza çok sevindim."

"Teşekkürler, Cass."

"Bana beş dolar borçlusun," dedi sarışın kız uzun saçlı kıza. "Max!

Tock'un saatini mi kaybettin?"

"Bahis mi yaptınız?"

"O seni pataklayacak."

"Hayır, hayır," dedi adam. "Hızlı hareket edersek olmaz. Alışverişimizi yapıp zamanında geri dönebiliriz. Sonunda Kev'e işaret etti. "Ama önce buradaki arkadaşım ile ilgilenmem gerekiyor."

Uzun saçlı kız Kev'i bir an inceledikten sonra sordu, "Bizim... yapmamızı ister misin?" İşaret parmağını boğazına mümkün olduğunca dramatik bir şekilde götürdü.

"Hayır, hayır," dedi Zhao gülümseyerek. "Onu güvenli bir yere götürmem gerekiyor." "Ohhhh! Bu sorun değil. Yat personeli şu anda mavna ama o hareket etse iyi olur." Kendi bileziğindeki saate baktı. "Tock ve zamanı bilirsin. Her şeyi saniyesine kadar planlamış."

"Elbette." Zhao, Kev'e döndü. "Bugün yardımın için teşekkürler, Kevin."

Kev, adamın adını nasıl bildiğini sormayacaktı. Müşterisi hiçbir zaman isimlerini kullanmamıştı. Sadece işaret edip taleplerini iletmişti.

"Rica ederim, efendim."

Uzun saçlı kız öne çıktı. "Tamam," sol tarafı işaret etti, "o tarafa git. Tock'u görürsen, uzun boylu, kıvrık saçlı ve yüzünde hiç bitmeyen bir mutsuzluk ifadesi olan kızı, ona Max'in saatini kaybettiğini söyle. Kafana kurşun sıkmadan önce yap bunu, o zaman bizimle olduğunu anlar ve seni köpek gibi öldürmez."

"Kaybetmedim," diye itiraz etti diğer kız. "*Yanlış yere koydum.*"

"Tock umursamayacak." Uzun saçlı kız Kev'e ödüllü bir gülümseme attı. "Seninle tanışmak çok güzeldi Kevin."

Bu noktada konuşamayan Kev, sadece başını salladı ve dışarı çıktı. Kimse tarafından tehdit edilmeden güverteye vardığında, son personel de mavnaya biniyordu. Hepsi korkmuş ve şaşkın görünüyordu. Kev de o anda öyle hissettiği için, mutlu bir şekilde onlara katıldı.

Mavna yatın oldukça uzağına ulaştığında, Kev sonunda rahat bir nefes aldı.

"Karaya vardığımızda ne diyeceğiz?" diye sordu yat kaptanı, geminin deniz mil mil uzaklaşmasını izlerken Kev'e.

"Sadece korsanlar deyin."

"Bizi serbest bırakan korsanlar mı?"

Kev, başından geçenleri hala anlamaya çalışırken başını salladı.

"Sadece korsanlar deyin," diye tekrarladı.

"*Monsieur'a* ne olduğunu ne diyeceğiz..." "O öldü."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, yatı batıran patlamanın gücü okyanusa o kadar güçlü bir şok dalgası gönderdi ki, Kev bir eliyle korkuluğa tutunup diğer eliyle yat kaptanını tutarken, uzun bir süre boyunca mavnanın alabora olacağından emin oldu. Neyse ki bu olmadı ve insanlar şimdi çaresizce birbirlerine sarılıp ya ağlayarak ya da sessizce titreyerek mavna yoluna devam etti.

Bir iki dakika sonra, hala düşen yat enkazının arkasından bir sürat teknesi hızla geçerek kıyıya geri döndü. Pahalı bir smokin ve parlak turuncu bir can yeleği giymiş yalnız bir Asyalı adam, beş genç kızın arasında gülerek ya da birbirleriyle tartışarak direksiyona geçmişti. Kev, bunun bir tür garip cinayet kültürü olduğunu düşünse de, zengin bir babanın kızını ve arkadaşlarını aile toplantısı öncesinde kısa bir geziye çıkardığını sandı.

Tekne mavnanın etrafında hızlı bir dönüş yaptı ve Kev o anda bıçaklarla dolu kızı fark etti. Kız elini kaldırıp salladı, yüzünde büyük, mutlu ve *rahatsız edici* bir gülümseme vardı. Sonra, bakışlarını Kev'e sabitleyerek elini ağzına götürdü, işaret parmağını kaldırdı ve dudaklarına bastırdı.

"Evet," diye tekrarladı yatın eski kaptanına. "Korsanlar. Korsanlar diyelim." Ve Kev, yerel hükümet yetkililerine ve yatın içinde ne olduğunu soran herkese tam olarak bunu tekrar edecekti. Aslında, hayatının geri kalanında bu gün olanlarla ilgili tek söyleyeceği şey bu olacaktı.

* *

Arthur Zhao, eski futbol sahasının tribünlerinde, güzel karısının hemen yanındaki boş yere oturdu. Yerel halk tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu, ama karısı değil. Karısı asla. O, "kaba gösterilere" inanmazdı. Etkinlik ne olursa olsun. Bunun yerine, son derece pahalı Chanel takım elbisesini, ayakkabılarını ve çantasını giymiş, Wisconsin'in havası son anda değişirse diye yanına hafif bir rüzgarlık katlamış olarak oturuyordu.

"Çok geç kaldın," dedi ona bakmadan. "Önce İtalya'da birkaç şey almamız gerekti."

"Görüyorum," dedi, gözleri ödülleri ve diplomaları almak için sahneye çıkmaya hazırlanan cüppeli ve kepekli öğrencilerin arasına atlayan beş genci izliyordu. "Kan bağı olmayanlara ne kadar harcadın?"

"Onlar benim hayatımı kurtardı."

Gözlerini devirdi. "İstediğin zaman kendini özgür kılabilirdin. Onu sınıyordun."

"Tabii ki deniyordum. Kendi başına yola çıkmak üzere. Ve ne kadar da harika bir şekilde geçti. Hepsi geçti. Hepsi A+ aldı." Bir bacağı diğerinin üzerine attı; pantolonundan, orada olduğuna emin olduğu bir tüyü çıkardı. "Dürüst olmak gerekirse, burada olmana şaşırdım, güvercinim."

"Neden?"

"Son konuşmamızda, kızının Amerikan eğitimi dışında hiçbir şey vermeyen alt kast okulundan mezun olmasını izleyerek zamanını boşa harcamıyordun."

"Zaman kaybı gibi görünüyor. On beş yaşında buradan mezun olabilirdi."

"Ve tüm arkadaşlarını geride bırakacak mıydı?"

"*Arkadaşları mı?*" diye sordu. "Genç casusu, küçük Viking'i, aktrisi ve işe yaramaz yarı Asyalıyı mı kastediyorsun?"

"Burada oturduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu "genç casus"un annesi arkalarından. "Ve ikiniz de İngilizce konuşuyorsunuz? En azından çocuklarımız hakkında kötü konuşurken Kantonca konuşma nezaketini gösterin."

Arthur, etraflarını çevreleyen üç aileye bir göz attı. "Genç Casus" Emily "Tock" Lepstein-Jackson'ın ebeveynleri — annesi İsrailli, babası Jamaikalıydı; "aktris" Cass "Streep" Gonzalez'in ebeveynleri — Katolik ve antik her şeye düşkün Filipinlilerdi; ve Maximus Dominus MacKilligan'ın iki kız kardeşi — adı buydu, değil mi? O, ona ısrarla Bay Zee diye hitap ediyordu — ya da karısının ısrarla ona dediği gibi, "yarı Asyalı". "Genç Viking" Mads Galendotter'ın kan bağı olan akrabaları vardı, ama hiçbirisi, onlara değer verdiklerini gösterebilecek bir etkinliğe katılmayacaktı. Ancak zamanla, diğer üç aile ve iki kız kardeş Viking'i sessizce "evlat edindiler", onun kızlarıyla istediği kadar kalmasına izin verdiler, akşam yemeği yemesini sağladılar ve her Amerikan bayramında gidecek bir yeri olmasını sağladılar.

İlk bakışta, bu dört aile arasında *hiçbir* ortak nokta yoktu ve sevgili karısının, onların birbirlerinden

ama bu doğru değildi. Hepsi bal porsuğu olduğu için pek çok ortak noktaları vardı.

Sadece bir düşünceyle, herhangi biri insan formundan bal porsuğu formuna geçebilirdi. Ancak, diğerk şekil değıştiren toplulukların aksine, onun türü neredeyse tamamen hiçbir şeye dönüşemeyen tam insanların arasında yaşıyordu. Neden bu sıradan insanlarla uğraşsınlar ki? Çünkü yapabilirlerdi. Çünkü kolaydı. Çünkü ayılar ve kedi şekil değıştirenlerin aksine, bal porsukları minik tam insanlar arasında devler değildi. Ve çünkü tam insanlarla oynamak eğlenceliydi.

Yüzyıllar boyunca, bal porsuğu şekil değıştirenler hanedanlar kurmuş, despotları yıkmış ve savaşlar çıkarmışlardı. Ayrıca kraliyet mücevherlerini çalmış, antik eserleri kaçırmış ve sonsuz sayıda sanat eserini taklit etmişlerdi, böylece gerçek eserleri oturma odalarında sergileyebiliyorlardı, ta ki bir gün birinin garaj satışında üç dolara satılana kadar.

Bu yüzden Arthur, Singapur sokaklarında tam insanlar tarafından yakalandığında hiç endişelenmemişti. Onlar onu yatağı götürmeden çok önce, kendisine ve şehir sokaklarına en az zarar vererek o durumdan kurtulabilirdi. Ama yıllardır, en küçük kızı ve arkadaşlarının birlikte çalıştıklarında nasıl olduklarını dolaylı olarak duymuştu. Hepsini iş başında görmek istiyordu.

Hayal kırıklığına uğramamıştı.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, güvенеbileceğı arkadaşlarının olması iyi bir şey olduğunu güçlü bir şekilde hissetmişti. Karısıyla tanışmadan çok önce de böyle arkadaşları vardı. Karısının da öyle. Tabii ki, ikisinin de arkadaş grupları kendileri gibi ailelerden geliyordu. Hong Kong'un hala İngiliz toprağı olduğu ve Ming Hanedanlığı'ndan bu yana çok uzun bir geçmişı olduğu dönemde Hong Kong'da doğup büyümüş zengin bal arıları. Lorraine'in soyu, Ming Hanedanlığı'nın ilk imparatorunun ilk cariyelerinden birinden geliyordu.

Ne yazık ki, karısı için, Nelle'in şu anki arkadaşlarının hiçbirisi bu tür bir soylu aileden gelmiyordu. Lorraine, kızlarının arkadaşlarının, kendileri kadar zengin ve güçlü bir ailenin yanında olmayı hak etmeyen "önemsiz insanlar" olduğuna inanıyordu. Arthur, kendi soyuna rağmen, hiç böyle hissetmemişti, ama bu konuda onunla tartışmaya gerek görmedi, çünkü buna hiç gerek olmamıştı. Küçük Nelle yürümeye başladığında, kimseye kendisi için savaşmasına gerek olmadığını açıkça belli etmişti. İstedığı şeyi, istediğı şekilde yapıyordu ve bunu yaparken asla kaba davranmıyordu. Tıpkı annesi gibi.

Karısı ile Tock'un annesi arasında çirkin bir kavga çıkmasını önlemek isteyen Arthur, kızının arkadaşlarının ebeveynlerine dönerek, "Umarım hepiniz bu akşamki kutlamaya evimize gelirsiniz. Büyük kızımız Nelle ve kızlarınız için harika bir akşam hazırladı, çok keyifli bir etkinlik olacak" dedi.

"Hey!" Arthur'un tanımadığı, tam insan olan bir ebeveyn, birkaç sıra önlerinde otururken sesini yükseltti. "Kocam ve ben de evimizde büyük bir barbekü partisi veriyoruz! İsterseniz uğrayabilirsiniz. Kız basketbol takımının tüm yeleri için! Harika sezonlarını kutlamalıyız, değil mi?"

Arthur, karısı dışında gruptan kimsenin, yüksek sesle yaptıkları özel konuşma sırasında ağzını açan zavallı kadına sessizce bakmak istediğinden emin değildi. Ancak, tüm bu sessiz bakışların nedeni öfke ya da sinirlilik değildi. Hayır. Onlar sadece... düşünüyorlardı. Bu kişinin evinde düzenlenecek tamamen insanlara ait bir etkinliğe katılmanın değip değmeyeceğini tartışıyorlardı.

Özellikle, Gonzalezes ailesi, tam insan olan bu ailenin evinde alınmaya değer ne tür dini eserler olduğunu merak ediyorlardı — muhtemelen hiçbir şey, çünkü Arthur'un oğullarından birinin deyimiyle, hepsi "paraya pek önem vermeyen" tiplerdi ve Gonzalez ailesi, sanat dünyasının karaborsa alıcıları ve satıcıları arasında, dini eserleri seçme, alma ve yeniden yaratma konusunda mükemmel zevkleriyle tanınıyordu.

Lepstein-Jackson ailesi, kadını, onları tehlikeli bir duruma çekmeye çalışan yabancı bir ajan olup olmadığını anlamak için açıkça szyordu.

Karısı ise bu "köylü"nn neden kendisiyle konuştuğunu merak ettiği için ona bakıyordu.

O zavallı tam insanın yüzündeki tatlı, misafirperver gülümseme yavaşça kayboldu ve boğazını temizledikten sonra, geri dönüp diploma almaya başlayan ğrenci sırasına odaklandı. Kocası hızla elini tutup sıktı, diğer tam insan ebeveynler ise ifte yaklaştı. Etkinliğin geri kalanında, kadın bir daha geri dönmedi.

"Evimde düzenlenen bu küçük partiyi ben mi onayladım?" diye sordu karısı.

"*Bizim* evimiz, Lorraine. Ve bu, en büyük kızımızın en küçüğüne verdiği bir hediye. Senin onaylayacağını düşündü."

"Onaylamadım." Kızlarının arkadaşlarının ailelerine küçümseyen bir el hareketi yaptı. "Gerçekten bu *insanları* evimde istediğimi mi sanıyorsun? Alınma," diye ekledi.

"Alınmadım," diye karşılık verdi Tock'un annesi.

"Katılmayı *çok* isteriz," dedi Streep Gonzalez'in annesi Lorraine'e neşeli bir gülümsemeyle ve gözlerinde nefretle. Sonra kocasına Filipinler'in ana dili olan Tagalog dilinde "O kaltağı nefret ediyorum" diye mırıldandı. ve Arthur, parmağını hızla kaldırarak karısının karşılık vermesini engelledi, çünkü ikisi de Tagalog dilini biliyordu.

"Kesinlikle orada olacağız, Bay Zhao."

Uh-oh. Arthur, Duke Maximilian Joseph MacKilligan'ın kız kardeşlerini tamamen unutmuştu — adı buydu, değil mi?

En büyüğü Charlie, yüzünde Arthur'u endişelendiren zoraki bir gülümseme vardı, çünkü kardeşlerini çok koruyordu. Tüm MacKilligan kardeşlerin anneleri farklıydı, ama aynı işe yaramaz babaları vardı ve bu baba, evlerine tehlike ve korku getirmeye devam ediyordu. Bu durum, üçünü savaş arkadaşları gibi birbirine bağlamıştı.

"Bu gerekli mi?" diye sordu karısı Charlie'ye. "Sen ve kardeşlerin de katılacak mısınız? Sadece ruhen orada olamaz mısınız?"

"Bir sorun mu var?" diye sordu en büyük kız.

Arthur öne eğildi, müdahale etmeye hazırды. "Tabii ki

hayır..." "Ayakkabılarını çıkarmıyor," dedi karısı.

Arthur derin bir nefes aldı ve işlerin kötüye gitmesini bekledi.

"Anlamadım?" diye sordu en büyükleri kibarca.

"Evimize girdiğinde ayakkabılarını çıkarmıyor."

Arthur karısına "kültürel farklılıklar"ı hatırlatmak üzereyken, en küçük kız kardeş "Bu mantar yüzünden, Bayan Zhao" dedi.

Arthur, sağındaki iki kızıdan uzaklaşmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı, ama sonra Charlie'nin başını eğip elinin tersiyle burnunu ovmaya başladığını gördü. Gülümsemeyi veya gülmeyi önlemek için mükemmel bir yol.

"Anlamadım?" diye sordu karısı, yüzü çoktan yeşile dönmüştü.

"Ayak mantarı. Max'in durumu *çok* kötü. Ve eminim bildiğiniz gibi, mantar başka şeylere de yayılabilir. Mobilya ve yatak takımları gibi." Bir süre sessiz kaldı, bakışları Lorraine'e kilitlendi, sonra sonunda ekledi: "İnsanlara."

"Ben..."

"Doktorlar her şeyi denedi. *Ben* her şeyi denedim. Benim için tam bir bilimsel deney oldu. Bunları ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Ayakları mantarla kaplı. Her yer pul pul, derisi sürekli soyuluyor. Ayak tırnakları bir kabus. Grotesk. Tek kelimeyle iğrenç. Kız kardeşim bundan çok utanıyor, bu da şaşırtıcı değil, bu yüzden asla ayakkabılarını çıkarmıyor. Asla."

Arthur, kızının tüm arkadaşlarıyla alışverişe çıkmış ve hepsi pahalı mezuniyet kıyafetlerine uygun pahalı topuklu ayakkabılar denemişlerdi, bu yüzden MaxVonda'nın (adı buydu, değil mi?) ayak mantarı olmadığını kesin olarak söyleyebilirdi. Ama neden bu ilklerin yaşandığı anı mahvetmek istesin ki? Karısı, bir kez olsun, birisi tarafından şaşkına dönüp sessizliğe bürünmüştü, üstelik bu kişi, Oxford'daki mezun olduğu üniversiteye gitmek üzere olan on üç yaşındaki bir dahi iken, on dokuz yaşındaki kız kardeşi ise yakınlardaki bir Dairy Queen'de çalışıyordu.

Diplomalar nihayet dağıtıldı, öğrenciler sahneye çıkıp basketbol şampiyonu olup olmadıklarına veya ailelerinde kurtlar olup olmadığına göre değişen derecelerde alkış aldılar. Çok fazla uluma vardı.

Zhao soyadıyla, kızının sahneye çıkması sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Mezuniyet cüppesi açıktı, böylece herkes onun tasarımcı elbisesini görebiliyordu ve kepi kafasında öyle bir şekilde eğikti ki, sanki Milano'da bir podyumda yürüyecekmiş gibi görünüyordu.

Alışveriş gezisinde ona aldığı beş bin dolarlık ayakkabılar, elmas küpeler ve altın elmas kolyeyle sahnede yürüyen kızı - bunların nereden aldığını bilmiyordu ve sormaması gerektiğini de biliyordu - müdürün yanına gidip diplomasını aldı. Okul fotoğrafçısı için poz vermek üzere dönüp kepindeki püskülü diğer tarafa çevirdiğinde, Arthur ve Lorraine nazıkçe alkışladılar. Elbette seyircilerden de aynısını bekliyordu.

Nelle, sonuçta bu okuldaki çoğu çocuktan farklı görünen bir göçmendi; birçok kişinin İngiliz aksanı olarak gördüğü, ama aslında İngilizlerin işlettiği özel okullarda okuyanların tipik Hong Kong aksanı olan bir aksanı vardı; ve ailesi çok zengindi. Kızının kimseye saklamadığı bir şeydi bu. Bu yüzden, bu insanlardan gelen birkaç nazık alkış, Arthur ve Lorraine'in beklediği şeydi.

Ancak aldıkları bu değildi.

MacKilligan kardeşlerin çılgınlıkları, ulumaları ve histerik tezahüratları, Filipinler'den gelen Gonzalez ailesi, Lepstein

Jackson klanı, tüm basketbol takımı ve aileleri, ayrıca otuz mil çapındaki her erkek, Arthur ve karısının uyandırmaya çalıştığı nazik alkışları ve sağduyuyu bastırarak haykırmaya başladı.

Nelle Zhao ve onun doğuştan gelen çekicilik yeteneği konusunda ne kadar yanılmıştı. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

"Bu insanlar bu gece hepimiz evimizde mi olacak?" Lorraine, sesindeki rahatsızlığı gizlemeye bile çalışmadan sordu.

"Ben..."

"Çünkü bu insanlar etrafta dolaşacaksa akrepler ve canlı kobralar besleyemeyiz. Panik yapacaklarını biliyorsun. Özellikle kurtlar. O ulumalar..."

"Etkinliğimizde sadece normal yemekler olmalı. Her ihtimale karşı."

"Tamam." Ayağa kalktı ve Blackberry'sini çıkardı. "Hizmetçilere haber vereceğim."

Hala tezahürat eden kalabalığın arasından geçmeden önce elini tuttu ve ona baktı. Çocuğunun bu insanlarla bu partiyi yapmasına izin verdiği için "teşekkür ederim" demesine gerek yoktu, çünkü birbirlerini kelimeler olmadan da anlayabiliyorlardı.

Lorraine kısa bir baş sallama yaptıktan sonra özgürlüğe doğru ilerlemeye başladı. Karısıyla gurur duyuyordu. Durumu göz önüne alındığında, kendini

iyi idare etmişti... "Ayyyyyyy!"

"Oh, canım!" dedi karısı Charlie MacKilligan'a, "Yanlışlıkla dev ayaklarına mı bastım? Çok özür

dilerim." Lorraine üzgün değildi.

"Baba?" Arthur, birkaç sıra aşağıda onu bekleyen kızını gördü. Kızının, en azından diplomasını alana kadar giyeceğine söz verdiği kep ve cüppe elindeydi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

Sevdiği çocuğa gülümsedi ve kızı da ona gülümsedi: baba ve kızı arasında paylaşılan güzel bir an.

Ve o an, zıplayan bir dişi porsuk çocuğunun önüne atlayıp "Hey, Bay Zee! Gösteriden keyif aldınız mı?" diye bağırmasına kadar sürdü.

"Evet, Max-Tina. Harikaydı. Hepinizle gurur duyuyorum."

"Sadece Max, Bay Zee! Peki, parti için evinize mi gidiyoruz?"

"Evet. İsterseniz hepiniz limuzinle benimle gelebilirsiniz."

"Evet! Limuzinle gideceğiz!" She-badger bacağını kaldırdı ve diğerleri tasarımcı topuklu ayakkabılar alırken, mezuniyet günü için sonunda seçtiği Doc Marten botlarını gösterdi. "Ve bu sefer ayakkabılarımı çıkaracağım, Bay Zee!"

"Sen! MacKilligan!" Lorraine aniden tribünün diğer tarafından bağırdı, hepsi ona doğru baktı, o da Max'i işaret ederek parmağını ona doğrulttu. "O lanet ayakkabıları ayağında tut, köylü! Mükemmel evime o mantarı yaymana izin vermeyeceğim!"

Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açan Max-Nancy — adı buydu, değil mi? — Arthur'a baktı, ama küçük kız kardeşinin kıkırdamasını duyunca, o kocaman gözleri suçlayıcı bir şekilde kısıldı ve yeni mezun, küçük kızın peşinden koşmaya başladı.

Takımın geri kalanı ve en büyük MacKilligan, sevgili Nelle hariç, onların peşinden koştu. O kimseyi kovalamadı. Bunun yerine, elini ona uzattı ve o ona ulaşana kadar bekledi.

Kollarını birbirlerine dolayarak, baba ve kızı limuzinlerine geri döndüler.

"Merak etme, baba."

"Endişelenmek mi?"

"Tüm hayatımı takım arkadaşlarımla geçireceğim diye."

"Bence bu annenin endişesi. Benim değil."

"Eh, öyle bir şey olmayacak. Hepimiz dünyanın farklı yerlerine gidip farklı şeyler yapacağız ve şu anda tek endişem San Francisco'ya yapacağımız küçük aile tatili."

"Ah, evet. O."

Durdu ve Arthur'u da durmaya zorladı. "Bir sorun mu var?" "Bildiğin gibi, ağabeyim şu işi yürütüyor..."

"Tatil."

"Evet. Tatilimizi o organize ediyor ve kız kardeşinin... tatilimizin etkinliklerini yönetmesini istiyor. Sen de ona destek olacaksın."

Nelle, ifadesini değiştirmeden, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi. O ise sadece ona bakarak cevap verdi. Eğer en büyük kızından bahsediyorsa, bunların hiçbirinin sorun olmayacağını biliyordu. Ama bu, Nelle'in "diğer kız kardeşi"ydi. Aralarında sadece iki yaş fark vardı ve pek anlamıyorlardı. "Ve sen buna izin mi veriyorsun?"

"Bildiğin gibi, bu tatilin sorumlusu ben değilim. Sorumlu olan amcan."

"Uh-huh."

Nelle uzaklaşmak için döndü, ama Arthur kolunu tuttu ve nazıkçe ona dönmesini sağladı.

"Kız kardeşini merdivenlerden aşağı atma."

"Tabii ki atmam."

"Ya da onu bağlayıp dolapta ölüme terk et." "Asla."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

Yine kolunu tuttu ve limuzine doğru yürümeye devam ettiler.

"Ve," birkaç saniye sessizlikten sonra, "arkadaşlarının hayatından tamamen çıkacağını sanmıyorum."

"Tatillerde ve eve gittiğimde onları göreceğime eminim, ama son altı yıldır olduğu gibi onlarla takılacağımı sanmıyorum. Artık yetişkiniz," diye ısrar etti.

"Ciddi olmalıyız. Artık delilik yapmaya zaman yok."

Bölüm 1

On bir yıl sonra...

Pençeler, onu bir santimden fazla kaçırmadan geçip gitti. Nelle, ona saldıran büyük, kürklü kolun altından eğildi ve kilidi açmaya devam etti.

Omurgasına bir başka pençe darbesi hissettiğinde, "Çekin onu benden!" diye bağırdı. "Çekin onu!"

Çalıştığı kafesin içinde mahsur kalan insanlar, o "*Sessiz olun*" diye bağırincaya kadar çığlık atmaya devam ettiler.

Onlar hemen emri yerine getirdiler ve ona birkaç saniye huzur verdiler. Kilidi sonunda açılana kadar çalıştı. Kalın metali çekip çıkardı ve kafesin kapısını açtı.

"*Dışarı!*" diye emretti, tam insanlar birbirlerini itip kakarak dışarı çıkmaya çalışırken sendeliyorlardı. Bu insanların acınası davranışlarına gözlerini devirmek üzereyken, bir şey onu belinden yakaladı ve ayaklarından kaldırdı.

Bir saniye sonra, Nelle uçuyordu. Odanın diğer ucuna, doğrudan duvara doğru. Duvara sertçe çarptı, burnu çarpmanın etkisiyle ezildi, sonra geri sıçrayarak yere düştü.

Ellerini yere koydu ve dört ayak üstüne kalkana kadar kendini itti. Ama ayağa kalkamadan, o önkol onu tekrar yakaladı ve fırlattı.

Bu sefer Nelle'in sırtı diğer duvara çarptı, sonra kayarak kışının üstüne düştü. Gözlerini kaldırdığında, bin kiloluk bir boz ayı ona doğru koşarken gördü.

Litvanya ayıları, insanlarla dolu bu nakliye gemisini koruyacakları söylenmişti, ama kimse Litvanya ayılarının kafaları uyuşturulmuş olacağını söylememişti. Ayı bağımlıları arasında dolaşan kokain katılmış bal vardı, ama bu ayılar ne kullanıyorlardıysa, çok daha güçlüydü. Çünkü kaç kez bıçaklanıp vurulurlarsa vurulsunlar, savaşmaya devam ediyorlardı.

Ayı yaklaşırken ağzını açtı ve bacağına yakaladı. Başka bir tür olsaydı, bacağına koparırdı, ama o bir porsuktu. Sert kemiklere ve daha da sert bir deriye sahipti.

Henüz kanamaya başlamamasına sinirlenen ayı, Nelle dev kafasının üzerinden uzanıp pençeleriyle piçin gözlerini oyup onu baş aşağı yere vurmadan önce birkaç saniye boyunca onu salladı. Ama kafası uyuşturulmuş piç hala onu bırakmıyordu.

Nelle, kalçasındaki tabancayı yakaladı ve Max ayının sırtına atlayıp iki taktik bıçakla boynuna ve kafasına sapladığında tabancayı çıkardı.

Ayı Nelle'yi bıraktı ve Nelle, ayının dev arka pençelerinin üzerine düştü, ön pençeleri ise Max'i üzerinden atmaya çalışıyordu. Nelle, Sig Sauer'inin namlusuna bir mermi koydu ve bacağından akan kanı umursamadan, ayı Max'i sırtından atmaya çalışırken hızla ayının önüne tırmandı. Ayının sallanan ön pençelerini ve ısırmaaya çalışan dişlerini atlatarak omuzlarına ulaştı. Ayının sağ tarafına geçti ve bacaklarını boynuna doladı, silahının namlusunu ayının başının üstüne bastırdı. Tetiği üç kez çekti ve ayı dizlerinin üzerine çöktü, sonra yüzüstü yere düştü.

Ancak ayı yere çarpmadan önce, kız çoktan yuvarlanarak uzaklaşmıştı.

Ne yazık ki, birkaç metre ötede başka bir çılgın ayı vardı. Pençesinin yüzüne çarpmadan ve onu tekrar havaya uçurmadan önce sadece bir saniye zamanı vardı.

Bu sefer yere düştüğünde, silahını kaldırıp ateş etmeye başladı, en azından ayıyı geri çekilmeye zorlayıp kafasına ateş edebilmeyi umuyordu, ama tetiği çekmedi. Yaşlı dişi porsuğu izlemekle meşguldü. O, Tracey Rutowski'ydi. Mads'in teyzesi, kısa süre önce tanışmışlardı. Ve kadının elinde bir balta vardı. Büyük bir balta, muhtemelen geminin bir yerinden alınmıştı. Silahı iki eliyle tutan dişi porsuk, onu başının üzerine kaldırdı ve bir kükremeye aşağı doğru savurdu. Baltanın başı ayının yüzünün ortasına saplandı. Çılgın hayvan acı içinde çığlık attı, yaradan kan fışkırdı, ama bu Rutowski'yi durdurmadi. Silahı kafatasından çıkarmak için birkaç kez sertçe çekip çıkardıktan sonra, Rutowski ayının göğsüne tekme attı ve onu yere devirdi. Şüphesiz Manhattan'daki özel bir kuaförde ustaca kesilmiş, düzgün, gri bob saçları, baltayı tekrar sallarken yüzünün önüne düştü. Ayının yüzüne, sonra boynuna, omzuna vurdu. Baltayı tekrar tekrar sallamaya devam etti.

Ayı hareket etmeyi bırakana ve yüzü ve kafası sadece parçalanmış kemik, kas ve kandan ibaret olana kadar.

Biraz nefes nefese kalan dişi porsuk saldırısını durdurdu ve kanla ıslanmış elini uzattı; Nelle elini tuttu ve dişinin onu kaldırmasına izin verdi.

Rutowski onu bir an inceledikten sonra, "Burnun. Buraya," dedi.

"Hayır, hayır..." Nelle, Rutowski kemik parçalarını acımasızca çekip muhtemelen burun gibi görünen bir şekle sokmadan önce ancak bu kadarını söyleyebildi. Belki. Nelle, yaşlı porsuk yaptığı işi gördükten sonra biraz irkildiğinde bu konuda daha az emin hissetti.

"Orada hala biraz plastik cerrahiye ihtiyacın olabilir, evlat," dedi Rutowski, Nelle'nin çenesini parmaklarıyla kavrayıp başını sertçe sağa çevirmeden önce. "Bunu da kontrol ettirmek isteyebilirsin. O ayı seni iyice hırpaladı."

Nelle, vücudunda meydana gelen hasarın farkındaydı. Bu kadının, yeni bir ürünü inceleyen bir pezevenk gibi yüzünü çekip durmasına gerek yoktu.

Mads'in teyzesine onu bırakmasını söylemek yerine, Nelle ona "Arkan" dedi.

"Ha?"

"Arkanda..."

Rutowski, muhtemelen ayının ikisine de saldırdığını hissederek, ikinci kez bitirmesini beklemedi. Sadece baltayı tekrar salladı ve zaten yaralı olan Nelle'in yüzüne daha fazla kan sıçradı.

Rutowski artık baltayı ayının omzundan çıkarmakta zorlanıyordu ve bu ayı, beyni henüz hasar görmediği için karşı koyuyordu. İkili ondan uzaklaşmaya çalışırken, Nelle bu dişi porsuğun orta yaşlı arkadaşlarının da kendi baltalarını bulduklarını ve uyuşturulmuş ayıları baltalarla öldürdüklerini gördü. Çünkü açıkça görülüyordu ki, hiçbiri işleyen bir toplumun parçası değildi! *Kim böyle yaşardı ki? Baltaları bu şekilde kullanarak? Seksenler tam olarak nasıldı?* Nelle merak etti. Soğuk Savaş onları böyle mi yapmıştı? Onları baltalı vahşi porsuklara mı dönüştürmüştü? Her birinin kendi silahı, taktik bıçağı veya ayılara özel biber gazı vardı! Bu tür dağınık şiddet gereksizdi!

Dürüst olmak gerekirse, baltalar sorunun sadece küçük bir parçasıydı. Çünkü tüm bunlar böyle olmamalıydı. Nelle ve takım arkadaşları, İsviçre'de biraz alışveriş yapmadan önce İtalya'da gerekli bazı işleri halletmişlerdi. Sonra,

aile jetlerinden birinde Boston Limanı dışındaki bir nakliye gemisine baskın düzenlemek için yardım isteyen bir mesaj aldılar. Onlarla birlikte olan Charlie MacKilligan, ailesini ve arkadaşlarını kontrol etmek için hemen eve döndü, ancak geri kalanlar birbirlerine omuz silkti ve "Tabii. Neden olmasın?" dedi.

Gemiyi işgal edip insan yükünü bulana kadar Nelle, jetle kalıp Charlie ile birlikte New York'a dönmesi gerektiğini fark etmemişti. Ve bu kez Nelle, bu fiyasko için Max'i suçlayamadı. Max genellikle tüm çılgınlıklarının kaynağıydı, ama bugün değil. Bugün Rutowski ve onun Yaşlı Cadılar Okuma Kulübü vardı — Max'in onlara verdiği isimle

—onları hazırlıksız bir şekilde çok kötü bir duruma sürükleyenlerdi. Nelle ve takım arkadaşları İtalya'da hallettikleri işlerden dolayı zaten yorgun düşmüşlerdi ve şimdi de tüm *bunlarla* uğraşmak zorundaydılar.

Mads Nelle'ye doğru koştu, hücum eden bir ayının yüzüne iki el ateş ettikten sonra onun önünde durdu. "İyi misin?"

"Yüzüm..."

"İyileşecek. Peki ya geri kalanınız? Kırık kemik var mı? Omuzlarınız nasıl? Dizleriniz?"

Nelle o anda sadece bir gözünü açabilirdi, ama takım arkadaşına gözlerini kısarak baktı. "Bunu umursadığın için sormuyorsun. Şampiyonluklar için soruyorsun... değil mi?"

"Tabii ki önemsiyorum... seni... bir arkadaş olarak. Yani, dostum olarak."

"Yalancı! Yüzüm *parçalanmış* durumda ve sen sadece o lanet olası şampiyonluk için bacaklarımın ya da kollarımın kırılmadığından emin olmak istiyorsun."

"Sen bizim power forward'ımızsın!"

Beş kişi, on üç yaşından beri basketbol oynuyorlardı. Liseden mezun olduktan sonra, Wisconsin profesyonel şifter takımına seçildiler. Çoğu basketbol takımı büyük kediler ve ayılarla doluydu. Ara sıra dişi kurtlar da olurdu. Porsuklar normalde saldırganlık sorunları olan 1,95 metrelik dişi boz ayılara karşı çok küçük kabul edilirdi, ancak bal porsukları saldırganlık konusunda uzmandı. Diğerleri öfkeli ayılardan kaçarken, bal porsukları onlara doğru koşuyordu.

Ancak Nelle ve takım arkadaşları sadece saldırgan oyuncular değildi. Onlar iyiydi. Birlikte iyi çalışıyorlardı ve diğer oyuncuların toplarını çalmak hoşlarına gidiyordu. Bu onları eğlendiriyordu.

Ancak beşli arasında, Mads oyuna en rekabetçi yaklaşan kişiydi. Büyük büyükannesi, Mads'in henüz yürümeye başlayan bir çocukken basketbolu sevdiğini söylüyordu. Bu yüzden, Mads ile olası bir şampiyonluk zaferi arasına giren her şey, kesinlikle *her şey*, onu tahammül edilemez hale getiriyordu.

Dayanılmaz!

"Bana dokunma!" diye bağırdı Nelle, Mads'in omuzlarına uzanan ellerini iterek.

"O ayı seni köpek oyuncağı gibi fırlattı..." "Aracılık ettiğin için teşekkürler."

"...ve eğer herhangi bir kemiğin veya eklemmin titanyumla değiştirilirse, takımdan atılırsın Nelle. *Takımdan atılırsın!*"

Nelle elini kaldırdı, avucunu açtı ve yüzünü yana çevirdi. "Histerikleşiyorsun. Bundan hoşlanmıyorum." Rutowski'ye küçük bir hırıltı çıkardıktan sonra, "Ve o ayıyı kesmeyi keser misin! *Kesinlikle öldü!*"

Max, büyük savaş botlarıyla odanın karşısına geçti, kan, kan ve ayı cesetlerinin etrafında kötü bir balerin gibi parmak uçlarında yürüdü. Bu sevimli bir saçmalıktı ve Nelle, bunun Max'in tarzı olduğunu düşündü. "Max tarafından tasarlanan Sevimli Saçmalıklar artık yerel Target mağazalarında."

Nelle ve Mads'in önünde pirouette yaparak durdu. "Nasılsınız?" diye sordu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Yaşlı kadın çok fazla slasher filmi izlemiş ve Mads beni elledi." "Seni ellemedim. Kemiklerini kontrol ettim."

"Bana yaşlı kadın mı dedin?" Rutowski, kanla kaplı baltasının başını bir oduncu gibi omzuna dayadı. "Hem de burnunu düzelttikten sonra."

"Hiçbir şeyi düzeltmedin."

"O haklı," dedi Max, Nelle'nin burnunu incelemek için ona yaklaşarak. "Hiçbir şeyi düzeltmedin."

"En azından artık nefes alabiliyor."

"Hayır. Alamıyorum."

"Amerikalı genç porsukların zayıflığı beni hasta ediyor."

Nelle, Rus dişi porsuk Oksana "Ox" Lenkov'a öfkeyle baktı. Bir porsuk için uzun boylu olan Ox, henüz gençken Sovyetler Birliği'nde doğmuş ve özgürleşmişti. Ancak bunun nasıl olduğu, yaşlı dişi porsukların hiçbiri kimseyle paylaşmak istemediği bir konuydu. Bu da elbette Nelle'i tüm durum hakkında çok meraklandırdı. Araştırmak ya da

bir şey yapmaya yetecek kadar değil, ama... evet. Soğuk Savaş sırasında, turneye çıkan profesyonel balerinler veya Olimpiyatlarda yarışan jimnastikçiler olmadan bir genci Sovyetler Birliği'nden çıkarmak... zorlu bir iş olmalıydı.

"Ben Amerikalı sayılmam," diye hatırlattı Nelle Rus'a.

"İngiliz aksanıyla söylüyor," diye mırıldandı Rutowski.

"Ailem her zaman Hong Kong'da İngilizlerin işlettiği özel okullara gitti. Nasıl konuşmamı bekliyorsunuz? Brooklyn'denmişim gibi mi?"

"Kuzenlerim Brooklyn'den," dedi Steph Yoon, baltasını bir ayının omurgasından çıkararak.

"Umurumda değil," diye karşılık verdi Nelle. "Yüzüme bak! Güzel, mükemmel yüzüme!"

Max hızla ellerini Nelle'in omuzlarına koydu ve onu küçümseyen yaşlı kadınlardan uzaklaştırdı. En azından denedi. Boynundaki yaralardan gelen acıya rağmen, Nelle bakışlarını üç porsuğa sabitlerken, vücudunun geri kalanı ters yönde hareket etmeye devam etti. Ayrıca sinirinden homurdandı, böylece herkes ne kadar kızgın olduğunu anlasın. Max sonunda çenesini tuttu ve başını da çevirdi, böylece Nelle ona bakmak zorunda kaldı.

"İşte benim küçük kızım," dedi Max, saçma sapan bir "anne" sesiyle alaycı bir şekilde. "İşte burada! Benim küçük kızım kim? Benim güzel kızım kim?"

Nelle gözlerini devirdi ve gülmek için kendini zor tuttu. Max, yıllardır Nelle'nin öfkesini yatıştırmak için bunu yapıyordu. İlk kez, Nelle'nin annesiyle büyük bir kavga ettikten sonra yapmıştı. Böyle bir öfkenin Nelle'de günlerce, hatta haftalarca kalması normaldir. Ama Max, maçın ortasında, iki takımın, koçların, seyircilerin ve Nelle'nin annesinin önünde böyle aptalca şeyler söylemeye başladığında, Nelle gülmekten başka bir şey yapamadı. O kadar çok güldü ki, durana kadar bir süre kenarda oturtuldu. Nelle bu sefer sonunda güldüğünde, Max yine Nelle'nin burnunu kırdı

—onun acı içindeki homurtusunu tamamen görmezden gelerek—parçaları en azından Nelle'in nefes almasını sağlayacak şekilde bir araya getirdi.

"Bu senin hatan," dedi Mads, teyzesini suçlayarak parmağıyla işaret etti.

"Ben mi? Ne yaptım ben?"

"Bize hiçbir uyarıda bulunmadın..."

"Ayılar mı? Sana ayılar olduğunu söyledik. Ayılar konusunda çok nettiydik."

"Hemen girip çıkacağımızı söylemişsiniz. Bu, kurtarma göreviyle birleştirilmiş bir soygun ve katliamdan daha çok bir soygun!"

Gerçekten şaşkın görünen Rutowski, "Neden bu kadar sinirlendiniz? Sizler her zaman bu tür şeyler yapıyorsunuz."

"*Şampiyonluk maçlarında değil!*" diye hep birlikte bağırdılar. "Aman Tanrım... Bu beyzbolla mı ilgili?"

"Hayır, hayır, hayır," diye düzeltti Yoon. "Futbol. Futbol oynuyorlar." "Bowling sanmıştım," diye tahmin etti Lenkov.

Nelle'nin burnu tamamen unutuldu, çünkü o ve Max, Mads teyzesinin boğazını sıkıp onu boğmadan önce onu hızla yakaladılar.

Üç yaşlı porsuk şok içinde geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"*Basketbol!*" diye bağırdı Mads. "*Basketbol oynuyoruz!*"

"Durum gerçekten o kadar ciddi mi, tatlım?" diye sordu Rutowski.

Nelle daha da sertçe direnmek zorunda kaldı, Max'in kolundaki kaslar şişerken ikisi de Mads'i zapt etmeye çalışıyordu.

"Biz profesyoneliz," diye Mads dişlerini sıkarak homurdandı. "*Kazanmak bizim işimiz. Ve sen bana engel oluyorsun.*"

Nelle ve Max, Mads'in arkasından birbirlerine sırttılar. Çünkü takım arkadaşları çok hızlı bir şekilde "bizim"den "benim"e geçmişti. Ama kazanmak söz konusu olduğunda, her zaman diğerlerinden daha çok Mads ön plandaydı. Hepsi kazanmaktan hoşlanıyordu, ama bir soygun ya da hoşlandıkları başka bir şey için yardımcı olacaksa, bir saniyede maçı batırırlardı. Ama çok erken yaşlarda bunun onlar için bir seçenek *olmadığını* öğrenmişlerdi. Mads'in de dahil olduğu herhangi bir takımda bu mümkün değildi. Kız kazanmayı severdi ve buna engel olan her şey, ezilmesi gereken bir düşmandan başka bir şey değildi. Yeni bulduğu ve gerçekten sevdiği teyzesi bile dahil.

"Anlamıyorum," diye araya girdi Yoon. "Sizler bir savaş başlatıp geri döndünüz. Bu da o savaşın bir parçası. Son birkaç saatte yaptıklarımızın neyi sorun olabilir ki?"

Mads gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Nefesini verdi. Sonra Nelle ve Max'e sakın bir şekilde şöyle dedi: "Onlar şampiyonluğun önünde engel olacaklar. Bence hepsini şimdi öldürelim ve bu işi bitirelim."

Rutowski ve diğerleri şok içinde nefeslerini tuttular ve Max, Mads'in gülüşünü görmemesi için başını eğdi. Nelle ise sadece başını salladı ve sakın bir şekilde cevap verdi: "Tamamen mantıklı bir tepki."

Mads omuz silkti. "Biliyorum."

Keane Malone, spor tıp merkezine giden uzun koridorlardan birinde yürüyordu. Antrenman kıyafeti ve ekipmanlarını giymişti, ancak kramponlarını ve kaskını takmamıştı. Onlar, takımının geri kalanıyla birlikte antrenman sahasında kalmıştı.

Genelde antrenmanı terk etmezdi. Diğerleriyle birlikte orada olmayı, antrenman yapmayı ve tuhaf uzun bacakları ve kendi kışlarını yalayabilme yetenekleri sayesinde saatte 50 milin üzerinde koşabildikleri için zamanı boşa geçirebileceklerini düşünen kaybedenlere kırbaç sallamayı severdi. "Neden antrenmana ihtiyacımız var? Biz kediye! Doğal yeteneklerimiz var" derlerdi ona. En azından ayılar daha az şikayet ederdi ve kurtlar hiç şikayet etmezdi, çünkü zaten fazla enerjilerini harcamaları gerekiyordu. Evde yalnız bırakılmış border collie köpekleri gibiydi... Yapıcı bir şey yapmaları sağlanmazsa yıkıcı hale geliyorlardı.

Ancak şikayet edenler her zaman kedilerdi. *Onun* halkı, evet, ama onu deli ediyorlardı! Sürekli şikayetler. Sürekli tımar. Sürekli sebepsiz yere eşyaları devirmek. Bu sonsuzdu! Ve Keane bunların hiçbirine tahammül edemiyordu.

Yine de, yaklaşık bir haftadır omuzu ağrıyordu ve antrenmanlara katılmamıştı. Koçu, ciddi bir sorun olmadığından emin olmak için doktora gitmesini emretmişti. Keane ise ciddi bir sorun olduğunu düşünmüyordu. Muhtemelen son birkaç gündür yaşadığı dramlardan dolayı ağrıyordu. Aslanlar ve diğer kaplanlarla dövüşmek geçici bir hasara yol açmıştı. Sezon henüz başlamamıştı ve arenada çalışan doktorlar iyi eğitilmiş ve aynı zamanda şekil değiştirenlerdi, bu yüzden pek endişelenmiyordu. Kendi türlerine nasıl bakacaklarını biliyorlardı. Üstelik şekil değiştirenlere kalıcı zarar vermek kolay değildi. Bu yüzden futbol ligleri, tamamen insan olanların liglerinden çok daha iyiydi. Tamamen insan olanlar çok kırılıyordu. Yüksek rafta duran porselen gibi.

Keane bir köşeyi döndüğünde, dört tekerlekli patenli bir kadın gördü. Kadın belinden eğilmiş, sağlık ofisinin karşısındaki bankta oturan birinin yüzüne bakıyordu. Elini uzattı ve bankta oturan kişiye, "Panik yapma. Kolunu tutup seni ofise götüreceğim. Bir şeyin kalmayacak," dedi.

Keane'in neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bankta oturan kadın? O Nelle Zhao'ydu. Max MacKilligan'ın etrafında dolaşıyordu. Kadınlar profesyonel takımında birlikte basketbol oynuyorlardı. Harika bacakları ve birçok özel jeti vardı. Diğer kadın ise Blayne bilmem neydi. Onu sinir bozucu buluyordu, ama sorun o değildi. Sorun, Blayne bilmem ne'nin kocasıydı. O yarı Amur kaplanı, yarı başka bir şeydi. Hokey oynuyordu. Keane ondan nefret ediyordu. Yarı kaplan, yarı başka bir şey olan adam da Keane'den nefret ediyordu. Bu, ikisi için de işe yarayan karşılıklı bir nefret idi. Keane'i endişelendiren şey, bu melez ucubenin normal bir şekil değiştirenin asla sahip olmaması gereken dişlere sahip olmasıydı. İki uzun diş, bir morsunkine benziyordu. İkisi birbirlerinden kaçınıyorlardı, çünkü bu çirkin bir kavga olurdu ve ikisi de bir sonraki maçlarda oynayamayacak kadar yaralanmak ya da eklemelerini değiştirmek zorunda kalmak istemiyorlardı. Vücudunda titanyum olan bir şekil değiştiren, profesyonel bir takımda devam edemezdi. Bu, oyun sırasında onlara çok fazla avantaj sağlıyordu.

Ancak, her iyi kedi gibi, yarı kaplan, yarı başka bir şey olan bu yaratık da, herhangi bir şekil değiştiren gibi, bir veya iki yavrusu olduğunda eşini korumakla biliniyordu. Bu da, Blayne'in o bal porsuğunu kızdırması durumunda, tanınmayacak hale gelene kadar parçalanacağı ve yarı kaplan, yarı başka bir şey olan bu yaratığın intikam için öfkeye kapılacağı anlamına geliyordu. "Şiddet döngüsü"nün mükemmel bir örneği. Keane'in genellikle arkasına yaslanıp, ayaklarını pufun üzerine uzatıp, kucağında büyük bir kase patlamış mısırla izlediği türden bir şey.

Ama Mads şimdi Keane'in kardeşiyle birlikteydi ve Keane, o aptalın mutsuz olduğu için sızlanmasını dinlemek istemiyordu. Yani Keane, müdahale etmesi gerektiğini biliyordu.

Blayne bilmem kim, Nelle'in koluna elini uzatmak üzereyken, Keane onu yakaladı ve itti. Ancak çok sert değildi, çünkü Nelle paten giyyordu ve sadece geriye doğru kaydı.

"Hey!" diye bağırdı. "Çekil."

"Onu rahat bırak."

"Ben sadece..."

"Yardım. Tamam. Nelle," porsuğu görmezden gelerek sordu, "yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Bu kadının sana dokunmasını ister misin?"

"Hayır."

"Gitmesini mi istiyorsun?"

"Evet."

"Gördün mü?" diye Blayne'e sordu ve kadının kolunu bıraktı. "Senin gitmeni istiyor. O yüzden git."

"Kanıyor."

Keane omuz silkti. "O bir sincap. İyileşecektir." Blayne'e işaret etti. "Yardım edecek başka birini bul."

"Yüzüne bak. Terli ve solgun. Nefes almakta zorlanıyor." "Ee?"

"Boynunun sol tarafı yaralı ve ben buraya geldiğimden beri kanaması durmadı."

Keane, Nelle'e baktı, basketbol kıyafetiyle Nelle'in vücuduna çok fazla odaklanmamaya çalışarak. Tank top. Şort. Dizlerinden çaprazlanmış bacakları. Topuklu spor ayakkabılar, ki bu çok tuhaf ve gülünçtü. Sonra boynuna doğru yaklaştı, daha net görebilmek için biraz eğildi. Ve Blayne haklıydı.

"*Kanamam* var."

"Öyle mi?" Nelle elini boynuna koydu ve kanlı parmaklarını geri çekti. "Huh."

Elli metre uzaklıktaki sağlık ofisini işaret etti. "Fırsatın olunca doktorlardan birine görün. Tamam mı?"

"Tabii."

"Harika."

Keane döndü ve başladı başladı yola başladı onu son son dakika tıp randevusuna

"*Bu kadar mı?*" diye bağırdı Blayne.

"Ne bu kadar?"

"Onu öylece bırakacak mısın?"

"O bir porsuk. O iyi olacak." Kadının ağzı açıldığında, gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafasını ona doğru ileri geri salladı, sanki kafası karışmış bir tilki av köpeği gibi. Adam ona, "Yardım etmen gereken evsiz insanlar yok mu?" diye sordu.

"O *evsiz* ve ben bunu pazar günleri yapıyorum. Ona yardım et!"

"Şu anda randevum var ve ayrıca umurumda değil." Şok içinde Keane hızlıca bir adım geri attı ve "*Ağlıyor* musun?" diye sordu.

"Sana gerçekten çok kızmak üzereyim. Ve bazen bu gözyaşları anlamına gelir. Ve gözyaşları olduğunda, genellikle *aklımı kaçıtırırım!*" diye histerik bir şekilde bağırdı. "*Ona yardım et!*"

Ne olduğunu anlamayan Keane, bankın yanına geri döndü ve hızla Nelle'in kolunu tuttu. Ona hırlayan çılgın melez köpeğe bakışlarını sabitleyerek, porsuğu bankın üzerinden çekip yerden kaldırdı ve onu tıbbi ofise doğru sürükledi.

"Onu kaldıramıyor musun?" köpek hıçkırarak ağladı. "O iyi!"

"Sen değersiz bir insansın!"

"Çünkü *ben bir kediyim!*" diye bağırdı Keane, ardından sağlık odasının kapısını açıp porsuğu içeri sürükledi. Arkasında kapıyı kapatmak için bir an durdu, sonra kilidi çevirerek çılgın köpeği dışarıda tuttu. Köpek kapının önünde durmuş, açıkça öfkeleniyordu ve Keane doğru şeyi yaptığını biliyordu. Umarım Nelle Zhao'yu hayatından çıkarmadan önce içeri girmesi gereken gerçek bir acil durum olmazdı.

"Blayne sana sorun çıkarıyor mu?" diye sordu resepsiyonist gülerek.

"Dışarıda oturup insanları kanayan porsuklarla uğraşmaya mı zorluyor?"

"Hayır. Kocasını ve kızını bekliyor. Çocuk kızını alıyor.

Yaklaşan çocuk hokey sezonu için aşılar. Bilirsiniz... tüm önemli aşılar. Kızamık, kabakulak, grip... köpek gribi, distemper, kedi AIDS'i, parvo, ayrıca pire ve kene önleme."

"Bana bunları söylemen gerekiyor mu?"

"Muhtemelen hayır. Bilirsiniz... HIPAA meselesi, ama onlar bizim varlığımızı bile bilmiyorlar, yani... kimin umurunda?"

Bobcat ile tartışacak havada olmayan Keane, sadece "Antrenörüm omzum için ortopedi uzmanına randevu aldı. Ve porsuğun boynu kanıyor." dedi.

"Gerçekten umursuyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye alay etti bobcat.

"Hayır, umursamıyorum. Çünkü umursamıyorum. Ben biliyorum.

Porsuk da biliyor..." "Biliyorum," diye mırıldandı Nelle. "Gerçekten biliyorum. Ve bununla bir sorunum yok."

"Gördün mü? Tamamen mantıklı." Ağır ağır hareket eden melez köpeğin önünde durduğu şeffaf kapıyı işaret etti. "Ama o dişi deli."

"Onunla başa çıkmaktan korkuyor musun, Malone?" Bobcat güldü.

"Hayır. Ama hiçbirinizin, benim ve onun kocasının bu güzel ofislerinizi darmadağın etmesini istemeyeceğinize eminim."

"Doğru. Ama, şey... oradaki küçük porsuk arkadaşın..." "O benim porsuk arkadaşım değil. Sadece tanıdığım bir porsuk."

"Evet, sana ne ifade ediyorsa etsin... bayılmış gibi görünüyor. Ya da ölmüş. Bilirsin... kanamadan dolayı."

Keane, hala kolunu tuttuğu kadına şaşkınlıkla baktı ve aklına gelen tek şeyi söyledi...

"Oh, lanet olsun!"

* *

"Boynumu bıçaklıyor musun?" Nelle, boğazını dürten kişiye sordu.

"Karotis arterini onarmaya çalışıyorum, ama..." Spor yıldızlarının doktoru Dr. Jai Davis — en azından şekil değiştirenlerin — ameliyat masasından bir adım geri çekildi ve hafifçe nefes nefese, "Arterin... bana *karşı mı geliyor?*" diye sordu.

"Muhtemelen."

"Ben... Sanırım aletlerime saldırıp duruyor," dedi, şu anda kullandığı ekipmanın minik başlıklarını inceleyerek.

"Evet. Bu olabilir." "Bu nasıl normal olabilir?"

"Tam insanlar bizim varlığımızı bile bilmiyorlar. *Bu* nasıl normal olabilir?" "Harika," diye iç geçirdi doktor. "Felsefeciyle karşı karşıyayım."

"Yarayı kapatın da gideyim."

"Deniyorum, ama arterlerin bana direniyor ve senin baygın olman gerekiyor. Neden baygın değilsin? Ya da uyanmışken acı ve panik içinde çığlık atmıyorsun?"

"Çünkü arterimi onarmanıza ihtiyacım yok. Kendiliğinden iyileşecek."

"Bekleme odamızda kan kaybından ölüyordun. Kaplan seni buraya getirdiğinde en az üç dakika boyunca klinik olarak ölmüştün."

"Onu buraya getirmemin tek nedeni, ofisin dışında beni taciz eden o çılgın köpekti."

Ameliyat masası, doktorun boynuna müdahale etmek için eğilmesine gerek kalmaması için doksan derecelik bir açıyla eğildiğinden, Nelle sadece bakışlarını odanın diğer tarafına çevirerek Keane Malone'u ayrı bir masada otururken ve başka bir doktorun omzunu muayene ettiğini görebildi.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Omzum beni rahatsız ediyor."

"Neden doktora gittiğini sormuyorum. Neden benimle birlikte ameliyathanede *olduğunu* soruyorum. Bütün bu durum çok hijyenik değil."

"Sızlanmayı kes, bir şeyin yok," diye tersledi doktor, Nelle'in boynunda olan bitenle uğraşmaya devam ederken.

"Ona bal porsuğu üzerinde tek başına çalışmamasını şiddetle tavsiye ettim," dedi diğer doktor Nelle'ye. "En son bunu yaptığımda, boğazım neredeyse parçalanıyordu."

"Öldüğünüzü sandığımızda hemşirenin boğazına saldırdınız, Bayan Zhao. Öyle değil mi, Hugo?"

"Evet, öyle yaptı!"

"Bu yüzden mi masaya bağlandım?" diye sordu Nelle.

"Evet," dediler doktorlar aynı anda.

"Beni çözebilir misiniz?"

"Uslu duracağın garanti mi?" diye sordu

Davis. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Evet, sorun da bu." Ama yine de Nelle'yi bağlayan kayışları çözdü ve yaralı boynuna geri döndü.

Keane'in omzunu tedavi eden ortopedist aniden odadan çıktı, ama birkaç dakika sonra alnına büyük bir gözlük takmış ve elinde dev bir balyozla geri döndü.

"Peki," dedi Keane'e, "hadi bunu halledelim."

Gözlüklerini gözlerine indirdi ve devasa balyozu kaldırarak büyük başını omzuna dayadı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Malone, "O şeyle ne yapacaksın?" diye bağırdı.

"Bu omuzu tekrar kırmam lazım. Balyoz en kolay yol." "*Delirdin mi sen?* Sana bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

"Hadi ama! Bu kadar korkak olma!" Sonra aslan erkek kendi şakasına güldü. "Anladın mı? Çünkü hepimiz korkak..."

"Evet. Evet. Anladım. Ama bana çekiçle vurmaya kalkarsan, dev aslan kafandan o küçük beynini çıkarırım."

"Ben Princeton'a gittim. Sen nereye gittin?"

"Long Island 'Bana o çekiçle dokunursan seni döverek öldüreceğim' Üniversitesi."

Nelle çok eğleniyordu ve şu anda çok eğleniyordu! —tırmanan tartışmayı durdurmak için elini kaldırdı. İki kediye neyin kızdıracağını asla bilemezsin, ama birine balyozla tehdit etmenin bunu yapacağından oldukça emindi.

"Herkes sakin olsun, ben..." Nelle, doktoru boynundan bir şeyi çıkarmaya çalışırken durakladı. Çekip durdu, dağ aslanı dişleri diş etlerinden kayarken, sonunda bir şeyi çıkardı. Kanlı elini kaldırarak, titanyum iğne burunlu cımbızla sıkıca tuttuğu şeyi gösterdi.

"Bu bir ayı pençesi mi?" diye sordu.

Pençenin tamamı değildi, ama evet. Elinde tuttuğu şey bir ayı pençesi parçasıydı. "Orada bir şey olduğunu hissetmişim," diye açıkladı Nelle.

"Sadece ne olduğunu bilmiyordum."

ne olduğunu bilmiyordum."

Davis yaklaştı. "Görünüşe göre... kemirilmiş." "Sadece kanımın karşı koyuşu."

"Ne demek istediğimi anladın mı? Değişkenler için bile *bu çok* garip. Bu çok *garip*."

Davis'in kendi türünün kan hücreleri hakkındaki gözlemlerini görmezden gelen Nelle, ortopedi uzmanına sakince, "Omzunu kırma. Onu benim adamıma götüreceğim. O, hiçbir şeyi kırmadan omzunu düzeltebilir," dedi.

"Ne?" Aslan hemen alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çay ve dualar içeren, Doğu'ya özgü, hippie tıp saçmalıkları mı?"

Ayı pençesinin parçası boynundan çıkarıldığı için kendini çok daha iyi hisseden Nelle, biraz eğlenmeye karar verdi.

"Neden böyle bir şey soruyorsun? Çünkü *ben Asyalıyım*. Ve *Asyalı* olduğum için, Malone'u Çin mahallesinde bir yerlerde eski bir ofisi olan, kızarıklık ve kanseri iyileştirmek için kaplan penisi çayı dağıtan yaşlı bir adama götürmem mi gerekiyor?"

Aslan gözlüklerinin arkasından ona göz kırptı. "Hayır, hayır. Demek istediğim..." "Benim halkım senin için hep aynı, değil mi?"

"Ben sadece demek istedim ki..."

"Ach!" dedi kadın, elini basitçe sallayarak ve şaşkın yüzünden bakışlarını başka yöne çevirerek.

Ortopedi uzmanı odanın ortasında durdu ve birkaç saniye boyunca anlamsızca kekeleydi, sonunda elindeki balyozla odadan çıktı. Bu hareket Malone'u büyük ölçüde rahatlatmış gibiydi.

"İyi idare ettin," dedi Davis gülerek, sonra hızla geri çekilip, "Bu durum beni rahatsız etti, ama dikiş atamadan yaraların iyileşti, yani..."

Nelle muayene masasından indi. "Harika. Teşekkürler. Gidip bu kanı duşta yıkayıp üstümü değiştirmem lazım." Malone'u işaret etti. "Antrenman bittikten sonra

antremanlarımız bittikten sonra buluşuruz ve benim uzmanımı görmeye gideriz, tamam mı?" "Şey, ben aslında planlamamıştım..."

"Harika."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Davis, Nelle kapıdan çıkmadan önce. "Yaranın aniden iyileşmesi normal değil. Ve bunun bir enfeksiyon veya başka bir sorunu gizlemediğinden emin olmalıyız."

"Öyle bir şey yok."

"Ama..."

"Doktor, bin yıldan fazla bir süredir, Zhao bal porsuğu önünüzde gördüğünüz varlığa dönüşüyor. Ve açık bir karotis arter benim türümü yok etmeden önce, bazı Hristiyanların cehenneminde soğuk bir gün olacak. Ama boynumdan o pençeyi çıkardığınız için teşekkür ederim. Böylece bugün antrenmanı kaçırmayacağım ve takım arkadaşımın bu konuda sızlanmasını dinlemek zorunda kalmayacağım. Çünkü sızlanacaktır. Birkaç saat sonra görüşürüz, Malone."

* * *

Kapı, porsuğun arkasından kapandı ve Keane, şaşkın Jai Davis ile baş başa kaldı. Nelle Zhao'nun çıktığı kapıya bakmaya devam etti, ne hareket etti ne de konuştu.

Keane, hafif bir sohbetle onun dikkatini dağıtmaya karar verdi. "Peki... kızın nasıl?"

Gözlerini kırptı ve başını hızla çevirerek altın rengi gözleriyle ona baktı. "Kızımı nereden tanıyorsun?" Bu tek soruda bir sürü suçlama vardı. Hiç hoşuna gitmeyen bir suçlama, ama asıl hakaret bu değildi.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Seni hatırlamak mı? Seni daha önce ameliyat etmişim? Yani, çok müşterim var. Özellikle futbolcular. Sizlerin damarları *hep* yırtılıyor, ama..."

"En iyi arkadaşın Cella Malone'un kuzeniyim. Ailenle tanıştım. Senin genç bir anne olduğunu hatırlıyorum." Kız ona bakmaya devam edince, acımasızca ekledi: "Babam öldürüldü ve kardeşleri bu konuda *hiçbir* şey yapmadı."

"Ohhhh! Doğru. Keane. Keane Malone. Merhaba, Keane. Sen... büyümüşsün."

Tiksinerek, Keane ayağa kalktı ve çıkışa doğru yürüdü, yoluna çıkan daha küçük kediyi itmek zorunda kalmasını umursamadan.

O kapıyı arkasında çarparak kapatırken, kadının son sözleri şunlardı: "Hâlâ bu kadar kızgın olduğunu görmek ne güzel!"

Bölüm 2

"Siktir git, siktir git, siktir git."

Max elindeki basketbol topunu sektirmeyi bıraktı ve takımın eşyalarının çoğunu bıraktığı sandalyelere baktı. Havlular, saç fırçaları, telefonlar, lidokain içeren spor kremleri. Herkes mola verdiğiğinde, eşyalarını alıp sandalyelere oturlardı. Ama şu anda kimse orada oturuyor değildi. Mads kimseyi görürse "Tembellik yapıyorsun!" diye bağırmasın diye kimse oturmak istemiyordu.

Max yine duydu. "Siktir git, siktir git, siktir git."

Birkaç saniye sonra, Nelle düzgünce katlanmış bir yığın eşofman altı, eşofman üstü ve tasarımcı mikrofiber havlunun yanına gitti. Üzerinde birkaç bin dolarlık tasarımcı çantası duruyordu. Çantaya uzandı ve elmaslarla süslü kılıflı telefonunu çıkardı. Nelle o telefon kılıfını özel olarak yaptırmıştı, çünkü çoğu kılıfta gerçek elmaslar yoktu. Bunun da çok iyi bir nedeni vardı. Metroda kolayca çalınabilecek bir telefon kılıfında gerçek elmaslara kimse ihtiyaç duymazdı.

"Bu senin zil sesin mi?" diye sordu

Max. "Sadece kardeşim için."

"Onu yine bağlayıp dolaba mı bıraktın?" Max başını salladı. "Bunu yapmayı bırakmalısın. Bu ona kompleks yaratacak."

"Kız kardeşim *zaten* bir kompleks, iyi bir psikiyatrist tarafından kolayca teşhis edilebilir. Ve onu dolaba bağladığım için aramıyor. Bunun yerine, onun hayatı denen bu trajediye artık karışmamaya karar verdim. Bu yüzden zil sesi bu."

Max, Nelle'in "*bu nedenle*" ve "*buna rağmen*" gibi kelimeleri kullanmasını ve Max'in en sevdiği "*bilinmeyen*" kelimesini kullanmasını çok seviyordu. On dokuzuncu yüzyıl İngiliz kontlarının kendine güveniyle süslü kelimeler kullanabilen bir arkadaşına sahip olmak eğlenceliydi. Max'in lisedeki tüm İngilizce derslerinden C notu alıp takım arkadaşlarıyla birlikte mezun olabilmesinin tek nedeni Nelle'di. "Hiçbir takım arkadaşım Amerikan devlet okulunda *Amerikan* İngilizcesi dersinden kalmayacak" derdi. Ve b u n u , Max'in

doğduğu ülke için çok daha fazla aşağılanması gerektiğini ima eden bir şekilde söylüyordu, ama Max bunu gerçekten umursamıyordu.

Ayrıca, Nelle kitapları eğlenceli hale getiriyordu. En azından, diğerlerinden daha eğlenceli hale getiriyordu. Normalde Max çizgi romanları ve dergileri severdi. *Moby-Dick* ve *The Scarlet Letter* gibi cinsel içerikli başlıkları olan kalın kitapları okumak için kimin vakti vardı ki, kitapların kendisi seks gibi ilginç bir şeyle hiçbir ilgisi yokken? Ama arkadaşı, İngilizce öğretmenlerinin Nelle'i çok sevdiği için, Max'in okumak ve ödev yazmak için ilginç kitaplar bulmasını sağlıyordu. Ve Charlie MacKilligan'ı "Max'in notlarını tartışmak" için sınıflarından uzak tutan her şey, öğretim planında bir değişiklik yapmaya değermişti.

"Ne trajedi?"

"Düğünü." Nelle, telefonundaki mesajlara bakarak iç geçirdi. "Birkaç gün sonra gerçekleşecek."

"Kız kardeşin evleniyor mu? Bu yüzden onu dolaba kilitliyor muydun?"

"Ne kadar aptalca davrandığını anlayıp bu kabusu sona erdireceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı."

"Belki de o adamı seviyordur."

"Kız kardeşim sadece kendini seviyor. Ve Yedinci Cadde'deki Çin fırınındaki limonlu kekleri. On katlı düğün pastası olacak."

"On katlı mı? Çok fazla değil mi?"

"Düğününde beş yüz kişi varsa, fazla değil." "Tanrım. Sen de gidecek misin?"

"Gitmem gerektiğini söylediler. Sözde onun baş nedimesiymişim."

Max bir an durakladıktan sonra sordu: "Liseden hemen sonra onu pencereden atmamış mıydın?"

"Bir hafta önce de tartışırken onu pencereden attım, ama o kadar yüksekte değildik, bu yüzden pek bir zarar vermedi." Nelle telefonunu kapattı. "Bak, beni baş nedime yapmasının tek nedeni annemizin ona öyle söylemesiydi. İnan bana, onun yerine *çok* sarışın arkadaşlarından birinin yapmasını tercih ederdi."

"Kıskanıyor gibisin," diye alay etti Max. Ama Nelle'in ona attığı bakış, onu "Ya da bu düğüne katılmaktansa kendini ateşe atmayı tercih edersin" diye değiştirmesine neden oldu.

"O tam bir insanla evleniyor, Max. Tam bir insan! O, onun ne olduğunu bile bilmiyor. Onun sözde 'arkadaşları' da bilmiyor," diye ekledi

Honey badgers, hayatlarının çoğunu tam insanlarla geçirdikleri

Bal arıları, hayatlarının çoğunu tam insanlarla geçirdikleri biliniyordu. Küçük yırtıcı hayvanlardı ve tam insanlarla başa çıkmak, köpeklerin takıntılı doğasını, kedilerin kibirini veya ayıların aşırı yemek masraflarını idare etmekten daha kolaydı. Ama arılar genellikle kendi türleriyle *evlenirlerdi*. Sabaha kadar dışarıda olduğunda, "bir fahişeye" aldatmadığını, aslında bir banka soyduğunu, bir imparatorluğu yıktığını veya 1666'da kazara Londra'yı yaktığını başka kim anlayabilirdi ki?

Bu konuyu daha derinlemesine tartışmaya başlamadan önce, Max orijinal *The Omen* filminin açılış müziğini duydu. Giysi yığınınna gitti ve sahte Chanel çantalar satan bir adamdan sokakta satın aldığı siyah sırt çantasını bulana kadar giysileri bir kenara attı ve telefonunu bulana kadar çantayı karıştırdı.

"Zil sesinden nefret ediyorum!" diye bağırdı takım arkadaşlarından biri.

"Üzgünüm." Max numaraya bakmadan aramayı reddetti. Gülümsedi.

"Bana onun olmadığını söyle," diye nefes nefese söyledi Nelle. Max sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verince, Nelle nadiren yaptığı bir şey yaptı... Max'e atladı ve çaresizce telefonunu almaya çalıştı.

* *

Nelle, Max'in telefonunu almaya çalışırken, o kaltak hemen geri aradı.

"Aman Tanrım!" Takım arkadaşlarından biri, o saçma zil sesini tekrar duyunca bağırdı.

"Üzgünüm! Üzgünüm!" Max gülerek dedi. Nelle'yi boğazından yakaladı ve geri itti. Sonra telefonuna cevap verdi! Cevap verdi!

"Alo?"

Nelle, kız kardeşinin ne dediğini tam olarak anlayamadı, ama o lanet telefona umutsuzca uzanırken, bulunduğu yerden sahte gözyaşlarını hissedebiliyordu.

"Oh, biliyorum tatlım. Biliyorum," dedi Max, bir şey başlatırken kullandığı o yatıştırıcı ses tonuyla.

"Ver şunu!" Nelle, Max'in elini boğazından çekip attıktan sonra bağırdı. Sanki teke tek oynuyorlardı, ama top için kavga etmek yerine

lanet olası telefon için kavga ediyorlardı.

"Tabii ki düğünün en önemli şey!" Max yalan söyledi. "*Herkes* bunu konuşuyor! Ve küçük kız kardeşini tanıyorsun. Nişanlıyla bulduğun aşkı kışkanıyor. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Nelle, Max'e ağzı açık bir şekilde şok içinde bakmak için kavgayı bıraktı.

"Seni yalancı küçük sürtük..." diye bağırdı, ama Max elini Nelle'in ağzına kapatmadan önce başka bir şey söyleyemedi.

"Biliyorsun," diye devam etti Max, "onun düğününe gelmesini sağlayabiliriz. Ben, Mads, Streep ve Tock. Özellikle Tock. Onun zamanında gelme konusunda nasıl olduğunu bilirsin. Nelle'in tamamen dahil olmasını sağlayabiliriz, biliyorsun" — Max'in gülümsemesi o kadar kötücül bir hal aldı ki, Nelle'in dizleri neredeyse titremeye başladı.

—“Dördümüz düğüne ve resepsiyona davet edilsek. Onun da orada olmasını ve katılmaya hazır olmasını sağlayacağız. Sadece nedimen olarak değil,” diye inanılmaz derecede sahte bir samimiyetle ekledi, “aynı zamanda *kız kardeşin* olarak. Seni seven bir kız kardeş olarak.”

O anda Nelle sinirlendi ve Max'in elini itti, böylece kolunu porsuğun boğazına dolayabilir ve ikisini de yere düşürebilirdi.

Max, yerde boğuşurken bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Gerçekten mi?" diye devam etti Max. "O zaman kesin anlaştık tatlım! Biz hallederiz. Ağlamayı bırak ve mutlu ol! Hayallerindeki adamla evleniyorsun! Tamam, tamam." Sonra o kaltak, "*Seni seviyorum!*" diye ekleme cüretini gösterdi.

Aklın almayacağı kadar öfkeli olan Nelle, ikisini yuvarlayarak Max'i dizlerinin üzerine, kendini ise onun sırtına attı. Bir koluyla onu tutarken, diğer kolunu geri çekip en iyi arkadaşının yüzüne ve kafasına yumruk atmaya başladı. Ama Max'i kanlar içinde bırakamadan, büyük bir gölge üzerlerini kapladı ve büyüklüğü iki kadını da durup yukarı bakmaya zorladı, ta ki Keane Malone'un hiç gülümsemeyen yüzünün onlara baktığını görene kadar.

"Ne..." diye başladı, ama ön tarafında NEW YORK yazan bir beyzbol şapkası takan bir kadın onun önüne geçerek sonraki sözlerini kesintiye uğrattı. Şapkanın logosu, New York Yankees beyzbol takımı veya New York Giants futbol takımını temsil ediyor gibi görünüyordu. Ama bu, sadece şekil değiştirenlerin oynadığı New York futbol takımı içindi. Nelle, takımın adını öğrenmeye hiç zahmet etmemişti

Çoğunlukla takımın adını umursamadığı için. Amerika'nın futboluna olan sevgisini hiç anlamamıştı. *Gerçek* futbol muhteşemdi, ama Amerikan futbolu sadece ayı gibi adamların - ve sadece şekil değiştirenlerin olduğu takımlardaki gerçek ayılar - birkaç saat boyunca birbirlerini yere devirmek için bir fırsattı. Bunu herhangi bir şekil değiştirenlerin gittiği barda izleyebilirdi.

Kedi gibi kokan kadın, Nelle ve Max'i işaret etti. "İçinizden biri, omzunu tedavi edebilecek bir doktoru olduğunu söyleyen porsuk mu?"

"O bendim," dedi Nelle, Max'in boğazını sıkarak onu boğmak umuduyla.

"Peki, onu *hemen* o doktora götürmeni istiyorum."

Bu kedinin ona konuşma şeklinden hoşlanmayan Nelle, takım arkadaşını mı yoksa bu kadını mı boğmaya devam edeceğini bilemiyordu. Şu anda... ikisi de onu sinirlendiriyordu.

* *

Mads, insanlara işlerine dönmeleri için bağırmaya başlamak üzereyken, Keane'in kavga eden Nelle ve Max'e doğru yürüdüğünü gördü. Keane, futbol koçlarından biriyle birlikteydi — hangisi olduğunu bilmiyordu... ya da umursamıyordu. Kardeşlerinden biri olmadan onu burada görmek garip gelmişti. Kendi başına basketbol antrenmanlarına katılmaya pek zahmet etmezdi. Bunun sebebi, onun basketbolu, Mads'in futbolu nefret ettiği kadar nefret etmesiydi. Yine de, Nelle ve Max'i ayırmanın ona düşeceğini umuyordu, çünkü bu işle uğraşmak istemiyordu. Kötü bir kavganın ortasına girmek her zaman açık yaralar ve incinmiş duygular bırakırdı. O, bunların hiçbirine hiç de havasında değildi. Bir takımı bir araya getirmesi gerekiyordu! O anda, Los Angeles'taki düşmanlarıyla savaşmaya hazır olduklarını düşünmüyordu. O önemsiz Güney Kaliforniyalı sürtükler. Onları haritadan silmeye hazırdı! Sevdikleri her şeyi alıp, onları küle ve anılara dönüştürmeye hazırdı!

Mads başını sallayarak düşündü: *Tamam. Vay canına. Hemen Viking moduna geçtim, değil mi?*

"Keane burada ne yapıyor?" diye sordu

Streep. "Hiçbir fikrim yok."

"Soralım mı?" diye sordu Tock, dev saatine bakarak. "Gerekli mi?"

Streep ellerini birleştirdi. "*Düğün* kelimesini duyduğumu sandım!" diye sinir bozucu bir şekilde şarkı söyledi. "Bunun ne olduğunu öğrenmeliyiz."

"Şampiyonayı bitirene kadar düğünleri dert etmiyoruz," diye hatırlattı Mads. "Şu anda bunun dışında başka bir şeye vaktimiz yok."

"O zaman belki de kedilerle savaş başlatmamalıydık," diye işaret etti Tock.

"Biz hiçbir şey başlatmadık," diye hatırlattı Mads. "Onlar başlattı."

"Düğünler için her zaman vaktimiz vardır," diye ısrar etti Streep. "Tüm o aşk ve romantizm ve..."

"Mücevherler," dedi Mads ve Tock aynı anda.

"Sigortalı mücevherler," dedi Streep gülümseyerek. "Yani ahlaki bir sorun yok." "Oraya nasıl gidiyorsun?" Mads bilmek zorundaydı.

"Kolayca."

Bunun üzerine Streep mutlu bir şekilde Max, Nelle, Keane ve Mads'in tanımadığı kadına doğru atladı.

Streep, hala yerde boğuşan Nelle ve Max'e yaklaşarak, "Düğün mü dediniz?" diye sordu.

Streep her zaman hızlıydı, bu yüzden Nelle'in keskin pençesinden hızla kaçtı.

"O düğüne gitmeyeceğiz!" Max'i yine boğazından yakaladı ve yere bastırdı. "Ve sen, Max, o aptalđı arayıp, hiçbirimizi bu saçmalığa karıştırmayacağını söyleyeceksin!"

"Bu yüzyılın düğünü... *Ah!*"

Sonunda boğulmaktan bıkmış ve muhtemelen kimsenin ona yardım etmeyeceğini anlamış olan Max, dizlerini göğsüne çekti, sonra ikisini de tekmeledi ve Nelle'i kortun zemininde kayarak kaydıldı.

Özgür kalan Max oturdu, birkaç kez öksürdü ve boynunu ovuşturduktan sonra Streep'e dönerek, "*Hepimiz* yüzyılın düğününe gidiyoruz!" dedi.

Streep çığlık attı. Max sevinç çığlığı attı. Mads gözlerini devirdi. Tock ise saatine tekrar baktı.

"Ben o düğüne gitmeyeceğim," dedi Nelle, yerden kalkarak. "Reddediyorum."

"Ama..."

"Sessiz olun," diye emretti Nelle, Keane ve koa bakmadan önce. "Siz ikiniz ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı Malone kardeşlerin en büyüğü ve dönüp gitmeye başladı. Mads onu suçlamıyordu. Nelle'in bir şeye sinirlendiğini görmek nadirdi. Ama sinirlendiğinde, en iyisi ondan uzak durmaktı.

Ancak futbol kou kolunu tuttu ve çok daha büyük olan kediyi kolayca yanına çekti. "Yardımcı olabilecek bir doktorun olduğunu söylemiştin, çünkü buradaki zayıf kedi kk bir balyozdan korkuyor."

"Kk değildi ve kimse bana o şeyle vurmaz!"

Elinin tersiyle alnını ovuşturan Nelle, "Evet. Birini tanıyorum," diye cevapladı.

"O zaman onu hemen götür."

"Antrenmanın ortasındayız," diye Mads, Nelle bir şey söylemeden önce futbol kouna hemen hatırlattı. "Bu sizin için bir şey ifade etmeyebilir, ama —"

Mads, Nelle'in Max'i tekrar yere yatırıp yüzüne yumruk atmaya başladığını fark edince konuşmasını kesti. Bu gidişle, Nelle'in kız kardeşi yüzünden yaşanan tüm bu drama yüzünden, günün geri kalanında hiçbir şey yapılamayacaktı. Streep, lanet olası bir düğüne gitmek konusunda daireler çizerek dans ediyordu ve Tock saatine bakıp duruyordu, ta ki sonunda "Bu akşam bir randevum var" diye duyurana kadar.

Bu, herkesi durdurmuş gibiydi.

"Kiminle?" diye sordu Mads.

Tock kaşlarını çattı. "Sence kimle? Shay."

"Oh. Neden?"

"Ne?"

"Zaten onunla yatıyorsun. Onunla çıkmak için neye ihtiyacın var?"

"Tamam. Ben gidiyorum. Ama tam olarak üç saat sonra buradan çıkacağım. Randevuma geç kalmayacağım."

"Peki." Mads, yine kavga eden Nelle ve Max'e işaret etti. "Onu götür," diye Keane'e emretti.

"Ben bu işe karışmıyorum."

"Aman Tanrım, Malone! Cesaretini topla ve onu tut!" kou bağırdı.

Görünüşe göre koçların emirlerine alışkın olan Keane, eğilip Nelle'nin kolunu tuttu ve Mads'in takım arkadaşını avından uzaklaştırdı.

Ancak çıkışa doğru birkaç adım atmışken Nelle, Keane'e onu bırakmasını emretti ve Keane de hemen öyle yaptı.

Artık sakinleşen Nelle, Max'in burnundan akan kanı silmek için bir dakika ayırdı. Aslında hiçbir şeyi silemedi. Sadece kanı etrafa yaydı.

Nelle Keane'i işaret etti. "Git duş al, kıyafetlerini değiştir ve on beş dakika sonra birinci kattaki ana girişte benimle buluş."

"Neden biz..."

"Kokuyorsun. Terli erkek gibi kokan biriyle aynı arabada oturmam." "Bu benim misk kokum."

"Bu iğrenç ve *hayır*." Dönerek, şimdi de Max'e o lanet parmağını doğrulttu. "Ve sen... yaptığın şeyi düzelt."

"Ama..."

"*Sevdiğin şeyi yok edeceğim!*" Nelle, soyunma odalarına doğru yürürken uyardı.

Kanlı yüzüyle sırtarak Max, Mads ve diğerlerine baktı. "Bu, *şimdiye kadarki* en iyi düğün olacak."

Mads sormak zorunda kaldı: "Nasıl hala ölmedin?"

"Bilmiyorum!" diye cevapladı, hala gülümsüyordu. "Şimdiye kadar ölmüş olman gerekirdi! Çünkü insanlar beni şok edici bir şekilde nefret ediyor."

"Şaşırtıcı derecede mi?" diye tekrarladı Tock. "Bu kelimenin doğru olduğundan emin miyiz?"

Bölüm 3

Nelle, Keane Malone'un spor merkezinin önündeki devasa çift kapıdan çıkmasını izledi. Şifçilerin binaya girmek için kullandıkları başka girişler de vardı; bu girişlerden, stadyumlara, arenalara, buz pateni pistlerine ve tam insanlara asla bilinmemesi gereken diğer her şeye giden derin yeraltı asansörlerine doğrudan ulaşılabilirdi. O, Nelle'in buluşmak için randevu verdiği saatten tam on beş dakika sonra çıktı. Etkileyici. Genelde sadece Tock'ta bu kadar zamanında davranışlar görürdü.

Tam insanlar, ne yaptıklarını veya neden yaptıklarını fark etmeden içgüdüsel olarak kedinin yolundan çekildiler. Tam insanların aralarındaki en üstün avcılara tepki vermelerini izlemek her zaman eğlenceliydi. Anneler çocuklarını kendilerine yaklaştırdı ve Malone'un yanından hızla geçerek binaya girdi. Erkekler gözlerini yere indirip nefeslerini tutarak onun yanından geçtiler. Çocuklar ise binaya giren panda buz patencisine uzanmakla meşgul oldukları için onu tamamen görmezden geldiler. Bambu sapını yüksek sesle çiğneyen kadına sarılmaktan başka bir şey istemiyorlardı.

Ancak bal arıları için durum farklıydı. Kimse onları fark etmezdi. Bu da onların türünü çok tehlikeli kılıyordu. Her türlü durumdan kolayca sıyrılabilirlerdi. Bal arıları bir şeyler başlatıp sonra da kolayca sıyrıldıkları için bütün imparatorluklar yıkılmıştı. Geride bıraktıkları kabusu umursamadan. Onları besleyen, koruyan ve eğlendiren bu "diğer" dünyayı yaratan devasa yırtıcı hayvanlardı. Porsukların buna ihtiyacı yoktu. Her yere uyum sağlayabilirlerdi.

"Ne giyiyorsun?" diye sordu kedi, köşede yan yana durduklarında.

Sadece ses tonuna bakarak ona tokat atmamaya karar veren Nelle, "Nesi var?" diye sordu.

"Biraz süslü değil mi? Doktora gitmek için yani. Bunu karşılayabilir miyim ki?"

Ohhhh! Aslında onu aşağılamıyordu. Daha çok, bariz yoksulluğundan dolayı paniğe kapılmıştı. Tamam. Haklısın.

Nelle giydiği kıyafete baktı. Siyah kot pantolon, koyu kırmızı tişört, binlerce avroya mal olan altı inç topuklu, kısa, tasarımcı botları ve boynunda, bileklerinde ve kulaklarında sallanan altın

ve zümrüt mücevherler.

Ancak, modayı asla anlamayacak bir erkeğe modayı ciddiyetle açıklamak yerine, biraz daha küstah davranmaya karar verdi ve "Kıyafetlerimi ruh halime göre seçerim. Bugün kendimi çok... " diye düşündü bir an, sonra "La Côte Basque'da Truman'ı görmeye giden New York Kuğu" diye ekledi.

Beklendiği gibi, kedi sadece yüzünde sürekli kaşlarını çatmış bir ifadeyle ona bakıyordu, ancak şimdi bu ifade daha derin ve her zamankinden daha karışık görünüyordu. O umursamadı. Zavallı şey. Futbol ve...

"Kuğu olmak için biraz *genç* değil misin?" diye sordu. "Ve sınırda çöp gibi."

"Anlamadım?"

"Onlar hepsi yetişkin çocukları olan olgun kadınlardı. Sen daha otuz yaşında bile değilsin."

Şokunu gizleyemeyen Nelle, Keane Malone'a hayretle baktı. Onu "neredeyse çöp gibi" dediği için tokat atmalı mı, yoksa referansını anladığı için ona sarılmalı mı bilemedi. "Truman Capote'nin kim olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarını daha da çatmıştı. Ama artık kafası karışık değil, daha çok sinirli görünüyordu. "Bu ne demek lan?"

"Uh... hiçbir şey. Gidelim." "Ben okurum."

Öyle mi? Yoksa dışıdeyken eski bir *Vanity Fair* makalesinde Truman hakkında bir şeyler mi okumuştun?

"Evet. Tabii. Tamam," dedi, bu konuşmanın devam etmesini önlemek için, çünkü onun büyük, aptal bir sporcu olduğunu varsaydığı için onu azarlamasını istemiyordu. İkisinin de onun öyle olduğunu biliyordu; neden onun duygularını gerçekten incitene kadar devam etsin ki?

Neyse ki, adam onun cevabını olduğu gibi kabul etmiş gibi görünüyordu ve aniden kolunu kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Taksi çağırıyorum. Neden? Ofis buraya yakın mı, yürüyebilir miyiz? Yoksa Majesteleri için bir araba çağırmamı mı istiyorsun, ki bunu ahlaki nedenlerden dolayı hiç sevmiyorum. Sarı taksiler Manhattan'ın bel kemiğidir."

Nelle, onun söyleyeceği her neyse onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Umurumda değil," dedi dürüstçe. "Ve önemi yok. Zaten arabam var."

"Araba mı çağırdın?"

"Hayır. Arabam *var*."

Şoförü arabayı durdurmuş, caddeyi kapatarak ona kapıyı açmak için arabadan inmişti.

"Bayan Zhao."

"Merhaba Charles. Bu Keane Malone. O taksileri sever. Dr. Weng-Lee'yi görmeye gideceğiz."

"Tabii ki."

"Ve," dedi Malone'a, "bu Charles. O benim şoförüm ve kişisel güvenliğim."

"Neden güvenlik görevlisine ihtiyacın var?"

"Sadece arabaya bin," diye dişlerini sıkarak homurdandı. Bu kedi gerçekten sinirlerini bozmaya başlamıştı.

* *

Kişisel güvenlik mi? Bu kadının kişisel güvenliği mi var? Neden? Dürüst olmak gerekirse, ondan korunmak için kişisel güvenliğe ihtiyaç duyanlar diğerleriydi.

Ve o, ihtiyacı olmayan bir güvenlik görevlisiyle kişisel arabasında otururken, pug burnuyla ona tepeden bakıyordu. Onun gözünde, salya akıtan, masum okul çocuklarını korkutmaya çalışan ve ateşten korkan, etrafta dolaşan bir aptaldan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Ama kimin umurunda? Bu kadının hayatı onu ilgilendirmiyordu. O yüzden burada oturup, emin olduğu üzere, pahalı doktor muayenehanesine varmayı bekleyecekti.

Keane biraz temiz hava almak istediğini düşündü, bu yüzden kapıdaki düğmeye bastı ve cam indi. İçinde bulundukları araç yüz bin dolarlık bir arabaydı ve camı indirdiğinde hiç ses çıkarmadı, bu da onu büyüledi. Sigorta şirketinin, kısa bir süre önce çatıdan atılan Mads'in ön tarafına çarpması nedeniyle tamamen hasar gördüğünü belirlediği SUV'si, her türlü garip sesler çıkarıyordu ve bu kadar yumuşak bir sürüşe sahip değildi. Sessizliği tekrar duymak isteyen Keane, pencereyi kapattı, sonra açtı... sonra kapattı... sonra açtı... sonra...

"Ne yapıyorsun?"

Porsuk ona öfkeyle bakıyordu.

"Hiçbir şey."

"Camla oynamayı kes." "Sen duyamıyorsun ki."

"Düğmeye bastığını duyabiliyorum ve bu beni delirtiyor!" "Tamam, peki."

Klima açık olduğu için pencereyi kapattı ve arabanın arkasına bakmaya devam etti. O sırada Keane, kapının içinde bir sıra su şişesi fark etti. Her birinin kendi deliği vardı ve tam olarak içine sığıyordu. Araba trafikte dururken onları inceledi, sonra birini üstünden tutup düşürdü. Sonra ikincisini aldı. Onu da düşürdü. Sonra üçüncüyü. Her şişeyi çıkardığında tutucunun çıkardığı küçük "pop" sesini seviyordu. Hepsini çıkardıktan sonra, onları geri koydu ve tekrar tek tek çıkarmaya devam etti.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Keane, Nelle'e baktı. "Ha?"

"Su şişelerimle ne yapıyorsun?" Omuz silkti.

"Hiçbir şey."

"Su şişeleriyle oynamayı kes," dişlerini sıkarak homurdandı, dişleri artık görünmüyordu.

"Tamam."

Artık gerçekten sıkılan Keane, pencereden dışarı baktı ve şişeleri karıştırma dürtüsüne direndi. Sessizliğin rahatlığında olan Keane, "Peki ne okuyorsun?" diye duyduğunda şaşırdı.

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü ilgimi çektiği için." "Sanmıyorum."

"Uh-huh." Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Diğer insanları umursamadığım için ilgilenmediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Keane, bakışları sokakta iki polisle tartışan çıplak bir adama odaklanmış halde. "Ve çünkü sen sıkıcı birisin."

Charles önden "oooph" sesi çıkardı. "Sence *ben* sıkıcı mıyım?"

"Evet."

"Neden sığ olduğumu düşünüyorsun?"

"Şey" — küçük yumruğunun göğsüne vurduğunu hissetti ve dönüp baktığında, ona çok yakın olduğunu ve kamerasıyla ikisinin selfie'sini çektiğini gördü.

— "Sadece bir tahmin."

Porsuk, ona tamamen yaslanabilecek kadar yaklaştı, sonra bir fotoğraf daha çekti.

"Sen çok yargılayıcısın," diye tahmin etti, çektiği fotoğrafları inceleyerek, sonra arabanın diğer tarafındaki yerine geri döndü.

"Ben bir *kediyim*. Hepinizi yargılarım ve tabii ki hepinizin eksikliklerini görürüm. Yeğenim hariç," diye ekledi. "Çünkü o harika. Ve kardeşim ve annem, çünkü annemden akıllıca korkuyorum ve kardeşimi çok seviyorum."

"Kendini tanıdığın sürece," dedi Nelle, artık tamamen telefonundaki şeye dalmış bir halde.

"Hiç telefonunu kullanmadığın olur mu?"

"Neden kullanmayayım ki? Bilgiye, alışverişe, arkadaşlarıma sürekli erişimim var."

"Arkadaşların mı var?"

"Çok arkadaşım var."

"Gerçek hayatta tanıdığın insanlar mı?"

Telefonundan gözlerini ayırıp bir anlığına ona baktıktan sonra, "Neden onları gerçek hayatta tanımam gereksin ki?" diye sordu.

"Kişisel olarak tanımadığın birini nasıl arkadaş olarak adlandırırsın?" "Çok kolay." Telefonunu kaldırdı ve bir sosyal medya uygulamasını gösterdi. "Şu yeni mafya dizisiyle ilgili son yorumlarıma cevap veren tüm bu insanlar... hepsi arkadaşım."

"Onlar nasıl senin arkadaşın oluyor?" "Neredeyse her gün sohbet ediyoruz."

"Şahsen, arkadaşın, sokakta karşılaştığında onu tanıyıp 'Merhaba Joe' diyebileceğin biri olduğunu düşünüyorum. Kim olduğunu hatırlatılmasına gerek kalmadan 'Merhaba, kedicik alt çizgi sevgilim otuz dokuz' diyebileceğin biri."

Bir an ona baktıktan sonra sordu: "Bu gerçekten senin çevrimiçi adın mı?"

"Çevrimiçi bir adım yok ve bana bir daha bunu sorma."

* *

"Burası bir doktor muayenhanesi değil," dedi Keane, Dr. Weng-Lee'nin işyerinin ön kapısından içeri girerken, kapının üzerindeki çanların *tınlayan* sesi onun sesini neredeyse bastırıyordu.

"Seni doktor muayenehanesine götüreceğimi hiç söylemedim," dedi Nelle, tezgahın arkasındaki Layla'ya başını sallayarak.

"Ben gidiyorum."

Tanrım! Kediler ne kadar huysuz! "Sakin ol. Sana yardım edebilecek biri varsa, o da Dr. Weng-Lee'dir."

"Lisanslı doktorlar, Çin Mahallesi'nde Shang Hai Hot Chicken franchise'larının yanında dükkan açmazlar."

"Onların tavuklarını seviyorum."

Keane homurdandı. "Konu o değil."

"Senin ciddi şekilde gergin olman dışında mesele ne?"

"Gergin değilim. Konuştuğumuz şey benim omzum, *fotoğrafımı çekmeyi kes!*"

"Bana çıkma teklif etmeden önce uzaklaştırmaya çalıştığım bir adam var ve onun duygularını incitmem gerekiyor. Senin sürekli korkutucu bakışlarının bu işi halledeceğine eminim."

Kedi, Weng-Lee'nin mekanı hakkında daha fazla şikayet etmeden önce, dükkânın arkasındaki kapı açıldı ve Nelle'nin gözünü diktiği Cartier koleksiyonundan altın kolye, altın bilezik ve altın elmas küpeler takan bir kadın dışarı çıktı, Weng-Lee de hemen arkasındaydı.

"Çok teşekkür ederim, Dr. Lee," diye içini çekerek başını iki yana salladı kadın. "Siz tam bir mucize yaratıcısınız. Kız kardeşim ve iki arkadaşım için randevu aldım bile. Onlara sizden bahsettim, sizi görmek için sabırsızlanıyorlar. Yoga yaparken sürekli ağrı çekiyorlar."

Weng-Lee sessizce ellerini dua eder gibi birleştirdi, gözlerini kapattı ve başını hafifçe eğdi. Nelle bu hareketi izlemekten her zaman keyif alırdı. Müşteri, dua eden ellerini taklit ettikten sonra, sanki gerçek Çin kökenli birinin asla oynamadığı "Çinli" dedektifle ilgili eski bir siyah-beyaz filmdeymiş gibi ona selam verdi.

Weng-Lee ön kapıyı işaret etti. Kadın Nelle'yi sanki orada değilmiş gibi geçip dışarıdaki çift park edilmiş limuzine doğru yürüdü.

Hep birlikte kapının kapanmasını beklediler, sonra Nelle ve Weng-Lee birbirlerine döndüler, ellerini dua pozisyonuna getirdiler ve birbirlerine eğildiler. Tekrar dik durmaya başladıklarında, bakışları kilitlendi ve ikisi de kahkahaya boğuldu.

"Hâlâ öyle mi yapıyor?" diye sordu Nelle.

"Her zaman. Arkadaşlarına da aynısını yapmalarını söylüyor olmalı, çünkü hepsi yapıyor," dedi, her zamanki göz devirme hareketiyle. "Bu Angloslar buna bayılıyor," diye ekledi, gerçek New Yorklu, özel okul aksanı ortaya çıkarak. "Ee, neler oluyor, güzelim?"

"Bekle," diye araya girdi Malone.

"Anlamıyorum..." "Weng-Lee buradan."

"Bronx. Doğma büyüme," diye övündü Weng-Lee, kocaman gülümsemesiyle. "Ama bu zengin kadınlar, 1823'te demiryolunun inşasına yardım etmiş gibi konuşmadıkça, New York Şehir Koleji'nin Matematik, Bilim ve Mühendislik Lisesi'ne, Stanford ve Harvard'a tam burslu olarak kabul edilmiş bir adamdan Doğu tıbbi tedavisi almak istemiyorlar. Ben de onlara küçük bir gösteri yapıyorum."

"Bunu aşağılayıcı bulmuyor musun?"

"Aşağılayıcı mı? O kadın, sevgisiz bir evlilikten kaynaklanan migren ağrılarını hafifletmem için bana *saatte* 1500 dolar ödüyor. Yani, önce bir nöroloğa gidip tümör olup olmadığını kontrol ettirdim, çünkü ne olacağı belli olmaz, ama hayır. Sadece sevgisiz bir evlilik. Yani, boynundaki ağrıları gideren adamın yeni gelmiş bir göçmen olduğuna inanması gerekiyorsa... bu benim ya da Hamptons'ta kendim, eşim ve çocuklarım için satın aldığım yazlık evime ne zararı var? Sadece denize yakın değil, havuzu da var."

"Kızına o midilli aldın mı?" diye alay etti Nelle.

"Ona midilli almayacağım. Ve ona benden midilli istemesini söylemeyi bırak. Şimdi" —derin bir nefes aldı—"bugün neye ihtiyacın var, güzelim?"

"O," dedi Nelle, Weng-Lee'ye başparmağıyla kediye işaret ederek.

"Bir dakika bekle," diye araya girdi Malone, konuşurken gözleri dükkânı tararken, dudakları bariz bir hayal kırıklığıyla kıvrıldı. "Bu tuhaf şey için bin beş yüz dolar ödemeyeceğim... Aman Tanrım. Gerçekten kaplan penisi çayı var."

Weng-Lee kedinin endişelerini eliyle savuşturdu. "Saatte bin beş yüz dolar bizim için değil. *Onlar* için."

"Beyazlar mı?" diye sordu Malone ciddiyle.

"Hayır. Tam insan. Sizlere indirim var. Saatte dokuz yüz."

"*Dokuz yüz dolar ödemem...*"

"Ama benim sevgili, tatlı Nelle'in arkadaşı için ücretsiz."

Nelle başını çevirdi, çenesini kaldırdı ve büyük kediye sırtıttı.

"Yapma," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Malone.

* *

Himalaya kurdu arka ofisinin kapısını açtı ve onları içeri davet etti, sonra ön bürodaki kadına sordu: "Bir sonraki randevum ne zaman, Layla?"

"İkiyi geçmeden yok, doktor." "Harika."

Şaşırtıcı derecede beyaz ama çok daha tıbbi bir ofis gibi görünen odaya girdikten sonra, kurt lavaboya gidip ellerini yıkadı. Bu hareket Keane'e sonsuz bir minnettarlık hissettirdi.

"Ne oluyor?" diye sordu kurt, ovuştururken. "Omuz sorunları," diye cevapladı Nelle, Keane bir şey söylemeden önce. "Kendi adıma konuşabilirim."

"Konuşabilir misin?"

"Arkadaşlarının hayatlarını yönetmeye alışkın olduğumu biliyorum, ama biz arkadaş değiliz."

"Ooh," dedi kurt gülerek. "Küstah!" "Ben gidiyorum," dedi Malone.

"Hadi ama. Sadece şaka yapıyordum." Ellerini ve kollarını ameliyata girecekmiş gibi yıkayıp kuruladı — Keane yine bundan oldukça memnundu — kurt nitril eldivenleri giydi ve başını sallayarak tıbbi masaya doğru başını salladı. "Otur, otur. Çılgılık atarak kaçmadan önce neyin var bir bakalım."

"Gerçek bir doktora görünmeyi tercih ederim." "Ben gerçek bir doktorum," diye yalan söyledi kurt.

"Tabii. Ofisi Çin mahallesindeki bir dükkanda olan ve kaplan penisi çayı satan bir *doktor*."

"Gerçekten buna odaklanıyorsun," dedi Nelle.

"Buranın kirasının ne kadar olduğunu biliyor musun?" diye sordu Weng-Lee. "Yedi onlu yıllar değiliz. Bir Arap prensi bu caddede bir daire satın aldı. Orada yaşayacağını sanmıyorum, ama bir servet ödedi."

"Bak, eminim voodoo alanında doktoran için çok çalışmışsındır, ama..."

"Stanford'dan Doğu *tıbbi* doktorası, Princeton'dan Doğu Asya Çalışmaları doktorası aldım, tıp diplomamı Harvard'dan aldım ve Mount Sinai'de tıp stajımı yaptım. Orada ve New York Presbyterian'da ortopedi cerrahı olarak hastane ayrıcalıklarım var."

Keane, hayretle baktığını biliyordu, ama elinde değildi.

"Bunlardan herhangi biri
doğruysa..." "Hepsi
doğru."

"—o zaman neden—"

"Burada mıyım? Çünkü stres kaynaklı migreni olan sıkılmış, zengin ev hanımlarını tedavi ederek *saatte* bin beş yüz dolar kazanıyorum. Şimdi masaya çık ve bana beş dakika boyunca bir iyilik yap, olur mu? Kedi gibi davranmayı bırak."

Bölüm 4

Charles arabayı köşeye park etmiş, Weng-Lee'nin ofisinin karşısındaki kaldırımda duruyordu. Zhao ailesinin evinin önüne asla park etmezdi. Bunu uzun zaman önce zor yoldan öğrenmişti.

Otuz yıldan fazla bir süredir bu aile için çalışıyordu. On üç yaşındayken Perth'te Zhao ailesinin reisi tarafından kaldırımdan kaldırılmıştı ve Zhao ailesinin yardımına muhtaç, ergenliğe girmek üzere olan bir şekil değiştiren yavruydu. Bu, vücudu kar leoparı olmayı öğrenirken dişlerini, pençelerini ve kürkünü geçici olarak kontrol edemediği anlamına geliyordu. Ve tüm bunları atlattıktan sonra, soru şu oldu: Hayatında ne yapacaktı? Zhao ailesi ona seçenekler sundu, ama en iyi seçenekler ailenin yanında kalıp "yardımcı olmak"tı. Aptal değildi. O bir kediye. Ve "yardım"ın "çalışmak" olduğunu biliyordu, ama bu tür şeyleri yapan diğer bazı büyük ailelerin aksine, Zhao ailesi acımasız, aşağılayıcı bir kölelik biçimini kastetmiyordu. İyi maaş veriyorlardı ve onlar için çalışan herkese çalışanlar gibi davranıyorlardı. Zamanla ve eğitimle Charles güvenlik görevine geçti ve orada kaldı. Çoğunlukla. Zhao ailesi, seni ihtiyaç duydukları yerde, ihtiyaç duydukları zaman görevlendirirdi ve sen sorgulamadan işini yapardın.

Örneğin, Gong Zhao'nun "koruması" olmak gibi.

Zhao ailesinin güvenliğini sağlayan yeni çalışanlardan bazıları, Gong Zhao'yu korumakla görevlendirilmeyi bir tür hakaret olarak görüyordu. Zhao ailesinin kara koyunu kızı, çoğu çalışan ve bazı alt kuzenler tarafından önemsiz biri olarak görülüyordu, ama bu aptalca bir düşünceydi. Nelle, babasının gözdesi ve ailenin büyükleri arasında kaçınılması gereken biri olarak biliniyordu. Sadece bir keresinde kendi kız kardeşini otelin otuzuncu katındaki penceresinden aşağı attığı için değil, aynı zamanda hepsi onu kaba ve saygısız buldukları için. Nelle'nin annesi sık sık kızının "Amerikanlaşmış tavırlarını" "takılmak için ısrar ettiği pisliklere" bağlardı, ama hayır. Bu çok kolay bir bahaneydi. Nelle sadece kendisiydi ve az önce Çin Mahallesi'ne götürdüğü kaplanın da işaret ettiği gibi, Charles'ın korumasına gerçekten ihtiyacı yoktu... ve onun burada olma nedeni de bu değildi.

Gerçek şu ki, o buraya tek bir nedenden dolayı, tek bir amaç için, ailenin reisi tarafından gönderilmişti: Nelle Zhao'nun her an ne yaptığını gözetlemek. Ve her gün, delilik içinde yeni ve heyecan verici bir maceraydı.

Charles'ın son bir saat içinde altı kez blok çevresinde dolaştığını fark ettiği beyaz, panelli minibüs sonunda aniden durdu ve üç adam dışarı atladı. Biri etrafına bakındıktan sonra Weng-Lee'nin ofisinin kapısına yöneldi. Diğer ikisi kapının dışında durup bekledi.

Charles sonunda yazdığı mesajı gönderdi ve sonra beklemeye başladı.

* *

Geçmişin seni tekrar rahatsız etmeye geliyor...

Nelle, Charles'ın mesajını görünce içini çekti, tam o sırada ön kapının zili çaldı ve başını kaldırıp yüzüne doğrultulmuş bir Beretta gördü.

"Kalk," dedi adam, "ve dışarı çık. Hemen. Ve eğer bir şey yapmaya kalkarsan... küçük dükkan kızının kafasını uçururum."

Layla'ya baktı ve kutup tilkisinin gözlerinin büyüdüğünü gördü, sonra tezgahın arkasına çömeldi. Porsuklar gibi, tilkiler de - başka bir küçük yırtıcı tür - işler çığırından çıktığında ortadan kaybolmakta çok iyiydi.

Bal porsuklarının etrafında dolaşırken sahip olunması gereken iyi bir özellik.

* *

"Daha ne kadar burada oturmam gerekiyor?" diye sordu Keane. Sıkılmış ve korkmuştu. Akupunkturda bu kadar çok iğne kullanılması normal miydi? Çok fazla gibi görünüyordu. Çılgınca fazla.

"Bittiğinde anlarsın," dedi doktor, küçük masasında evraklarla uğraşmaya devam ederken. Kurtun yaptığı ilk şey Keane'in omzunun röntgenini çekmekti ve sonuçlara bakarken Keane, köpeğin "Vay canına. Bu çok kötü" diye mırıldandığını duydu.

Tam olarak güven verici sözler değildi. Ama sonra, Keane muayene masasına otururken, doktor akupunktur iğnelerini batırmaya başladı. Düşündüğü gibi acı verici değildi. Sadece garip bir his vardı. Ama sonra kurt devam etti...

...ve devam etti... ve devam etti.

Keane lavabonun üzerindeki paslanmaz çelik kağıt havlu dağıtıcısında kendine baktı.

"Kaç iğne var?" diye sordu sonunda.

"Birkaç yüz."

Keane kaşlarını çatı. Bu konularda pek bilgisi yoktu, ama ona bile bu tuhaf gelmişti.

"Bu biraz... aşırı değil mi?"

"Senin için değil. Sen gergin, stresli bir kas ve kemik yığının. Tamamen insan olsaydın, kesinlikle omuz protezi taktırman gerekirdi. Ama sen büyük bir kedi olduğun için, vücudunun zaten doğal olarak yaptığı şeyi yapmasını sağlamaman yeterli."

"Yani ne?"

"Kendini iyileştirmek. Ama bence sen o kadar gerginsin ki... her neyse... vücudun bunu yapamıyor. Bu iğneler bu süreci tetikleyecek."

"İyi. Çünkü ben bunu karşılayamam..."

"Titanyum protez. Biliyorum. Sence benim çalıştığım ilk profesyonel oyuncu sen misin? Değilsin. Güzel olan şey, senin bir şekil değiştiren olman. Yani aylarca süren rehabilitasyon veya ameliyatlara katlanmak zorunda kalmayacaksın. Sadece birkaç dakika iğneyle tedavi edildikten sonra iyileşeceksin. Sakin ol. Stres bu sürece yardımcı olmaz."

Keane, köpekle konuşmayı bitirmeye karar verip iğneleri kendisi çekmeyi düşündü, ama sayı çok fazlaydı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ama bir plan yapamadan, kapının diğer tarafından sesler duydu. Doktora baktı, kurt çoktan ayağa kalkmıştı.

"O da ne?" diye sordu Keane.

"Sanırım Nelle benim küçük ofisime biraz drama getirmiş olabilir." Weng-Lee o kocaman kurt omuzlarını silkti. "Bazen olur."

"Tabii ki olur," diye homurdandı Keane, otomatik olarak öfkelenerek. "Çünkü benim hayatım asla *kolay* değil!" Son kelimeyi sıkı sıkı kapalı dişlerinin arasından tükürdü ve omuzları otomatik olarak sinirinden gerilmeye başladı.

"Belki sakinleşmelisin..."

"Bana sakinleşmemi söylersen," diye uyardı Keane, "sen dönüşene kadar bekleyeceğim ve sonra lanet olası kuyruğunu koparacağım."

Kurt akıllıca bir adım geri attı. "Peki o zaman."

Keane, ofis kapısına vuran bedenlerin sesini duydu. Havayı kokladı ve tilki, bal porsuğu ve tamamen insan olan bir erkeğin kokusunu aldı, ama Nelle'nin işe yaramaz güvenlik görevlisinin kokusunu almadı. Neredeydi? Neden diğer odada, korumak için *para aldığı* kadına yardım etmiyordu?

Katılmak zorunda olduğunu bildiği halde, bunu gerçekten istemediği için Keane muayene masasından kaydı. Kapıya öfkeyle bakarak derin bir nefes aldı, ama nefesini bıraktığında, derin nefes küçük, karanlık pencereleri sarsan bir kükremeye dönüştü ve vücudu da aynı anda gerilmiş olmalıydı, çünkü kolundaki tüm iğneler fırlayarak odanın diğer tarafındaki duvara saplandı. Yanlışlıkla yarattığı tuhaf desene zar zor bir göz attı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı menteşelerinden söküp dükkânın önüne çıktı.

İlk gördüğü şey, tamamen insan olan erkekti. Hâlâ ayaktaydı ama kanlar içindeydi. Boynuna Nelle'in uzun bacakları dolanmıştı; silahın namlusu adamın kafasına dayalıydı, diğer eliyle ise saçlarından onu kontrol ediyordu.

Keane odayı üç büyük adımda geçti ve Nelle'nin yanına ulaşır ulaşmaz hemen elini yakaladı ve tek bir atışla adamın beynini yok edememesi için elini kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, o anda sakın kalmak için çok çaba sarf ederek.

Koyu renkli gözlerini ona doğru kırpıştırarak, Nelle etrafına biraz bakındı, sanki bir şey arıyormuş gibi, sonra "Uh... bu adamı öldürüyorum?" dedi.

"Bunu yapamazsın."

Onun gülümsemeyele mücadele etmesini izledi, bu da onu çok kızdırdı, çünkü genellikle onun sert bakışları insanları korkutup boyun eğdirirdi. Onun sırtışını sadece... kaba buldu.

"Yapamam mı?" diye sordu. "Neden yapamayayım?" Sırtışı biraz daha belirginleşti. "Bu ahlaki bir sorun mu?"

"O da bir parçası. Ayrıca, kurşunlar gürültülüdür." "Burası New York. Kim fark eder ki?"

"Kan temizlenmesi gerekecek." "Temizlik şirketleri bunun için var." "Ceset."

"Tanıdığım bir sırtlanı ararım. Onun klanı iyi bir yemeği sever." "Zorlu hapis cezası."

"Zhaolar asla hapse girmez."

"Sen, hiç de yakışmayan turuncu hapishane kıyafetini giyeceksin."

"Turuncu bana *çok* yakışıyor. Ve bunu o başlattı. Bu meşru müdafaa." "Kimse buna inanmayacak."

"O başlattı," diye tiz bir ses tezgahın arkasından duyuldu. Keane bunun Dişi tilki olduğunu düşündü.

"Umurumda değil," diye hepsine bildirdi. "Öylece etrafta dolaşıp insanların kafasına ateş edemezsin."

"Senin insanların kafalarını kopardığını gördüm."

"Evet, ama o kaplan halimdi. Kaplan halim kaplanların yaptığını yapar. Düşmanlarımızı öldürürüz. Ama insan olduğumda..."

"Malonelar bacak kırıcılar olarak bilinmez mi?" "Bazılarımız. Ama Malone kardeşler değil." "Siz *hepiniz* Malone kardeşlersiniz."

"Onu bırakın gitsin."

Bir an, gerçekten tartışıyormuş gibi göründü, sonra uzun bacaklarını adamın boynundan çözdü. Kendisi yere atlamadan önce, Keane elini bırakıp onu yakaladı ve güvenli bir şekilde yere indirdi. O anda adam döndü ve Keane'in şimdi onun olduğunu anladığı silaha uzandı.

Gözünün ucuyla hareketi gören Keane, hemen tepki gösterdi ve dirseğini adamın yüzüne çarptı, adam yere yığıldı. Aptal adam kalkmaya çalıştı, Keane de ayağını adamın kafasına çarptı, bu biraz komikti çünkü ayağı adamın kafasından çok daha büyüktü. Keane'in büyük ayakları ortaokulda onu gerçekten utandırır ve futbol antrenmanından sonra erkekler soyunma odasında zor anlar yaşatırdı. Ama sonra Shay geldi ve herkes bu konuyu konuşmayı bıraktı. Sadece Shay'in ayakları daha büyük olduğu için değil, ikisi de büyüme çağını geçirdikleri için ve okuldaki herkes onları herhangi bir konuda alay etmekten çok korktuğu için.

Keane, adamı tek ayağıyla yere bastırarak Nelle Zhao'ya baktı. "Şimdi... kendini daha iyi hissetmiyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Hayır."

* *

Nelle, kedinin mantıklı düşünme yeteneğini seviyordu. Ohhh, o adamların kafalarını kopardığında *kaplan* formundaydı, yani kaplan olarak yaptığı her şey görünüşe göre gayet normaldi. Ama insan formundayken, birdenbire tüm o insan kuralları geçerli oluyordu.

O buna pek inanmıyordu. Hiç. Ama onun inandığını biliyordu. Belki bu, geceleri uyumasına yardımcı oluyordu. Belki de Medici Koalisyonu'nun başkanı gibi bir canavara dönüşmemesine yardımcı oluyordu. De Medici aslanları böyle sınırlar tanımadıkları için, onlar da savaştıkları aslan erkeklerdi. Büyük kedi ya da büyük insan olsunlar, istedikleri her şeyi yaparlardı, çünkü diğer herkes onlardan aşağıda ve avdan başka bir şey değildi.

Yine de sevimliydi. Sınırları ve ahlak kuralları olan bir kaplan. Böyle bir kedinin var olduğunu kim bilebilirdi? O kesinlikle bilmiyordu. Malone kardeşlerle tanışana kadar, onların tüm ahlak kuralları ve yaşam kurallarıyla. Bu nasıl sevimli olmazdı? Kaplan yavrularının birbirlerine tıslayarak, vahşi görünmeye çalışırken, sadece sevimli göründükleri gibi!

"Sen çok tatlısın," dedi Nelle. "Bunu yapma," diye cevapladı.

"Neyi yapma?"

"Beni küçümseme. Bu kabalık."

Onu küçümsemek mi? Belki de öyle yapmıştı, ama onu asıl şok eden şey, onun bu terimi doğru kullanmasıydı. Tüyleri diken diken oldu. Yine aynı şeyi yapıyordu, değil mi? Onu küçümsüyordu. Bunca zaman boyunca onu sadece çok yakışıklı ama oldukça aptal bir vahşi olarak görmüştü. Aslında çok aptal. Başlangıçta Shay'in de öyle olduğunu düşünmüştü, ama o çoğu kişinin sandığından daha akıllı çıktı. Bunu biliyordu çünkü Tock aptal insanlara zaman ayırmazdı. Nelle bunu nasıl biliyordu? Çünkü Tock her zaman "Aptal insanlara zaman ayırmam" derdi. Ve bunu ciddiye. Roket bilimcisi olmanıza veya Harvard'dan mezun olmanıza gerek yoktu, ama Tock Lepstein ile arkadaş olmak istiyorsanız iyi ve sağlam bir mantığa sahip olmanız gerekiyordu. Nelle, Shay'in aptal olmadığını bu şekilde anladı. Hiç de aptal değildi. Ama en büyük ağabeyini "biraz aptal" olarak görmüştü. Ancak onunla geçirdiği her saniye, onun sandığı kadar aptal olmadığını anlamaya başlamıştı. Bu onun zeki olduğunu kanıtlamıyordu, ama kesinlikle aptal da değildi.

Malone, dev ayağının altındaki adama bakıp "Dışarıda kaç tane daha var?" diye sorduğunda bunu daha da kanıtladı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum... Aaaaah!"

"Kafanı üzüm gibi ezebilirim ya da bana cevap verebilirsin.

Seçim senin."

"Kapının dışında iki tane. Minibüste dört tane."

Bu cevapla tatmin olan Malone kardeş, yeşil-altın rengi gözlerini ona çevirip "Peki tam olarak ne yaptın?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Bir adamın seni buraya kadar takip etmesini sağlamak için." "Ne yaptığımı kim söyledi?"

Cevap vermedi, sadece sağ kaşını kaldırdı.

"Tamam," diye kabul etti. "Muhtemelen Vatikan'dandır ve bu işin içinde altın külçeler de olabilir."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan kaplan sonunda sordu: "*Kim Papa'yı kızdırır ki?*"

"Lütfen," diye iç geçirdi. "Altın umurunda bile değil. O Tanrı'nın yanında ya da her neyse. Ama onun için çalışan ve umurunda olabilecek başkaları var. Bazı rahipler ya da Vatikan güvenliği."

"İtalyanlarla *yeterince* sorunumuz yok mu zaten?" "Bunu yıllar önce yaptım. Unuttuklarını sanıyordum." "Kim altın külçelerini unuttur ki?"

"Daha fazlası yokmuş gibi değil ya."

"*Mesele o değil!*"

"Bağırmana gerek yok."

Tezgaha baktı. Tilki yine ayaktaydı ve patronunun yanında duruyordu, ikisi de bu durumdan büyük keyif alıyordu.

Nelle'in şaşırması gerekirdi. Doktorun işine ilk kez sorun çıkarmıyordu, ama ilk kez büyük, kızgın bir kediye de yanında getirmişti.

Oldukça dramatik ve ezik bir iç çekişle kedi, "Bundan nasıl kurtulacağımızı bulmalıyız, yoksa..." dedi.

"Herkesi öldürmeden?"

Malone yine konuşmayı kesti ve neredeyse bir dakika boyunca ona bakakaldı, sonra sordu: "Ya geri versek?"

"Neyi geri verelim?"

"Altını."

"Muhtemelen şimdiye kadar eritilmiştir." "Eritmiş misiniz?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece sistemi kullandım." "Hangi sistem?"

"Sistem."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bilmiyorsan, bilmiyorsun demektir." "*Bu ne anlama geliyor?*"

"Amcaların sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"İntikam dolu hayatımın anlamı, amcalarımın babam öldükten sonra benim, kardeşlerimin ve annemin için hiçbir şey yapmamış olmaları ve bu yüzden onları hayatımızdan çıkarmış olmamdır."

"O zaman neden Medici'lerle değil de amcalarıyla savaş başlatmadık?"

"Çünkü..." Malone'un sözleri kesildi ve bir an durakladıktan sonra sordu: "Savaş başlatmak ne demek?"

"İtalya'da ne yaptığınızı sanıyordun? Alışveriş mi?"

"Savaş başlattığınızı düşünmemiştim. Sadece... " Kısa bir süre kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum! Savaş başlattığınızı düşünmediğimi biliyorum!"

Nelle omuz silkti. "Charlie'yi kızdırmamalıydılar."

Keane bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü, ama bunun yerine öfkeli bakışlarını ayağının altındaki adama çevirdi.

"Kıpırdamayı kes!" diye bağırdı.

Başka birine bağırarak Malone'u biraz sakinleştirmiş gibiydi, bu da Nelle'i çok etkiledi.

"Tamam," dedi. "Planın geri kalanı nedir?"

Bu soru karşısında şaşırarak Nelle, Dr. Weng-Lee ve Layla'ya baktı. İkisi yan yana duruyor, dirseklerini tezgaha dayamış, çenelerini avuç içlerine dayamışlardı. Tipik köpekler gibi dramın gelişmesini izliyorlardı ama hiçbir şekilde yardım etmiyorlardı.

"Planın geri kalanı mı?" diye Malone'a tekrarladı.

"Hepinizin bir planı var... değil mi? Bu savaşla başa çıkmak için?" Nelle ona dürüstçe cevap verdi.

"Muhtemelen yok."

* *

"Nasıl olur da planınız olmaz?" diye patladı Keane.

"Şaşırtıcı derecede kolay," diye cevapladı porsuk. Onu kaçırmaya çalışan adam yerde yatarken ve Keane'in öfkesi karşısında, Nelle Zhao tamamen sakin görünüyordu. Kızgın değildi. Eğlenmiyordu. Sakin olmaktan başka bir şey değildi. Ve belki biraz meraklı. Keane bunu tamamen rahatsız edici buldu!

En azından, onun öfkesine tepki göstermesi gerekirdi. Onun öfkesini çekmek istemediği için, 1100 kiloluk kutup ayıları oyunların ortasında titremeye başladılar.

oyunu mahvettiklerinde, onun öfkesini çekeceklerini bildikleri için titrerlerdi, bu yüzden bu minik porsuğun onun öfkesini fark etmemiş gibi görünmesini anlayamıyordu.

Onun öfkesini nasıl fark etmezdi?

Bağırmanın bu tuhaf, duygusuz adamdan pek bir şey elde edemeyeceğini çabucak anlayan Keane, sakinleşmeye çalıştı ve bunun yerine basit bir soru sordu.

"İtalya'da tam olarak ne yaptın?"

"Sana söylemem doğru olur mu bilmiyorum."

"Neden?" diye sordu.

Kadın, adamın rahatsızlık duyduğunu gösteren homurtusunu görmezden gelerek, kendine çok ihtiyaç duyduğu yüksekliği sağlamak için adamın kalçasına çıktı. Kolunu kaldırdı ve Malone'un alnını okşadı.

"Kafanın ortasındaki bu üçlü çizgi beni endişelendiriyor. Stres olduğunu gösteriyor. Botoks yaptırmayı düşündün mü?"

"Ben de burada yapıyorum," diye kurt aniden araya girdi. "Sana indirim yaparım."

"Kapa çeneni!" Keane kurda sertçe bağırdı.

"Kendine hipertansiyon yaratacaksın," diye devam etti Nelle. "İstedğin bu mu? Hipertansiyonlu bir kedi olmak mı?"

Keane, kadının bileğini dikkatlice tuttu — şaşkın bir porsuğun pençeleriyle masum bir yüze neler yapabileceğini görmüştü — ve elini itti.

"Sadece ne yaptığını söyle," diye emretti, herkese yaptığı gibi onun da hemen itaat etmesini bekleyerek, kendine özgü sert bakışını ekledi.

Kadın yine o rahat omuz silkme hareketini yaptı. "Onlara babalarını geri verdik."

Bu Keane'e garip geldi. "Onlara babalarını geri verdik" ne demekti? En son duyduğu kadarıyla, de Medici Koalisyonu'nun başkanı...

"Onlara *cesedi* mi geri verdiniz?"

"Evet."

"Ceset neden sendeydi?"

"Oh, onu bilmiyorum. O Charlie ve Max'in arasında bir şeydi. Zhaolar genellikle bizim... rahatsızlıklarımızı gömerler."

"Öldürdüklerinize böyle mi diyorsunuz?" diye sormadan edemedi.

"Evet," diye cevapladı kadın, basitçe. Sakin bir şekilde. Bu kadını anlamıyordu. "Söylediklerini doğru anladım mı bakalım..."

"Bu iyi olacak," dedi kurt dişi tilkiye.

"—Şu anda, acımasız İtalyan aslanlarından oluşan bir çeteye şiddetli bir kavganın ortasındayız ve sizler durumu yatıştırmak yerine, onların liderinin *cesedini* alıp, bilemiyorum... onlara fırlatarak durumu daha da kızıştırıyorsunuz?"

"İtalyan kolluk kuvvetleri onların evini şiddetle basmadan önce, herkesin görebileceği şekilde yemek masasına koymak," diye açıkladı Nelle.

Keane, Nelle Zhao'ya saatlerce bakakaldı. Çünkü ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilmiyordu, ta ki kurt aniden "Vay canına" diyene kadar. Çünkü köpek bile az önce söylenenlerin delice olduğunu düşünüyordu.

Çünkü *öyleydi*.

"Tamam, biliyor musun?" Keane nefes aldı ve tekrar nefes verdi. "Bir toplantı yapmamız gerekiyor."

"Toplantı mı?" diye tekrarladı. "Ne tür bir toplantı? Gerçek bir toplantı mı demek istiyorsun?"

"Tamam."

"Basketbolla ilgili olmadıkça bunu pek yapmayız. Genelde daha gayri resmi toplantılar yaparız."

O sadece ona bakmaya devam edince, "Tamam. Sanırım herkese mesaj atıp dört saat sonra burada buluşmalarını söyleyebilirim." dedi.

"Hayır. Onlara mümkün olduğunca çabuk Charlie'nin yerine gelmelerini söyle."

"Herkes hala antrenmanda. Ayrıca Tock'un senin kardeşinle randevusu var."

"Zaten sevişiyorlar. Neden çıkmaları gerekiyor ki? Ve umurumda değil."

"Tamam, ama Mads'in bundan hoşlanmayacağını bilmelisin."

"Sadece yap."

Bekleme alanına doğru yürüdü ve telefonunu aldı. Ekran dokunurken, ona bir göz attı. Keane, geri dönene kadar ne düşündüğünü bilmiyordu, hala yazmaya devam ediyordu. Mesajı gönderdikten sonra, bir adım geri attı ve gözleri hala telefonuna kilitliken -cevap beklediğini düşündü- daha önce kullandığı silahı yerden aldı ve ayaklarının altındaki adama doğrulttu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sorunumuzu ortadan kaldırmadan gidemeyiz."

"Bu sorunu ortadan kaldırmak değil. Daha fazla sorun yaratmak." Elini uzattı. "Silahı bana ver."

"Onu öldürdüğümde, bu *benim* silahım olacak ve ben onu seviyorum." "Ver onu bana."

Kadın silahı uzattı ve Keane onu kot pantolonunun beline sokmak üzereydi ama...

"Emniyet kilidi açık mı?"

Kız kaşlarını çattı. "Silah kullanmayı bilmiyor musun?"

"Silah kullanmayı bilmeme ne gerek var? Ben devasa bir adamım, devasa dişleri ve pençeleri olan, neredeyse bin kiloluk bir Amur kaplanına dönüşebiliyorum. Silaha *ihtiyacım yok*."

Kadın, silahın emniyetinin açık olduğunu düşündüğü bir şey yaptı. Bunun üzerine Keane, her an kullanmaya hazır olan çılgın kadından silahı uzaklaştırdı ve altında debelenen adamla ilgilenmeye başladı.

* *

Malone, devasa ayağıyla ezmeyi başaramadığı adamdan geri çekildi, bu da Nelle'i etkiledi. O, sırf zevk için büyük pençeleriyle etrafta dolaşıp her şeyi ezen türden bir kedi gibi görünüyordu.

Çömelerek, yumruk sallayan adamı gömleğinden yakaladı. Yumrukların çoğu doğrudan isabet etmesine rağmen, kedi hiçbir tepki göstermedi. Adamı birkaç santim kaldırdı, sonra adam mücadeleyi bırakana kadar birkaç kez yere çarptı.

"Hey," diye avına sessizce emretti. "Bana bak."

Gözlerini kırptırarak, kafasındaki travmanın ardından bakışlarını odaklamaya çalışan adam, Malone'a baktı ve hemen şaşkın gözleri büyüdü. Çünkü artık dişlerini görebiliyordu.

"Dışarıdaki ikisi," dedi Malone, "onları içeri çağır." Nelle'ye baktı. "Kapıyı biraz aç da onu duyabilsinler."

Ateşli çatışmalar dışında kimseye emir vermeye alışkın değildi, ama tabii ki. O da oyuna katılacak. Kedinin bu durumu nasıl ele alacağını görmek istiyordu, çünkü o, Nelle'in yapmayı planladığı şeyi ısrarla "cinayet" olarak adlandırıyordu ve bu biraz haksızlık gibi geliyordu. Nelle, "kendini koruma" veya "meşru müdafaa" terimlerini tercih ediyordu. Ama sonuçta, bunların hepsi semantik meselesi, değil mi?

Tabii ki, Şimdi Nelle tüm bunları düşünmek için zamanı olduğu için, bu son konuda yanıldığını tahmin ediyordu. Vatikan'ın bununla hiçbir ilgisi olamazdı. Asla bu kadar beceriksiz birini g ndermezlerdi.

O zaman bu adamı kim göndermişti, Nelle bilmiyordu. Bunu durdurmak için bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Nelle hızla kapıya yürüdü, arkasına geçti ve kapıyı biraz araladı.

Malone avına yaklaştı. "Onları  ağır," diye emretti, sesi zar zor duyuluyordu ama kesinlikle hissedilebiliyordu.

Panik içinde gözleri fal taşı gibi açılan adam, "Buraya gelin!" diye bağırdı.

Klinik dışında nöbet tutan iki adam hemen içeri girdi. Silahlarını çekmişlerdi — biri tabanca, diğeri makineli tüfek, ki bu aşırı görünüyordu — ama bu Malone'u durdurmadı. İlk adam kliniğe girer girmez, Malone eski avını bırakıp yenisine yöneldi ve saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçti. İlk adamı ensesinden yakaladı ve kendine doğru çekti, silahı ikisinin arasında kalacak Şekilde tuttu. Diğeri de hemen arkasından geldi, bu yüzden Malone serbest eliyle o adamın boğazını yakaladı. İkisini de içeri çekti — Nelle hızla kapıyı kapattı — ve ikisini de duvara o kadar sert bir Şekilde çarptı ki, sıvada izler kaldı ve ikisi de tamamen bayıldı.

"Peki, bu tamir edilmesi gerekecek," dedi Dr. Weng-Lee soğukkanlılıkla.

O sırada, Malone'un daha önce ayağının altında tutsak ettiği adam kalkmaya çalışıyordu, ama kapıya ulaŐamadan - Nelle onu dışarı  ıkarmayacaktı zaten - iki arkadaşının cesetleriyle çarpıŐtı. Onlar atılmamıŐtı. Bunun yerine, Malone onları Nelle'in kaçırmak istediği adamın üzerine fırlatmıŐ ve onu da bayılttı.

"Kapıyı aç," diye emretti Malone Nelle'ye.

Nelle kapıyı açtı ve Malone,    yetişkin, çok iri adamı (insan ölçüleriyle) iki eliyle inanılmaz bir kolaylıkla dışarı çıkardı.

Avını alıp kaldırımdan indiğinde, minibüsün kapısı açıldı ve iki adam otomatik silahlarla dışarı eğildi. Malone, elindeki avlardan birini onlara fırlatarak onları içeriye geri itti. Diğer ikisi onların yerini almadan önce, Malone minibüse ulaştı. Artık serbest olan eliyle kayar kapıyı tutan Malone, onu araçtan kopardı. Geri çekip, minibüsün içine doğru itti. Kapıyı aracın bir tarafından diğer tarafına çarparak, içeride sıkışıp kalan adamları d v d . İŞini bitirince

işini bitirdiğinde, son avını da diğerlerinin yanına attı ve kapıyı da peşlerinden içeri attı.

Tüm avlar içeride ve hareketsiz hale geldiğinde, kaplan geri çekildi ve minibüs aniden hareket ederek trafiğe girdi, bu da Malone'un sürücüyü sağ salim bıraktığını kanıtladı.

Tüm yerliler ve turistler ona bakmasına rağmen, Malone caddenin karşısına bakmaya devam etti ve sonra bağırdı: "*Senin güvenlik olduğunu sanıyordum!*"

"Şey..."

"*Lanet olası arabayı getir!*"

Nelle, Malone'un Charles'a bağırdığını fark etti ve gülmek için kendini zor tuttu. Charles'ı "güvenlik" olarak adlandırıyordu, ama ikisi de onun neden orada olduğunu biliyordu. Annesine rapor vermek için.

Kliniğe geri dönen Malone içeri girip gişeye doğru yürüdü. "Borcum ne kadar?" diye Dr. Weng-Lee'ye sordu.

"Eğlenceye fiyat biçilemez."

"Sadaka istemiyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Malone. "Yani sonuçta bin beş yüz dolar ödemek istiyorsunuz..." "*İndirim dediniz.*"

Doktor sıırttı. "Oh, bakın. Pazarlık eden bir kedi."

Nelle, kedinin gözlerinin yine altın yeşili parladığını gördü. Hızla ellerini Malone'un koluna koydu ve onu kapıya doğru itti.

"Onu ve duvardaki hasarı benim hesabına yaz, Layla," dedi

Nelle. "*Senin sadakalarına da ihtiyacım yok,*" diye şikayet etti kedi.

"Sızlanmayı kes." Malone'un yanından geçerek kliniğin kapısını açtı, ama Malone durdu ve tekrar Weng-Lee'ye döndü.

"Bekle," dedi kedi. "Bilmem gerek... O kaplan dong çayının içinde ne var?"

"Mistik unsurlar mistik derin derin tropik tropikal yağmur Xishuangbanna'nın

Xishuangbanna'nın —"

"Saçmalamayı kes."

Weng-Lee göz kamaştırıcı gülümsemesini ortaya çıkardı. "Temelde tarçınlı chai çayı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

* *

Keane, küçük bir porsuk tarafından lüks bir arabaya itilmesinden hoşlanmamıştı, ama bunu görmezden gelmeye karar verdi.

Nelle yanına oturduktan sonra, işe yaramaz aptal şoför "Nereye?" diye sordu. "Charlie'nin evine."

"Queens'e mi gitmem gerekiyor?" diye sızlandı, bu da Keane'in ellerini kar kedisinin boynuna dolmasına neden oldu, ama Nelle onu zamanında geri çekti. Ama o işe yaramaz sokak kedisi güvenlik olarak işe yaramıyorsa, en azından onun söylediği yere gitmek zorundaydı.

"Sür şunu lan," diye hırladı Keane, dişlerini göstererek. "Ben senin için çalışmıyorum," diye karşılık verdi ev kedisi.

Bu sefer Keane, sokak kedisinin boğazını elleriyle kavradı ve küstah piçi boğazlarken, Nelle koluna hafifçe vurdu ve arabanın kapısını işaret etti.

"Bak," dedi, işaret ederek, "su şişeleri. Neden onlarla biraz oynamıyorsun? Daha önce bundan hoşlanmış gibi görünüyordun."

Keane, ev kedisini bırakıp onun dramatik öksürüğünü görmezden geldi ve yan cepteki plastik şişelere baktı. Birini aldı ve hemen kar kedisinin kafasına fırlattı.

"Seni adi..."

"Yeter!" diye bağırdı Nelle, onları ayırmak için kollarını açarak. "İkiniz de!" Boğazını temizledi ve daha ölçülü bir ses tonu kullandı. "Charles, sür şunu. Ve sen," diye Keane'e dönerek, "sakin ol."

Kollarını göğsünde kavuşturarak Keane orada öfkeyle oturdu. Neyse ki camlar karanlıktı, çünkü arabaya bakabilecek küçük çocukları korkutabilirdi.

"Onun tek bir işi var," diye sonunda kadına söyledi.

"Boş ver. Her şeye çok kıızıyorsun. Kendine zamansız bir kalp krizi geçirtceksin."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Sessiz ol, Charles," dedi ve deri koltuğa yaslanarak rahatladı. "Herkes sessiz olsun ve rahatlasın. Siz erkekler. Her zaman *hiçbir şey* için saçma sapan öfkeleniyorsunuz."

O sırada Nelle'in telefonu aniden "Siktir git, siktir git, siktir git" diye tekrar etmeye başladı ve o cevap verene kadar devam etti.

"Şimdi ne istiyorsun?" diye *selam* bile vermeden sordu. "Ne yapmamı istiyorsun? Hayır, siktir git!" Dik oturdu. "Sana ne vaat ettikleri umurumda değil."

Keane, diğ er uçtan gelen histerik çığlıkları duyabiliyordu. Ama ses, Asya dilinde gibi geliyordu ve o bu dili bilmiyordu. Sadece birinin  ı lık attığını biliyordu.

Ve her zaman rahat olan Nelle de ona ba ırıyordu.

"Elbiseni siktir et! O lanet Şeyi içindeyken yak gitsin, belki o zaman lanet d   n ne gelirim!" Diğ er uçtan biraz daha  ı lık attı ve sonra, öncekinden daha yüksek sesle, *"Cehenneme git!"*

Nelle telefonu kapattı ve telefonu aralarındaki bo lu a sertçe bıraktı. Kollarını g  s nde kavu turmu , tüm vücudu öfkeden kaskatı kesilmiş, öfkeyle arabanın camından dışarı bakıyordu.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, Charles  n koltuktan sordu: "Kız kardeşin nasıl?"

"Sen de cehenneme git!" diye karşılık verdi Nelle.

Ondan sonra, Charlie'nin evine varana kadar başka bir kelime bile konu ulmadı.

Bölüm 5

"Anne!"

Tracey Rutowski hemen kanepeden yuvarlandı, sırtını mobilyaya dayayarak kışının üstüne oturdu ve elinde tuttuğu Glock'u önündeki her neyse ona doğrulttu... ki o şey dört kızıydı.

"Beni böyle uyandırmak zorunda mısın?" diye sordu en büyük kızı Nixie'ye. Tek kızı, babasına çok benzeyen ve çok kızgın görünen tek kızı. Ortadaki iki kızı, Angelika ve Annika — üç aylıkken beşiklerinde komplo kurduklarını keşfettiği günden beri "çifte bela" olarak adlandırdığı ikizler — gülüyorlardı ve en küçüğü Leni, kendinden başka herkesin varlığından rahatsız görünüyordu.

Trace, çocuklarının bu kadar uğraştırıcı olmalarına şaşırılmıştı. Tracey ve kardeşi çok kolay çocuklardı. İtaatkar. Güvenilir. *Mükemmel* yalancılar. Kendi kendilerine yeten. Bunların hepsi önemliydi, çünkü ebeveynleri nadiren yanlarında olurdu. Marv ve Lisa Rutowski'nin her gün ona akşam yemeği hazırlamasını, okula götürmesini veya Doğu Alman hapishanesinden kurtarmasını bekleseydi, okumayı veya temel matematiği öğrenemeden açlıktan ölürdü, ama Almanca'yı mükemmel bir şekilde öğrenirdi.

Ama kendi çocuklarının nesli çok muhtaçtı. O büyürken, küçük bir isteği olduğunda anne babasını arayabileceği veya mesaj atabileceği cep telefonları yoktu. Ama şimdi, tek aldığı şey sızlanan, talepkar mesajlardı.

Anne, akşam yemeğinde ne var? Anne, ülkede misin?

Anne, arabanın bagajından nasıl çıkılır? Anne, köpeklerin erkek arkadaşına saldırdı. Yine! Ve böyle devam ediyordu! Bitmek bilmiyordu.

Kişisel olarak, bunun suçlusu olarak babalarını görüyordu. Kurt yavruları, ihtiyaçları ve talepleriyle ünlüydü ve ergenlik döneminin sonlarına kadar kendi başlarına hiçbir şey yapamıyorlardı. Çocuklarının omuzları ve ayakları dışında kurtlara benzeyen hiçbir *yanı olmasa* da, bir gün sürü gibi arkadaşlık ihtiyaçlarının aleyhlerine kullanılacağından endişeleniyordu.

"Silahlarını bu eve getirmek zorunda mısın?" diye sordu Nixie.

"Arabamda bırakamam Nix. Bu tehlikeli olur."

Buna cevap vermemeye karar veren kızı, telefonunu kaldırdı ve "Bu sen miydin?" diye sordu.

Tracey gözlüğünü takmamıştı, bu yüzden öne eğilip gözlerini kısarak ekranı okumaya çalıştı. Bu işe yaramayınca, gözlüğünü aramaya başladı, ta ki Angelika gelip Tracey'nin alnından gözlüğü alıp yüzüne takana kadar.

"Oh. Teşekkürler,
bebeğim." "Önemli
değil."

Tracey yine en büyük çocuğunun telefonunun küçük ekranına baktı.

"Vay canına. Boston tehlikeli bir yer haline gelmiş."

"Boston her zaman tehlikeli bir yer olmuştur." O işaret etti. "Bunu sen yaptın, değil mi? O kız için."

"O senin ilk kuzenin, neden hep cevaplarını gerçekten duymak istemediğin sorular soruyorsun?"

"Büyük amca Edgar için işleri *imkansız hale* getiriyorsun."

Tracey başını geriye attı ve tiksinti dolu bir ses çıkardı. Zavallı Edgar amcasına işleri ne kadar zorlaştırdığına dair bu konuşmadan çok *bıkmıştı!* Tanıdığı ya da Şükran Günü yemeğinde birlikte olmak zorunda kaldığı en huysuz köpek!

"Onun seni hazırladığını biliyorsun, değil mi?" diye Nixie'ye sordu. O anda dört kızı da patladı.

"Anne!"

"Anne!"

"Ne oluyor?"

"İğrenç!"

"Öyle demek istemedim, sapıklar! Tanrım." Trace ayağa kalktı. "Demek istediğim, seni başka bir devlet memuru olarak *yetiştiriyor*; sadece patron için çalışman için."

"Hangi patron?"

"Bir adam mı var? Yoksa herhangi bir adam mı demek istiyorsun?"

"Çünkü Edgar amca *o* adam *olmaktan* emekli oldu."

"Aman Tanrım!" Tracey silahının emniyetini tekrar taktı ve onu sehpaye koydu. "*Sizler* nasıl benim çocuklarımsınız? Kanıta ihtiyacım olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Burnumuza bak," dedi Angelika. "Hepimiz senin burnunla lanetlendik." Trace yüzüne dokundu. "Burnumun nesi var?" "Her şeyi," diye cevapladılar tüm kızları.

* *

CeCe Álvarez en son yaptığı tablonun önünden geri çekildi ve sanki gezegendeki en berbat şeyi izliyormuş gibi onu inceledi. Kendisi en sert eleştirmeni olmak istiyordu, böylece gerçek eleştirmenler korkunç şeyler söylediğinde umursamayacaktı. En azından kendi çalışmalarına bu kadar eleştirel yaklaşmasının nedeni her zaman bu olmuştu, çünkü bir bal porsuğu gibi oldukça hassas olabilirdi. Sert mizaçlı aile üyeleri bunu anlamıyordu.

"Baban ve ben komünist diktatörlerden kurtulduk," diye hatırlatırdı annesi, "ve sen bir Anglo'nun çalışmalarını yıkıcı bulmasına dayanamıyorsun. Acınası bir durum."

Belki öyleydi, ama dünyaya çıkıp "Ne düşündüğünüzü söyleyin" demek, sonra da onların geri gelip "Bundan nefret ediyorum, herkes de nefret etmeli" demesi zordu.

Yıllar geçtikçe bu, CeCe'yi biraz... gerici hale getirmişti.

Aslında, saymak istemediği kadar çok eleştirmeni fiziksel olarak saldırmıştı. Birini tokatlamış, bir diğerine kafa atmış ve korkunç bir kadın sanat eleştirmenini, sadece ona bakarak, altına işeyene kadar ağlatmıştı. Ve bunlar, o sırada ayık olduğu için hatırlayabildiği tek örneklerdi. Başka herhangi bir sektörde, özellikle de renkli bir kadın olarak, bu onun kariyerini mahvetmiş olmalıydı, ama doksanların sanat dünyasında, onu bir yıldız yapmıştı.

Korkulan bir yıldız, ama kesinlikle bir yıldız. Ne zaman lüks bir Ivy League okulunda misafir sanatçı olsa, öğrenciler seminerlerine akın ederdi. Ve sonunda eserleri yüzbinlerce dolara satılırdı.

Ancak birkaç yıl önce, o ve eserleri eski, sıkıcı ve "gerçeklikten kopuk" olarak değerlendiriliyordu. Ama internette "yeniden keşfedildikten" sonra, eserlerinden birini birkaç milyon dolara sattı. "Kıtlık yıllarında" bile çalışmayı hiç bırakmadığı için, CeCe artık birkaç sergi için fazlasıyla yeterli malzemeye sahipti. Tracey bunu çok sevdi, çünkü CeCe'nin sanat kariyerini her zaman yönetmiş ve her satıştan yüzde on beş komisyon almıştı.

"Bir tekne alacağım!" en yakın arkadaşı son anlaşmanın ardından heyecanla duyurmuştu.

Tracey daha önce tekne alamazdı diye bir şey yoktu. Hatta devasa bir yat bile alabilirdi. Kariyerini yönettiği başka müşterileri de vardı ve galerileri her zaman en popüler sanatçıları sergilerken, CeCe'de gördüğü potansiyeli gördüğü yeni yeteneklere de şans veriyordu.

Yine de... işine olan yeni takdirine rağmen, CeCe bu eserin evindeki stüdyosunun dışında gün ışığına çıkmaya layık olduğunu söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu. Bu da tek bir anlama geliyordu...

"Çıplak kalma zamanı."

CeCe genellikle Manhattan'daki stüdyosunda çıplak çalışırdı. Nedense, giysiler engel olmadığında işine daha yakın hissediyordu. Ne yazık ki, çocukları aynı şekilde düşünmüyordu. Onu çıplak "yakaladıklarında", babalarına ve dinleyecek herkese, onun kendilerini "utandırdığını" şikayet ediyorlardı. Nasıl bu kadar gergin çocuklar yetiştirdiğini bilmiyordu, ama onlarla orta yolu bulmaya çalışıyordu. En azından aile evinin arkasındaki stüdyosundayken, giysilerini giymeye çalışıyordu.

Ancak çocukları şu anda ana evde, Mona Lisa'yı yaratıyormuş gibi kendilerine kahvaltı hazırlıyorlardı — bazen yemek pişirme konusunda babalarının restoran zinciri sahibi ailesine çok benziyorlardı — ve bu eserin işe yarayıp yaramadığını görmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Boya lekeli tulumunu çıkardı ve eserin önüne geçti. İhtiyacı olan tepkiyi alıp almadığını görmek için bekliyordu. Eserin işe yarayıp yaramadığını ya da ateşte yakılması gerektiğini söyleyen tepkiyi.

Beklerken, çalışma masasının yanındaki yüksek taburede kıvrılmış olan kedi aniden doğruldu ve tısladı.

Bu CeCe'nin kedisi değildi. Burada yaşıyordu, ama onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bir gün stüdyosuna gelmiş, küçük bir kuş yiyerek ona kavgaya çıkarmaya cesaret etmişti. İşini bitirdiğinde kendi yolunu bulacağını düşünmüştü. Bilmediği şey, çocuklarının kediyi beslemeye, su vermeye, hatta tuvaletini yapması için bir yer ayırmaya ve her gün temizlemeye başladıklarıydı, böylece CeCe kokudan şikayet etme şansı kalmamıştı. Sanki o ve kedi bir anlaşmaya varmışlardı: kedi CeCe'yi rahatsız etmiyordu ve CeCe de bir gece porsuk formundayken kediyi parçalamıyordu.

Ayrıca, ara sıra, kedinin oldukça, cesaretle söyleyebilirim ki, yardımcı olabileceğini de düşünmüştü.

Şu an olduğu gibi... Kapıya doğru öyle tıslayarak. Stüdyosunun dışında, bu kedinin orada olmaması gerektiğini düşündüğü bir şey vardı ve bu CeCe'nin çocukları ya da kocası değildi.

* *

Steph Yoon bahçesinde durmuş bitki çayını yudumluyordu. Çalışırken kahve içerdi. Kafein konsantre olmasına yardımcı oluyordu. Ama sadece doğanın tadını çıkarmak istediğinde çay içerdi.

Kocas, evlerinin arka bahçesinde bu bahçeyi onun için yapmıştı. Van Holtz Pack evinde de aynısını yapmaya çalışmıştı, ama aile üyeleri her gece ava çıktıklarında köpeklerin üzerine işeyerek tüm çiçekleri öldürmüştü. Ya da çok fazla tekila içip sarhoş olduklarında, bölgenin rastgele yerlerine işeyerek.

Pack evinden taşınmak, yıllar önce alınmış iyi bir karardı. Görünüşe göre Steph, Pack'i "gergin" yapıyordu. Nedenini bilmiyordu. Evdeyken nadiren porsuk şekline dönüşürdü. Ve söyleyecek bir şeyi olmadıkça fazla konuşmazdı. Kız arkadaşları etrafta olmadığına çoğunlukla kendi başına kalırdı. Siyah kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giyerdi — ev her zaman çok soğuktu, yazın da kışın da — sessizce dizüstü bilgisayarında çalışır, rahatsız edilmek istemediğinde ara sıra mutfak dolabına yerleşirdi. Kurtlar onu orada bulduklarında şaşkınlıkla havlamaları onun suçu değildi.

Herkesin onu "tuhaf" bulması da onun suçu değildi. İlkokuldan beri tam insanlar tarafından ona yöneltilen bir suçlamaydı bu. O tuhaf değildi. Sadece nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordu. Ya da uyum sağlamak istemiyordu. Nöro-sapması, insanların bu dijital dünyada her gün kullandıkları muhteşem şeyler yaratmasına yardımcı oluyordu. Bu onu tuhaf yapıyorsa... neyse... her neyse. Endişelenecek daha önemli şeyler vardı.

Mesela, tam o anda arkasında yaklaşan erkek aslanların kokusu gibi.

Steph, çayından bir yudum daha alırken düşündü.

* *

Arka kapıyı tekmeleyerek açtı ve dünyanın dört bir yanındaki banka hesaplarında Tanrı'nın kendisinden daha fazla parası olan bir kadına ait, şaşırtıcı derecede küçük eve girdi.

Kuzenleri onu takip etti ve o, neden bu yaşlı cadılarla uğraştıklarını bir kez daha merak etti. Giuseppe, bu tür saçmalıklara insan gücünü harcamak istemediği için aynı fikirdeydi, ancak Giuseppe'nin ne düşündüğüne bakılmaksızın koalisyonu hala yöneten amcaları, gitmeleri gerektiğine kuvvetle inanıyordu.

Şahsen, o genç porsukların daha önemli olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar önceki gece ailenin yükünü serbest bırakıp gemilerini batıran dokuz kişi - cadılar ve fahişeler - olsa da. Ama Giuseppe'nin babasını öldürüp cesedini ailesinin evinin ortasına atan beş gençti. Bu yüzden, o iğrenç kemirgenlerin hepsini öldürmek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden, dört yaşlı cadının bekleyebileceğini düşünüyordu.

Ancak bu onun kararı değildi. Kendi ekibinin başıydı, ama aileyi yönetmiyordu. Koalisyonu. Bunun için yeterince para kazanmıyordu. Henüz değil. Bu yüzden çenesini kapattı ve işini yaptı.

Eve girerken, lüks bir çamaşır makinesi ve kurutucuyu geçip mutfığa girdi.

"İğrenç," dedi kuzenlerinden biri, mutfak masasındaki camdan bir kutuyu işaret ederek. Kutunun içinde karıncalaşan akrepler vardı.

"Onları yiyorlar," diye kuzenlerine bilgi verdi. "Pis sıçanlar. Hepsi."

Oturma odasına girdiklerinde, kuzenlerinden ikisi merdivenlerden ikinci kata çıktı. Diğer ikisi bodruma indi. Birkaç dakika sonra geri dönmelerini sabırla bekledi.

"Hiçbir şey yok," dedi biri, oturma odasına geri döndüğünde.

"Bodrumda da aynı."

Odaya bakındı. "O burada bir yerde. Kokusu geliyor."

Döşeme tahtalarının altında bir şey hareket etti. Bal porsuklarının neredeyse her yere girebildiği söylenirdi.

"Dışarıdan baltayı getirin," diye emretti ve silahını çekti. "Bu döşeme tahtalarını söküp atacağız."

En büyük kuzeni, eve girerken yanlarından geçtikleri baltayı almak için hızla hareket etti ve iki dakika sonra geri döndü. Hepsi elli bin dolarlık halıyı kaldırdıktan sonra, kuzeni hevesle ahşap zemini kesmeye başladı.

"Bir şey duyuyorum," dedi genç kuzeni, dizlerinin üzerine çöküp açılan deliğin içine kafasını sokarak.

"Ne görüyorsun?"

"Henüz bir şey yok, ama..." Kuzeninini ani çığlıkları onları korkuttu ve kuzeni delikten uzaklaşarak kedinin yüzünden sarkan birkaç engerek yılanını ortaya çıkardığında, hepsi dehşetle geri atladılar.

Kollarını çılgınca sallayan genç kuzeni, yaşlı kuzenine çarparak ikisini de yere düşürdü. Artık zeminin ortasında bir delik olduğu için yılanlar hızla dışarı süzüldü. O lanet delikten dışarı döküldüler ve hemen saldırıya geçerek yayıldılar ve hepsinin peşine düştüler.

O, kaçmak için hayvan formuna dönüşerek etrafında döndü, ama yılanlar saniyeler içinde üzerine çullandı. Dişleri bacağına, kıkına, karnına, boynuna ve pençelerine saplandı ve zehirlerini enjekte ettiler. Tekrar tekrar. Etkisini hemen hissetti ve kaçmak umuduyla yerden ayağını kaldırıp yemek masasına atlamadan önce yere yığıldı.

Başını kaldırıp baktığında, yaşlı cadının kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Onu nerede gördüğünü bilmiyordu, ama etrafında tüm o iğrenç yılanlar sürünürken, kadın sakın ve mantıklı görünüyordu. Kadının önünde durduğunda, yılanlardan biri kadının ayak bileğine saldırdı. Kadın dizini büküp bacağına yeterince kaldırarak, yılanı vücudundan çekip çıkardı. Sonra hala canlı ve çılgınca tıslayan yılanı yüzüne doğru getirdi. Ağzını açarak, küçük ama parlak beyaz porsuk dişlerini ortaya çıkardı ve yılanın kafasını ısırdı.

Yemeğini çiğneyerek, üzerine kanının sıçradığı yedi bin dolarlık ayakkabılarla onun önünde çömeldi ve yüzüne baktı.

"Porsuğu avlamaya geldiğinde, küçük kedi," dedi ağzında yılanla, "kaçırma."

Ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı, adamın görüşü ve hayati belirtileri hızla kayboluyordu. Ama kadın omzunun üzerinden "Çünkü porsuklar... ? Asla ıskalamayız" dediğinde onu hala duyabiliyordu.

* *

Steph çayından bir yudum daha aldı ve drone başının üzerinden uçtuğunda başını kaldırdı. Onu izledi, arkasında duran beş büyük kediyi görene kadar döndü.

Hepsi drone'un yaklaşmasını izledi, ta ki kedilerden biri kolunu havaya kaldırıp eliyle cihazı havada vurana kadar. Cihaz yere çarptı

sert bir şekilde yere çarptı ve birkaç parçaya ayrıldı.

"Hey!" diye bağırdı. "Bu, sahip olabileceğin her şeyden daha pahalı."

"Küçük dronun *bizi* durdurabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu biri aksanlı İngilizceyle. "Of course not," Steph replied. "It just automatically responds to intruders." She took another sip of her tea before motioning her head to a spot behind her. "This one, though . . . my twins made this one." She smiled with absolute pride. "And it comes when called."

Kedinin bakışlarının, arkasına gelen sekiz fitlik dronun metal gövdesine doğru kaymasını izledi. Şimdi yok olan daha küçük olanın aksine —ki onu kendisi yapmıştı— bu uçamıyordu, ama ikizlerinin bu kusuru zamanı gelince düzelteceğinden şüphe duymuyordu. Van Holtz babaları gibi biftek pişirebilirlerdi, ama anneleri gibi robotik cihazlar yaratıyorlardı.

İkizlerin oyuncağı, her bir ucunda Gatling silahları bulunan iki kolunu kaldırdı.

Kediler beklemedi. Sadece koştular.

İkizler oyuncaklarının etrafına geldiler ve Steph'in iki yanına durdular.

"Bu şey hala ateş etmiyor mu?" diye sordu.

"Bunu Comic Con için yaptık anne," diye cevapladı Dae.

"Ox teyzenin düşmanlarını yok etmesi için değil," diye tamamladı Tae.

"O zaman ne anlamı var?"

* *

Trace, kolları mutfak adasına dayalı, sürgülü cam kapılara bakarken, kızı aç olduğunu fark edince "bu aileye ne kadar sorun çıkardığını" çocuk gibi azarlarken, yine gözlerini devirdi.

Kocasının kesinlikle nefret ettiği ve Trace "ortada yokken" evinden yasakladığı, marketten alınmış sade beyaz ekmeği uzattı. Tam o sırada cep telefonu çalmaya başladı ve aynı anda iki köpeği koşarak arka kapıdan dışarı çıktı.

Van Holtz ailesi ve kocası, köpeklerini, marketten aldıkları sade beyaz ekmeği sevmedikleri kadar sevmiyorlardı. Ama çocukluğundan beri hayatında hep köpekler olmuştu. Onları doğru şekilde eğitmeyi kendi kendine öğrenmiş ve hatta şimdi onları yetiştiriyordu. Ancak para için değil. Sadece kendi kullanımı için.

Doğu Almanya'da Alman çoban köpekleriyle uğraştıktan sonra Alman çoban köpekleriyle başlamıştı, ama yıllar geçtikçe Belçika Malinois'larını sevmeyi öğrenmişti.

Şu anda beş tane köpeği vardı, ama sadece ikisi geçtiğinde - yani bu tuvalet molası değildi! - hemen hala gevezelik eden en büyük çocuğunu yakaladı ve ikisini de yere bıraktı. İkizler de aynısını yaptı, ama en küçüğü orada durdu, ta ki Angelika çocuğun tişörtünü yakalayıp onu yere çekene kadar. Bir saniyeden az bir süre sonra, cam kapılar bir yağmur gibi yağan kurşunlarla paramparça oldu. Ama başladıktan hemen sonra durdu; erkek çığlıkları, köpeklerinin harekete geçtiğini ona haber verdi.

Trace hemen ayağa kalktı ve beş farklı yönden üzerlerine saldıran beş köpeği, ellerine ne geçerse onu yakalayıp savuşturmaya çalışan iki insan göründü. Kollar, bacaklar, kasıklar. Tıpkı onlara öğrettiği gibi.

Köpeklerinin o büyük piçleri parçalamasına izin verecekti ki, iki silahlı adamın daha onlara doğru koştuğunu gördü.

Yumuşak bir sesle emretti, "Angelika. Annika. Gidin."

İkizler hareket ederek adanın etrafında koşturup eve geri girdiler.

"Anne?" diye sordu Nixie.

"Burada kal." En küçüğünü en büyüğünün yanına itti. "Siz ikiniz aşağıda kalın."

Trace ayağa kalktı ve "*Hier!*" diye bağırdı.

Köpekleri anında avlarını bıraktılar ve eve geri koştular.

Köpekleri yanına güvenli bir şekilde geldikten sonra, cam kapının kalıntıları arasından adamlara seslendi: "Beni mi arıyorsunuz?"

İki insan silahlarını kaldırdı ve ona nişan aldı. Yani onu yakalamak için değil, öldürmek için gelmişlerdi. İlginç.

"*Anne!*"

En büyük çocuğunu görmezden gelen Trace, hiç enerjisi kalmamış bir şekilde yalvardı — gerçekten çok büyük bir fincan kahveye ihtiyacı vardı — "Hayır. Yapmayın. Ben bir anneyim."

En küçük çocuğunun burnunu çekişini duydu ve bunu daha sonra halletmesi gerektiğine karar verdi, çünkü dışarıda ikizler tetik çekilmeden saldırdı.

Angelika, adamlardan birinin arkasına yaklaştı, silahı kafasının arkasına dayadı ve Trace'in ona on sekizinci doğum gününde verdiği .45'lik tabancanın tetiğini çekti.

Annika ise işlerin biraz dağınık olmasını severdi. Adamlardan birinin sırtına atladı ve mutfak bıçaklarından biriyle bıçaklamaya başladı.

babasının hiç hoşuna gitmeyecek bir şeydi.

Köpeklerinin saldırdığı diğer iki adam, sonunda silahlarını almış ve Trace'in kızlarına odaklanmaya çalışıyordu.

"*Pass Auf*," dedi köpeklerine ve onlar hemen ona odaklandılar.

Dudakları biraz kıvrıldıktan sonra "*Fass*" diye hırladı.

Köpekler bir kez daha dışarıya koştular ve birkaç saniye önce saldırdıkları adamlara tekrar saldırdılar. Ancak bu sefer ikisini de yere indirdiler. Trace'in iki dişi köpeği adamların boğazlarını ısırdı ve parçalanmış arterlerden kanlar ağızlarına sıçradı.

Adamlar hareket etmeyi bıraktığında köpekleri onları bıraktı. Ama Annika... "O öldü," dedi Angelika ikizine. "Artık bıçaklamayı bırakabilirsin."

"Güzel," dedi Nixie, Trace'in yanında durarak alaycı bir şekilde. "Babamın mutfağını mahvettin."

"Bu benim suçum mu?"

"Bütün aileni katletmeye hazır insanlarla kavga başlattın."

"Ben hiçbir şey başlatmadım."

"Ve ikizleri katil psikopatlarla çevirdin."

"Aman Tanrım, Nixie." Tracey içini çekti. "Çarmıhtan in, o tahtaya ihtiyacımız var."

Telefonu tekrar çalmaya başladı ve Trace, arkadaşlarından biri olduğunu zaten bilerek cevap verdi.

"Evet?"

"Hayatta mısın?"

Ox. Tabii ki. "Evet. Ama mutfağımı mahvettiler." "Kurt şikayet edecek."

"Evet. Steph ve CeCe'den haber var mı?"

"Steph'ten var. CeCe'den yok."

"Kahretsin."

Trace telefonu kapattı ve evin ön tarafına doğru yürümeye başladı.

"CeCe teyze iyi mi?" diye sordu Leni.

"Sana haber veririm. Nixie, temizlik ekibini çağır."

"Ne? Ne diyorsun sen? Bekle. Aman Tanrım... Bu cesetleri temizlemekten mi bahsediyorsun?"

"Boş ver. Leni, sen hallet."

"Tamamdır!"

"Bekle... on dört yaşındaki çocuk mu? *Anne!*"

* *

Amelia ikinci porsiyon waffle ve pastırmasını yiyordu — kardeşleri ise üçüncü porsiyonlarını yiyorlardı — teyzeleri aile mutfağına girdiğinde. Bu bal porsuklarının dört aile evi de aynı banliyö caddesindeydi. Bu yüzden, günün veya gecenin herhangi bir saatinde ortaya çıkmaları pek de şaşırtıcı değildi.

Ancak üçünün de silahlı olduğunu gördüğünde — Tracey teyzesi cam parçaları ve küçük kesiklerden kanlar içindeydi, Ox teyzesi ise onu öldürmeyen ama vücuduna yayılan toksinlerden dolayı biraz sersemleten engerek ısırıklarıyla kaplıydı — bir sorun olduğunu anladı.

"Ne yaptınız?" diye sordu.

"Neden bir şey yaptığımızı düşünüyorsun?" diye sordu Tracey teyzesi.

"Hayır," dedi Amelia kardeşlerine. "Sabahın bu saatinde onların delilikleriyle başa çıkmak için dünyadaki tüm waffle'lar yetmez."

"Öğlen oldu, tatlım, kaba davranmana gerek yok. Ben yanlış bir şey yapmadım. *Yapmadım*," diye ısrar etti onlar güldüğünde.

Tabii ki, tam o sırada arka kapı açıldı ve Amelia'nın annesi içeri girdi. Çıplaktı, kendi kanı olmayan kanla kaplıydı ve çalışma masalarının birinin altına bantla yapıştırdığı, kan ve kanla kaplı bir pala taşıyordu.

Sessizce, hepsi onun yanlarından geçip koridora doğru yürüdüğünü izlediler.

O odadan çıktıktan sonra, Amelia ve kardeşleri, evlilik ve dostluk yoluyla akrabaları olan teyzelerine yeniden odaklandılar.

"Bu benim suçum değil," diye ısrar etti Trace. "Değil!"

Tiksinerek Amelia yemeğine geri döndü. Ama en küçük kardeşi daha fazla domuz pastırması alırken büyük bir endişeye kapıldı...

"Biri kediye kontrol etmeli."

Bölüm 6

Keane, iki yüz kiloluk saf öfkeyle yere serilen küçük kardeşini dehşetle izledi. Pençeler yüzüne vurdu. Pençeler göğsünü parçaladı. Salya ağzına aktı. Ve kardeşinin tek yapabildiği, paniklemiş bir çocuk gibi çığlık atmaktı. "Çekin onu benden! *Çekin onu benden!*"

Tiksinmiş ve dehşete kapılmış Keane, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kedinin yardım çığlıklarını tamamen görmezden gelerek, kardeşinin üzerine yağmur gibi yağın yıkımın devam etmesine izin verdi.

"Senin neyin var?" diye sordu daha da küçük kardeşi, Keane'i omzuyla iterek. "Neden ona yardım etmiyorsun?"

O anda Keane, kardeşi Finn'in *kendisiyle* konuştuğunu fark etti.

"Neden ona yardım *etmeyeyim ki*?" Keane, Finn'in iri yarı kardeşini ayağa kaldırmasını izledi. "Zayıflara yardım etmem."

"Ona bir şans ver," diye emretti Finn. "Az önce bir tankın altında kaldı."

"Tank mı?" Keane inanamadan bağırdı. "Ne tankı? Tank falan yok." Parmakla işaret etti. "O bir köpek!"

"Yüz kiloluk, saf kaslardan oluşan bir köpek."

Maraton koşmuş gibi nefes nefese olan Shay, küçük bir kapsül uzattı. "Ona bu hapi vermeye çalışıyordum, ama o çıldırdı."

Finn, Shay'in elinden hapi aldı ve uzattı. "Al. Sen köpeğe ver."

Keane, hep birlikte durdukları avluya bakındı. "Bana söylemediğini biliyorum."

"Neden hiç yardım edemiyorsun?"

"Sizi hayal kırıklığından öldüresiye dövmeyerek yardım ediyorum."

"Onu almak zorunda!" Shay, acınası bir sesle tartıştı. "Enfeksiyonu var. Bu bir antibiyotik."

"O şeye yaklaşmayacağım."

Kardeşlerinden uzaklaşarak, on yaşındaki yeğeni Dani'ye döndü. Orada çok kızgın görünüyordu, sanki göz göze gelmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Çok sevimliydi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu. "Sen çok *kötüsün!*"

"O benim köpeğim değil. Ve..." Keane gözlerini kırptı. "Bileğinde ne var öyle?"

Cevap olarak kolunu kaldırdı ama nedense onun yeterince iyi göremediğini düşündü, çünkü aniden "*Baba!*" diye bağırdı.

Shay hemen yanına geldi ve kızını kaldırarak yeni saatini Keane'in yüzüne doğru tuttu.

"Gerçekten mi?" diye sordu kardeşi, zayıflığının bir başka kanıtı tüm dünyanın gözü önünde sergilenirken.

"Ya bunu yaparsın ya da yine çılgılık atmaya başlar. Kulak zarını patlatacak kadar yüksek ses çıkarabilir."

"Bu zarif saat," yeğeni söylemeye başladı, "İsviçre'den ve bunlar pembe Swarovski kristalleri. Tam ve *hassas* zamanı gösterir, üç yüz metreye kadar su geçirmezdir ve bu gezegende yaşadığım sürece asla bileğimden çıkmayacaktır."

"Bu ailenin nesi var?" diye sordu Keane, her zamanki gibi, hiç tatmin edici bir cevap alamamasına rağmen.

"Çok güzel değil mi?" diye devam etti yeğeni. "Pahalı görünüyor."

"Muhtemelen!" diye hevesle onayladı. "Sadece kristallerin maliyeti bile milyonlarca dolar olmalı!"

"O kadar pahalı olduklarını sanmıyorum..."

"*Milyonlarca!*" diye ısrar etti. "Peki."

"Aşağı, baba," diye emretti ve babası dediğini yaptı, çünkü Keane, görünüşe göre, çok zayıf bir Moğol-İrlandalı kedi soyundan geliyordu.

"Şimdi işimizi halledelim," dedi Shay ve Keane'e kapsülü tekrar uzattı.

"Bu köpekle uğraşmayacağım."

"Hiç yardım etmeyecek misin?" diye sordu Finn, şaşkın görünüyordu, bu da Keane'i sadece daha da karıştırdı.

"O köpekleri sen istedin..."

"Hayır, istemedim!"

"—o köpeklerle sen ilgilen! Çünkü benim istediğim olsaydı," diye devam etti, MacKilligan kardeşlerin evine doğru yürürken, "hepsini, yavruları da dahil, lanet çöp konteynırına atardım!"

"Sen kötü bir amcasın!" Dani suçlayıcı bir parmakla işaret ederek suçladı. "Çok kötü bir amca!"

Arka kapı açıldı ve Charlie MacKilligan dışarı çıktı. Kot pantolonunun ve yeşil tişörtünün üzerine siyah bir önlük giymişti, ama üzerinde bulunan un ve şeker izlerinden, son birkaç saattir lezzetli hamur işleri yaptığını kolayca anlayabilirdi. Her yeri un ve şekerle kaplıydı. Önlüğü giymenin ne anlamı vardı ki? Daha etkili olması gerekmez miydi?

"Bu bağırırlar da ne?" diye sordu Charlie. Çok fazla pişirme yaptığı için çok sakindi. Bu onu sakinleştiren bir şeydi. Tıpkı futbolun Keane'i sakinleştirdiği gibi.

"O aptal köpeğe lanet hapi vermekte zorlanıyorlar ve benden yardım istiyorlar. Ben köpeklere yardım etmem."

"Bu senin seviyesinin altında mı?"

"Onlar *köpek*," diye ısrar etti Keane, fikrini açıkça ifade ettiğine emindi.

Charlie sırtıttı ve bu gülümseme ne kadar güzel olsa da şaşırtıcıydı. Kadın pek gülümsemezdi. Üstüne üstlük, gülünecek pek bir şeyi de yoktu. Psikopat, dengesiz bir kız kardeşi ve bir de Max vardı. Stevie gibi her an patlayıp büyük hasara yol açabilecek psikopat bir kadınla uğraşmak, Max MacKilligan'dan sorumlu olmaktan çok daha kolay olmalıydı.

Onun yanından geçip kardeşlerinin yanına giden Charlie, Shay'in hala elinde tuttuğu kapsülü aldı ve onunla uğraştığı köpeğe işaret etti. Köpek hemen geldi ve söylenmeden oturdu. Charlie kapsülü uzattı ve köpek hiç tereddüt etmeden aldı. Kapsülü yuttu ve sonra kimseyi anlamayan kurt-porsuk melezi köpeğe bakarak oturdu. Ön apron cebini karıştıran Charlie, birkaç etli ödül çıkardı ve köpeğe verdi. Sonra eliyle bir hareketle köpeği uzaklaştırdı ve köpek, kardeşi muhtemelen evin başka bir yerinde hiç kimsenin istemediği yavrularla ilgilenirken, kardeşi ile oynamaya gitti.

"Gördünüz mü?" diye sordu Charlie, onlara dönerek. "Çok kolay."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Shay hayranlıkla. "Ben denediğimde yüzüme saldırdı."

"Oyun oynuyordu."

"Oynuyor gibi gelmedi."

"Eğer yüzünü parçalamak isteseydi, Shay, yüzünü parçalardı. Güven bana. Oynuyordu." Göz kırptı ve Keane'in yeğenine high-five yaptıktan sonra Keane'in yanına geri döndü.

"Sanırım buraya bir neden için geldiniz," dedi. "İtalya'da tam olarak ne yaptınız?"

"Senin bilmek isteyeceğin bir şey değil."

"Yani İtalya'ya gidip bir savaş başlattınız."

"Biz hiçbir şey başlatmadık. Onlar başlattı."

"Evet, şey, onlar buraya buraya bence bence. Nelle
saldırdı saldırıya Çin Mahallesi'nde saldırıya uğradı."

Charlie eliyle bunu reddetti. "Onlar değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Nelle ve ben bunu konuştuk. De Mediciler değildi. Muhtemelen
Simons'lardı."

"Simons kim?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Neden hiçbiriniz düzgün bir cevap vermiyorsunuz?"

"Birçok nedeni var."

Arka kapı tekrar açıldı ve Max dışarı eğildi. "Buraya gelsen iyi olur Charlie.
Ayılar ön kapıda ve huzursuzlanmaya başladılar. Yiyecek istiyorlar."

"Ayıları beslememelisin," dedi Keane.

Charlie güldü, ama sonunda gülümsemesi kayboldu. "Oh. Şaka
yapmıyorsun." "Şaka yapmam. Ayıları beslersen, baş belası olurlar.
İnsanlara karşı doğal korkularını yitirip

insanlara karşı doğal korkularını yitirip saldırganlaşırlar."

Charlie kaşlarını çatarak sordu, "Bekle... Tam kanlı ayılardan mı yoksa
şekil değiştiren ayılardan mı bahsediyoruz?"

"İkisi arasında fark yok. Ayı ayıdır." "Tamam, ben... ben... şey...
içeri giriyorum... şimdi."

Shay ve Finn Keane'in yanına geldiler.

"Charlie'ye ne dedin?" diye sordu Finn.

"Ona ayıları beslememesini söyledim."

"Aman Tanrım. Yine 'ayı ayıdır' konuşmasını yapma." "Bu bir
konuşma değil. Hayatın basit bir gerçeği."

"Sen sadece ayıları sevmiyorsun."

"Gerçekten sevmiyorum. Ama bu benim hatalı olduğum anlamına gelmez."

Keane, sinir bozucu ve sürekli çıtırtı sesleri duydu ve büyük bir ağaca doğru
döndü. Dizlerinin yanında alçak dallardan birine asılı duran Shen Li,
bambusunu çiğniyor ve sadece varlığıyla bile sinir bozucu oluyordu.

"Gördünüz mü?" Keane kardeşlerine işaret etti. "Sinir bozucu."

"Kıskançlığınızı içinize atın, kedicikler!" Li, bambuyu çiğnerken mutlu bir
şekilde karşılık verdi. "Çünkü hepimiz biliyoruz ki, *herkes* pandaları sever!"

"Hay sikeyim," Keane iç çekerek eve geri döndü.

* *

Nelle, en az iki Alaska boz ayısının ayı formunda sığabileceği büyük kanepenin karşısındaki aşk koltuğuna oturdu. Keane Malone da orada oturuyordu ve süper kahraman çizgi romanlarında gördüğü en öfkeli, en şaşkın ifadeyle Charlie'nin mutfaktan ön kapıya gidip gelerek tüm aylara farklı ikramlar dağıttığını izliyordu.

Onlar, Charlie'nin hepsine yetecek kadar yiyecek bulmasını umarak blok boyunca sıraya girmişlerdi. Charlie her zaman yeterli yiyecek bulamıyordu ve o zamanlar, Max'e göre, komşuları gece ayı şekline girip çöpleri karıştırarak Charlie'nin atmış olabileceği hataları arıyorlardı. Aylar, kenarları yanmış ya da ortası biraz çiğ kalmış yiyecekleri umursamıyorlardı. Charlie, "başarısızlıklarının" kimseye dağıtılmasına izin vermezdi, bu yüzden çöp karıranlar genellikle yiyecek bir şeyler bulurlardı.

Kediler sabırlarıyla pek tanınmazlardı. Charlie, kendine yüklediği bu görevi bitirmek için ne kadar uzun sürerse, Malone o kadar sinirleniyordu. Cevaplar istiyordu ve hemen istiyordu, ama Charlie MacKilligan konusunda çok değerli bir ders almıştı. Onu aceleye getiremezdi. Asla.

Yıllar boyunca, daha az zeki insanlar bunu denemişti. Charlie'yi aceleye getirmeye veya zorlamaya çalışırlardı. Özellikle lisede, hükümet Stevie'nin eğitimine müdahale etmek ve onu daha kontrollü bir işe yönlendirmek istediğinde. Tamamen kontrol edebilecekleri bir işe. Onu üniversiteye yönlendirip Charlie'nin gözetiminden kurtarabileceklerini düşündüler, ama hükümetin tüm bu kodamanlarının başardığı tek şey onu kızdırmak oldu.

Arada sırada, ellerinde kanla, boğazında öfkeli bir hırıltıyla ve hiç kimsenin daha önce görmediği, yeni plaka ve şasi numarası gerektiren bir araçla büyükbabasının Pack evine gelirdi. Ona ne olduğunu asla anlatmazdı ve onlar da sormamayı bilirlerdi, ama Nelle bunun hükümetle bir ilgisi olduğunu hep bilirdi, çünkü başka biri olsaydı, Charlie eve gelip "piç babası" ve onun "hepsini saçmalıklarına sürüklediği" hakkında öfkeyle konuşurdu!

Yine de, zavallı kedicik dikkat çekmek için bağırma dürtüsüyle mücadele ederken onu izlemek büyüleyiciydi. Özellikle de bazı aylar ikramlarını alırken sohbet etmeyi sevdiklerini fark ettiğinde. İkramlarını alıp eve koşarak gitmediler, böylece süreç daha hızlı ilerleyebilsin diye. Bazıları kapı pervazına yaslanıp Charlie ile her konuda sohbet ediyorlardı. Ve Charlie de onlara izin vermekle akıllılık ediyordu. Charlie ve kız kardeşleri, burada yaşayan aylar sayesinde bu mahallede kalabiliyorlardı. Bir kız kardeşi arı kovanlarını yağmalamakta ısrar ederken, diğer kız kardeşi sincaplardan korktuğu için ağaçlarda saklanırken, bu hiç de kolay bir iş değildi. Bu yüzden Charlie, yerel halkı besleyip mutlu tuttu ve onların besin kaynaklarını korudu.

Nihayet, yaklaşık bir saat sonra, son ayı da gitti. Nelle, oturma odasından ön kapıyı görebiliyordu ve Charlie'nin kapıyı kapatmasını izledi. Mutfığa geri döndüğünde, artık sinirden altın rengi olan gözler onu izliyordu. Büyük yaban mersini kekleriyle dolu bir tepsiyle geri döndüğünde, Nelle kedinin öfkeyle dönüp duracak sandı. Hatta dudaklarının altından dişlerinin görüldüğünü bile gördü. Keklerin muhtemelen diğerleri için olduğunu fark etmemişti. Nelle, Charlie'nin yaban mersini keklerini çok severdi. Çok tatlı değillerdi ve yaban mersini her zaman lezzet doluydu.

Charlie, onlara ikram etmek için hazır olarak oturma odasının ortasında dururken, ön kapı gürültüyle açıldı ve Mads'in teyzesi ve arkadaşları eve daldı.

Sadece gürültü patlaması bile Max, Mads, Streep ve Tock'un mutfaktan aniden ortaya çıkmasına neden oldu, arkalarında Malone'un iki kardeşi vardı.

Mads'in teyzesi Charlie'yi işaret ederek, "Gidip birkaç kişiyi öldürmeliyiz. Gidelim," diye emretti.

Başka bir şey duymaya gerek kalmadan, hepsi harekete geçti.

* *

Keane, Charlie'yi bu evden taşınmaya zorlamak için, şu anda oturduğu evi yıkmaya çok yakındı. Böylece, Rus sirkindeki hayvanlar gibi ödül bekleyen sinir bozucu aylarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Ne kadar süredir burada oturuyordu? Saatler mi? Günler mi? *Bir ömür mü?* Artık bilmiyordu. Bekleyip beklerken günler birbirine karışmıştı

ve onun yiyecek dağıtmayı bırakmasını bekledi! Sanki kilisesinin etrafında dolaşan açları besleyen bir rahibe gibiydi.

Sonra, o büyük tepsiyle yaban mersinli keklerle geri geldiğinde, Charlie'nin değerli zamanından beş dakika alabilmek için tüm yetişkin ayları öldürmesi gerektiğini fark etti. Kadının antrenmana hep geç kalmasına şaşmamalı. O, şaşırtıcı bir savunma oyuncusuydu. Diğer takımlar, gerçek bir maçta sahaya çıktığında korkudan titremeye başlayacaktı. Ama günlük hayatında da agresif olması gerekiyordu. Çünkü bu saçmalıktı! Burası New York'tu! Her blokta bir fırın vardı! Bu aylar *her yerde* yiyecek bulabilirdi!

Ama Keane mahalledeki tüm ayları öldürmeye başlamadan önce, o dört yaşlı dişi porsuk eve daldı ve "Gidip birkaç kişiyi öldürmeliyiz. Gidelim." dedi.

En azından genç porsuklardan birinin bu emri sorgulamasını bekliyordu. Max genellikle herkesi sırf onları kızdırmak için sorgulardı. Charlie'yi ise mantıklı olduğu için çok iyi tolere ediyordu. O sadece bir şeyler yapmazdı. Sorular sorardı. Daha fazla bilgi alırdı. Takip ederdi. Ama olan bu değildi.

Nelle ilk harekete geçti, oturduğu koltuğun arkasına uzanıp pompalı tüfeği çıkardı. Silahı mobilyanın arkasına tutturmuş olan koli bandını kopardı ve bir eliyle pompalarken, diğer eliyle yaban mersinli keke uzandı.

Onu daha çok neyin dehşete düşürdüğünü bilmiyordu. Sevgili yeğeninin kolayca ulaşabileceği bir yerde bir av tüfeği olması mı? Nelle silahı bekleyen Max'e attıktan sonra, yine koltuğun arkasına uzanıp bir tane daha çıkardığı ve ona da dolu bir mermi taktığı mı? Bu evdeki tüm silahların zaten dolu olması mı? Yoksa Nelle tüm bunları yaparken, kafası kadar büyük bir kek yiyor olması mı?

Masaların altından ve kitaplıkların arkasından daha fazla silah çıkarıldı ve hiçbir porsuk lanet olası bir soru bile sormadı. Kardeşlerine baktı, ama onlar da aynı derecede şaşkın görünüyorlardı. Sanki bu tamamen çılgın durumda ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

"Hazır mısınız?" Tracey Rutowski, hepsi silahlandıktan sonra genç porsuklara sordu. Onlar başlarını salladılar ve o da "Tamam. Gidelim." dedi.

O anda Keane çıldırdı ve o kadar yüksek bir kükreme attı ki, farklı bloklardan gelen şekil değiştirenler uyarıda bulunarak kendi bölgelerini sahiplendiler.

* *

Nelle, lezzetli muffinini çöpe atmak istemedi, bu yüzden onu ağzına attı ve Mossberg av tüfeğini odanın diğer tarafına doğrulttu. Hepsi nişan aldı. Tüm porsuklar. Herhangi bir garip sese şiddetle tepki verirlerdi ve yüksek, öfkeli bir kaplan kükremesi kesinlikle garip bir şeydi. Belki de bu, aslan kükremesi veya kurt uluması kadar yaygın olmadığı içindi. Ama tanrılar adına, kaplanlar o şeyi serbest bıraktıklarında, insan ruhunun derinliklerinde bir yırtılma hissederdiler. Bu korkunç bir şeydi.

Nelle, Keane'in o anda o kadar sinirli olduğunu ve kaplan formuna dönüştüğünü bilip bilmediğini de merak etti. O büyük kanepede oturuyordu, dönüşüm sırasında kıyafetleri odanın her tarafına dağılmıştı ve Malone kardeşlerin kürklerinde olduğu gibi çılgın renkler vardı. Turuncu yoktu. Sadece siyah ve beyaz çizgiler vardı. Bu, kaplanlar arasında son derece nadir görülen bir anomaliydi ve Malone kardeşlerle tanışmadan önce hiç görmemişti. Bu, onları karanlıkta görmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Bir de boyutları vardı. Burundan kuyruğa kadar, standart bir Amur kaplanı yaklaşık üç metre uzunluğunda olabilir. Kuyruğu olmadan Keane yaklaşık üç metre uzunluğundaydı. Kuyruğu ile birlikte ise... dört metre? Belki de dört buçuk metre. Ve o kuyruğunu bir silah gibi sallıyordu. Çoğu şekil değiştirenlerin safkanlardan daha büyük olması tipikti, bu kesinlikle porsuklar için geçerliydi. Ama Malone kardeşler devasa boyuttaydı. Belki de bu, burundan kuyruğa kadar on beş fit uzunluğunda olduğu söylenen Moğol atalarından geliyordu. Nelle bilmiyordu, ama daha fazlasını öğrenmek için çok meraklıydı. Peki kaplan formunda ağırlığı ne kadardı? En az sekiz yüz pound. Belki dokuz. Hatta bin poundun üzerinde mi? Vay canına.

Büyüleyici! Dünyayı yönetiyormuş gibi dolaşmasına şaşmamalı. Çünkü istese muhtemelen yapabildi!

Daha da iyisi? Büyük kedi artık insan olmadığını fark etmemişti. Çünkü kükrüyor, hırlıyor, kükrüyor, homurdanıyor ve kükrüyordu. Başka bir deyişle, konuştuğunu sanıyordu, ama konuşmuyordu. Tock da bunu yaşamıştı, ama o hastanedeydi ve uyuşturulmuş halinden kurtulmaya çalışıyordu. Malone'un mazereti neydi?

Büyük kedi onlara bağırmaya devam ederken, ön kapı çalındı.

"Charlie? Tatlım? İyi misin?" diye sordu dışı ayı ön verandadan. Sonra pencerelere daha fazla ayı geldi.

"Hey! O kedi kim?" diye sordu erkek ayı, pencerelere vurarak. "Sanırım onu öldürmemiz gerek!"

Malone kedi formunda olsa da İngilizceyi anlayabiliyordu. Kanepeden atladı ve tek bir akıcı hareketle oturma odasını geçip pencereye ve o ayıya doğru koştu. Ama Nelle'i her zaman hayrete düşüren bir rahatlıkla, Charlie muffin tepsisini Max'e attı — Max muffinleri düşürmeden yakaladı — ve sonra dev kediyi ön bacaklarından yakaladı, onu döndürdü ve o kadar güçlü bir şekilde yere çarptı ki, hepimizin sevdiği ağır ahşap sehpayı devirdi.

"Hayır, teşekkürler Bay Angelopoulos!" Charlie sakın bir sesle bağırdı. Hatta rahatlamış bir sesle. "Biz iyiyiz."

"Evet, evet," dedi ayı gülerek, Charlie'nin sadece iki kolu ve dizleriyle tuttuğu, hırlayan Keane'i işaret ederek. "Gerçekten iyi olduğunuzu görüyorum. Ama ihtiyacınız olursa bizi arayın!"

"Tamam!" Malone'a baktı. "Hırlamayı kes." Ve Nelle'in sonsuz şokuna... o da öyle yaptı!

* *

Keane ne zaman kediye dönüştüğünü bilmiyordu. Genelde bunu tamamen kontrol edebiliyordu. Fiziksel olarak tehdit edildiğini hissediyorsa, bu başka bir şeydi. O zaman bir şekil değiştiren yapması gerekeni yapardı. Ama çok sinirlendiği için şekil değiştirmek? Bunu yapamazdı. Kimse bunu yapamazdı. Bir adam öfkesini kontrol edemediğinde, türleri için işler kötüye giderdi. Ama o çıldırmıştı, değil mi? Başka ne yapabilirdi ki? Bütün bu mantıksız porsuklar, onun gözü önünde mantıksız porsukça şeyler yaparken.

Neyse ki Charlie buradaydı. Tek bir zekice hamle ile onun dikkatini çekmiş ve sakinleştirmişti. Çünkü dönüşüm yeteneğini kontrol etmeyi bilmeyen bir dönüşümcü uzun yaşamazdı. Onların türü bunu garanti ederdi.

"Herkes mutfağa," dedi, odaya bakarak. "Hemen geliyorum. Hep birlikte konuşacağız."

"Evet, ama..."

Yaşlı porsuklardan biri itiraz etmeye başlayınca, "*Şimdi!*" diye bağırdı.

Herkes gittiğinde, Charlie kürkünü bıraktı ve sırtını göğsüne yaslayarak oturdu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye açıkladı, "Mads'in teyzesi söyledi diye onların gidip bir şeyleri öldürmelerine izin vermeyecektim. İhtiyaçları olursa diye hazırlık yapmalarına izin verdim, ama ne olup bittiğini öğrenmeden o kapıdan dışarı adım atmayacaktık."

Keane, oturma odasına oturup insan şekline geri döndüğünden beri nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Charlie'nin sırtı hala çıplak göğsüne yaslanmıştı.

Charlie'nin grizzly'si Berg Dunn, eve girdiğinde onları bu şekilde buldu.

Onları yerde gördüğü anda durdu ve hemen sormak istedi: "Sormalı mıyım?"

"Muhtemelen hayır," diye cevapladı Charlie. "Kahve masası hakkında bile mi?" "Hayır."

"Yeni bir tane sipariş etmeli miyim?"

"Evet. Aynısından olsa iyi olur. Hepimiz onu çok seviyoruz."

"Tamam. Neyse, mesajını aldım. Sanırım bana bunu görmem için gelmemi söylemedin... bunu."

"Hayır, sadece bana bir iyilik yapıp Dani ve köpeklerini senin evine götürmeni istiyorum, böylece kız kardeşin onlara bakabilir."

"O köpekleri almayacağız Charlie."

"Almayacağımızı zaten söylemiştim."

"İyi. Çünkü sanırım dün gece içlerinden biri sokak kedilerinden birini yedi." "Muhtemelen," diye mırıldandı Keane.

"Dün gece duyduğum şey bu muydu?" diye sordu Charlie. Başparmağıyla alnını kaşıdı. "Tamam, Stevie'nin yanında bundan bahsetmeyelim. Şu anda yeterince stres altında."

"Neden umursasın ki?" diye sordu Keane. Kolayca ürkek sincaplardan korkuyordu; neden sokak kedileriyle ilgilenmek istesin ki?

"Çünkü bir yavru kediye kurtardı ve endişelenecektir." Keane biraz doğruldu. "Burada bir yavru kedin mi var?"

"Ben görmedim," dedi Dunn, odayı umutsuzca ararken başını bir yandan diğer yana çevirerek.

"Sorun yok," dedi Charlie, sonunda ayağa kalkarak. "Nereden biliyorsun?"

İşaret parmağını tavana doğrulttu ve zavallı kedi yavrusu orada asılı duruyordu.

"Nasıl olur...?"

"Evet, bilmiyorum. Böyle yapışıp kalmak için biraz genç görünüyor." Charlie, Keane'in kıyafetlerini aldı ve onu izleyen, suçlayıcı bakışları altında giyebilmesi için ona attı. "Ama Stevie, üç yaşındayken tavandan sarkmaya başlamış, annesi öyle söyledi. Kızını bırakıp bir daha geri dönmedi." Omuz silkti. "Evet, Stevie tavandan sarkmıyorsa, kanepenin altında saklanıyordu."

"Yani küçük kız kardeşin aslında vahşi bir ev kedisi mi diyorsun?"

"İyi günlerinde."

Bölüm 7

Stevie yine bodrumda uyandı. Burası Kyle'ın kiraladığı oda olmalıydı, ama Stevie bir saat uzaklıktaki laboratuvarıda değil, burada bilimsel çalışmalarını yapmaya başladığından beri, Kyle sanat eserleriyle birlikte garaja taşınmıştı. Bazı günler yataktan kalkıp işe gitmek daha kolaydı, sonunda üst kata çıkıp duş alıp dişlerini fırçalamak zorunda kalıyordu, sonra da *"Bir şeyler yemelisin!"* diye bağırlıyordu.

Kız kardeşleri artık buna alışmış olmalıydı. Takıntılı hale geldiğinde nasıl olduğunu. Ve şu anda, birisinin kendi türünü zehirlemek için ne kullandığını bulmak her şeyden daha önemliydi. Çünkü bal porsukları zehirlenmemeliydi. Zehirli yılanlara ve örümceklere olan sevgileri, onları zehirlemeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu. İyi porsuk anneleri genellikle yavrularını birkaç aylıkken küçük, öldürücü olmayan imparator akreplerle zehirlemeye başlarlar, böylece yavrular tolerans geliştirirler.

Stevie'nin annesi bunu onun için yapması gerektiğini bilmiyordu, ama bunun nedeni annesinin bir kaplan olmasıydı. Ayrıca, annesi Stevie ile genel olarak ne yapacağını bilmiyordu. Onu üvey kız kardeşleri ve Charlie'nin annesiyle bırakıp bir daha geri dönmediğinde... bu acı vericiydi, ama en iyisi buydu. Müzik ve bilimde yetenekli, ama aynı zamanda derin klinik depresyon, anksiyete ve obsesif eğilimleri olan bir çocuk, harika bir aile tablosu oluşturmuyordu.

Ve onu öldürülmeden önce çok kısa bir süre tanımış olmasına rağmen, Charlie'nin annesi en iyisiydi. Stevie'yi olduğu gibi kabul etmiş ve Charlie'ye de aynısını yapmasını öğretmişti. Ona yılanlara karşı nasıl hissettiğini görmek için jartiyer yılanını gösterdiğinde, Stevie tavandan sarkarak paniklemiş bir kedi gibi ona tıslamaya başlamıştı, ama Charlie'nin annesi kızmamış ya da hayal kırıklığına uğramamıştı. Sadece başını sallayıp Charlie'ye "Tamam, Stevie'ye yılan yok. O yılanları sevmiyor" demişti. Sonra, yılanı dışarı atamadan önce, Max küçük yılanın kafasını ısırarak kopardı ve dudaklarında kanla sırtarak, kız kardeşi ona efsanevi bir şeytani varlık gibi tısladı. Bu, ilk kavgalarından biriydi. Stevie tavandan pençelerini çekip Max'in üzerine atladı ve çılgınca yumruk atmaya başladı.

O günden beri ilişkilerinin genel havası böyleydi.

Stevie çalışma masasının önünde duruyordu. İşe koyulmak üzereydi, ama elinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey! Ona olası bir panzehir bulmasını sağlayacak hiçbir yeni fikir yoktu, çünkü hala geliştirilen zehirin türünü bilmiyordu.

Kafasına birkaç kez vurmak istedi, ama Charlie bunu yaptığında çok sinirlendi. Ayrıca, çok kolay morardığı için, kız kardeşi her zaman bunu yaptığını anlıyordu.

Hayır. Kız kardeşinin ne pişirdiğini görmek daha iyiydi — en azından yaban mersinli kek kokuyordu — ve taze bir fincan kahve almak. Kafein patlaması tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi.

Stevie şortu ve tişörtüyle uykuya daldığı için, henüz başka bir şey giymeye zahmet etmedi. Duş almak bile istemiyordu. Sadece kahvesini istiyordu.

Başka bir merdivene ya da arka kapıdan bahçeye çıkan merdivenlere çıkan bodrum merdivenlerinin tepesine ulaştığında, kapalı perdeyi aralayıp Shen'in mutlu bir şekilde ağaca asılıp bambusunu çiğnediğini gördü. O ayıyı çok seviyordu. Sadece çok yakışıklı ve genelde nazik olduğu için değil, onu gerçekten anladığı için de. Ne zaman onun yanında olup, onu paniğe sevk eden her şeyden koruması gerektiğini anlıyordu — evet, sincaplar olsa bile — ve ne zaman düşünmek ve yalnız kalmak için zamana ihtiyacı olduğunu da. Kız kardeşleri bile bunu çoğu zaman anlayamıyordu. Charlie her zaman deniyordu ama Max hiç denemiyordu.

Onu gördü ve el salladı, o da el salladı ve o biraz sallanmaya başladığında biraz kıkırdadı. Nasıl baş aşağı öyle yemek yiyebildiğini bilmiyordu, ama o bu beceriyi ustaca kullanıyordu.

İkinci merdivenlere dönerek, Stevie mutfağa doğru yöneldi. Ama mutfakta oturan onca insanı görünce kapıda donakaldı. En azından bu sefer bir grup ayı değillerdi. Ayıların dışarıda kalmasını seviyordu. Ondan uzaklarda. Özellikle de boz ayılar. Pandaları sevmek bir şeydi, ama kolayca ürküp, kolayca öfkelenen boz ayılar onu tamamen paniğe sevk ediyordu. Tolerans gösterebildiği tek ayılar Dunn üçüzleriydi. Doğal olarak sakın görünüyorlardı ve bu da *onu* sakın tutuyordu.

Ama bunların çoğu porsuklar ve — kahretsin! — kaplanlardı. *İnsan yiyen* kaplanlar! Evet. Kendisinin de yarı Amur kaplanı olduğunu biliyordu. Evet. Onların üvey kız kardeşi Nat'in kardeşleri olduğunu biliyordu. Ve evet, muhtemelen ona asla zarar vermeyeceklerini biliyordu, ama yine de...

Adam. Yemek. Kaplanlar! Mutfağında! Eski fırın ve buzdolabının yerine koyulmuş, eve döndüklerinde buldukları tüm yeni ve son derece pahalı ekipmanlarla dolu bu kadar küçük bir alan ve şimdi de evin arkasına ve garajın yanına kurulmuş devasa yeni bir dondurucu. Ev sahibinin, Charlie'nin ters çevrilmiş ananaslı ballı kekini çok sevdiği için tüm bu eşyaları eve koyduğu ortaya çıktı ve Charlie'nin daha fazla kek pişirmesini sağlayabilirse, bunu yapmaya hazırdı. Stevie kişisel olarak bu keki çok tatlı buluyordu, ama aylar ona bayılıyordu. Biri kızının düğünü için istiyordu. Beş katlı bir pasta! Charlie'nin buna vakti olacak mıydı acaba...

Stevie odaya bakındı. Tek istediği kahvesi ve bir muffin'di. Bu onun için çok fazlaydı. Bu yüzden olabildiğince nazik davrandı.

"Mutfağımdan defolun!"

Yüksek sesine şaşkınlık duyan porsuklar ve kaplanlar, kapıda duran ona bakakaldılar. Muhtemelen çok iyi kokmuyordu, çünkü duş almamıştı. Saçları da muhtemelen berbat bir haldeydi, çünkü son zamanlarda yeterince uyumamıştı. Ama umursamadı.

"Yeterince açık olmadım mı?" diye sordu. *"Mutfağımdan defolun!"*

Yaşlı porsuklardan biri onu sakinleştirmeye çalıştı. "Tatlım, Charlie bize..."

"Mutfağımdan çıkın!" diye histerik bir şekilde bağırdı, vurgu yapmak için başını ve ellerini salladı. *"Hemen! Hemen! HEMEN!"*

Stevie kenara çekildi ve son yabancı mutfaktan çıkıp arka bahçeye kaçana kadar başını ve ellerini sallamaya devam etti. Geriye sadece Max kaldı, o da yavaşça yanından geçerek onu yakından süzdü; dudaklarını kıvrıp dişlerini göstererek alaycı bir şekilde gülümsedi, sonra merdivenlerden inip diğerleriyle birlikte dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra, Charlie omzunda Stevie'nin kedisiyle mutfığa girdi.

"Senin yumuşak, tatlı sesini duyar duymaz tavandan kim indi bir bak."

Stevie kendine bir fincan kahve yaparken ve Charlie fırına daha fazla yaban mersinli kek koyarken ikisi güldü.

* *

Ön kapı açıldı ve kapıyı açan kadını görmek için aşağıya bakmak zorunda kaldı.

Büyük mavi gözler ona bakıyordu. Stevie MacKilligan. Hükümetin onu yaratabilecekleri için kullanmaya çalışmasını engellemek için müdahale etmek zorunda kaldığı parlak küçük kabus. Dürüst olmak gerekirse, hangisiyle başa çıkmanın daha zor olduğunu bilmiyordu. Histerik dahi mi? Küçük kız kardeşleriyle konuşmaya çalışan birçok erkeği "kayıp" eden koruyucu abla mı? Yoksa psikopat Max MacKilligan mı? Her biri kendi başına ayrı bir zorluktu.

"Edgar?" diye sordu Stevie. "Senin..."

"Öldüğünü mü?"

"Emekli olduğunu. Kesinlikle emekli olduğunu söyleyecektim."

"Emekli oldum. Ama bazen işler kontrolden çıktığında, bazı şeyleri kendin halletmen önemli olur." Omuzlarını hafifçe silkti. "Girebilir miyim?"

Stevie'nin küçük yüzü buruştu ve arkasına baktı. O anda, saçından ona dik dik bakan yavru kediye fark etti. Hatta tısladı bile.

"Onun..."

"Stevie. Lütfen. Kız kardeşini görmem gerek."

"Tamam. Tamam. Ama onu kızdırmamaya çalışalım." "Elbette."

Yirmi üç ya da yirmi dört yaşında birinden çıkacak gibi görünmeyen derin bir iç çekişle Stevie geri çekildi ve adamın içeri girmesine izin verdi.

"Onlar senin köpeklerin mi?" diye sordu.

Adam, evin önündeki beyaz çitin içinde sabırla oturan beş Belçika Malinois'e baktı. O lanet köpekleri tanıyordu ve onları burada görmekten hiç hoşnut değildi.

"Ne yazık ki, onlar benim köpeklerim değil. Benim köpeğim yok. Hiçbir kurtun *köpeği olmamalı* köpekleri olmamalı."

"Charlie'ye bunu söylemezdim," diye mırıldandı ve kapıyı kapattı.

"*Dahi*" kelimesi, Stevie MacKilligan'ın beyninin gücünü tarif etmek için yeterli değildi. Altı yaşında ilk fizik problemini çözdüğünden beri birçok ülke onu kapmak için uğraşıyordu. Çocuğun müzik kariyerine olan ilgi hala güçlüydü ve Stevie, dünya kraliyet ailelerinin önünde piyano sonatları çalmakla meşguldü. Bu yüzden, mantıklı bir yedi yaşındaki çocuğun yapacağı şeyi yaptı... İlgisini matematik ve bilime çevirdi ve dünya çapında tüm kara kütlelerini yok edebilecek

Edgar'ın tanıdığı ve güvendiği bilim adamları, Stevie MacKilligan'ın çalışmasından tamamen korkmuşlardı ve ona müdahale edip "onu durdurmasını" rica ettiler. Bizi öldürmeden onu durdur!" Bu, o çocuğu ilk kez görene kadar biraz abartılı gelmişti. O zamana kadar kız kardeşleriyle birlikte yaşıyordu, çünkü öz annesi onu birkaç yıl önce terk etmişti. O zamanlar, bir kediden gelen bu tuhaf tepkiyi garip bulmuştu. Büyük kediler, müzik dehası bir çocuğun onlara sağlayabileceği şöhreti severlerdi. Başkaları tarafından ödenen dünya seyahatleri ve pahalı konaklamalar, onun gerçek kraliyet aileleri ve devlet başkanlarıyla tanışmasını sağlıyordu. Hangi ebeveyn bunu bir şekilde sevmek ki? Ancak Stevie, küçük bir çocukken bile en eşsiz dahilerden bile farklıydı. Kaplan annesi bunu biliyordu. Çocuğu idare edemeyeceğini biliyordu ve onu idare edebilecek birine teslim etti. Harika bir annelik örneği değildi, ama muhtemelen o zamanlar büyük kedinin yapabileceği en iyi şeydi.

Stevie'nin kız kardeşleri, Edgar'ın hepsiyle aynı gün tanıştığını sanıyordu. Onları, neredeyse yok ettikleri bir devlet tesisinden alıp büyükbabalarının sürüsünün evine geri götürdüğünde. Ama aslında Stevie ile bundan kısa bir süre önce tanışmıştı. Büyükbaba, sadece Charlie onun kanından olmasına rağmen, Stevie ve Max'i gayri resmi olarak evlat edinmişti. Takdire şayan bir davranış, ama sürünün geri kalanı üç kızın orada olmasını hiç istemiyor gibiydi. Çünkü büyükbaba iki kızı bir yere götürdükten sonra ortaya çıktığında, diğer sürü üyeleri Edgar'ı Stevie ile tanışması için içeri aldılar. Muhtemelen en azından onu bölgelerinden ayrılmaya ikna edebileceğini umuyorlardı.

Küçük Stevie'yi, yaşıtı akıllı çocukların denemeyi sevdiği türden şeyleri denerken bulmamıştı. Kabartma tozu veya keleklerin uçuş düzeni ile ilgili bir şey. Hayır. Çocuğun karanlık odasına girmişti - tek bir zayıf masa lambası vardı ve karartma perdeleri sıkıca çekili olduğu için neredeyse hiç yardımcı olmuyordu - ve onu Çernobil, Fukuşima ve Hiroşima'ya olan etkilerini incelerken bulmuştu. Görünüşe göre, tüm bu olayların fotoğraflarını incelemek için saatler harcamıştı. Özellikle insanlara ve hayvanlara verilen zararı. Çernobil reaktörü ve Hiroşima'nın yakınında bulunanların ölümlerini defalarca okumuştı. Sadece Amerikan versiyonlarını değil, İngilizceye çevrilmemiş belgeleri de bulmuştu. Görünüşe göre Japonca okuyabiliyordu. Ya da, sonunda ona söylediği gibi, Japonca belgelere bakmaya başladığında birkaç gün içinde kendi kendine öğrenmişti.

Böylesine küçük bir çocuğun okuduğu şeylerden dehşete düşen Edgar, saçında beyaz bir çizgi olan küçük sarışın kızın ağlamaya başlayıp insanların neden bu kadar acımasız olduğunu soracağını düşünerek yanına çömeldi. Onu sakinleştirmek ve bu karanlık odadan çıkarmak için hazır bir cevabı vardı. Saat daha sabah ondu; kız dışarıda olmalıydı! Hayatı tadını çıkarmalıydı!

Ama ağlamadı. Ve ona döndüğünde, yüzü ifadesizdi ve gözleri cansızdı. O zaman sesinde hiçbir duygu olmadan şöyle dedi: "Biz, toplum olarak, mahvolduk, bu yüzden karşılıklı acımızı sona erdirmek için elimden geleni yapmalıyım."

Bu yeterince kötüydü. Ama sonra ekledi: "Kafasının arkasından vurduğun kuduz bir köpek gibi."

Odasında istiflediği yüzlerce laboratuvar defterinden birini aldı — görünüşe göre, notalarını sakladığı tüm spiral ciltli defterler dolabına tıklılmıştı, açıkça görülen depresyonu, daha sonra ifade ettiği gibi, "artık hak etmedikleri müziği dünyaya sunmak" istememesine neden olmuştu — ve silgisinde küçük bir panda figürü olan pembe bir kalemle yazmaya başladı.

Edgar, onun ne yazdığını düşünmek bile istemiyordu. Parlak ama açıkça bozuk zihninin onu nereye götürdüğünü. Dünya, onun başladığı şeyi bitirmesine izin veremezdi, bu yüzden onu kollarına alıp dışarı çıkardı. Güneş ışığına. Hayata. İşinde, o noktada tüm aileyi "ortadan kaldırmış" olabilecek bazı adamlar tanıyordu, ama o bunu yapamazdı. Asla yapmazdı. Geriye dönüp baktığında, yapmadığına memnun oldu. İş arkadaşlarından biri onu "deli" olarak nitelendiriyordu, ama Stevie MacKilligan oldukça değerli bir varlık haline geliyordu. İşinde değil. O, onun yaptığı işi yapmak için çok duygusal ve hassastı. Ama türleri için. Dünyadaki şekil değiştirenler, en küçük MacKilligan'ın ne kadar faydalı olduğunu bilmiyorlardı.

Yine de... onun yanında dikkatli olmak gerekiyordu. Öfkeyle patlaması, bir alışveriş merkezinin ortasında termonükleer bir cihazı patlatmak gibiydi. Asla uyanamayacağınız bir kabus.

"Mutfakta," dedi Stevie.

"Tabii ki." Charlie MacKilligan her zaman mutfaktaydı. En büyük MacKilligan kız kardeşine kendi fırını, hatta bir fırın zincirini kurma fırsatı sunmuştu. Ona istikrar sağlarsa, ona daha fazla güveneceğini düşünmüştü

ona daha fazla güveneceğini düşünmüştü; ama kız, kendi elleriyle pişirmenin verdiği zevki elinden alacak uzun vadeli bir iş ile ilgilenmek istememişti. Charlie bunu anlıyordu. Ailesinin lüks restoran imparatorluğunda çalışmaktan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Harika yemekler yaratmayı sevmediği için değil, yüksek baskı altındaki bir mutfakta, çoğu kan bağı olan bir grup kurtla çalışmanın özel bir cehennem olması nedeniyle. Bunun yerine casuslar, katiller ve hükümet sırlarıyla uğraşmayı tercih ediyordu.

"Sen normal şekilde yaşlanmıyorsun," dedi Stevie, Edgar'ı durdurup ona bakmaya zorlayarak.

"Anlamadım?"

"Hâlâ çok iyi görünüyorsun, ama oldukça yaşlı olduğunu biliyorum." "Teşekkürler?"

Birkaç saniye boyunca ona sert bir şekilde baktı, kaşları alçalmıştı.

"İşini hallettin mi?" diye sordu sonunda. "Hayır."

"O zaman genetik bir şey. Biraz kanını alabilir miyim?"

"Hayır."

Hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti. Bir süre böyle devam etti, ta ki o tekrar "*Hayır*. Bunu daha önce de konuştuk, Stevie. Cevap her zaman hayır olacak." diyene kadar.

Stevie, başka bir şey söylemeden onu mutfığa götürdü. Limuzinden iner inmez Charlie'nin pişirdiği şeylerin kokusunu aldı. Tanrım, bu kızın pişirme yeteneğinden bir servet kazanabilirdi, tabii izin verse.

"Charlie," dedi Stevie mutfığa girerken, "başka bir ziyaretçin var."

"Edgar mı?" diye sordu Charlie, çocukları ve torunları onunla dışarıda karşılaştıklarında yaptıkları gibi, bakışlarını telefondan ayırarak. "Merhaba. Düşündüm de..."

"Emekli oldu," dedi Stevie, mutfak masasına otururken. "Ölmedi."

"Oh. Tamam."

Üstün yetenekli kız gülümsedi ve kahvesine ve yarısı yenmiş yaban mersinli kekine geri döndü.

"Konuşabilir miyiz?" diye Charlie'ye sordu.

"Fırından daha fazla kek çıkarmak üzereyim, onları kahveyle birlikte dışarıya getireceğim. Neden dışarıda beklemiyorsun, hep birlikte konuşabiliriz."

"Önce seninle yalnız konuşmak istiyordum. Aslında, ben daha çok..." Nefes aldı. "Köpekleri gördüm."

Charlie kaşlarını çatı. "Köpeklerim Berg'in evinde. Berg ile mi konuşuyordun?"

"Hayır. Senin köpeklerin değil. Evin dışındaki Belçika Malinois cinsi köpekler. Onlar Tracey Rutowski'nin köpekleri, değil mi?"

"Oh. Doğru. Onun Van Holtz ile evli olduğunu unutmuşum. O zaman sen onun..."

"Lütfen söyleme."

O yapmadı, ama sonra mutfak penceresi dışarıdan itilerek açıldı ve dört dişi porsuk, ona mutlu bir şekilde "Amca!" diye bağırdı. O, işini her zaman çok zorlaştırdıkları için bu porsuklardan kesinlikle nefret ediyordu.

"*Sen!*" diye homurdandı, o tek kelimeye öfke ve suçlama eklemekten kendini alamadı.

"Seni de görmek çok güzel!" diye karşılık verdi Tracey Rutowski neşeyle. "Gel. Bize katıl!" O zaman sırtarak tüm porsuk dişlerini gösterdi ve şarkı söyler gibi bir sesle ekledi: "Seni özledik!"

Bölüm 8

Agostino "Ago" Medici, en büyük ağabeyinin aile odasında bir ileri bir geri yürüdüğünü izlerken, diğerleri sabırla onu izliyordu. Ağabeyleriyle uğraşırken sabırlı olmak her zaman iyiydi. O duygusal biriydi ve zamanının çoğunu aslan formunda geçiriyordu, çünkü insan olmaktan hiç hoşlanmıyor gibiydi.

Onu bu kadar tedirgin eden bir şey olmuştu; onlar sadece ayrıntıları öğrenmek için bekliyorlardı.

Giovanni Medici büyük pençelerine baktı, birini kaldırıp inceledi, sonra diğerini. O pençeler üzerinde derin ve acı verici bir meditasyon yaptıktan sonra, tekrar insan formuna dönüştü.

"Üzgünüm," dedi Gio, ikiz kardeşi Giuseppina'nın onun için hazırladığı koyu mavi eşofman altı giyerken. "Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu."

"Peki şimdi ne oldu?" diye sordu Ago.

"De Mediciler bu sabah Van Holtz kurt sürüsünün eşlerine saldırdı."

Pina kaşlarını çattı. "Neden Van Holtz'lara saldırsınlar ki? Ve neden Van Holtz'ların eşleri var? Hangi normal şekil değiştiren evlenir ki?"

"Bütün bu olayın çok Avrupalı bir havası olması hoşuma gitti," diye şaka yaptı Ago. "Gül Savaşı gibi, ama köpekler ve kedilerle."

Kardeşi şaka yapmayı kesmesini söylemeyince, Ago gerçekten bir sorun olduğunu anladı.

Kardeşi sessizliğini sürdürünce, "Ne oldu?" diye ısrar etti. "Peşine düştükleri kadınlar dişi porsuklardı."

"Van Holtz bir porsuğunla mı evlendi?" diye sordu Pina.

"Gerçekten mi?" "Bu önemli mi?" diye sordu Ago.

"Bu tuhaf."

"Üç Van Holtz kurdu, üç porsuğa evlendi. Arkadaşlar," Gio kız kardeşi için açıkladı. "Dördüncü bir porsuk daha var, ama o kimseyle evlenmedi. Ama dördü de sorun teşkil ediyor."

"MacKilligan kardeşler ve arkadaşlarından daha mı sorunlu? Çünkü herkesin onlar için de çıldırdığını söyledin."

"MacKilligan kardeşler genç ve antisosyal. Evlerinin yakınındaki ayıları uysal tutmak için sürekli beslemeleri dışında, hiçbir dostları yok. Hiç arkadaşları yok. Ama bu dört dişi porsuk tam tersi. Kırk yıldan fazla bir süredir bağlantıları, dostları var. Bizi bu gezegenden silip süpürmelerine yardım edebilecek dostları."

Altı kardeş uzun bir süre sessiz kaldı, ta ki bebek Bria -şimdi yirmi yaşında, ama hepsi için hala bir bebek olan- şöyle dedi: "Hiç fark ettin mi Gio, evden ayrılma ihtimalin en ufak bir ihtimal bile olsa, gerçekten dramatikleşiyorsun?"

"Mesele bu değil."

"Öyle mi? Sen ve Antonella evden çıkmaktan nefret ediyorsunuz. Evden çalışıyorsunuz, evde kalıyorsunuz, restorana bile gitmediğiniz için yemeğinizi eve sipariş ediyorsunuz. Ama bu... ? Bu durum sizi güneş ışığına çıkmaya zorlayabilir."

Kardeşleri, her zamanki gibi Bria haklı olduğu için başka yere baktı.

Ancak Ago biraz düşününce bu hiç de şaşırtıcı değildi. Gio, komşular tarafından yakalanmadan elinden geldiğince dört ayak üzerinde büyük evlerinde dolaşarak bir kedi gibi *yaşıyordu*. Yine de tüm kardeşleri, Gio—ve en büyük kız kardeşleri Antonella—eğer yapabilselerdi, Serengeti'de mutlu bir şekilde dolaşacaklarını biliyorlardı. Bütün gün. Her gün. Ancak, büyük kardeşleri için ne yazık ki, o da diğerleri gibi Long Island'ın Hewlett kasabasında doğmuştu ve Afrika'ya muhteşem geziler yapmak, yakın zamanda mümkün görünmüyordu. Startup şirketleri iyi gidiyordu, bu harikaydı. Her kardeş, becerilerini ve eğitimlerini öne çıkaran bir departman bulmayı başarmıştı. Ancak henüz milyarder statüsüne ulaşmamışlardı ve Ago, bunun bir süre daha gerçekleşeceğini düşünmüyordu. Ürünlerinin halka sunulduğunda gerçekten yararlı ve doğru çalıştığından çok endişe duyuyorlardı. Bu, son derece güçlü bir hayran kitlesi oluşturdu, ancak henüz sadık hayran kitlesi ile ortalama tüketiciyi bir araya getiren o ideal noktaya ulaşamamışlardı. Dolayısıyla Gio, yakında Afrika'nın herhangi bir yerine taşınabileceğini ve Afrika ovalarının kralı gibi dolaşabileceğini düşünüyorsa... yanılıyordu.

Bu yüzden, İtalyan üvey kardeşleri *de* Mediciler onlara sorun çıkardığında, Gio dünyayla başa çıkmak zorunda kaldı. Ve adam dünyayla başa çıkmaktan *nefret ediyordu*. Etrafta çok fazla insan vardı. Çok fazla köpek ve ayı vardı. Temel olarak hepsinden nefret ediyordu.

"Demek de Mediciler savaşa girdiler ve bizi de yanlarında sürüklüyorlar," dedi Nicky, gözlüklerini burnunun köprüsüne iterek.

"Ama biz Medicileriz. *De* Mediciler değil," diye hatırlattı Bria. "Bunu herkes biliyor."

"Katzenhaus'u uyaralım," dedi Renny, büyük kedi şekil değiştirenlerin birçok ırkı, sürüsü ve ailesi arasında barışı sağlayan küresel kedi örgütünden bahsederek. "Üvey kardeşlerimizin içinde bulunduğu savaşın bir parçası olmadığımızı onlara bildirelim."

"Artık o kadar basit olmayabilir," diye cevapladı Gio. "Neden?"

"MacKilligan kardeşler babamızı öldürdüler ve cesedini Giuseppe ve diğerlerinin önüne attılar."

"Babamızı avladılar mı?" diye sordu Pina, biraz şaşırılmış bir şekilde.

Bal arıları "çılgın" olarak bilinirlerdi, ama genellikle bela *aramazlardı*. Teyzesi ona anlattığına göre, bela onları buluyordu. Sürekli.

"Hayır. O onlara gitti. Onları tehdit etti. Ve Charlie MacKilligan onu öldürdü."

Hepsi kızgın olmalıydı. O onların babasıydı... biyolojik olarak. Ama sakın sessizlikten, hiçbirinin hafif bir ilgisizlikten öteye geçemediğini anlayabilirdi.

Ayrıca, MacKilliganların kendilerini savunmalarını suçlayamazdı. Gerçi, babalarının cesedini psikopat üvey kardeşlerinin ayaklarının dibine bırakmak biraz... pervasızca mıydı? Hayır, hayır. Öyle demek istememişti. Delice olduğunu demek istemişti. Yaptıkları delice bir şeydi ve Gio'nun neden bu kadar endişelendiğini anlamaya başlamıştı.

"Ama... hadi ama," diye itiraz etti Renny, diğerlerine bakarak. "Onlar *porsuklar*. Değil mi? Sıçanlar gibi bir şey değil mi?"

"Porsukların varlığından bile haberdar değildin, değil mi?" diye sordu Ago küçük kardeşine.

"Çünkü kimsenin porsuk olmayı *sececeğine* inanmıyorum. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"İşte *bu* yüzden," diye homurdandı Pina, "sana bir kitap okumanı istedik. Sadece bir kez. Böylece bilgi edinebilirsin."

"Ben televizyon izliyorum."

"Bal porsukları kendilerine özgü, *korkunç* yaratıklardır," diye açıkladı Ago. "Şekil değiştirenler, evet. Ama *çok* farklılar."

"Rasputin bir bal porsuğu idi," diye işaret etti Nicky. Kardeşi Rus tarihini incelemeyi severdi.

"Borgialar porsuklardı," diye Bria araya girdi.

"Walsingham, Kraliçe I. Elizabeth'in hükümdarlığının ilk döneminde ona yardım etti ... porsuk," diye ekledi Gio.

"Thomas More ve Anne Boleyn'i deviren Thomas Cromwell," diye ekledi Pina.

"Tabii ki Troçki," diye hatırladı Gio.

"Judas'ın bir porsuk olduğunu duydum."

"Hayır, hayır, Ago," diye düzeltti Pina. "O sadece o zamanlar sırtlanların propagandasıydı. Ama Pontius Pilatus... *kesinlikle* bir porsuk."

"Bekle." Ago küçük kardeşine dönerek sordu, "Neden bahsettiğimizi biliyor musun?"

"Beni karıştırmak için uydurma kelimeler mi kullanıyorsun?" "Tanrım!" Pina patladı. "*Bir kitap falan oku!*"

* *

"Neden buradasınız?" Edgar, yeğenlerini tuzağa düşüren dört kadına sert bir bakış atarak sordu. Tracey Rutowski. CeCe Álvarez. Stephanie Yoon. Ayrıca, akrabalarından hiçbirisiyle evlenmemiş ama diğer üçünün etrafında o kadar çok dolaşan Oksana "Ox" Lenkov da vardı ki, o da aileden sayılabilirdi. Onun her zaman Paskalya yemeğinde olduğunu biliyordu!

"Neden buradayız?" Rutowski gülümseyerek sordu. "Sana neşe ve kahkaha getirmek için, elbette."

Dişlerini diş etlerinden dışarı çıkaran Edgar, biraz hırladı. Elinde değildi. Bu kadınlar onu buna zorluyordu.

Genç kızlar olduklarından beri, bu dört bal porsuğu Edgar'ın hayatını cehenneme çeviriyordu. Emekli olmasına rağmen, eski hayatının kabus gibi kısmı hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Sürekli, aralıksız, bitmek bilmeden sorun çıkardıkları sürece bitmeyecekti!

"Bu yine Konstantin Chernenko ile ilgili değil, değil mi?" Tracey Rutowski, uzun zaman önce ölmüş ve bir zamanlar Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin lideri olan kişi hakkında sordu. Ellerini havaya kaldırdı ve yüksek sesle, sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Ben daha çocuktum! Bunu unutmalsın!"

O bunu *asla* unutmayacaktı, ama şu anda geçmişteki meselelere girmek istemiyordu. Daha büyük sorunlar kapılarını çalarken bunu yapamazdı.

O sinsi adamın kendisi ve arkadaşının eski savaş suçlarından bahsetmesini görmezden gelen Edgar, "Hiçbiriniz şu anda olanlara karışmamalısınız," dedi.

"Çok geç," diye iç geçirdi

Rutowski. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sence ne demek?" diye sordu Yoon. Edgar, öfkeyle, "Siz dördünüz şimdi ne yaptınız?" diye sordu. "Neden sorunun *biz olduğumuzu* düşünüyorsun?"

"Çünkü sorun her zaman sizsiniz!" diye cümlesinin ortasında aniden patladı.

Charlie MacKilligan'ın tuttuğu bir tepsi aniden Edgar'ın yüzünün önünde belirdi.

"Muffin ister misin?" diye

nazıkçe sordu. "Muffin

istemiyorum." "Yaban

mersinli."

"Umurumda değil."

"Yaban mersini çok rahatlatıcı olabilir," dedi Stevie, MacKilliganların arka bahçesindeki uzun masada onun karşısına otururken. "Antioksidanlar sayesinde."

Yaban mersini ve antioksidanlar hakkında bir şey duymak istemeyen Edgar, Charlie'ye "Neden buradalar? Neden *onlarla* çalışıyorsun? Neden böyle bir şey oluyor?" diye sordu.

Yeğenlerinin eşleri ve arkadaşlarından farklı olarak, Charlie ve kız kardeşleri genellikle sorun çıkarmazlardı. Sadece karşılaştıkları sorunlara tepki verirlerdi. Başka bir deyişle, idare edilebilirlerdi.

Edgar ve diğerleri arasında bakışlarını gezdiren Charlie sonunda şöyle dedi: "Bakın, sanırım sizin benim bilmediğim bir geçmişiniz var ve bu sorun değil. Çünkü gerçekten bilmek istemiyorum ve özellikle de umursamıyorum. Zaten kafam yeterince dolu ve görünüşe göre yakında futbol oynamaya başlayacağım."

"Amerikan futbolundan mı bahsediyorsun?" diye sordu

Rutowski. "Evet."

"Alınma ama, bunun için biraz... küçük değil misin?"

Ox, Edgar'ın birçok nedenden dolayı Malone olduğunu bildiği, gülümsemeyen bir erkek kaplanı işaret etti. Normal bir Malone değildi. O ve kardeşleri karavanda yaşamıyor, canları ne zaman isterse seyahat etmiyorlardı ve çoğu kan bağı olan akrabalarının aksine, sadece yarı İrlandalıydılar. Diğer yarısı ise

bir zamanlar bozkırları yöneten güçlü bir Moğol kabilesinin parçasıydı. Ama yine de bu üçü Malone'lardı.

"Bu minik porsuk..." Ox başladı.

"Ben minik değilim," dedi

Charlie. "...büyük aptal kediyi..."

"Sana karşı her zaman kibar davrandım," diye işaret etti kedi.

"... aşağı çok çok acısız ve acı çekmeden," dedi dedi onaylayarak başını salladı. "Bence Amerikan futbolunda başarılı olacak."

"Ama bugün antrenmanı kaçırdın," dedi kedi Charlie'ye şikayet ederek.

"Antrenman mı var?"

"Bunu konuşmuştuk Charlie. Antrenman var ve senin orada olman gerekiyor.

Seninle bir sorunum mu olacak?" Tepsiyi

kaldırdı. "Muffin, Keane?" "Muffin

istiyorum."

Kediye yemek vermeden önce Edgar'a, "Emin misin istemediğine? Bu büyük aptal kedilerin önüne koyduğumda..." dedi.

"Hey."

"...muffinler bitecek. Paylaşmayı pek sevmezler." Edgar

bunu zaten biliyordu, ama yine de başını salladı.

Charlie tepsiyi masanın diğer ucuna götürdü ve üç kardeşin önüne koydu. Boş bir sandalyeye yürüdüğü sırada, üç kedi istediklerini almış ve tepside sadece kırıntılar kalmıştı.

"Tamam," dedi Charlie şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle. "Bugün ne hakkında konuşacağız?"

"Bunca yıl sonra Edgar amcamızın bizi hala ne kadar nefret ettiği," diye açıkladı Rutowski.

"Hayır, hayır," dedi Stevie içtenlikle. "Eminim Edgar..."

"Evet," diye keskin bir şekilde araya girdi. "Evet, sizden nefret ediyorum. Dördünüzden de. Her zaman nefret ettim. Her zaman da nefret edeceğim. Ve lanet olsun, *bana amca demeyi kesin!*"

Onun patlamasının ardından tüm masada şaşkın bir sessizlik oldu, ta ki Stevie yumuşak bir sesle, "Biri bana... yarı yarıya süt verebilir mi? Kahveme biraz eklemek istiyorum," diyene kadar. Ona uzattıkları sürahiyi kabul etmeden önce boğazını temizledi. "Beklediğimden biraz daha... *acı.*"

"Ailenin o tarafı yüzünden acı çekmemeliyiz," dedi Pina, öfkeli ve gergin bir kedi gibi odada volta atarak.

"Bundan kaçınabileceğimizden emin değilim," diye hatırlattı Ago. "Onlar bizim üvey kardeşlerimiz."

"Onlar bunu hiç kabul etmiyorlar."

"Pina haklı," dedi Nicky, gözlüklerini burnuna tekrar iterek. Kardeşinin kendisine tam uyan bir gözlük bulamaması Pina'yı delirtiyordu. Altı yaşından beri gözlük takıyordu, babasının büyük hoşnutsuzluğuna rağmen. Artık yüzüne uyan bir çerçeve alabilirdi. "Biz de Mediciler olarak kabul edilmiyoruz."

"Kardeşlerimiz bizi de Mediciler olarak görmüyor, ama Van Holtzlar kesinlikle görecektir," dedi Gio, Pina'nın aile finansmanı ile uğraşırken çalıştığı masaya kayarak. "O lanet kaplanlar gibi, kendilerine olanların intikamını almak isteyecekler."

"Van Holtz'ların tüm eşleri öldü mü?" diye sordu Renny, dehşete kapılmış bir şekilde. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır," diye cevapladı Gio. "Onlara neyle vurduğunu düşünürsek." "Önümüzdeki birkaç gün veya haftalarda ne olacağı konusunda bu kadar endişeliysek

haftalarda ne olacağı konusunda bu kadar endişeliysek," Bria omuz silkti, "çocukları Colorado'ya götürüp güvenli bir yere koyabilirim."

Pina ikizine soru dolu bir bakış attı, ama Gio sadece omuz silkti.

"Colorado'yu güvenli kılan nedir?" diye sordu kız kardeşine.

"Hazırlıkçı çiftliğimiz."

"Hazırlık çiftliğimiz mi var?"

"Tabii ki hazırlık çiftliğimiz var." "Ama biz hazırlıkçı değiliz."

"Hayır, değiliz. Ama yine de hazırlık çiftliğimiz var."

"Her gün bu ailenin ne kadar tuhaf olduğunu keşfediyorum."

"Dur," diye araya girdi Ago, "Anlamıyorum. Hiçbirimiz hazırlıklı değilsek neden hazırlıklı çiftliğimiz olsun ki?"

"Prepper ne demek?" diye sordu Renny. "Dünyanın sonu geldiğine inanan insanlar mı? Değil mi?"

"Evet. Tanrı yüzünden." Ago, Bria'ya omuz silkti. "Ama sen ateistsin."

"Aslında agnostik."

"Bir karar vermeden önce," diye araya girdi Pina, "biri ona söylemeli... Antonella'ya."

Oda aniden sessizleşti ve herkes göz teması kurmaktan kaçındı.

"Kimse bunu yapmayacak," diye itiraf etti Ago sonunda.

"Birisi yapmalı," diye cevapladı Pina ve hemen ekledi, "ama o kişi ben olmayacağım."

"Ama siz ikiniz çok yakınızdır," diye yalan söyledi Bria.

"Ona duymak istemediği bir şeyi söylemek zorunda kaldığım son seferden hala izlerim var." Pina, ikizinin düzgün bir şekilde iyileşmesi için yerine oturtmak zorunda kaldığı alt çenesini gösterdi. "Bunu bir daha yaşamayacağım."

"Renny, Nicky ve ben, çocukları hazırlıkçı çiftliğine götüreceksek, toplanmaya başlamalıyız."

"Orayı öyle deme," diye şikayet etti Nicky. Gözlüklerini bir kez daha burnunun köprüsüne itti. O anda Pina gözlükleri yüzünden çekip, pedlerini ayarladı. O sekiz yaşındayken ve o okul yılında iki çift gözlüğünü kaybetmişken, Pina onun için bunu yapmaya başlamıştı. Anneleri çok sinirlenmişti ve Pina'ya "sorunu çöz" emrini vermişti. Pina'nın aklına, bunun ömür boyu sürececek bir iş olacağı hiç gelmemişti. Dişi aslanların sürülerindeki erkekler için yapmak zorunda kaldıkları şeyler.

"Al," diye homurdandı ve tasarımcı gözlüğünü kardeşine geri verdi. "Oh. Teşekkürler." Gözlüğü taktı, odaya bakındı ve ona gülümsedi. gülümsedi.

"Gio," dedi Pina, ikizine bakarak. "Sen söyle, Antonella."

Kardeşi, ona market alışverişine gitmesini istediğinde her zaman gösterdiği o incinmiş ifadeyle ona baktı ve "Sanki beni hiç sevmiyormuşsun gibi" dedi.

* *

"Kendini toplamanı istiyorum."

Keane, onu ekstra uzun piknik masasından çekip pandanın hala asılı olduğu ve yemek yediği ağacın yanına getiren dişi porsuğu izledi.

Neden bu kadar çok bambu yiyordu? Sağlığı kötü olduğu için mi? Vahşi doğadaki pandaları taklit mi ediyordu, yoksa klinik olarak dengesiz miydi? Keane, kız kardeşi onunla çok fazla zaman geçireceği için bu ayı hakkında endişelenmesi gerekip gerekmediğini gerçekten bilmek istiyordu...

"Beni dinliyor musun?" Keane omuz silkti. "Hayır."

Nelle'in, herkes gibi onun açık sözlü cevabına kızacağını düşünmüştü, ama Nelle'in ağzının köşelerinin yukarı doğru kıvrıldığını gördü. "Anlıyorum. Seni kaybetmeden önce bana üç dakika verebilir misin?"

"İki dakikan var. Ondan sonra dikkatim dağılacak."

"Anladım. Şimdi sana söyleyeceklerimi dinle... Önümüzdeki birkaç dakika içinde o masada ne olursa olsun tepki vermemeni istiyorum. Ben halledeceğim, bil yeter."

"Neyi halledeceksin?"

"Her şeyi."

"Hepsini mi?"

Nelle omzunun üzerinden baktı. Yaşlı kurt hala telefonda konuşuyordu. Onun telefonla konuşması, Keane ve Nelle'in birkaç saniye baş başa kalmasını sağlamıştı. Ama Keane, Nelle'in neden huysuz kurtun değil de Keane'in tepkilerinden endişe duyduğunu anlamıyordu.

"Bana güven ve kontrolünü kaybetme." "Tamam, ama neden?"

"Neden ne?"

"Neden kontrolümü kaybetmemem gerekiyor?"

"Çünkü tepki gösterdiğinde Stevie paniğe kapılır. Stevie paniğe kapıldığında Charlie endişelenir. Charlie endişelendiğinde Max içgüdüsel olarak durumu daha da kötüleştirir. Max durumu daha da kötüleştirdiğinde Charlie dünyayı yok eder. Ben bunu önlemeye çalışıyorum."

"Tamam...?"

"Ne?"

"Neden bunun *senin* sorunun olduğunu anlamadım?" "Ben bunu benim sorunun haline getirdim."

"Evet, ama nedenini bilmiyorum. Şahsen, başkalarının sorunlarını kendi sorunun haline getirmiyorum. Kardeşlerim, yeğenim, kız kardeşim... onların sorunlarını kendi sorunun haline getiriyorum. Onların endişeleri benim endişelerimdir. Arkadaşım Jake..."

"Arkadaşların mı var?"

"Onun sorunlarını kendi sorunun haline getirmiyorum. Çünkü onun sorunları beni gerçekten ilgilendirmiyor."

"Yani arkadaş değilsiniz."

"Arada sırada bira içeriz. Kız arkadaşından şikayet ettiğinde, ben sadece biramı yudumlar, dinler ve pretzel yerim. Yapmadığım şey, onun duygusal sorunlarını nasıl çözeceğimi planlamaya başlamak."

"Bunlar sadece arkadaşlar değil. Benim için aile gibiler."

"Gerçekten mi? Çünkü Streep ne zaman bir şey önerirse..."

"O sinir bozucu bir baş belası, bu yüzden eğlenmek için ona eziyet ediyoruz, ama bu, hepsini ailem olarak görmediğim anlamına gelmez ve çoğu Çinli gibi, aile benim hayatımda kesinlikle en önemli şeydir... *Beni aramayı keser misin!*" diye bağırdı aniden telefona, telefon ise ona "siktir git, siktir git, siktir git" diyordu.

"Bu ne tür bir zil sesi? Yeğenimin bunu duymasını istemiyorum. O daha çocuk."

"Söylediğimi yap. Lütfen?"

Yine omuz silkti. "Tamam."

"Teşekkürler."

Ona tatlı bir gülümsemeyle, Nelle masaya ve orada yaşanacak olan dramaya geri döndü.

Keane onu takip etmek üzereydi, ama sonra panda, "Nelle iyi biri" dedi. Durdu, ayağına baktı, ama konuşmadı.

"Stevie onu gerçekten seviyor. Charlie'yi sakın tutmak için elinden geleni yapıyor ve Stevie bunu takdir ediyor."

Keane bakmaya devam etti ve bekledi.

"Bu yüzden onu korumak istiyorum. Ve bazılarının... *bir adam* onunla yatmaya çalışırsa hiç hoşuma gitmez."

Panda bunu baş aşağı asılı dururken, yumruğunda bir bambu sapı tutarak söyledi, bu da Keane'i sinirlendirdi.

Bir adım yaklaşarak sadece ayının duyabileceği şekilde konuştu.

"Biliyorsun, kafanı koparıp, çiğneyip, yutabilirim, sonra da sıçabilirim, ama bu benim için *hiçbir şey* ifade etmez. O yüzden, gelecekte... benimle konuşma. Anladın mı?"

"Uh... evet. Bu, uh, oldukça açıktı." "İyi."

* *

Gio, geniş arka bahçelerine açılan şeffaf sürgülü cam kapılardan dışarıya baktı. Bahçenin üzerinde kocaman bir çadır duruyordu. Güneşi engellemek için değil, meraklı komşuları veya dronları engellemek için, çünkü onlar çimlerle kaplı toprak yığnında dinlenen 400 kiloluk dişi aslanı fark edebilirdi.

Gio gibi, Antonella da hayvan formunda kalmayı tercih ediyordu. Ancak Gio'nun aksine, onu en son ne zaman insan formunda gördüğünü bile hatırlamıyordu.

Nadiren, hatta hiç insan formuna geçmiyordu. Gio bile kitapçıya veya müzeye gitmek için insan formuna geçiyordu. Tamamen insan olanların arasında olmaktan hoşlanmıyordu, ama canı istediğinde belirli yerleri ziyaret etmekten zevk alıyordu. Ve 600 kiloluk, devasa yelesi formuyla bunu yapamıyordu. Ancak kız kardeşi evin dışına çıkmak istemiyor gibiydi. Hatta, eve bile neredeyse hiç girmiyordu. Çoğunlukla gündüzleri dışarıda uyuyor, geceleri ise mahallede dolaşarak tavşan gibi küçük av hayvanları arıyordu. Bazen duş almak için içeri giriyordu, ama çoğunlukla yağmurda duruyor ya da pençesiyle hortumu açıyor ve çocuklardan birinin üzerine su püskürtmesini istiyordu.

O bile bunun biraz tuhaf olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Derin bir nefes alan Gio, büyük cam kapıyı iterek dışarı çıktı. En büyük yeğenine işaret etti ve o da tüm küçük çocukları toplayarak onları eve geri götürdü.

Gio, kız kardeşine ulaşana kadar çimlerin üzerinde yürüdü. Kız kardeşi bütün gün orada oturup izlemeyi severdi. Aynı içe dönük biri olarak Gio, onun kendi bölgelerinin dışına çıkmak istememesini anlıyordu, ama o bile gününün birkaç saatini kitap okumaya ayırıyordu. Kurgu, kurgu dışı, tarih, eski, yeni, hatta antik. Hayatını kitaplar olmadan hayal edemiyordu. Ama birinin öylece oturup yavruların önünde oynamasını izlemesi...

"Selam abla," diye selamladı dişi aslanı. O büyük altın rengi kafa ona doğru döndü ve soğuk, yırtıcı altın rengi gözler yüzüne kilitlendi.

Kız kardeşi ne düşünüyordu? Her zaman merak ederdi. Sadece konuşmak istediği şey hakkında merak mı duyuyordu, yoksa yüzünü tamamen parçalamayı mı planlıyordu? Dürüstçe, hangisi olabileceğini hiç bilmiyordu. Kız kardeşi, ruh haline bağlı olarak sayısız şekilde tepki verebilirdi.

"Konu..." Boğazını temizledi. "De Mediciler. Son gelişmeler hakkında seni bilgilendirmem gerektiğini düşündüm ve ilerlemek için bazı önerilerimiz var."

O altın rengi gözler, çok güzel ama çok donuk ve ilgisiz... Serengeti'de ceylanlar, kız kardeşi gibi birinin sürekli onları izlediğini fark ettiklerinde günü nasıl geçiriyorlar acaba? Çok korkutucu olmalı.

Kız hareketsiz kalıp sadece ona bakmaya ve göz kırpmaya devam edince, Gio konuşmaya başladı. Ona öğrendiği her şeyi anlattı. Her şeyi. Ve durumun ne kadar çirkin bir hal alabileceğinden endişelendiğini söyledi. Ondan hiçbir şey saklamadı. Birinin yapabileceği en kötü şey, bir şeyi

Antonella'dan bir şeyi saklamak ve onun daha sonra kendi başına öğrenmesiydi. Bu yüzden Pina'nın alt çenesini kafatasının geri kalanına yeniden takmıştı.

"Her neyse," diye bitirdi, "hepimiz çocukları Colorado'ya taşınmamız gerektiğini düşünüyoruz. Orada bir çiftliğimiz var, biliyorsun. Orada daha güvende olacaklarını düşünüyoruz." Antonella ses çıkarmadan ona bakmaya devam edince,

Gio konuşmanın bittiğini düşündü.

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi ve arkasını dönüp cam kapılara doğru yürümeye başladı. O anda ikizinin gözlerinin kocaman olduğunu gördü ve dönüp baktığında en büyük kız kardeşinin insan formunda önünde durduğunu gördü. Kız kardeşinin asla kendi isteğiyle insan formuna geçmediğini bildiği için bunun kötü bir şey olduğunu anladı.

Çok, çok kötü.

* *

Antonella insan formuna geçip zavallı Gio'nun önüne dikildiğinde, Pina ve tüm kardeşleri "Ohhhh!" diye bağırdı. Dişi aslan formunda, Gio'dan çok daha küçüktü. Ama insan formunda, ablaları neredeyse 1,90 metre boyundaydı ve Gio'nun gözlerinin içine bakabilirdi.

İkizinin Antonella ile tek başına yüzleşmesine izin vermek istemeyen Pina, dışarı koştu ve ikilinin arasına girdi; Bria da hemen yanında. Ailenin en küçüğü her zamanki gibi Pina'nın yanında duruyordu.

Antonella aniden bir adım öne çıktı ve üç kardeş, en büyük kız kardeşlerinin öfkesiyle karşı karşıya kalınca bir adım geri çekildi. Sonra birkaç adım daha öne çıktı ve üçlü, evin içine girene kadar geri çekildi... Bir dakika.

Pina'nın sırtı hala eve doğru gitmiyordu. Bunun yerine, kalın cama yaslanmıştı ve diğer kardeşlerinin arkalarındaki cam sürgülü kapıyı kapatarak Pina'yı, ikizini ve zavallı Bria'yı öfkeli Antonella ile dışarıda kapana kısırdıklarını fark etti. Kendilerini korumak için!

Korkaklar!

Sürgülü kapı ile korkunç ablaları arasında sıkışıp kalan üç kardeş bekledi. Ve her zamanki gibi Antonella acele etmedi.

Her zamanki altın rengi bakışlarını sessizce üç kardeşin üzerinden üç kez geçirdikten sonra Pina'ya odaklandı.

"Senin fikrin zayıf olmak mı?" Antonella, yavruyken beri sahip olduğu derin, kısık sesiyle homurdandı. Altın sarısı bukleler beline kadar uzanıyor ve doğal güzelliğindeki yüzünü kısmen örtüyordu.

Sanki sözcükler onun içinden koparılmış gibiydi. Görünüşe göre, mutsuzluğunu kükreyerek ifade etmek yerine insan sözcüklerini kullanmaktan o kadar nefret ediyordu.

"Şey..." Gio, kız kardeşinin bir bakışıyla tamamen susmadan önce söze başladı.

"Kaçarsak," diye devam etti Antonella, "sadece bizi kovalayacaklar. Saklanırsak, bizi bulacaklar. Kaçmayacağız. Saklanmayacağız. Gücümüzü göstereceğiz ve yerimizde duracağız. Anladın mı?"

"Antonella..." Bria denedi.

"Beni anlıyor musun?"

"Bunun en iyi fikir olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Pina, Antonella kadar güçlüymüş gibi davranarak. Öyle değildi, ama lisede tiyatro dersleri almıştı ve bir keresinde *Our Town*'da başrol oynamıştı. Yani... bilirsin...

Antonella'nın gözleri Pina'nın yüzüne kilitlendi ve ikisi birbirlerine baktılar. "Biz mi?" diye sordu Antonella.

"Aile."

"Erkekleri kastediyorsun. Bu durumla ilgili *onların* fikrini aldın mı? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Onlar... aile mi?"

"Testisleri düştüğü anda onları umursamayı bırakmalıydın. Başka bir sürüye katılmak yerine hala bizimle yaşamaları beni rahatsız ediyor. Sonra birini gönderip sürümüzün planları hakkında *benimle* konuşmasını mı istiyorsun?"

"O benim ikizim."

"*National Geographic* ne derse desin, erkekler sürümüzü yönetmiyor. Ve biz korku içinde yaşıyoruz."

"Ama yaşamalı mıyız?" diye sordu Bria. "Korku içinde yaşamalı mıyız, demek istiyorum."

Antonella, rengi hiç değişmeyen altın rengi gözleriyle Bria'yı olduğu yere sabitleyene kadar başını yavaşça çevirdi.

İkili sessizce birbirlerine baktılar, ta ki Bria ekleyene kadar: "Felsefi olarak soruyorum."

"Felsefi olarak mı?" diye tekrarladı Antonella. "Burada gerçek bir savaşı tartışıyoruz ve sen bana felsefeden mi bahsediyorsun?"

"Sadece başka seçenekler bulmaya çalışıyorum."

"Başka seçenek yok. Tek bir seçenek var." Sağ işaret parmağını kaldırdı. "Kaçmayacağız. Saklanmayacağız. Ve eğer bize gelirlerse, savaşağız." İşaret parmağını indirerek onları işaret etti. "Eğer biri

bizi yakalamaya gelirse, savaşıyoruz. Yok ederiz. Tüm düşmanlarımız ölene kadar durmayız." Aniden cam sürgülü kapının arkasındaki Pina'nın kardeşlerine döndü. "Ve eğer herhangi biriniz," onlara doğru yürürken yavaşça konuştu, "kaçmaya veya saklanmaya çalışırsanız ya da son nefesinizle yavruları korumazsanız..."

Sürgülü kapının önünde durdu, sözleri havada asılı kalırken diğerlerine bakıyordu ve onlar da ona bakakaldılar.

Hâlâ işaret parmağını uzatmış durumdaydı, ama yumruğuyla cama vurmadan önce parmağını eline kıvırdı. Fazla güç kullanmadı, ama bu, gülünç derecede kalın malzemeyi çatlatmaya yetti. Antonella arkasını dönüp uzaklaşırken, açıkça daha doğal olan dişi aslan formuna geri dönerken, çatlak ilk başladığı yerden yayılmaya başladı ve tüm kapıyı kapladı.

Antonella, çimlerle kaplı toprak tepesine tekrar oturup küçük imparatorluğunu izlerken, Pina tüm o çatlakların arkasında kardeşlerinin geri kalanını artık göremez hale gelmişti.

Bria, kendini tutamayıp elini uzattı ve parmağının ucuyla çatlaklardan birini okşadı. O anda cam parçalandı ve yere düştü.

Herkes parçalara bakarken Renny, "İyi gitti" diye mırıldandı.

Bölüm 9

Nelle oturdu ve Streep'in kalçasına dokundu. "Çekil lütfen."

"Ha?"

"Çekil. Keane'in buraya oturmasını istiyorum."

Takım arkadaşı gülümsedi. "Gerçekten mi?" Çok sevimli ama tamamen sinir bozucu bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Siz ikiniz...?" Kıkırdadı. Kıkırdama çok fazlaydı.

"Kalk lan Streep. Ona göz kulak olmam lazım." Gülümseme kayboldu. "Peki. Kaltak."

Nelle Keane'e işaret etti, ama o sadece kaşlarını çatı ve kardeşlerine daha yakın bir sandalyeye uzandı.

"Max," diye diğer takım arkadaşına seslendi.

"Keane! Kışını buraya getir!"

Kedi, tuttuğu sandalyeyi yere vurarak homurdandı ve Streep'in zorla kaldırıldığı sandalyeye doğru yürüdü.

Yanına oturduğunda, kız onun kızgınlığını yatıştırmak için ona gülümsedi. Ancak diğer erkeklerin aksine, o hemen şehvete kapılmadı, ki o buna aşk sanıyordu ve bu yüzden onu bir daha yalnız bırakmıyordu, sadece kızgın görünüyordu.

"Evet, evet," dedi Edgar Van Holtz masaya geri dönerken. "Evet. Anlıyorum." Telefonu kapattı ve sandalyesine oturdu. Rutowski ve arkadaşlarına masanın karşısından sert bir bakış attı. "Yeğenlerim..."

"Büyük yeğenlerim."

Kurtun gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bugün *hepiniz* evlerinizde saldırıya uğradığınız için hepsinin güvenli bir eve götürüldüğü bilgisi az önce bana ulaştı."

"Çocuğumdan mı duydun?" Rutowski arkadaşlarına dönerek karşılık verdi. "Sana onun benim bebeğimi, hükümetin küçük dönüşen ordusuna katmaya çalıştığını söylemiştim. Değil mi, amca?"

"Kızın yetişkin. Sorun çıkarmak yerine düzgün bir kurumda çalışmak istiyorsa..."

"Her şeyi *hallettik*."

"Dördünüz tek başınıza Soğuk Savaş'ın sonunu ertelediniz!" "Bu saçmalık," diye yanıtladı Yoon. "Biz lisedeydik."

"Doğu Almanya'daydınız!" diye bağırdı Van Holtz. "Yıllarca süren çalışmalar. *Yıllarca!* "O" diye Rus'u işaret etti, "*onun yüzünden* boşa gitti!"

"Siktir git, yaşlı kurt! Gelecek Şükran Günü'nde sana borscht yok!"

"Oh, hayır! Senin soğuk, *sıkıcı* pancar çorban olmadan ne yapacağım?"

"Tamam!" Nelle ayağa kalktı, kollarını genişçe açtı, henüz kimse kimseye saldırmamış olmasına rağmen... "Hepimiz sakinleşelim, olur mu? Tartışmamız gereken şey *şu anda* olanlar."

"Evet!" Max de aynı fikirdeydi. "Otuz yıl önce, hepiniz... neydiniz? Kırk yaşında mıydınız?"

Kurt, Rutowski ve arkadaşları birbirlerine bakmaktan vazgeçip Max'e yöneldiler.

"Soğuk Savaş aslında 1991'de sona erdi," dedi Stevie. "Ve eğer sizler 80'lerde lisedeydiniz, bu durumda sizler..."

"Bence şunu da unutuyoruz," diye Rutowski hemen araya girdi, "okul ve federal kayıtlara göre Ox, sekiz yaşından beri New York'un Manhasset şehrinde yaşıyordu. Kurtarıldı!" Dramatik bir şekilde ekledi, "*Demokrasi* tarafından."

Kurt, dişi porsuğu öfkeyle baktı ve bağırdı, "*Bu saçmalıkla dalga mı geçiyorsun?*"

"Eminim," diye araya girdi Nelle, en sakin ses tonuyla, "bu harika bayanlar o zaman yaptıkları her şeyi pişmanlık duyuyorlardır. Değil mi bayanlar?"

"Pek sayılmaz."

"Ben yine yapardım."

"Aslında çok daha kötü şeyler yaptık. Bu hiçbir şeydi."

"Yaralı ayağı olan küçük bir köpek yavrusu gibi sızlanıyorsun Van Holtz. Midemi bulandırıyorsun."

Edgar hayal kırıklığına uğramış bakışlarını Nelle'e çevirdi ve Nelle tekrar oturdu.

"Evet," diye itiraf etti, "sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anladım."

* *

"Neden buradasın, Edgar?" diye sordu Charlie ve Keane, onun sesindeki "bunu aşmış" tavrını çok sevdi.

Dürüst olmak gerekirse, Keane Nelle'in neden bu kadar endişelendiğini anlamıyordu. MacKilligan kardeşlerden biri sorun çıkarıyor, diğeri ise birisi sesini yükselttiğinde boynunu ve ellerini kaşıyarak bir tür anksiyete döküntüsü geçiriyor gibi görünürken, Charlie sakın ve mantıklı davranan tek kişi gibi görünüyordu.

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Çünkü bir cesedi İtalya'ya sürüklemeye karar verdin.

Bu... pek akıllıca bir hareket değildi."

"Babalarına ne olduğunu bilmek istediler. Yardımcı olmaya çalıştım."

"Sonra da aile evlerini yaktınız." "O biz değildik, onlardı."

"Gemilerinden birini basıp, içindeki herkesi öldürmeden önce..."

"Hayır," diye düzeltti Max. "Rehineler değil. Onları serbest bıraktık."

"...ve o lanet şeyi Boston Limanı'nın dibine batırmadan önce."

"Onların metamfetamin kullanan yabancı ayıları bulmasını mı *istediniz*?"

diye sordu Steph Yoon. "Ve son kısımda ben orada değildim," diye açıkladı

Charlie. "Ben pasta yapıyordum." "Öyleydi," diye onayladı Max. "Pasta yapıyordu. Ve Boston Limanı olayı

bizim işimiz değildi. Cadıların işiydi."

"Bize bir daha cadılar de, seni olduğun yerde *deşerim*," diye uyardı Rutowski.

Keane, içinden gülerek başını eğdi ve masanın üzerinde yürüyen bir karınca fark etti. Düşünmeden elini yumruk yapıp masaya vurdu. Tüm konuşmalar durdu ve herkes ona baktı.

"Karınca," dedi onlara, sonra peçeteyle cildindeki böcek kanını sildi. "Muhtemelen bir keşif karıncası. Daha fazlasını getirecektir. En iyisi şimdi ortadan kaldırmak."

"Bu bana mıydı?" diye sordu kurt Keane'e. "Sen umurumda değilsin, yani... hayır."

Kurt, ona uzun bir süre baktıktan sonra tekrar Charlie'ye odaklandı. "Her neyse," diye devam etti kurt, "Grup memnun değil."

Masumane bir isim olan "Grup", Amerika Birleşik Devletleri'ndeki şekil değiştirenleri sıkı bir kontrol altında tutan organizasyondur. Keane onlar hakkında duymuştu ama varlıklarını pek umursamıyordu, çünkü babası da Medicis tarafından öldürüldüğünde onlar da yardım etmemişti. Shay'den, Charlie, kız kardeşleri ve Max'in takım arkadaşlarının hepsinin Grubun az bilinen bir bölümünde çalıştığını duymuştu. En azından onlar için bir iş yapmışlardı, ama

kurtun onlara şu anda bakışından anlaşıldığı kadarıyla, bu son ortaklık muhtemelen artık sona ermişti.

"Yönetim Kurulu memnun değil," diye devam etti kurt. "Yönetim Kurulu neydi?" diye sordu Mads.

"Dünyayı gizlice yönettiklerini düşünen, kibirli, son derece zengin bir grup şekil değiştiren," diye açıkladı Rutowski. "Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Van Holtz Sürüsü bu sözde Kurul'da birkaç koltuğa sahip."

"BPC memnun değil," diye duyurdu kurt.

Genç porsuklar, yaşlılara açıklama için baktılar.

"O, Ayı Koruma Konseyi," dedi Yoon, başına siyah bir kapüşonlu sweatshirt geçirerek. O giysiyle sıcak hissetmiyor muydu? Kısa kollu, kapüşonlu bir tişörtüydü, ama yine de yaz sıcağında rahatsız görünüyordu. "Bu, kendilerini çevreciler gibi gösteren, ama hepimizin gerçekte ne olduklarını bildiğimiz, çok sinir bozucu aylardan oluşan dünya çapında bir organizasyon."

"Ve," diye devam etti Edgar, "Katzenhaus mutlu değil."

"Katzenhaus siktirip gidebilir," diye tersledi Charlie. Edgar, sesindeki ani öfkeye kaşlarını kaldırmca, "Onlar, de Medicis koalisyonunu onlarca yıl önce kapatabilirdi, ama hiçbir şey yapmadılar. Şimdi biri karşılık verdi diye şikayet mi edecekler? *Siktir et onları.*"

"Haksız değil," dedi Rutowski, kahvesini yudumlarken kendini beğenmiş bir şekilde. "*Kimse sana sormadı.*"

"Ses tonuna dikkat et, ihtiyar," diye uyardı Rus. "Sana kan bağı ya da sevgiyle bağlı değilim."

"Unutma, Oksana Lenkov, istediğim zaman seni Rusya'ya geri gönderebilirim." Acımasız bir gülümseme attı. "Eminim orada hala arkadaşların vardır."

Rus badger ve yaşlı kurt birbirlerine dik dik bakarken, Rutowski masaya elini vurdu ve öfkeyle tısladı. O anda Stevie aniden sandalyesinden fırladı ve bağırđı, "*Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Yemek masasında tıslama yok. Yemek masasında tıslama yok!*"

Nefes nefese kalmaya başladı ve ellerini salladı.

"Tamam, tamam," dedi Nelle. Ayağa kalkıp Stevie'nin yanına gitti ve kolunu porsuğun minik omuzlarına doladı. "Herkes sakın olsun."

"Sakinleşmek mi?" Max küçük kız kardeşine işaret etti. "Zaten tıslama yüzünden histerik bir hal aldı."

"Kapa çeneni, Max!" diye bağırdı Stevie, sonra aniden kabus gibi bir ağlamaya başladı.

Max gözlerini devirdi, ama takım arkadaşları melez dişi porsuğu sakinleştirmek için yanına gittiler. Keane, Nelle ve Streep'in böyle bir şey yapmasına şaşırmadı, ama Mads ve Tock'un da onlara katılmasına şaşırdı.

"Nefes al," dedi Nelle Stevie'ye. "Yavaşça. Sakin bir şekilde. Her şey yoluna girecek."

Keane kardeşlerine baktı, ama onların tek yapabildiği omuz silkip geçmekti. Stevie konusunda tam olarak neyden endişeleniyorlardı ki? O çok tatlıydı. Çılgınca duygusal, ama tatlı.

"O çocuk... ağlıyor mu?" diye sordu

Rutowski. "Ölüyor mu?" diye sordu Yoon.

"Ona bir doktor çağırmalı mıyız?" Álvarez önerdi.

"Onun zayıflığı beni hasta ediyor," dedi Rus.

Keane, Max'in bakışlarının dört yaşlı dişi porsuğa kaymasını izledi. Onları, sanki inine yeni girmiş lezzetli yılanlarmış gibi izliyordu. Görünüşe göre, Max'in küçük kız kardeşiyle alay etmesi bir şeydi, ama başkasının bunu yapması başka bir şeydi.

Küçük bir gülümsemeyle, "Kız kardeşimi boş verin. Muhtemelen adet gördüğü için duygusal davranıyor. Sizler bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi? Bilirsiniz... menopoz başlamadan önce."

* *

Stevie'nin gözlerinin rengi maviden yeşile, altın sarısına, altın yeşili ve kan kırmızısına dönüştüğünde, Nelle müdahale etmesi gerektiğini anladı. Hepsini biliyordu. Edgar Van Holtz'un önünde gerçek şekline dönüşmesine izin veremezlerdi. Edgar, Stevie'yi öldürttürür ve Charlie de... şey... herkesi öldürürdü. Gezegendeki herkesi. O kadının küçük kız kardeşiyle uğraşılmazdı. Uğraşılmazdı işte. Sadece Max bunu yapabilirdi.

Bu yüzden Nelle, Mads, Tock ve Streep, melezi ve durumu sakinleştirmek için aceleyle harekete geçtiler. Ve her şey yolunda gidiyordu... ta ki Max, yaşlı dişi porsuklara doğrudan saldırı yapana kadar.

Rutowski, yaşına rağmen, üç arkadaşı onu yakalayıp geri çekene kadar, elleriyle Max'in boğazını sıkarak piknik masasının üzerine neredeyse atlamıştı. Saldırısı o kadar agresif ve beklenmedikti ki, Stevie bile

panik ataklarından çabucak kurtuldu. Şimdi, diğerleriyle birlikte arkadaşlarını kontrol altına almaya çalışan üç dişi porsuğu izliyordu.

Ancak bu dramayı umursamayan tek bir kişi vardı.

"Charlie'nin sorusuna hiç cevap vermedin," dedi Keane, Van Holtz'a.

Düşük, sessiz bir sesle söylendi. Yine de Rutowski'nin hırlamasının üstüne hepsi onu duydu. Çünkü o düşük ses çok tehlikeliydi. O düşük, öfkeli ses.

Birçok avcının bakışları kaplana döndü ve Rutowski sakinleşti, ama arkadaşları hala kollarını ve belini sıkıca tutuyorlardı. Hepsi erkek kaplanın ne diyeceğini bekliyorlardı. Ne yapacağını.

"Ne?" Van Holtz, Malone'un kendisiyle konuştuğu gibi kimseyle konuşmaya alışkın olmadığı belli olan kediye sordu.

"Sorusuna cevap ver, ihtiyar. Neden buradasın? Ne istiyorsun?" Van Holtz'un gözleri kısıldı ve koyu kahverengiden parlak sarıya dönüştü. Kurt gözleri. Ama akıllı bir kurt, sayıca az olduğunu her zaman bilir ve üç Amur kaplanının huzurunda, köpek kesinlikle sayıca azdı.

"Burada ne yaptığımı mı bilmek istiyorsun? Peki." Van Holtz bakışlarını bekleyen Charlie'ye çevirdi. "Buraya sana kendi başının çaresine bakacağını söylemeye geldim. Hepiniz kendi başınızın çaresine bakacaksınız."

"Ne?" Bu şaşkın soru Charlie'den gelmedi. O bu açıklamadan hiç etkilenmemişti. Bunun yerine, Rutowski'den geldi. "Ne demek kendi başınızasınız? Nasıl kendi başınıza olabilirsiniz? Onlar çocuk."

"Onlar çocuk sayılmazlar. Ve bu konu tartışıldı ve kararlaştırıldı, çünkü porsuklar bunu başlattığından beri..."

"Aslında, biz öyle bir şey yapmadık."

"...sen bitirebilirsin. Kendi başınıza."

"Kimler tarafından 'tartışıldı ve kararlaştırıldı'?" diye sordu Yoon.

"Grup. BPC. Katzenhaus. Ve Yönetim Kurulu."

"Bu saçmalık," dedi Álvarez sert ve acı bir kahkaha atarak. "De Mediciler sadece insan ticareti *yapmakla* kalmıyor, ki bu *senin* kurallarına göre hiçbirimizin yapmaması gereken bir şey. Ama onlar zaten Van Holtz topraklarına saldırdılar. *Bizim* topraklarımıza."

"Sürü'nün bunu yanlarına kâr kalmasına izin vereceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Yoon.

"Onlar *sizin* kişisel evlerinize saldırdı. Badger topraklarına, bizim topraklarımıza değil. Bu evlerin her biri, benim yeğenlerimin *değil*, her birinizin kişisel mülkiyetindedir."

"Kızlarım benimle mutfaktaydılar, ateş etmeye başladıklarında," Rutowski dişlerini sıkarak homurdandı, "ve sen *hiçbir şey* yapmayacak mısın?"

"Tabii ki diğer porsuklardan yardım alabilirsiniz. Ah, doğru ya. Hiçbiriniz, bir tür soygun ya da bütün bir ülkenin yok edilmesi söz konusu olmadıkça birlikte çalışmıyorsunuz."

"Aman Tanrım, Van Holtz," diye bağırdı Álvarez. "Sen tam bir bebeğsin."

"Bak, eminim kardeşlerimden birden fazlası seve seve yardım edecektir. Ama

bizi bir bütün olarak koruyan örgütler söz konusu olduğunda... dediğim gibi, hepiniz kendi başınızasınız."

Yaşlı dişi porsukların hiçbirisi bu kurttan duyduklarına inanamıyordu. Ama Charlie, Max ve Stevie hiçbir tepki göstermedi, bu da kurdu şaşırtmış gibiydi.

Van Holtz Charlie'ye, "Söylediklerimi anlıyor musun?" diye sordu.

Charlie başını salladı ve ayağa kalktı. "Evet."

Charlie'nin boş tabağını ve kahve fincanını almasını izlerken kaşlarını çatarak şaşkınlığı daha da arttı.

"Ve bundan sonra hiçbir kuruluşumuzdan yardım gelmeyeceğini anladın mı? Sen, kız kardeşlerin ve" Rutowski ve arkadaşlarına küçümseyici bir hareketle işaret etti, "bu mücadelede tamamen kendi başınıza kalacaksınız. Anladın, değil mi?"

"Tamam."

Charlie masadan geri çekildi ve eve doğru yürüdü. Onun gidişini izleyen Van Holtz sandalyesinde döndü.

"Tamam mı?" diye tekrarladı. "Söyleyeceklerin bu kadar mı?" Charlie durdu ve ona döndü.

"Başka ne söylenebilir ki, Edgar? Zaten sizlerden hiçbir şey beklemiyorum. Annem öldürüldüğünde, hiçbiriniz bir şey yapmadınız. Sen, şahsen, Stevie'yi örgütün için almaya çalıştın, ama sadece onu kullanmak için. Ve babam, uzun zaman önce kuduz bir sirk maymunu gibi öldürülmeliydi, ama yine de... onu yaşatmaya devam ettin. Bu da beni çok kızdırdı. Bu yüzden, son yirmi yıldır

Üç küçük kızın son yirmi yıldır kendi yollarını çizmesine izin veren dört örgütün şimdi bunu başaramamasına şaşırmadığım için beni bağışlayın."

Bunun üzerine Charlie uzaklaştı. Max, sessiz ama tehditkar bakışlarını Van Holtz'a dikerek kız kardeşinin peşinden gitti.

Elinin tersiyle yanaklarından akan yaşları silen Stevie de kız kardeşlerini takip etti. Ama kurda şöyle dedi: "Bunu bize bizzat gelip anlattığın için teşekkür ederiz, Edgar. Teşekkürler."

Birkaç adım daha attı, ama Max'in önünde durup ona öfkeyle baktığını görünce aniden durdu.

"Ne?" diye sordu Stevie.

"Buraya gelip bize bunu anlattığın için çok teşekkür ederiz, Edgar," Max yüksek tiz bir bebek sesiyle taklit etti. "Gerçekten mi? Bu insanlara daha fazla yalakalık yapabilir misin?"

"*Senden* her zaman *nefret* edeceğim!" küçük porsuk melezi kız kardeşine bağırdı, sonra onu itip geçerek eve geri döndü.

"Yine ağlayacak mısın?" diye alaycı bir şekilde sordu

Max. "Ağlamıyorum!" diye hıçkırarak cevapladı Stevie.

"Harika plan, Edgar," Rutowski başparmağını kaldırarak alay etti.

"Mükemmel." "Sabotaj yapacağın bir nükleer reaktörün yok mu?" kurt kuru bir şekilde sordu. "Bir kez daha söyleyeceğim, *Çernobil* bizim suçumuz *değildi!*"

Bölüm 10

Keane, MacKilligan kardeşlerin kiralık evinin önündeki üst verandada oturdu. Yaşlı bal arıları Mads'in teyzesini sakinleştiremeyince arka bahçeden uzaklaşmıştı. Çok fazla çığlık atılıyordu. O da çığlık atılmasından hoşlanmazdı.

Bu yüzden, merdivenin üst basamağına oturup Edgar Van Holtz'un arka bahçeden, çit kapısından geçip uzun limuzinine doğru güçlü ve kararlı adımlarla yürüdüğünü izledi.

Bu çağda kim hala uzun limuzin kullanırdı ki? Kurt, normal bir şekil değiştiren gibi bir araba servisi tutamaz mıydı?

Keane, o yaşta kendisi de o kadar güçlü ve kararlı olmayı umduğunu kendine itiraf etmek zorundaydı. Ama yıllar boyunca o kadar çok dayak yemişti ki, Keane'i geçip quarterback'ı yakalamak isteyen, kendisinden iki üç kat daha iri adamlar tarafından dövülmüştü ki, o yaşta hala yürüyebildiği, konuşabildiği ve tam cümleler kurabildiği için şükretmesi gerektiğini düşünüyordu.

Van Holtz, cep telefonuna gelen bir aramayı cevaplamak için limuzininin önünde kısa bir süre dururken, Charlie merdiven korkuluğuna oturdu.

"Cesaret," dedi Keane'e, yaşlı kurdu da izlerken, "bize yardım etmeyeceklerini söylemek için."

"Köpeklerin her zaman cesareti vardır. Bunu bilirsin, çünkü çok fazla zamanlarını onları yalayarak geçirirler."

Hala telefonda konuşan kurt limuzinine bindi. Kapıyı şoför açık tuttu. Keane'e ve Charlie'ye, Keane'e komşusunun husky'sini hatırlatan kutup mavisi gözleriyle kısa bir süre bakışan, çok daha genç başka bir kurt kapıyı kapattı ve şoför koltuğuna geri döndü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Keane.

"Dani ve Nat'i güvenli bir yere götürmelisin."

İşte bu yüzden Charlie'ye bu kadar güveniyordu. Bu, iki kardeşini de şaşırttı, çünkü Keane yakın ailesi dışındaki kimseye güvenmezdi. Oysa Charlie'nin ilk düşüncesi her zaman, ihtiyacı olanların güvenliğiydi.

"Annem ve teyzelerim geri geliyor," dedi ona. "Jersey'deki Malone ailesinin evine gidecekler... ya da Mineola'ya. Ve büyük olasılıkla o lanet köpekleri de getirecekler. Aile bundan hoşlanmayacak."

"Sen ve kardeşlerin onlarla birlikte gitmelisiniz." Keane kaşlarını çatığında, Charlie ekledi: "Dani'nin Mean Amcasını kaybetmesinin sebebi olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın. Ayrıca, çocuk zaten kaplan olmanın ne demek olduğunu biliyor."

"Ne demek o?"

"İntikam."

"Bunu bilmek iyi oldu."

"Ayrıca, de Medicis'lerle işimiz bitene kadar çocuk güvende olmayacak." Limuzin sonunda yola çıktı.

"Bu işin kötüye gideceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Charlie.

"Nasıl bilmeyeyim? Zaten kötüye gitti."

"Evet, ama bence *onlar*" — köşede dönen limuzini işaret ederek başını salladı — "ne kadar kötü olacağını bilmiyorlar. Paolo de Medici babasından daha acımasız olmakla kalmıyor, aynı zamanda deli. Van Holtz'un bu kadar sadık olduğu bu örgütler, tüm o süslü, büyük cins, melez olmayan yırtıcı hayvanları koruduklarını sanıyor olabilirler, ama de Medici gibi biri bizimle yetinmeyecektir. O, babasının çürümüş cesedini yemek odasına atan birkaç porsuğu sikmekten daha fazlasını istiyor. Her erkek aslanın istediği şeyi istiyor. Bölge. Alabileceği kadar çok."

Yaşlı porsuklar sonunda çitlere ulaştılar, üçü Tracey Rutowski'ye umutsuzca tutunuyordu. Artık gitmiş olan limuzinin peşinden koşmaya hazır gibi görünüyordu, ama arkadaşları onu bırakmayınca, çitin üzerine eğilip çığlık attı. Sadece... çığlık attı. Sözsüzdü. Sadece boğazından çıkan bir çığlıktı ve ayılar neler olup bittiğini görmek için kapılarına çıktılar. Tüm bu olay Keane'i neredeyse güldürecekti, çünkü dişi porsuk, bahçıvanlar çalılarını fazla budadığında orta yaşlı bir Long Island ev hanımı gibi çığlık attı.

"Tanrım," dedi Charlie sonunda, dört dişi porsuğu izlerken. "Evet, biliyorum. Onlar... çok *fazla*."

* * *

Nelle, Sri Lanka'daki bir kaçakçıya mesaj göndermeyi bitirip evin köşesinden döndüğünde, Malone ve Charlie'nin

Verandanın merdivenlerinde konuşuyorlardı. Onların bir sonraki adım için plan yaptıklarını düşünerek ve konuşmalarını bölmek istemediği için durdu, ama gerekirse araya girip ortamı yatıştırmak için yakınlarda kalmaya devam etti.

"Sence orada neler oluyor?"

Nelle, Max'in sorusuna cevap verdi: "İki normal insan tartışıyor olabilir mi? Ama sanırım sen bunu bir şekilde çarpıtacaksın..."

"Sence onu seviyor mu?"

"O kedinin kimseyi sevdiğini sanmıyorum."

"Berg'in bu durumdan hiç hoşnut olmayacağını söyleyebilirim. Savaş gibi dramatik bir dönemde bu ikisi birbirine yakınlaşıp dostça davranıyor."

Nelle telefonunu indirip takım arkadaşına baktı. "Kız kardeşinle o iki büyük yırtıcı hayvan arasında bir şey başlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

"Berg'i sevdiğini sanıyordum. Charlie için onu sevdiğini düşünüyordum."

"O Charlie için mükemmel."

"O zaman neden onları ayırmaya çalışıyorsun?"

"Çalışmıyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?" "Farkına varıyorum."

Nelle derin bir nefes aldı. "Max, ben eski, güçlü ve sorun çıkaran bir aileden geliyorum. Birinin sorun çıkaracağını anlarım. Sen sorun çıkarmak üzeresin."

"Sıkıldım."

"Anlıyorum."

"Ve aralarında biraz sorun çıkarmak ne önemi var ki..."

"Stevie!" diye bağırdı Nelle. "Max sıkıldığı için Charlie ve Berg'i ayırmaya çalışıyor!"

Max'in yüzü düştü. "Bu gereksiz yere acımasızcaydı."

"Hala sana o düşün için borçluyum... oh."

Stevie, Max'e öyle bir güç ve öfkeyle çarptı ki, kız kardeşi hemen yere düştü, yüzüne bağırarak, çılgınca sallanan kollarıyla ona yumruk atmaya çalıştı. Panda koşarak geldi ve kız arkadaşını uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Yaşlı porsuklar bile, çoktan gitmiş olan Van Holtz'a bağırmayı bırakıp, kız kardeşleri ayırmaya çalışmak için kavgaya katıldı

ancak Nelle'nin takım arkadaşları sadece geride durup hiçbir şey yapmadan izlediler.

Tabii ki, ortaokuldan beri Max ve Stevie'nin kavgalarını izliyorlardı. Bu yeni bir şey değildi.

"Nelle?" diye seslendi Charlie.

Nelle, arkasından gelen çığlıkları görmezden gelerek Charlie ve Keane'in yanına gitti.

"Ne oluyor?" diye sordu Charlie, Nelle önlerine geldiğinde, böylece Stevie ve Max'in sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalmadılar.

"Kız kardeşin bir kaltak."

"Stevie'nin ilaçlarını yine sordu mu?"

"Hayır."

"Ona kuduz bir sincap mı attı?"

"Bu sefer değil."

"Saçını ateşe mi verdi?"

"Hayır, ama tekrar olursa diye iyi bir saç kremi var."

"O zaman ne

oldu?" "Max

sıkılmıştı."

"Ohhhh."

Malone iki kadına bakarak sordu: "Sıkılması bir şeyi açıklıyor mu?"

"Max sıkıldığında, sorun çıkarır," diye açıkladı Charlie. "Bu sefer ne oldu?" diye sordu Nelle'e.

"Sen ve Malone birbirinize biraz fazla yakın oturuyorsunuz."

Charlie'nin gözleri hafif bir öfkeyle çaprazlandı, ama Malone anında kafası karıştı.

"Bunun ne alakası var?"

"Berg'e bir şey söylüyor," diye açıkladı Charlie. "Berg kıskançlıktan öfkeye kapılıyor, ki bunu yapmamalı çünkü daha iyi biliyor. Ve sen, bir kedi olarak, tuzağa düşüyorsun..."

"Haksızlık."

"...ve Max, ayı kasabasının ortasında acımasız bir avcı hayvan kavgasıyla kısa süreliğine eğleniyor."

"O akıl hastası mı?" diye sordu Malone.

"Aslında hayır. Stevie ve birkaç uzmana göre, onda kişilik bozukluğu var. Görünüşe göre, burada bir fark var."

"Ne farkı?"

"Biri ilaç ve psikiyatrik tedavi ile tedavi edilebilir, diğeri ise muhtemelen edilemez. Max hangisi olduğunu tahmin et."

"Beni en çok sinirlendirecek olan mı?" "Evet!"

* *

Keane, porsukların "mantık" dediği şeyi anlamıyordu, ama bunun için de zamanı yoktu. Savaş artık yaklaşıyordu; çoktan başlamıştı. De Medicis, yaşlı porsukları evlerinde saldırarak öldürmeye çalışmıştı. Bu banliyö hanımları porsuk olmasaydı, belki de başarılı olurlardı.

Çoğu şekil değiştiren savaşında, içinde yavruların bulunduğu evler genellikle yasak bölgedir. Burası, uzun otların arasında tek başına duran ve annesinin avdan dönmesini bekleyen lezzetli bir yavruyu avladıkları Serengeti değildi. Yetişkin şekil değiştirenler arasındaki kavgalar bir şeydi, ama yavrular...

Asla. Bu yüzden Keane, yeğenini ve kız kardeşini koruyabilmek için planlar yapmaya ve işleri halletmeye başlamalıydı. Bu da, bir kez olsun, futbolun hayatında ikinci, hatta şimdilik üçüncü sırada yer alacağı anlamına geliyordu.

Bu arada, en küçük kardeşi Dale'i tamamen unutmuştu... Eh. Çocuk muhtemelen iyiydi. Şu anda Malone'lar tarafından çevriliydi.

Durum ciddileştiğinde, Malone ailesi birdenbire Keane'in mahallesinde "yardım etmek" için ortaya çıkmıştı, amcalarından birinin dediği gibi. Keane hala hiçbirine güvenmiyordu, teyzelerine ve kuzenlerine bile. Ancak, işine yarıyorlardı. Şimdi yardım etmek istiyorlarsa, sorun yoktu. Ama babası öldürüldüğünde ailesi için hiçbir şey yapmadıkları ve annesini her şeyle tek başına başa çıkarmak zorunda bıraktıkları için onları asla affetmeyecekti. Doğru, annesinin yardıma hazır kendi ailesi vardı, ama annesinin ailesinin çoğu hala Steppes'te yaşıyordu. Eşinin kaybının yasını tutarken, yemek pişirmeye ve çocuklarını okula götürmeye yardım etmek için kat etmeleri gereken mesafe biraz uzaktı.

Yine de Finn'in dediği gibi "unutamasa" da, şu anda asıl endişesi yakın ailesini korumaktı — evet, Dale de dahil. Ve bunu yapmak için, porsuklarla çalışmak zorunda kalacaktı. Belki de çılgın yaşlı olanlarla değil. Onlar inanılmaz derecede dengesiz görünüyorlardı.

Ayrıca Max ile doğrudan çalışmak da istemiyordu. O kadın hiçbir sınır tanıımıyordu. Onun için hayat ve ölüm, günlük yaşamında

Ancak Charlie MacKilligan... birbirlerini anlıyorlardı. Hiçbir şey açıklamasına gerek yoktu. Mazeret uydurmasına gerek yoktu. İkisi de birbirlerini anlıyordu.

Nelle, sanki kalp atışlarını ve nefes almasını düzenleyen tek şey oymuş gibi telefonuna dokunmaya devam ederken, Charlie'ye bakıp "İlk hamlemiz ne olacak?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmedi. "De Mediciler çocuklu evlere suikast timleri gönderecekse, bence kız kardeşlerim ve ben buradan ayrılmalıyız. Yeni bir güvenli yer bulmalıyız."

"Berg bundan hoşlanmayacak," dedi Nelle. Keane, onun gerçekten dinlediğini fark edince şok oldu. Çünkü telefonuna dokunmaya devam ediyordu.

"Buradaki herkes bize çok iyi davrandı. Onları ve çocuklarını tehlikeye atamam."

"Bu aylar seni bırakmayacak, Charlie." "Neden böyle söylüyorsun?"

Nelle sonunda Charlie'ye odaklandı. "Onlara yiyecek sağlıyorsun. Şimdi duramazsın."

"Tatlım, bu çok saçma..."

"Affedersiniz. Efendim?" Nelle, o sırada evin önünden geçen yaşlı boz ayıya seslendi. Ayı durup ona baktığında, Keane'in bildiği gibi, boz ayının kalbini anında eriten tatlı bir gülümseme ekledi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama kısa bir sorum var." "Tabii ki."

"Charlie bir nedenden dolayı taşınmak zorunda kalırsa..."

"Taşınmak mı?" Grizzly'nin gülümsemesi aniden kayboldu ve tüm dikkatini şaşkın Charlie'ye çevirdi. "Nereye? Ne zaman? Neden taşınacaksın tatlım? Biri seni rahatsız mı etti? Biri sana bir şey mi söyledi? O muydu?" yaşlı ayı sordu, kahverengi gözlerini Keane'e dikerek. "Malone'ları tanıyorum. Malone'ları sevmiyorum. Sana sorun çıkarıyor mu? Sana bir şey söyleyenin kim olduğunu söyle, ben kendim onlarla dövüşürüm. Hepsiyle dövüşürüm. Eskiden çıplak yumruklu kavgacıydım. Sen söyle, tatlı Charlie, hepimiz arkanda olacağız."

Nelle, şok olmuş ve hayretle bakan Charlie'ye sırtıttı.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi yaşlı adamın gri saçlarına. "Çok yardımcı oldunuz." "Emin misin, bir şeye ihtiyacın yok mu?"

"Eminiz."

Grizzly bir adım yaklaştı ve sordu, "Tatlım, Charlie, az önce pişirdiğin şeylerden yanmış parçalar kalmadı, değil mi? Atmış olabileceğin bir şey?"

"Çöpümü mü istiyorsunuz?"

"Bir porsuğun çözü, bir ayının..."

"Çöp kutuları şurada. Buyurun, Bay O'Conner."

"Teşekkürler tatlım," dedi ve kapıdan geçip bahçeye girdi. Yaşlı porsuğun yanında getirdiği beş köpek, ayının istilasına havlayarak tepki gösterdi, ama O'Conner onlara kükreyerek cevap verdi ve çöp tenekelerine doğru ilerlemeye devam etti.

"Şimdi anladın mı, 'Tatlı Charlie'?" diye sordu Nelle, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. "Kapa çeneni."

* *

Nelle, Charlie'nin neden bu kadar şok olduğunu anlamıyordu. Bir ayıyı çekmek ve tutmak için en kolay yol onu beslemektir. Tabii ki, o zaman ondan kurtulamazsınız ve onlara yiyecek vermediğinizde çok huysuz olurlar. Bu da, Charlie şimdi taşınırsa, sokaktaki ayılar evi parçalayarak, yiyebilecekleri bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol edecekleri anlamına geliyordu. Sonra, bu ayılar çoğu araba kullanabildiğinden, Charlie'yi bir sonraki evine kadar takip edip yine de daha fazla unlu mamul talep edeceklerdi.

Hayır. En iyisi, hepsinin olduğu yerde kalması ve ayılara tam olarak neler olduğunu anlatmasıydı.

Nelle, Charlie'nin bu sokakta sonsuza kadar yaşamayı planlayıp planlamadığını kısa bir süre merak etti. Çünkü artık öyle yapmak zorunda kalacaktı.

"Eğer kalırsak..."

"Kalacaksınız," dedi Nelle.

"—onların güvenliğini nasıl sağlayacağız?" diye sordu Charlie Malone'a. "Onlara bir şey olmasını hiç istemem."

"Onlar ayı," diye hatırlattı Keane.

"Evet. Ve birçok ayı doldurulmuş ve zenginlerin evlerinde duruyor."

"De Mediciler ayılara saldırmaya başlarsa, belki bu BPC'yi devreye sokar," diye önerdi Malone.

"Hayır, hayır," dedi Nelle hemen. "Bu olmayacak."

"BPC'nin insanları korumakla ilgilendiğini sanıyordum."

"Küresel, kitlesel ölçekte, evet. Ama de Mediciler sadece ayıları işe alıyor. Yani ayılar ayılarla savaşıyor ve BPC buna karışmayacak. Ayrıca, sadece boz ayılar ve kutup ayıları olacak. Diğer ayılar bu işin içine girmeyecek."

"Peki ya Katzenhaus..."

"Hepimiz 'büyük' kedilerden bahsediyoruz, ama aslında sadece iki tane var. Belki üç. Aslanlar, sizin türünüz ve bazı jaguarlar. Ve hepimiz biliyoruz ki, bir çita avlamak, bir uyuşturucu satıcısının pitbullunu avlamaktan çok daha kolaydır."

Malone gözlerini kısarak, "Bunu nasıl biliyoruz? Oldukça spesifik bir bilgi gibi görünüyor." dedi.

Onun sorusunu görmezden gelen Nelle, Charlie'ye şöyle açıkladı: "Katzenhaus'a göre, bu kavga bir aslan koalisyonu ile bir aile arasındaki bir kavga. Onlar asla bu işe karışmayacaklar."

"Haklısın," diye onayladı Charlie.

"Tabii ki haklıyım. Bu tür konularda her zaman haklıyım."

"Ne tür şeyler?" diye sordu kedi.

"Bilgi. Bilgi, her zaman güçtür ve öyle olmaya devam edecektir. Güç ise para demektir. Ve benim ailem parayı sever."

Telefonuna bakıp başka bir mesaja cevap veren Nelle, "Yani, ihtiyacın olan her türlü bilgiyi elde edebilirim. Bana söylemen yeter," diye ekledi.

"Tamam. Güzel. Bu beni biraz rahatlattı." Charlie sokağa bakındı. "Sadece herkesi olabildiğince güvende tutmak istiyorum."

"En üst düzey avcılarının güvenliğine olan bu takıntın da ne?" diye sordu Malone. "Bu, *insanların* yaptığı bir şey mi?"

Charlie, cevap vermeden önce Nelle'e bir göz attı. "Evet, Keane. Bu benim yaptığım bir insanlık."

"O zaman kes şunu. Bu itici ve rahatsız edici."

"Tamam."

"Nasıl hissettiğini ve her şeyi anlıyorum....."

"Uh-huh."

"Ama bunu aş."

"Ben... Bu *insanlık* meselesini aşmaya çalışacağım. Rehberliğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye cevapladı, sadece bir kedinin sahip olabileceği bir kibirle.

"İstersen," dedi Nelle, "biraz gizli araştırma yapabilirim. Belki bazı kişilerle görüşebilirim."

Charlie kaşlarını çatı. "Ne amaçla?"

"De Mediciler'in nerede olduğunu öğrenmek için. Bağlantılarının kim olduğunu öğrenmek için."

Onlar için çalışan kaç kişi olduğunu öğrenmek için."

"Onlar harekete geçmeden önce harekete geçmek için," diye tahmin etti Charlie. "Aynen öyle."

"Evet." Charlie gülümsedi, başını salladı. "Bu harika olur."

"Ben hallederim."

"Keane, sen de onunla git."

Keane, bunun kendisiyle ilgisi olmadığını anladığında konuşmayı sadece yarı yarıya dinliyordu, ama şimdi Charlie onu da işin içine dahil etmeye çalışıyordu ve o dahil olmak istemiyordu. Hiç istemiyordu.

"İstemiyorum."

Nelle telefonundan gözlerini ayırmadan, burnundan bir kahkaha attı ve sırıttı. Ama Charlie sadece ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu, Charlie hiçbir şey söylemeyince. "Sen de geliyorsun."

"Nereye?"

"Nelle nereye giderse, sen de oraya gideceksin. Artık resmi olarak onun koruması oldun."

"Zaten bir koruman yok mu?" diye Nelle'e sordu. "Awww, Charles," dedi Charlie. "O nasıl?"

"Onunla son konuştuğumda iyi gidiyordu."

"Onu takip etmiyorum," diye ısrar etti Keane, çünkü iki kadın da onun söylediklerini anlamamış gibi görünüyordu.

Charlie, merdiven korkuluğundan kayarak, onun önüne gelene kadar merdiven basamaklarını indi.

"Şimdi beni dinle, Malone..." Bir an durdu. "Bir dakika bekle." Başını çevirip bağırdı, *"Max! Stevie'yi hemen bırak!"*

Keane gözlerini kısarak baktı; son anda badger'ın sesinin birkaç oktav yükseldiği için neredeyse kulak zarları patlayacaktı.

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Benimle tartışma! Sadece yap!" Tekrar Keane'e odaklandı. "Nerede kalmıştım?"

"Beni sinirlendiriyordun."

"Evet. Doğru." İşaret parmağını ona doğrulttu. "Sana söylediğim şeyi yapacaksın."

"Sen beni doğuran kadın değilsin, bu yüzden sana söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim."

"O yapacak."

Keane, Nelle'e öfkeyle baktı. "Hayır, yapmayacağım."

"Evet, yapacaksın. Charlie," dedi gülümseyerek, "bunu bana bırak. Eminim şu anda yapman gereken başka işlerin vardır."

"Pişirmem lazım."

"Öyle," diye onayladı Nelle. "Fırınlaman lazım."

"Pişirdikten sonra daha fazla fikrim olabilir." Gözlerini kaçırdı, sonra sordu, "Turta, kek mi, yoksa brownie mi?"

"Ne istersen," diye cevapladı Nelle. "Seni rahatlatacak ne varsa."

"Tamam. Teşekkürler. Ve teşekkürler Keane."

O, hiçbir şey yapmadığını, bu yüzden teşekkür etmesine gerek olmadığını söylemek için ağzını açtı, ama Nelle elini ağzına kapattı ve Charlie içeri girene kadar elini çekmedi.

"Seni takip etmiyorum," dedi Keane, Nelle elini yüzünden çektiğinde.

"Charlie seni takip etmeni söylerse, beni takip edersin." "Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü Charlie ne derse onu yaparsın." "Çünkü...?"

"Çünkü onu kızdırmak istemezsin. Kızdığında nasıl olduğunu gördün mü? Ben gördüm. Bir daha görmek istemiyorum. Ve böyle pişirmeye başladığında. Bir parti, bir parti, bir parti yemek... Ne derse onu yaparsın ve yolundan çekilirsin."

"Senin aksine, ben ondan korkmuyorum."

Telefonunu indirdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Evet. Ama sen olmalısın."

Bölüm 11

Silvio de Medici, devasa mermer banyoya girdi. Bu oda, atalarının Roma hamamlarını yeniden yaratmak için tasarlanmıştı. Bu odanın, babasının yıllar önce inşa ettiği yüksek bir binanın New Jersey'deki çatı katında olması, kültürlerini tamamen geride bırakmaları gerektiği anlamına gelmiyordu. Şu anda bile, koalisyonlarının kadın üyeleri, işgal etmeyi planladıkları şehri seyrederek balık, et ve el yapımı makarnalarla en iyi peynir ve şarapları yiyebilecekleri büyük bir akşam yemeği hazırlıyorlardı.

Tüm büyük kediler gibi, kardeşi Paolo da yemeyi severdi. Alt sınıftan kedilerin aksine, sadece en iyisini isterdi. "Ben bir sokakta doğmadım, neden oradaki çöp tenekelerinden yemek yiyeyim?" derdi, memleketinde açık hava restoranlarında yemek yiyen pumaları ve leoparları izlerken.

Silvio, bu kirli, yeni doğmuş ülkede gereğinden fazla yaşamayı planlamıyordu, ama Paolo nereye giderse, o da onu takip ediyordu. Her zaman böyleydi ve bunu sorgulamıyordu. Babası, kardeşlerin ölümüne kadar birbirlerine bağlı kalacaklarını açıkça belirtmişti. İşleri düzenli ve sorunsuz yürütmek için iç çekişmeler gerekli olabilir, ama kardeşinden başka hiç kimseyi tercih edemezsin. Ne kız kardeşini, ne eşini, ne de kendi çocuğunu. Orta Çağ'ın sonlarından beri koalisyonlarını güçlü tutan şey buydu. Silvio neden şimdi bunu bozmak istesin ki?

Bir bankın yanında duran Silvio, havuz ayakkabılarını ve bornozunu çıkardıktan sonra çıplak olarak banyonun kenarına oturdu ve ayaklarını son derece sıcak suya daldırdı.

"Ee?" Paolo, gözlerini açmadan yüzerken sordu.

"İyi gitmedi," dedi Silvio kardeşine. "Bazı kuzenlerimizi köpeklere ve yılanlara kaptırdık."

Paolo, suda başını yavaşça çevirerek Silvio'ya baktı. "Ne?"

"Zehirli yılanlar. Tüm evin duvarlarında ve zeminlerindeydiler.

Rus cadalo. O ev onun eviydi."

"İğrenç. O türle uğraşmak z o r u n d a kalmamız iğrenç.

Peki ya genç olanlar? O katil fahişe ve kız kardeşleri." "Ayılarla birlikte barınak kurmuşlar."

"Ee?"

"Tanıdıklarım, o ayılar onları korumak için öleceklerini söylüyor." "Ayılar küçük haşaratları korumak için ölecek mi? Neden?" "Muffinlerle ilgili bir şey."

Paolo ona şaşkın şaşkın baktı, sonra başını salladı ve banyonun kenarına yüzerek çıktı. Silvio'nun yanına oturdu. Genç yeğenlerden biri havlu getirdi ve Paolo onu omuzlarına sardı.

"Diğerlerinden herhangi bir misilleme oldu mu?"

"Diğerleri mi?"

"Kediler? Ayılar? Köpekler?"

"Hayır."

"İyi. O zaman tekrar deneyelim."

"Az önce kan kaybettik. Şu anda tekrar peşlerine düşmek doğru mu bilmiyorum..."

"Bir *fahişenin* yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim, Silvio! O orospuyu ayaklarımın dibinde ölü görmek istiyorum! *Onun orospu kız kardeşlerini de ayaklarımın dibinde ölü görmek istiyorum! Onlara yardım eden herkesi de ayaklarımın dibinde ölü görmek istiyorum! Anladın mı beni?*"

Silvio bakışlarını aşağıda tuttu, kardeşi yerine berrak suyun altında duran kendi ayaklarına odaklandı.

"Anladım."

"O zaman bunu gerçekleştir." Silvio'nun yanağına burnu değecek kadar eğildi. " sinirlenmeden önce."

* *

"Annemden haber aldın mı?"

Kardeşinin sorusunu duyan Keane, Charlie'nin evini saran tüm ayılardan kaçmak için gittiği Mads'in yeni satın aldığı evden çıktı. Fırından gelen kokular havayı doldurmaya başladığında, hepsi birden ortaya çıkmıştı. Ayı büyüklüğünde çekirgeler mısır tarlasına üşüşmüş gibi. Ama Mads'in evi Charlie'nin evinin hemen karşısında ve Dunn'ların evinden birkaç kapı ilerideydi. Dunn'ların evinde, Keane'in küçük kız kardeşi ve yeğeni, annesi ve ziyarete gelen teyzeleri tarafından alınarak güvenli bir yere götürülene kadar kalıyorlardı.

En azından bu, onun da tamamen dahil olduğu orijinal plandı. Ancak şimdi Keane neler olup bittiğini bilmiyordu.

Finn'in yanında Mads'in evinin önünde duran Keane, başka bir karavanın sadece ayılar için olan caddeden aşağı doğru gittiğini izledi. Charlie'nin evini, Mads'in evini geçip iki blok ötedeki köşeye ulaştı. Birkaç dakika sonra, başka bir karavan caddeye döndü. Sonra bir tane daha... ve bir tane daha. Park yeri bulamayan karavanlar çevredeki caddelere yöneldi.

Ve tüm bu karavanların arkasında arabalar vardı. Çok sayıda araba. Bazıları eski, genellikle terk edilmiş arabalardı. Diğer arabalar ise kötü boya işçiliği, piyasada bulunmayan araba parçaları ve düşük bütçeli doksanlar rap videolarında berbat görünecek saçma jantlarla kötüleştirilmiş lüks araçlardı.

Ve caddeleri dolduran bu araçların her birinde... Malonlar vardı.

Çok fazla Malone vardı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Keane. Akrabalarını en son gördüğünde, hepsi *onun* sokağında, evinin yanında takılıyorlardı. Komşularının büyük şaşkınlığına neden olmuştu bu. Şimdi hepsi buradaydı. Neden buradaydılar?

Keane, akrabaları hala içindeyken her birini kaldırıp sokaktan atmak için o arabalara doğru yürümeye başladı.

Ama Finn onu geri çekip yerinde tuttu. "Sakin ol."

"Sakinleşmek istemiyorum."

"Shay!" Finn eve doğru seslendi.

Bir iki dakika sonra, ortanca kardeşi dışarı çıktı ve Keane ile Finn'in arkasında durdu. Charlie'nin evinden farklı olarak, Mads'in evinde tam bir sundurma veya güneşlenme odası yoktu. Bu yüzden, küçük ön bahçeye çıkan o küçük merdiven basamaklarına ve o küçük verandaya sıkışmak zorunda kaldılar.

"Annemi aradın mı?" Finn, Shay'e sordu. "Ya da ondan haber aldın mı?" "Hayır. Senin halledeceğini sanıyordum."

"Hallettiğimi sanıyordum. Son duyduğumda, Nat ve Dani'yi alıp eve götüreceklerdi. Ama şimdi..." Finn, sokağa park eden tüm o araçları izledi. "Ama şimdi bu."

"Belki de annem Nat ve Dani'yi almaya giderken ona eşlik ediyorlardır," diye mantıklı bir açıklama yapmaya çalıştı Shay.

"On bin kişinin hepsi mi?"

"Bana bağırma Keane."

"Bu hızla bir felakete dönüşüyor ve ben de ikinizi suçlamaya karar verdim."

"Ne yaptık?" diye sordu Shay.

"Ne yaptığınızı veya neyi bilmediğinizi umursamıyorum. Sadece bunu düzeltmenizi istiyorum. Ben sinirlenmeden önce. Çünkü bir kez sinirlendiğimde..."

"Evet," diye bağırdı Finn. "Biliyoruz."

Yüzbinlerce dolara mal olmuş devasa, lüks bir karavan sokağın ortasına park etmişti. Yan kapı açıldı ve Keane'in annesi merdivenlerden indi.

Shay ve Finn ona koşarak sıcak bir kucaklaşma verdiler. Ama Keane geri durdu ve annesi ona doğru gelene kadar bekledi.

"Yüzündeki o kızgın ifadeyi sil," dedi ona. "Her şey yolunda." "Onlar buradayken her şey nasıl yolunda olabilir ki?"

Keane'in amcası Cally karavandan dışarı eğilip, "İşte benim oğullarım!" diye seslendi.

Yıllarca Keane'in ailesi için hiçbir şey yapmayan yaşlı kedinin bu kadar yakınlaşmaya çalışmasından tiksinen Keane, öfkesini uygun bir şekilde kükreyerek dişlerini gösterdi; kardeşleri yanına koşarak kollarını tutup amcalarına fiziksel olarak saldırmasını engellediler. Keane'in kükremesi o kadar yüksek ve öfkeliydi ki, çevrede bulunan diğer tüm Malone'lar da aynı şekilde karşılık verdiler. Charlie'nin evini çevreleyen ayılar, aniden kendi bölgelerine giren kedileri daha yakından görmek için nihayet kaldırımından inip sokağa çıktılar. Bu çılgın Queens mahallesini oluşturan diğer sokaklardaki şekil değiştirenler de kendi kükremeleri ve ulumalarıyla bu karmaşaya katıldılar.

Bu birkaç saniye sürdü, ta ki Keane'in annesi "*Hepiniz, kesin şunu!*" diye bağırıncaya kadar.

Onlar da durdular, çünkü annesi, katıldığı her ebeveynler tarafından düzenlenen kek satışı ve lise dans komitesinin başkanı olmasını sağlayan bir durum kontrol etme yöntemi vardı.

Annesi birkaç adım attı ve Keane'in kışkandığı, zahmetsiz bir hareketle kendini havaya fırlattı ve kuzeninin mor Camaro'sunun üzerine indi. Etrafını saran avcıları baktı.

"Şimdi, bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye açıkladı, sokaktaki herkesin duyabileceği şekilde sesini yükselterek, "*hepiniz için,*" diye ekledi, doğrudan Keane'e bakarak. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedik. Bu sadece geçici bir durum. Ama buraya *ailemizi* korumaya geldik. Bu, herkesin kibar, nazik ve en iyi davranışlarını sergilemesi gerektiği anlamına geliyor. Bununla ilgili bir sorunu olan varsa, *benimle* konuşabilir. O zamana kadar..."

Bununla birlikte, eliyle bir hareket yaparak hepsini gönderdi. Ayılar, MacKilligan evine ve Charlie'nin pişirdiklerine yeniden odaklandılar. Malone ailesi, bir gün ortadan kaybolana kadar buraya geçici olarak yerleşme sürecine başladı. Keane bunun bir an önce gerçekleşmesini umuyordu, ama bunu annesine söylemeyecekti. Bu onu sadece kızdıırırdı.

Annesi şimdi onun yanından geçip Mads'in evine giriyordu. Tek kelime etmeden, oğullarının onu takip etmesini beklediğini açıkça belli etti. Onlar da öyle yaptılar.

* *

Telefonunda mesajlaşarak, bağlantılarına ulaşan Nelle, takım arkadaşlarını takip ederek, tam da bu tür bir senaryo için Mads için hazırladığı oturma odasına girdi. Mads'in, Nelle'in ona yardım etmekten başka bir şey yapmadığı halde neden kızgın olduğu, mantıklı bir şekilde anlaşılamıyordu.

Vikingler neden bu kadar huysuzdu? Mads'e bıraksaydı, şu anda hep birlikte yerde ya da karton kutuların üzerinde oturuyor olurlardı!

"Ne oluyor? Neden buradalar?"

Nelle telefonundan gözlerini ayırıp Keane'in volta attığını gördü. O çok sakin bir kedi idi. Genellikle hareket etmek zorunda kalana kadar hareketsiz kalırdı. Bu yüzden onun volta attığını görmek, onun mutsuz olduğunu gösterdi. Asla gerçekten mutlu görünmese de, mutsuz da görünmüyordu. Mutsuz olması, muhtemelen iyi bir şey değildi.

Yaşlı bir dişi kaplan, kollarını göğsünde kavuşturmuş, altın rengi gözlerini Keane'in üzerinde gezen ayaklarına dikmiş, oturma odasının ortasında duruyordu. Nelle, onun Keane'in annesi olduğunu anında anladı. Sadece Finn'e çok benzediği için değil, Keane ile aynı enerjiyi yaydığı için de. Doğuştan gelen fiziksel ve zihinsel güç ile, zar zor kontrol edilen cinai öfke.

Ona konuşma şekli de büyük bir ipucuydu.

"Bana evinin altından çıkmasını istediğin bir sokak kedisi gibi havlamadığını biliyorum... değil mi?"

Nelle, Keane'in kendini sakinleştirmek için adeta düğümler atmaya çalıştığını izlemek için yeterince uzun süre bakışlarını kaldırdı ve sonra dişlerini sıkarak cevap verdi: "Hayır, hanımefendi."

"Güzel. Çünkü benim kızmamı istemeyiz... değil mi?" "Hayır, hanımefendi," diye üç Malone erkek kardeşi bir ağızdan cevap verdi.

Nelle gülmemeye çalıştı, ama yine de Keane'den biraz sert bir bakış aldı, ki bu bakışı çok sevdi. Hayal kırıklığı ve dizginlenemeyen öfkeyle doluyken çok sevimliydi!

Annesinin boğazını temizleyerek, "Dale'i almaya gittiğimde..." "Kim?"

Tigress, Keane'in sorusuna cevap vermeden önce gözlerini kırttı ve "Kardeşin ...?"

"Oh. Doğru. O."

Max, Nelle'in arkasında duruyordu ve takım arkadaşının, gülmemek için çok uğraşarak başını Nelle'in boynuna dayadığını hissetti. Nelle bile ağızını kapatıp yere bakmak zorunda kaldı.

"Her neyse," Keane'in annesi devam etti, "Cally ve ben..."

"Cally ve *sen* mi?" diye homurdandı Keane. "Siz ikiniz artık arkadaş mısınız?"

Nelle, anne ve oğul karşı karşıya gelirken Finn ve Shay'in yüzlerindeki dehşet ifadesini gördü. Bu zayıf erkeklerin hiçbirinin müdahale etmeyeceğini anlayınca, hızla Keane'in yanına gidip onun kolunu tuttu.

"Bir dakika benimle gelir misin?" diye tatlı bir sesle sordu.

"Anneme açıklamakla meşgulüm..."

"Bana hiçbir şey aıklamana gerek yok, *evlat*."

Nelle onu kuvvetlice çekti ve inatçı erkek, mutfağı ulaşana kadar onu evin içine doğru sürüklemesine izin verdi.

Büyük ahşap masanın yanında durduklarında, onu bıraktı, bir mesaj daha cevapladı, sonra kedinin karşısına geçti.

"Neden bunu zorlaştırıyorsun?" diye sordu Nelle.

Kedi koluna baktı. "Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?"

"Ben, bal koktuğumu çok iyi bilen, benim  katım büyüklüğündeki dişi aylara karşı kendimi savunmak zorunda olan bir elit sporcuyum. Bu yüzden, seni bir odadan diğeriye taşımak benim için pek de zor değil."

"Her neyse. Ne demek işleri zorlaştırıyorum?" "Annenle kavga mı ediyorsun? Delirdin mi?"

"Onun Cally'nin etrafında dolaşmasından hoşlanmıyorum. Ve bunu neden belirtmem gerektiğini anlamıyorum. Yani, onun ona nasıl baktığını gördün mü?"

"Sana tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki, annenin yapmayı bildiğı bir şey varsa, o da şehvetli amcalarını idare etmektir."

"Annemi tanımıyorsun bile, o yaşlı pilere 'şehvetli' deme."

"Keane, bir kadın ilgilenmediği erkekleri manipüle ettiğinde bunu anlarım."
"Ne?"

"Annen kızının ve torununun güvende olmasını istiyor. Bunu sağlamak için amcalarını kullanması gerekiyorsa, sanırım kullanacaktır. Bırak yapsın. Bu caddeyi ayılar ve kedilerle doldurmak Charlie'yi olabildiğince mutlu edecek ve geri kalanımız da De Medicileri avlayıp yok etmeye çalışabiliriz. İstedığın bu değil mi? Yoksa babana zarar vermeyen amcalar hakkında tartışarak boş boş durmayı mı tercih edersin?"

Keane başka yere baktı ve dişlerini biraz gösterdi. Bunun kendisine yönelik olduğunu düşünmüyordu.

"Onlara kibar davranmayacağım," dedi.

"Sen kimseye nazik davranmıyorsun, bu yüzden annen muhtemelen hiç fark etmeyecek." Ona bir adım yaklaştı ve elini göğsüne bastırarak dikkatini yüzüne çekti. "Bunu Malones ailesi arasında bir savaşa dönüştürme. En azından annenin fark edeceği bir savaşa. Şu anda düşmanın de Mediciler. Önce onlarla ilgilenelim, *sonra* amcalarını istediğin kadar tokatlayabilirsin. Tamam mı?"

Biraz homurdandı. "Tamam. Ama şunu bilin ki... Mutlu değilim." "Awww, Keane. Hepimiz senin *asla* mutlu olmadığını biliyoruz."

* *

Nelle o odayı bir şampiyon gibi ele geçirdi. Böyle bir şey hiç görmemişti. Oturma odasına geri döndüklerinde, annesi ve onun odaya girmesine bile izin vermedi. Bunun yerine, herkesi oturttu. Tock'a "güçlü İsrail kahvesi" yapmasını söyledi, çünkü görünüşe göre Mads'in dolaplarında bunun yanı sıra dünyanın her ülkesinden gelen balın sıralar halinde stoklandığından emin olmuştu. Sonra Charlie'ye mesaj attı ve beş dakika içinde Stevie'nin panda erkek arkadaşı, birkaç paket ve birkaç turta ile geldi.

Annesi konuşmaya başladığında, lezzetli turtayı ısırırken Keane bile daha iyi bir ruh haline girmişti. Bu garipti. Hiçbir şey onu daha iyi bir ruh haline sokmazdı. Neden soksun ki? Dünya berbat bir yerdi.

"Bunun tam olarak istediğin şey olmadığını biliyorum, Keane," dedi annesi, kahvesinden bir yudum daha almadan önce. "Ailenin seni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum"

. Ama şimdi harekete geçip bir şeyler yapmaya hazırlarsa, ne olursa olsun, bence onlara izin vermeliyiz."

"Ya yine bizi yüzüstü bırakırlarsa? En çok ihtiyaç duyduğumuz anda?"

"Her zaman yaptığımızı yapacağız. Hayatlarını cehenneme çevireceğiz. Ayrıca, onları bu işe karıştırmaktan bahsetmiyorum. Onları koruma amaçlı kullanalım. Mafya da onları bu amaçla kullanıyor. Yeteneklerini fazla zorlamayalım. Tamam mı? Nat, Dani ve Dale için onlara katlanalım."

"Kim?"

"*Kardeşin.*"

"Oh. Doğru."

"Bana kalırsa Malonlar buraya tek bir amaçla geldiler. Sen ve kardeşlerin arama ve yok etme görevini yerine getirebilmeniz için." Gülümsedi, ama dostça bir gülümseme değildi. "De Mediciler babanın ölümünde parmağı varsa, onları bu gezegenden silmek istiyorum. Anladınız mı?"

"Evet, efendim," Keane ve kardeşleri otomatik olarak cevap verdiler.

"Şimdilik burada kalmanız mı gerekiyor?" diye sordu Nelle. "Eminim Mads size bir oda hazırlamaktan mutluluk duyacaktır. Değil mi, Mads?"

Arkadaşı cevap vermediğinde, Nelle dirseğini Mads'in yan tarafına çarptı.

"*Ah!* Bu ne içindi?"

"Bayan Malone için bir oda hazırlamaktan memnun olursun, *değil mi?*" "Ne? O da burada kalmak zorunda mı?"

"Senin neyin var?"

"Oda sayısı fazla değil! Hepimiz sarayda doğmadık sonuçta!" "Saray *değildi!* Küçük bir aile kalesiydi!"

Keane annesiyle göz göze geldi ve ikisi de hemen başka yere bakmak zorunda kaldı, yoksa gülmeye başlayacaklardı.

"Tek önerim, *bir gün kayınvaliden* olabilecek öfkeli dişi kediye biraz daha özen göstermen gerektiği!"

"Sence o gerçekten buradaki çakal ile kalmak ister mi?" diye sordu Tock.

"Çakal burada olmamalı!"

"O buraya *önce* geldi!" diye itiraz etti Mads.

Nelle ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuyu bir daha konuşamam!"

"Sorun değil," diye araya girdi annesi, Streep'in önüne koyduğu üçüncü dilim pastaya bakarak. "Kız kardeşlerimle birlikte karavanlardan birinde kalacağım."

Yeğenim ve torunumun kaldığı ayı evinin hemen yanında."

"Onları Dunn'ların evinde kalmalarına izin mi vereceksin?" diye sordu Keane.

"Orada kalırlarsa, bütün gece boyunca köpek yavrularının sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmam, değil mi? Ayrıca, üçüzler profesyonel ve *düzgün* koruma görevlileri ve gangsterler için çalışmıyorlar. Malones'lerin yang'ına güzel bir yin olacaklar."

"Tamam," dedi Keane, başını sallayarak. "Mantıklı."

"Gördün mü?" dedi Finn. "Çözüldü." Kardeşi her zaman ortalığı yatıştırmaya çalışırdı. Bu aile söz konusu olduğunda bu kolay bir iş değildi. "Pasta nasıl, anne?"

Çatalıyla yarısı yenmiş dilimi işaret etti. "Bu şimdiye kadar yediğim *en iyi* pasta."

"Harika, değil mi?" dedi Streep. "Charlie çok yetenekli. Yemek konusunda, yani. Sakin olmak konusunda değil."

"Tamam!" Nelle hemen araya girdi, gözleri Streep'e doğru kısaca genişledi. Streep'in Nelle'den hızla uzaklaşmasından yola çıkarak, Keane bu ifadenin bir tür uyarı olduğunu tahmin etti.

"Biliyor musunuz, Bayan Malone," dedi Nelle, ona hariç herkese gösterdiği o gülünç sahte gülümsemeyi takınarak. "Artık bir süre burada kalacağınız için, Charlie pasta pişirdiğinde size ve kız kardeşlerinize de biraz ayırmasını isteyeceğim. Ayılar onlara ulaşmadan önce."

"Oh. Bu... bu çok hoş olur... teşekkür ederim." "Rica ederim."

Annesi ayağa kalktı. "Dışarı çıkayım. Herkese bir bakayım. Cally amcana son gelişmeleri anlatayım. Her şeyi. Ve lütfen Keane, herkese karşı nazik olmaya çalış."

"Hayır."

Annesi içini çekti. "Tıpkı baban gibi."

Kapıya doğru yürüdü, ama durup geri döndü. Keane'in kendi başına bitirme niyetinde olduğu pastanın kalanını aldı ve çıktı.

"Onu ben yiyecektim," diye mırıldandı Shay.

Mads'e bakarak, ama eliyle Shay'e işaret eden Nelle, takım arkadaşının ne demek istediğini anlamasını bekledi. Görünüşe göre sonsuza kadar bekleyecekti.

"Ne?" diye sordu Mads
sonunda. "O pasta istiyor."

"O zaman pasta almalı. Mutfakta iki ya da üç tane daha var sanırım." "Sana en basit dersleri öğretmeye çalışıyorum. Ama sen öğrenmeyi reddediyorsun öğrenmeyi reddediyorsun!"

"Neyi öğreneyim? Küçük bir köpek gibi yalakalık yapmayı mı?" "Tamam!" Finn ayağa kalktı. "Hey, bebeğim?"

"Bebeğim?" Mads, Finn'e sert bir bakış attı. "Bana *bebeğim* mi dedin? Sanki ben bir *fahişeymişim* gibi mi?"

"Evet," dedi Nelle sakın bir şekilde. "Aynen öyle demek istedi. Sana fahişe dedi."

"Kapa çeneni."

Finn devam etti. "Neden takım arkadaşlarınla arka bahçeye çıkıp biraz top oynamıyoruz?"

"Charlie'nin evinde mi? O pasta yaparken mi? Delirdin mi sen?"

"Hayır. Senin arka bahçende."

"Benim bahçemde basket potası yok ki..."

"Evet," dedi Nelle, telefonuna ve babasının bağlantılarından birinden az önce aldığı mesaja odaklanarak. "Arka bahçende yarım saha var."

Nelle başka bir şey duymayınca, bakışlarını kaldırdı ve Mads'in L şeklinde kanepenin diğer tarafından ona kaşlarını çatarak baktığını gördü.

"Bana haber vermeden arka bahçeme yarım saha mı yaptırdın?" diye sordu Mads.

"Evet."

"Ve bu sana garip gelmedi mi? Ya da, bilmiyorum, uygunsuz mu geldi?" "Arka bahçene yarım saha yaptırmayacak mıydın?" "Daha yeni taşındım!"

"İsteyeceğini biliyordum. Ben de senin için hallettim. Sadece minnettar ol ve devam edelim."

"Bunu yapmayı bırak."

"Neyi yapmayı? Tam olarak? Arka bahçene, hepimizin antrenman yapacağı bir basketbol sahası yaptırmayı mı? Yoksa, senin üzücü ve sınırlı bakış açın yüzünden hiç düşünmediğin şeyleri halletmeyi mi?"

Finn, Mads odanın diğer ucundaki Nelle'ye ulaşmadan onu kollarının arasına aldı.

Nelle, arkadaşının ani öfke patlamasına tepki göstermedi. Bunca yıldan sonra, buna oldukça alışmıştı. Ancak Mads'in çıkardığı sırtlan kahkahası rahatsız ediciydi. Genelde çok sinirlenmedikçe böyle bir kahkaha atmazdı. Belki de Viking kanından gelen çılgın öfkesindendi. Ve kimse bunun yanlış tarafında olmak istemezdi.

"Hadi yeni kortuna bir bakalım!" Finn nazıkçe önerdi ve dişi porsuğu kaldırıp odadan dışarı taşıdı.

"Bu akşam randevum var," diye hatırlattı Tock.

"Unut gitsin," diye cevapladı Nelle. "Zaten yattığın adamla çıkmak için beklemek zorunda kalacaksın."

Tock iç geçirdi. "Çünkü şimdi bize antrenman yaptıracak mı?" "Evet."

"Giyinsek iyi olur," diye Max de aynı fikirdeydi. "Hadi, Streep." "Antrenman yapacak enerjim yok. Ben kırılğan bir çiçeğim ve..." "Saçmalamayı kes de hadi gel."

Nelle, telefonuna önemli mesajlara cevap yazıyordu. Annesi tarafından az önce aldığı sinir bozucu mesaj yüzünden ne kadar süre bu işle uğraştığını bilmiyordu. Mesajda, sanki Nelle'in hayatında yapacak başka bir işi yokmuş gibi, yarın kız kardeşinin elbise provasına gitmesini emreliyordu. Ama Nelle'in yapacak başka işleri vardı. Önemli işleri.

Nelle gözlerini kapattı ve kaynayan öfkesini ve tiksintisini yatıştırmak için birkaç derin nefes aldı. Tüm bu olanlara rağmen, annesi ve kız kardeşinin tek düşünebildiği şey, o saçma sapan, milyonlarca dolarlık düğündü!

Nelle sakinleştikten sonra gözlerini açtı. O anda, odada Keane ile yalnız olduğunu fark etti.

Onun kendisini izlediğini fark edince "Ne?" diye sordu. Keane'in, neden derin nefes alıp sakinleştiğini merak ettiğini düşündü. Ancak yanılmıştı.

"Ona sormadan bahçesine yarım saha mı yaptın?" diye sordu.

"Gerçekten bahçesindeki yarım sahayı kullanmayacağını mı düşünüyorsun?" "Mesele o değil. Orası onun bahçesi. Onun evi. Orada ne yapacağına o karar verir.

eklemek ya da çıkarmak istediğine o karar verir."

Büyülenmiş bir şekilde Nelle telefonunu indirdi. "Gerçekten bu konuda kendimi kötü hissetmemi mi istiyorsun?"

"Bal porsuğu kız kardeşimden öğrendiklerime dayanarak, bunun senden çok fazla şey istediğinden eminim. Bunun yerine, harekete geçmeden önce yaptıkların hakkında biraz daha düşünmeni öneririm."

"Bu felsefenin tüm kediler arasından *senden* gelmesi hoşuma gitti, ama ben eylemlerimi yapmadan önce çok dikkatli bir şekilde düşünüyorum. Örneğin, ona serbest atışlarını çalışması için yarım saha mı yoksa sadece bir basket potası mı alayım diye düşündüm. Ona yeni bir spor kıyafeti mi alayım yoksa ortaokuldan beri kullandığı o pis, kokan kıyafetleri kullanmaya devam etmesine izin mi vereyim? Ekstra topları ve ekipmanları saklamak için arka bahçesine bir kulübe ekleyelim mi? Bu arada, bu kolay bir karardı. Kulübeyi seçtim."

Kedi, kedilerin gerçekten söyleyecek bir şeyleri olmadığında yaptıkları şeyi yaptı. Sadece bakmaya devam etti.

O sırada Nelle ekledi: "Ayrıca bodrumuna bir şarap mahzeni yaptırdım ve en iyi şaraplarla doldurdum. Bazıları çalmadığım, gerçekten satın aldığım şaraplardı. Evi aldığından beri bodrumuna birkaç kez indiği halde, hala fark etmedi. Yani, neyle uğraştığımı anlıyorsunuz."

Keane başını salladı ve başka yere baktı.

"Ne?" diye sordu Nelle.

Birkaç saniye sonra, yine onun yüzüne bakmaya başladı, ama bu sefer, nedense bakışları yüzünde dolaşıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Yüzünü ezberliyorum. Böylece Mads kafatasını parçaladığında, bir zamanlar nasıl görüldüğünü hatırlayabilirim ve senin haline geldiğin korkunçluğa odaklanmam."

"Söylemeliyim ki," dedi kız, dikkatini tekrar telefonuna verirken, "gelecek zamanın doğru kullanımından çok etkilendim ve hayran kaldım."

Keane sehpanın üzerindeki uzaktan kumandayı aldı, televizyonu açtı, Nelle'in mobilyaların yaklaşan kötü muameleye dayanması için ekstra para ödediği pahalı maun masaya büyük ayaklarını attı ve hiç rahatsızlık duymadan ayı büyüklüğündeki kanepeye yaslandı. Aslında bu kanepa ayı ve büyük kedi büyüklüğünde bir kanepa olarak adlandırılmalıydı.

Omuz silkerek, "Ben sadece gördüğümü söylüyorum" diye açıkladı. "Ve sen, tipik bir Amerikalıya geri döndün, İngilizceyi katlediyorsun. İngilizceyi katlediyorsun. Hoş geldin dostum."

Kedi sırttı. "Burada olmaktan her zaman memnunum."

"Nelle!" Mads dışarıdan bağırdı. *"Kıyafetini giy ve buraya gel! Antrenman yapıyoruz!"*

Nelle yenilgiyi kabul ederek başını öne eğdi ve kedinin kıkırdadığını duydu. "Kendi tuzağına düştün, hanımefendi," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı. "*Senin* gibi birinin gerçek kitaplar okuduğunu her gün keşfetmek beni büyülemiyor değil."

"Acımasız olma. Sana yakışmıyor." "Kapa çenenі."

Bölüm 12

Charlie, mutfağı yemek odasından ayıran kapının eşiğinde duruyordu. Orada bulunan salıncak kapıyı çıkarmıştı, çünkü sürekli oradan geçmek ve hiç beklemediği bir anda kapının açılması sinirini bozuyordu. Tornavida ile düzgün bir şekilde çıkarmaya çalışmıştı, ama biri menteşeleri boyamıştı ve onu kazımak için havasında olmadığı için, lanet şeyi çıplak elleriyle koparmıştı.

Berg, o bunu yaptığında ona doğru yürüyordu ve tek söylediği şey, "Ah, bebeğim, bunu senin için ben yapabilirdim" oldu. Ve o, Berg'in bunu çıplak elleriyle yırtıp atmak istediğini, düzgün bir şekilde çıkarmak istemediğini biliyordu. Ayıların "düzgün çıkarma" diye bir şey yapmadığını çabucak keşfetti. Öyle yapabilecekken, bilirsin... kaba kuvvetleriyle parçalayabilecekken. Ayılar hakkında gerçekten sevdiği bir şeydi bu.

Şimdi o boş alanda durmuş, neredeyse hiç tanımadığı ve sevip sevmediğinden bile emin olmadığı dört yaşlı porsuğu, yemek masasında oturmuş, konuşmadan bakıyordu. Van Holtz ile olan tartışma onları gerçekten üzmüştü. Yani, Van Holtz ile evli olan üçünü üzmüştü. Rus porsuğu, fen dersindeki on beş yaşındaki bir çocuk gibi telefonunda gezinirken hiçbir şeyden rahatsız görünmüyordu.

Dört porsuğun, hiçbir belirgin neden olmadan, onun evinde oturup konuşmamaları onu rahatsız ediyordu. Bal porsukları huysuz canavarlardı. Meditasyon ustaları gibi hareketsiz oturmazlardı. Üstelik, herkes gibi onlar da gideceklerini düşünmüştü. Evlerine ya da yetişkin çocuklarını gönderdikleri güvenli eve gideceklerini. Ama hayır. Hiçbiri yapmadılar. Sadece orada oturuyorlardı. Konuşmadan.

Bu çok garipti!

"Neler oluyor?" Max arkasında sordu. Charlie, kız kardeşinin arka kapıdan girip arkasında durduğunu duymuştu. Ne yazık ki, onun kokusunu alamıyordu. Alerjisi yine nüksetmişti. Bu yüzden pişirmeyi seviyordu. Fırında pişmeye başladığında yemeklerin kokusunu her zaman alabiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi kız kardeşine. "Sadece orada oturuyorlar. Bir süredir öyle." Kız kardeşine baktı. "Kokuyorsun, bu da bir şey demek

, çünkü bugün alerjilerim çok kötü."

"Mads bütün gün bizi çalıştırdı. Ağustos ayında bir çalışma çiftliğinde Louisiana mahkumları gibi."

"Seni dışarıda görmedim."

"Nelle, Mads'in arka bahçesine yarım saha kurdu. Biz de orada çalıştık." "Nelle bir..."

"Yapma. Bütün öğleden sonra o yarı saha hakkında tartıştılar ve ben artık bu konu hakkında konuşamıyorum. Neyse, yakında akşam yemeği sipariş edecekler, ama yemekten önce duş almak istiyorum." Başını eğerek diğer dişi porsuklara işaret etti. "Bunu ben halledeyim mi?"

"Bunu halledebileceğini düşünüyor musun?"

Max, yemek odasına girip yemek masasına doğru yürüdü, eğildi, ellerini önünde birleştirdi ve dizlerini bükerek dişi porsuklarla göz hizasına geldi. Sonra, pozisyonunu aldıktan sonra Max, *"Hanımlar, şimdi gitmek ister misiniz? Yeğenimi çağırmamı ister misiniz? Ya da büyük torunumu çağırıp sizi eve götürmesini ister misiniz?"* diye bağırdı.

Ve sanki dördü bir yaşlılar merkezinden kaçmış gibi konuştu. Charlie, Shebadgers'ın Max'e ne kadar sinirlendiğini anladığı için gülmek için dudaklarını bükme zorunda kaldı. Geçen gün, dokuz yaşındaki bir ayı yavrusu Charlie'ye *"hanımefendi"* demişti ve o da neredeyse çocuğu güzel pembe tütüsü ve bale ayakkabılarıyla yere sermek üzereydi.

Yavaşça, çok yavaşça, dört dişi porsuk Max'e baktı. Dördü de öfkeyle bakıyordu. Dördü de aşağılanmış hissediyordu. Dördü de Charlie'nin küçük kız kardeşini öldürmeye hazırды.

"Neye ihtiyacınız varsa, bayanlar!" Max acımasızca devam etti. *"Sizin için buradayız! Bize haber verin yeter!"*

"Yarın tekrar geleceğiz," dedi Rutowski ayağa kalkmadan önce, diğer üçü de onu takip etti. "O zaman daha fazla konuşuruz."

Öfkeli bakışlar Max'e kilitlendi; dört dişi dışarı çıktı. Ama Rutowski evin önüne ulaştığında ısıklık çaldı ve beş Belçika Malinois arka bahçeden mutfağa ve porsuklara doğru koştu. Charlie, mülkünde fazladan köpekler olduğunu bilmiyor değildi. Onları sadece bahçesine girmiş fazladan sokak köpekleri olarak görmüştü. Onlara zaten ödül vermişti. Diğer köpeklerle birlikte saldırgan olup olmadıklarını test etmişti. Kahretsin! Onlara gerçekten yemek vermişti!

"Gördün mü?" Max, dişi porsuklar ve köpekler gittikten sonra dedi.
"Halledebileceğimi söylemişim."
"Hala derin var, şanslısın."
"Evet," dedi mutlu bir kahkaha atarak. "Biliyorum!"

* *

"Kim başkasının evine şarap mahzeni koyar ki?" Mads, yemeklerini bitirmek üzereyken sordu.

"Bunu sürekli gündeme getirecek misin?"
"Evet."

Nelle gözlerini devirdi ve yemeğine geri döndü.

Yakınlarda teslimat yapan bir ayı restoranı bulmuşlardı ve yaklaşık doksan dakika sonra, iki huysuz boz ayı ve çok neşeli bir siyah dişi ayı tarafından çok büyük miktarda yemek getirilmişti. Nelle'nin şimdiye kadar yaşadığı en iyi yemek deneyimi değildi, ama yeterince iyiydi. Ve daha da iyisi, sonunda Mads ve diğerlerine, Mads'in bodrumuna yaptırdığı ve iyi şaraplarla doldurduğu şarap mahzeninden bahsetme fırsatı bulmuştu. Yemek yerken kim iyi şaraba erişmek istemez ki?

"Az önce içtiğin şarabı beğendin mi?" diye sordu Nelle, tabak büyüklüğündeki tavuklu böreğinin kalanını Keane Malone'un önüne iterek. Yemeği oldukça iyiydi, ama ayların iştahına göre hazırlanmıştı ve Nelle'in sindirim sistemi hepsini sindirecek kadar güçlü değildi. Oysa kediler, birkaç saat değil de yıllardır yemek yememiş gibi devasa miktarda yiyeceği yiyip bitirdiler.

"Ben şarap içmedim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Mads. "Şaraptan nefret ederim. Bira severim." "Biliyorum. O yüzden aşağıda bira da var."

"Mesele o değil, Nel... *gerçekten* mi?" Mads, Finn ve Shay zıplayıp bira almak için bodruma koşarken sordu.

"Seçenekleri olduğu için ne kadar mutlu olduklarına bak," dedi Nelle, Mads'i ne kadar sinirlendirdiğini çok iyi bilerek. Bazen elinde değildi. Ve Mads ona bunu kolaylaştırmakta ısrarcıydı. "Tekrar söylüyorum... buna iyi ev sahibi olmak denir."

"Senden nefret ediyorum."

İki kedi birkaç şişe birayla çabucak geri döndü. Finn, oturmadan önce bir tanesini odanın diğer ucundaki Keane'e fırlattı ve diğerlerine de bira ikram etti

"Moğol bira mı buldun?" diye sordu Keane, etikete bakarak Nelle'e.

"Evet. Sanırım Moğol birası. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bunu da eklemem gerektiğini düşündüm. Tipik Avrupa biraları ve tabii ki, rafine olmayan damak tadı için birkaç Amerikan birası da var."

"Beni kastetmemiş olsan iyi olur," diye uyardı Mads.

"Hey!" Tock, etiketinde İbranice yazılar olan bir bira şişesi kaldırdı. "Kibbutz'da olduğumdan beri bunu içmemiştim."

"Atıldığın kibutz mu?" Streep gülümseyerek sordu. "En iyi karardı," dedi Tock. "Herkes için." "Bunu istemiyorum," dedi Keane.

"Neden olmasın?" diye sordu Nelle. "Bu senin halkının içkisi."

"Benim halkım Long Island'lı."

Finn uzanıp kardeşinin elinden birayı aldı ve Shay hemen yerine bir şişe Guinness koydu.

"Bu olur."

"Long Island'ın Guinness'ini nasıl unutabilirim?"

Keane onu görmezden geldi, birkaç yudum aldıktan sonra memnuniyetle içini çekti. Neredeyse gülümsüyordu. Geçirmemesi için minnettardı. Geçiren bir ağabeyi vardı ve bu Nelle'i delirtiyordu.

Ön kapı açıldı ve Max içeri girdi. Hala kurumakta olan saçları bal şampuanı kokuyordu ve erkek arkadaşı Zé'nin büyük beden futbol forması ile kesilmiş şort giyiyordu. Ancak Nelle, son birkaç saattir Mads ile tartışmakla meşgul olduğu için duş alma fırsatı bulamamıştı.

"Charlie nasıl?" diye sordu Tock.

"Pişiriyor, pişiriyor ve yine pişiriyor." Max, onların önünde durarak cevap verdi. "Ama bu onu sakinleştiriyor ve talepkar ayılar onu meşgul ediyor. Sanki kokain dağıtıyormuş gibi blok boyunca sıraya girmişler. Ve tatlı olarak çikolatalı kek olacak."

"Ganache'siyle mi?" diye sordu Streep umutla.

"Evet."

Çığlık, kaplanların ona yan gözle bakmasına neden oldu, ama hırlamadılar. Bu hoştu.

"Mutfakta senin için yemek var," dedi Nelle. "Sana beyaz pilavlı dana yahnisi sipariş ettim."

"Oooh! En sevdiğim."

"Sığır eti güveç en sevdiğin mi?" diye sordu Keane, kaşlarını çatarak.

"Evet. Neden?"

"Sadece... bilirsin... *senin için*... normal gibi görünüyor."

"Ben normalim." Keane ona bakmaya devam edince, Max sözünü şöyle değiştirdi: "Normal olabilirim. Biraz çaba sarf edersem. Oh, ve Mads... ben oraya vardığımda teyzen ve onun snob arkadaşları Charlie'nin evinde takılıyorlardı."

"Öyle mi? Neden? Neden hâlâ buradalar? Charlie'yi rahatsız mı ediyorlardı? Charlie'yi rahatsız etmediklerini söyle. Neler oluyor? Ne oluyor?"

Max, Mads'in artan paniği ve paranoyasına sadece omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece sessizce oturuyorlardı. Hiçbir şey yapmıyorlardı."

"Ve bu senin için bir sorun mu?" diye sordu Keane.

"Evet. Çünkü bu tuhaf. Bal arıları oturup hayatı düşünmezler."

"Büyükanнем sessiz olduğunda," dedi Tock, "birisi acı çekecek."

"Aslında kimseyi rahatsız etmiyorduk," dedi Nelle'nin teyzesi, koridora ve ikinci kata çıkan merdivenlere açılan kemerli geçitten. "Bu bizim için yeni bir şey."

Nelle, minderlerin arasında hissettiği .40'lık silahı çıkardı ve dört yaşlı dişi porsuğu hedef aldı. Takım arkadaşları, kanepenin arkasına veya sandalyelerin arkasına bantlanmış silahları çıkardılar. Ancak kaplanlar hiç tepki göstermediler ve bira içmeye devam ettiler.

"Tepki sürenizi takdir ediyorum," dedi Tracey Rutowski. "Ama odaya girene kadar hiçbirinizin burada olduğumuzu fark etmemiş olmanız hoşuma gitmedi. Kediler fark etmişti."

"Çok fazla parfüm kullanıyorsun," diye mırıldandı Keane, birasını yudumlarken.

"Bilmek istiyorum: Neden silahlarınızı her zaman ortalıkta bırakıyorsunuz?" diye sordu Shay. "Sanki kızımın sizi ziyaret etmesini istemiyormuşsunuz gibi."

"Beşiniz nasıl burada olduğumuzu fark etmediniz?" Rutowski aniden Nelle, Max, Tock ve Streep'e odaklandı. "Yeğenimin güvenliğini size dört kişiye emanet ediyorum."

Max kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Neden?" diye sordu Nelle. "Ne zamandan beri?" diye sordu Tock.

"Mads, kendini zayıf hissediyor musun? Ölüyor musun?" Streep ağlamaya başladı. "Ölüm döşeğindeyken hepimizin sana bakacağını biliyorsun."

"Muhtemelen yüzüne bir yastık koyup daha çabuk bitiririm," diye itiraf etti Max.

"Ben de bunu isterdim," diye homurdandı Mads.

"Ne kadar rahatlatıcı," dedi Rutowski alaycı bir tonla.

"Yaklaşık bir saattir buradayız," dedi Álvarez gülerek, boş kulüp koltuklarından birine oturmadan önce. Ayaklarını osmanlıya koydu ve ellerini kolçaklara uzattı. "Senin mutfağında akşam yemeği yedik. Nasıl bilmezsin?"

"Akşam yemeği mi?" diye tekrarladı Max.

"Ne akşam yemeği?" "Sığır eti güveç."

"O benim dana yahnim," diye şikayet etti Max.

"Öyleydi," dedi Steph Yoon. "Ve çok lezzetliydi."

"Dört açgözlü porsiyonluk dana yahnisi dört açgözlü porsiyonluk dana yahnisi için yeterli olduğunu kim bilebilirdi?" Álvarez mutlu bir şekilde alay etti.

"Yemek için takma dişlerini tekrar takmak zorunda mıydın?" Max alaycı bir şekilde karşılık verdi. Álvarez güldü, ancak Yoon ve Rutowski, Rus dişi porsuğu tutmak için onun kollarını tutmak zorunda kaldı. Dişlerini gösteren çılgın dişi, Max'e hırladı.

Max'e hırladı.

"Bir gün," diye tehdit etti Rus kadın, "kafanı kesip şapka gibi kafama takacağım!"

"Yeter!" Mads, savaşı grupların arasına girerek bağırdı. "Şu anda neler olduğunu anlayan var mı? Tam önümüzde neler oluyor? *Anlıyor musunuz?*"

Nelle, Keane'e yaklaşıp fısıldadı, "Bekle."

"*Şampiyonluk!*" diye bağırdı Mads.

Rutowski arkadaşlarına baktı. "İtiraf etmeliyim ki... *Gerçekten* katil aslanlar hakkında konuşacağınızı sanmıştım."

"Yakında bir şampiyonluk maçı var," diye açıkladı Mads, "ve siz dördünüz bizi rahatsız etmekten başka bir şey yapmıyorsunuz!"

"Şampiyonluk mu?" Rutowski yumuşak bir sesle tekrarladı. "Şu anda gerçekten endişelendiğin şey bu mu?"

"Evet! *Çünkü önemli olan tek şey bu!*"

"Tamam," dedi Rutowski, yeğenini sakinleştirmek için hemen ses tonunu değiştirerek ellerini beline koydu ve avuç içlerini dışarıya doğru çevirdi. "Endişeni anlıyorum. Ama şu anda *hepimizin* tehlikede olduğunu unutmamalısın. Sadece siz değil. Sadece biz değil. Ailelerimiz de. Evlerimize katiller gönderdiler ve..."

"Ve sen hepsini öldürdün!" Mads onlara hatırlattı. "O yüzden oturup, muhtemelen başa çıkabileceğiniz *daha fazla* katil hakkında endişelenmek, herkesin zamanını boşa harcamak gibi görünüyor."

"Tamam. Anlıyorum. Buna odaklanmak istiyorsun." Rutowski arkadaşlarına baktı. "Charlie ile doğrudan çalışabiliriz."

"*Hayır!*" Nelle ve takım arkadaşları hemen bağırdı. Yaşlı porsuklar sıçradı ama kaplanlar yine hiç tepki vermedi. Bal porsuklarıyla yaşamaya alışıyor gibiydiler. Bu, kimse için kolay bir şey değildi.

Gözleri fal taşı gibi açılan Rutowski, ellerini göğsünün önüne kadar kaldırdı, avuç içleri hala dışarıdaydı.

"Hepimiz sakinleşsek nasıl olur?" diye sordu.

"Kız kardeşimle konuşmasan nasıl olur?" diye karşılık verdi Max.

"Neden?" diye sordu Yoon. "Neden onunla konuşamayız? *Senin* aksine, o tamamen mantıklı görünüyor."

"Neden konuşmamanız gerektiğini bilmiyor olmanız," Streep tatlı bir sesle cevap verdi, "konuşmamanız gereken nedenidir."

"Bu *hiç* mantıklı değil."

Nelle ayağa kalktı ve Keane'in uzun bacaklarının üzerinden geçerek dört dişi porsuğa doğru ilerledi.

"Bakın," diye nazikçe başladı, "yardımcı olmak istediğinizi anlıyoruz." Rutowski'nin gözleri kısıldı. "Uh-huh."

"Ve eminim yardımcı olabilirsiniz. Belki de..." Nelle durakladı, bu dört kadını önümüzdeki birkaç gün boyunca meşgul edecek ve herkesin başından uzak tutacak bir şey düşünmeye çalıştı. "Şey... kocalarınız!" dedi, aniden üç kadının evli olduğunu hatırlayarak.

"Kocalarımız mı?"

"Evet. Onlarla konuşup amcalarını ve... şey... sürüyü ya da her neyse... yardıma çağırmalarını isteyebilirsiniz. Bu harika olur! Değil mi, Mads?"

Mads, incelediği oyun kitabından başını kaldırdı. "Ne?"

Rutowski'nin gözleri o kadar daralmıştı ki, neredeyse yarı gibiydi. "Yani size *yardım* edemeyeceğimizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır. Öyle demiyoruz." "Öyle değil mi?"

"*Max!*" Nelle sertçe seslendi.

* *

Keane, Guinness şişesini bitirip, kardeşlerinin bitmiş bira şişelerinin yanındaki büyük sehpaoya koydu. Diğerlerinin köpekler, kurtlar, kocalar ya da başka şeyler hakkında tartıştıklarını duyuyordu, ama karışmak istemiyordu. Bu yüzden, herkes kendi marka birasını bitirdikçe bilinçsizce sıralanan boş bira şişelerine bakakaldı.

Yaklaşık beş dakika sonra, herkes bira içmeyi bitirdiğinde, Keane eğildi ve işaret parmağını kullanarak her bir şişeyi masanın kenarına doğru itti, hepsinin mükemmel bir şekilde hizalandığından emin olduktan sonra hepsini masadan düşürdü. Hepsi yere düştükten sonra, Keane'in az önce fark ettiği halıya çarpmadan kırılmadıklarını gördü ve Finn'in sinirli bir iç çekişini duydu... Sonra kardeşi her bir şişeyi masaya mükemmel bir şekilde düz bir çizgi halinde geri koydu.

Keane yine ilk şişeyi işaret parmağıyla işaret ettiğinde, Mads aniden homurdandı: "*Yine* o şişeleri onun için mi hazırlıyorsun?"

Keane şaşkınlıkla başını kaldırdı ve tüm porsukların kendisine ve kardeşlerine bakarak, Finn'in şişeleri tekrar dizdiği sırada onun masadan şişeleri devirmesini izlediklerini gördü. Üç kardeşin saatlerce yapabildiği küçük bir ritüeldi bu, annelerinin canını çok sıkıyordu ve onlar henüz yürümeye başlayan çocuklar olduklarından beri yaparlardı. Peki ya Shay? Kollarını başının üzerine uzattıktan sonra, pençelerinin uçlarını kullanarak boyanın biraz çatladığı küçük bir yeri yırtmaya başlamıştı ve şimdiye kadar Mads'in duvarından birkaç santim genişliğinde bir parçayı sökmüştü. Keane, önceki iç duvar renginin çok açık mavi olduğunu fark etti. Güzeldi, ama Mads'in zevkine pek uymuyordu, diye tahmin ediyordu.

"Ben gidiyorum," diye homurdandı Rutowski, arka cebine uzanıp bir anahtar takımı çıkardı.

"Bak, bak," dedi Mads ayağa kalkarak. "Özür dileriz, Tracey Teyze."

"Özür dileriz mi?"

"*Max!*" dördü de takım arkadaşlarına homurdandı.

"Çok fazla şey oluyor," Mads tekrar denedi ve somurtkan teyzesine yaklaştı. "Ve gerçekten zorluk çıkarmak istemiyoruz. Yani, bizden bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen bize söyleyin. Sizin de güvende olmanızı istiyorum."

"Bu harika." Álvarez sonunda sandalyeden kaydı ve ellerini Rutowski'nin omuzlarına koydu. "Ve yardım etmeyi teklif ettiğine göre, bu gece Trace'in köpeklerine sen bakmaya ne dersin?"

"Köpekler mi?"

"Evet. O biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyor ve sen de nazikçe yardım teklif ettin."

Mads bakışlarını indirdi ve Keane, sahibini çevreleyen beş nefes nefese canavarı görünce, onun ifadesinin yardımsever yeğenden isteksiz bir tanıdığa dönüştüğünü gördü.

"O şeylerin bakımını benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Onlar Belçika Malinois cinsi ve çoktan yemeklerini yediler," diye devam etti Álvarez, arkadaşını nazikçe ön kapıya doğru iterek. "Birkaç ödül ve dostça okşamalar onları mutlu etmelidir."

"Ben pek köpek sever biri değilim."

"Gerçekten mi? O zaman neden mutfağında büyük bir mama kabı dolusu mama var?"

"O, çakal için."

Yoon, Rutowski'den araba anahtarlarını aldı, sonra donakaldı. "Koyun köpeğin mi var?" "Koyun köpeği kokusu aldığımı sanmıştım," diye mırıldandı Álvarez. "Ama belki de beyin anevrizmasının ilk belirtileri olduğunu düşündüm."

"Benim çakalım *yok*," diye Mads anlamsız bir şekilde açıkladı. "O sadece burada yaşıyor." Dört yaşlı kadın ona baktı. "Evin altında. İşgalci hakları."

"Bu arada..." Álvarez Rutowski'yi ön kapıya doğru itti.

"Köpekleri yarın alacağız," dedi Yoon, Mads'e mutant gibi bakarken bile.

Rus kadın diğer üçünün peşinden gitti, gözleri sadece Max'e takılıydı.

Kapıya ulaştığında aniden durdu.

"Bir gün," Rus kadın Max'e tehditkar bir şekilde, zarif bir hareketle pençesini boğazına götürdü. "Bir gün."

Ön kapı She-badgers'ın arkasında kapandığında, Max şaka yaptı, "Onları seviyorum! Çok eğlenceliler!"

"Max!" Streep sertçe çıkıştı. "Neden o zavallı yaşlı bayanlara bu kadar kötü davranıyorsun? Tracey Rutowski, Mads'in varlığını kabul eden tek aile üyesi! O kadın dışında Mads'i seven ya da onu seven tek bir kan bağı olan akrabası bile yok! Ona ve arkadaşlarına iyi davranmalıyız."

"Teşekkürler, Streep," dedi Mads alaycı bir tonla.

Keane, Streep'i sevmeye başlamıştı. O acımasızdı, ama her zaman mümkün olan en nazik şekilde.

"O dört kişinin köpekleri getirememelerinin nedeni ne olabilir, endişelenmeli miyiz?" diye sordu Tock. "Büyükannem o

"Bence soru sormayalım," dedi Streep. "Böyle zamanlarda, Charlie pişirirken, tüm bu kuruluşlar sinirlenirken, aslan erkekleri yavruları

"Bence soru sormayalım," dedi Streep. "Böyle zamanlarda, Charlie pişirirken, tüm bu kuruluşlar kızgınken, aslan erkekleri yavruları ve yavruları öldürmeye hazırlarken, yaşlı porsuklar vahşi doğada sorun çıkarırken ve köpekleri artık" — tiksintiyle dudaklarını büzdü — "*sevmemiz* gerekirken... makul inkar bizim dostumuzdur."

* *

"Merhaba baba!" Nelle, telefonunda babasına el sallayarak selam verdi.

"Bu Bay Z mi? Merhaba Bay Z!" Max, Nelle'in omzuna çenesini dayayarak Nelle'in arkasından seslendi. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Öyle. Nasılsın Maximilian?" "Sadece Max. Ve ben harikayım!"

"Hepiniz büyük kediler tarafından saldırıya uğramadınız mı ve şu anda sürekli tehlike altında değil misiniz?"

"Evet!" Max gülümseyerek dedi ve uzaklaştı.

"Arkadaşın hiç değişmemiş."

"Biliyorum, baba."

"Peki... neden arıyorsun?"

"Şey, ben bulabileceğimiz bağlantıları arıyorum..." "Hayır."

"Hayır mı?" Babasının video görüntüsüne baktı. "Hayır ne demek?" "Sen ve arkadaşların bunu kendi başınıza halletmelisiniz."

Hemen Kantonca konuşmaya başladı. "Ama... Ben senin küçük kuşunum."

"Hayır. Senin benim küçük tepeli yılan kartalım olduğunu söyledim." "Kuşu seviyorum."

Gülümsedi. "Sana güveniyorum, Nelle. Bana ihtiyacın yok."

Nelle, oturduğu yüksek bar taburesinden kaydı ve mutfaktan çıktı.

"Haklısın. Bunu kendi başıma yapabilirim. Ama ihtiyacımız olursa aile jetlerinden biri yardımcı olabilir."

"Nelle, senin kendi jetin var."

"Biliyorum. Ama seninkiler daha hızlı ve daha fazla silah taşıyor. Ve peynir tabaklarınız her zaman örnek niteliğinde."

"Arkadaşların için jetlere binmelerine izin verdik, ama biri pençeleriyle deri koltukları tırmaladı ve her yer senin takıldığı kediler gibi kokuyor. Annen *hiç* mutlu değil. Kedilere karşı nasıl hissettiğini biliyorsun."

Nelle, yüzünün tamamı babasının telefonunun ekranını kaplayacak şekilde yaklaştı. "Lütfen, baba!"

Babası güldü. "Saçmalıyorsun. Her zaman öyleydin."

"Eh, ben annemin 'mutsuz sürprizi'ydim. Ya da... neydi? 'Ölmüş atalarımızın lanetinin kanıtı.'"

"Büyükannenin seni sevdiğini biliyorsun."

Nelle kanepeye ulaştı ve oturdu. İçini çekti ve arkasına yaslandı.

"Bu kötü olabilir, baba. Grup, BPC, kediler... hepsi dışarıda. Karışmak ve bize yardım etmek istemiyorlar. Ve arkadaşlarım güvende değilse, ben de..."

"Anlıyorum. Sen de güvende değilsin."

"Hayır. Demek istediğim o değildi."

"Oh."

"Aslında, kendimi tamamen güvende hissediyorum." "Şey, aslında..."

"Zhao adı çok nüfuzludur. Aslında demek istediğim, arkadaşlarım güvende değilse, ben de *mutlu* değilim. Kimse benim mutsuz olmamı istemez, baba. Annem bile."

"Farkındayım. Bu açıdan, sen ona benziyorsun."

"Kaba davranmana gerek yok."

"Dinle, benim küçük tepeli yılan kartalım..."

"*Gerçekten mi*, baba?"

"—Arkanda ne olduğunu merak ediyorum. O büyük, kızgın yüz mü?"

Nelle omzunun üzerinden somurtkan Keane'e baktı.

"Bu Keane Malone, baba," dedi İngilizce, serbest eliyle geriye uzanıp babasının göğsüne dokundu. "Şu anda güvende olmamın sebebi o. Nereye gidersem, o da oraya gelir."

"Charles hakkında ne var?" cat sordu. " *your actual* bodyguard?"

"Onun başka işleri var."

"İşinin dışında mı demek istiyorsun?" Keane hırladı. "Ve neden bana bir sandalye gibi davranıyorsun?"

"Bu benim babam," dedi Keane'e, öfkeli bir çocuk gibi onun dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

"Merhaba efendim. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Keane, Nelle'i kaplanın ani ve katı nezaketiyle şaşırttı. Kabul etmek zorundaydı, bunu beklemiyordu, ama çok sevdiği babasına karşı kullandığı üslubu takdir etti. "Ama şunu bilmelisiniz... kızınız klinik olarak deli," diye ekledi.

Keane Malone'dan bunu bekliyordu.

* * *

Herkes evin başka yerlerinde başka işlerle meşgulken, kız onun yanındaki kanepeye oturduğunda, o hiç şaşırmamıştı. Kızın, orada oturup bir Guinness daha içip televizyon izlediğini fark ettiğini bile sanmıyordu. Ama sonra kız, telefonda konuşurken koluna yaslandı ve sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi, onun kin tutan bir erkek avcısı olduğunu bilmiyormuş gibi ona yaslanarak rahatladı.

"Van Holtz size bu kuruluşların yardım etmeyeceğini *söylemeye* mi geldi?" diye sordu Bay Zhao, hala Keane'e yaslanmış, sanki o da kanepenin bir parçasıymış gibi rahatça oturan kızına.

"Evet, bu bana garip geldi. Ve biraz da kaba. Minnettarım... ama garip."

"Garip. Tek yapmaları gereken yardım etmemektir. Bunu tartışmaya gerek yok. Belki de bu bilgi eksikliğiyle sana bir şey söylemeye çalışıyorlar."

"Ne gibi?"

"Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim, olur mu?"

"Oh, baba, hayır," diye sızlandı, başını geriye atarak, tüm siyah saçları Keane'in koluna ve omzuna düştü. Bazı beyaz saç telleri gözlerine çarptı, bu hoşuna gitmedi. "Sadece söyle. Mantık problemi yok."

"Ama sen bu konuda çok iyisin."

"Biliyorum, ama mesele o değil."

"Belki de sana yardım edecek *başka* birini bulman gerektiğini söylüyorlardır," diye Keane sızlanmanın devam etmesini engelledi.

Baba ve kızı bir an ona baktılar, sonra Bay Zhao, "Demek görüldüğünden daha akıllıymış," dedi.

"Bazen. Kafasını duvarlara vurmadığı zamanlarda."

"Böyle bir şeyi sadece ayılar yapar
sanıyordum." "*Ayılar* duvarlar, baba."

"Ahh. *Amerikan* futbolu oynuyor. Anlıyorum."

"Ama bu kitap okuyor."

"Oooh. Bu pek yaygın değil."

"Biliyorum."

"Tamam, bu biraz acımasızca oluyor," dedi Keane.

Porsuk güldü. "Özür dilerim, genç adam. Seninle tanışmak güzeldi."

"Ben de, efendim."

"Sana da iyi şanslar, benim küçük tepeli yılan kartalı. Çok kanlı bir şey
yapma."

"Yapmayacağım. Ve

baba...?" "Evet?"

"Aile jetlerinden biri? Hızlı olanlardan biri? Ve belki bir asistan?
Çünkü beni çok seviyorsun?"

"Aile jetlerinden *biri* mi?" Keane sormak

zorunda kaldı. "Sessiz ol, kedicik."

"Tabii ki," dedi babası. "Yaşasın!"

diye sevindi.

"Bir şartla."

Nelle hemen tezahürat yapmayı bıraktı. "Anneme nazik davranmamı mı istiyorsun?"

"Annene *her zaman* iyi davranmanı isterim, ama hayır. Yarın kız kardeşinin
elbise provasına gitmeni istiyorum."

"Kendimi ateşe atmayı tercih

ederim." "Nelle..."

"Gitmek istemiyorum! Bu düğüne gitmek istemiyorum. Bu işe karışmak
istemiyorum. Bu saçma sapan girişimle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Biliyorum. Ama sana bunu baban olarak ve en hızlı jetimizi kullanmana
izin verecek kişi olarak söylüyorum..."

"Peki."

"Teşekkür ederim, benim küçük tepeli..."

"Baba."

Porsuk güldü, sonra telefonu kapattı.

Nelle telefonunu indirdi ve içini çekti. "Yarın o aptal elbise provasına
gitmek zorunda olduğuma inanamıyorum. Hepsi Max'in suçu. Onu bu kadar
sevmeseydim, bunun için onu öldürürdüm."

"Bu, bir düğün için aşırı bir tepki gibi görünüyor."

"Değil." Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çok daha sakinleşmişti. "Ama en azından artık aile jetlerine erişimimiz var. Çünkü benimki yetmez. O küçük şeyin içinde sadece omuzların görünecek."

"Jetin *mi* var?"

"Neden jetim olmasın ki?"

"Ailenin bir jet *filosu* mu var?" "Biz çok kalabalığız."

"Peki neden jete ihtiyacımız olsun

ki?" "Ticari uçakla uçmamızı mı istiyorsun?" "Yani fakirler gibi mi?"

"Öyle demedim."

"Ama ikimiz de bunu düşündüğünü biliyoruz."

"Bak, jete ihtiyacımız olup olmayacağını bilmiyorum. Ama her ihtimale karşı... Her şeye hazırlıklı olmak isterim."

"Sanırım mantıklı. Yine de neden benim de dahil olmam gerektiğini anlamıyorum."

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok. Sadece güzel görünmeye devam et."

O, hakaret edilmek istiyordu. Ve belki başka biri bunu söyleseydi, hakaret edilmiş hissederd. Bunun yerine Keane sadece "Her zaman öyleyim" diye cevap verdi.

Sonra, birdenbire Nelle, "Bir oda bulup seks yapmak ister misin?" diye sordu.

Bu da nereden çıktı? Neden ona böyle bir şey soruyordu? Bu evdeki herkesin nesi vardı? Sanki hep birlikte akıllarını kaybetmişlerdi! "*Anlamadım?*"

"Bu bir hayır değil."

"Sen delisin."

"Tek söylediğim, uzun ve stresli bir gün geçirdiğim. Beni sevdiğini *söyleyen* kendi babam tarafından bu saçma düğüne katılmaya zorlanıyorum. Artık o kadar emin değilim. Ve Max'ten intikam almak için bir yol bulmam lazım."

"Bunun benimle seks yapmanla ne ilgisi var?"

"Başa çıkması zor bir durum. Seks, zihnimi boşaltıp planlar yapmama yardımcı oluyor. Madem sen buradasın..."

Zaten buradayken mi?

"Vay canına, teşekkürler," diye tersledi Keane. "Bu beni çok özel hissettirdi."

"Sana çiçek getirmemi ister miydin? Ya da ithal çikolata mı?"

Bu konuşmayı bitirmeye karar veren Keane, dikkatini tekrar televizyona verdi ve onu rahatsız eden kadını tamamen görmezden geldi.

"Vay canına," diye duydu onu odadan çıkarken. "Daha önce senin kedi olduğunu bilmesem, şu anda senden yayılan küçümseme seviyesi bana kesinlikle ipucu verirdi."

Eh... kedilerin küçümseme yeteneği genetik bir kedigiller özelliği idi.

Bölüm 13

Şehirde birkaç kısa durağın ardından, CeCe ve arkadaşları New Jersey'deki güvenli eve vardılar. Çocuklarının burada olacağını düşünmüştü, ama yoklardı. Kimse yoktu. Çoğu anne endişelenirdi, ama o endişelenmiyordu. Çocuklarının kendilerini idare edebileceklerini biliyordu. Ayrıca, dünyanın dört bir yanında birçok güvenli evleri vardı. Dördü, bunlardan birkaçını on yıllardır kullanıyordu.

Trace'i takip ederek, ön kapıdan koridordan hemen sonra gelen büyük, alçaltılmış oturma odasına girdi. CeCe, en iyi arkadaşının yüzüstü kanepeye düşüp, yastıklara uzun, dramatik bir nefes vermesini izledi.

"O kadar da kötü değil," dedi arkadaşına. "Öyle! O kadar kötü!"

CeCe, Trace'in hayatını ve işlerini diktatörün demir yumruğu gibi yöneten yetişkin bir kadından, yatak odasının duvarlarına duvar resimleri çizdiği on beş yaşındaki kıza geri dönebilmesi karşısında hayrete düştü.

Ox ikinci kanepeye uzandı ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. Seksenlerde Amerika'ya taşındığından beri kot pantolonla topuklu ayakkabı giyiyordu ve o zaman olduğu gibi, hala bunu başarabiliyordu. CeCe ise sadece Doc Martens giyerdi. Şimdi bile, tabii ki alıştıktan sonra, çok rahattılar!

"O MacKilligan'ı öldürmeme izin vermelisin," dedi Ox, ayak parmaklarını ovuşturarak. "Arkadaşımı üzen kişi o."

"Mads'in çok fazla arkadaşı olmaması bir yana, bu arkadaşları onu gerçekten seviyor ve basketbol oynamaya razılar. En sıkıcı spor. Max MacKilligan'ı öldüremeyiz. Ayrıca, kız kardeşlerinin, senin o kızın kafasını şapka olarak takip dolaşmanı görmekten başka bir şeye odaklanmaları gerekiyor. Ve gülümsemeyi kes, Ox!"

Steph odaya girip "Hadi partiyi başlatalım!" diye şarkı söyledi.

"Parti yapmak istemiyorum." Trace oturdu ve yüzündeki saçlarını geriye attı. "Anlamıyor musun? Onlar haklı. Biz yaşlı ve işe yaramazız. Şu anda tabutlarımıza girebiliriz."

"Unutmayın, ben yakılmak istiyorum," diye hatırlattı CeCe arkadaşlarına. "Ve kimse küllerime işemesin."

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki..." Steph başını salladı. "Boş ver. Yapamam."

"Biz sadece yaşlı kadınlarız," diye sızlanmaya devam etti Trace. "Kimsenin sevmediği. Sevgisiziz."

"Aman Tanrım." Steph, büyük ahşap sehpanın yanına yere çöktü ve bacaklarını sehpanın altına çaprazladı. "Bunu aşman lazım."

"O benim yardımımı bile istemiyor! Kendi yeğenim. Onun için bir utanç kaynağıyım!"

CeCe omuz silkti. "Son kırk yıldır Amerika Birleşik Devletleri hükümeti için utanç kaynağıyız ve bu seni hiç rahatsız etmedi."

"Çünkü utanç kaynağı olmayı *hak ettiler*!"

"Bak dostum, burada oturup kendine acıyabilirsin..." "Bu bizim için çok eğlenceli," diye araya girdi Steph.

"...ya da kirli kıyafetlerini giyip, saçlarını yüzünden çekip, her yaşta eğlenmeye hazır olabilirsin."

CeCe gülümseyerek, buraya gelmeden önce şehirde satın aldıkları ot torbalarını kaldırdı. "Bunu eskiden nasıl elde ettiğimizi hatırlıyor musun?"

"Kardeşlerimizin bizim için satın aldığını mı kastediyorsun?" "Evet. Tam olarak onu kastediyorum."

"Yargılayacak çocuk olmadığına göre, arabadan votka alacağım," dedi Ox, kanepeden atlayarak.

"Ben atıştırmalık bir şeyler alacağım!"

"Bunun için çok yaşlı değil miyiz?" diye sordu Trace, o anın tadını çıkararak.

"Trace Rutowski... Birinci sınıf otla kafayı bulmak için asla yaşlı olunmaz."

"Haklısın."

* *

Keane, genellikle sessiz olan sokakta akrabalarının seslerini duyabiliyordu. Müzik, kahkahalar ve barbekü kokuları vardı. Grizzly'leri kızdırmaktan başka bir şey yapmayacaklarından ve bunun da bir kaplan-ayı kavgasına yol açacağından endişelenen Keane, dışarı çıkıp onlara gürültüyü kesmelerini emretti. Ama ayılar da partinin bir parçasıydı. Sanki bir sokak partisi gibiydi. Ancak, barbeküde pişirilen inek parçalarını görünce, ayılar neden pek direnmediklerini tahmin edebiliyordu.

Keane bir bahçe sandalyesinin arkasını tuttu, kuzenlerinden birini sandalyeden attı — kedinin büyük rahatsızlığına — ve sandalyeyi Mads'in bahçesine kurdu.

Orada nöbet tutacaktı.

Çünkü şu anda her şey harikaydı, ama durum kolayca değişebilirdi. Bunu önlemek istiyordu. Bu yüzden oturdu ve bekledi. Onu çağırmaya çalışan kuzenlerini ya da koltuğunu aldığı için beş dakika boyunca ona bağırıp çağıran kuzenini görmezden geldi.

Yaklaşık bir saat sonra, birinin bir sandalye çekip yanına oturduğunu fark etti. Nelle kollarını dizlerine dayamış, somurtkan bakışlarıyla kalabalığı tarıyordu. Onun sadece onu taklit ettiğini anlaması biraz zaman aldı. Ne kaba!

"Çok komik."

Somurtkan bakışı kayboldu ve güldü. "Yüzünü görmelisin."

Buna gerek yoktu. On beş yaşındayken, annesi rastgele bir anda onun fotoğrafını çekmiş ve daha sonra ona göstermişti. "Bunu görüyor musun?" diye sormuştu. "Sen böyle görünüyorsun. Bu yüzden tüm okul senden korkuyor ve gelecek hafta okul terapistiyle görüşeceksin. O yüzünü düzelt!"

Keane bu talebi yerine getiremedi. Ama terapist, somurtkan genci ofisinden ve hayatından çıkarmak için, onun "iyi" olduğunu hemen söyledi.

"Neden bu kadar stresli olduğunu biliyor musun?" diye sordu Nelle. "Ben..."

"Çünkü seks yapmıyorsun." "Benimle konuşmayı kes."

"Yarın ne yapacaksın?"

"O zaman da seninle seks yapmayacağım."

"Hayır, hayır. Demek istediğim, o gün için planın ne?" "Antrenmana gideceğim. Neden?"

"Ya başka bir şey çıkarsa?" "Başka bir şey çıkmaz."

"Belki."

Bu belirsiz tartışmadan bıkmış olan Keane, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Birkaç araştırma yaptım ve yarın, de Medicis'leri bulmak için kullanabileceğimiz bilgilerle geri dönmelerini umuyorum."

"Gerçekten mi? Peki sonra ne olacak?"

Omuz silkti. "Hepsini öldürürüz."

"Görüyorsun, beni endişelendiren de bu. Çünkü bu bir plan değil. Bu sadece birinci derece cinayet."

"Bu adamlarla yüz yüze geldiğimizde ne yapacağımızı *sanıyorsun*? Kahve içip sohbet mi edeceğiz? Belki birlikte strudel mi yiyeceğiz?"

"Strudel mi?"

"Strudel sevmez misin?"

"Hiç strudel yemedim."

"*Hiç strudel yemedin mi?*"

"*Nelle.*" Bir süre durdu. "Ben intikam arıyorum. Paolo de Medici'nin gözlerinin içine bakmak ve bir kedi gibi pençelerimle onu parçalamak istiyorum. İstemediğim şey ise, senin aklına gelebilecek ve önümüzdeki kırk yıl boyunca gecenin ortasında terleyip çılgın atarak uyanmama neden olacak çılgın şeyler. Bu tür şeylerden *uzaklaşmaya* çalışıyorum. Daha da kötü hale getirmek istemiyorum."

"Peki ya yine de yerlerini bulursam?"

"Charlie'ye ver."

"Benden çok Charlie'ye mi güveniyorsun?" "Evet."

"Hiç tereddüt etmedin bile."

"Hayır."

"Neden bana güvenmektense ona güveniyorsun?" "Çünkü o sakın."

"Ben her zaman sakınız."

"Mantıklısınız."

"Ben son derece mantıklıyım." "Ve bir ailesi var."

"Benim de ailem var!"

"Onun önemseydiği bir ailesi var." "Ben de ailemi önemsiyorum."

"Kız kardeşinin düğününe bile gitmeyeceksin."

Nelle'in ağzı açık kaldı ve sanki ona tokat atmış gibi geriye doğru çekildi.

"Bana nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Sen kendin söyledin. Düğünü saçma bulduğunu ve gitmek istemediğini söyledin."

"Tabii ki gitmek istemiyorum! *Aklı başında hiç kimse o lanet olası düğüne gitmek istemez!*"

Nelle'nin ani ve karakterine uymayan öfke patlaması, sokaktaki tüm kaplan ve ayıları ona odaklanmasına neden oldu, ta ki o "*Neye bakıyorsunuz?*" diye bağırıncaya kadar.

Çoğundan on kat daha küçük olan porsuğu hızla görmezden geldiklerinde, Keane hiç bu kadar mutlu olmamıştı!

* *

Nixie Van Holtz Rutkowski babasını *çok, çok, çok seviyordu*. Babası ona bir grup insan için yemek pişirmeyi öğretmiş, Nixie'ye bugün hala kullandığı ilk bıçak setini vermiş ve çocuklarının okulu ile ilgili tüm ebeveynlik işlerini halletmişti. Ayrıca kızlarına, onları bireyler olarak sevdiğini ve saygı duyduğunu ve onların da kendilerine aynı şekilde davranmalarını sağladı. Kısacası, o muhteşem biriydi.

Ancak babası, on altı yaşındaki kızının eline bir .45 Glock tabanca verip, "O kapıdan baban ya da ben dışında biri girerse, tehdit ortadan kalkıncaya kadar ateş et. Anladın mı?" demedi. Sonra da kimse onun hayatta olup olmadığını bilmeden üç ay boyunca ortadan kayboldu. Hayır. O, hiçbir çocuğuna bunu yapmadı.

Nixie annesini sevmiyor değildi. *Elbette* annesini seviyordu. Kim annesini sevmez ki? Kendi annesini sevmezse ne tür bir canavar olurdu?

Sadece... annesi çok fazlaydı. Aslında, annesi ve arkadaşları çok fazlaydı.

Sadece annesiyle baş başa kaldıklarında, Nixie çoğunlukla onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Neredeyse normaldi. Yani "anne ve kızı" gibi. Ve sadece bir veya iki arkadaşı da katıldığında bile, çok hoştu. Eğlenceli bir öğle yemeği. Ya da normal konuların tartışıldığı ve ele alındığı hoş bir akşam yemeği.

Sadece tam insan normalleri değil, bal porsuğu standartlarına göre normalleri. Küçük bir mücevher hırsızlığı. Ya da çok zengin bir alıcı için sanat eserleri kaçakçılığı. Normal, normal, *normal*.

Ama dört dişi porsuk aynı yerde bir araya geldiğinde...

Bu dört kadın, büyük amcası Edgar'ın nazikçe kullandığı ifadeyle, Kissinger gibi dünya meselelerine "karış ılar". Ama onlar Kissinger değillerdi. Nixie bunu biliyordu, çünkü gerçek Kissinger dört bal arısını nefret ediyordu ve Nixie'nin babası ve amcalarıyla birlikte katıldıkları, sanatı kutlamak için Beyaz Saray'da düzenlenen bir akşam yemeğinde bunu onlara söylemişti.

bunu duymuştu. Babası, uzun sohbetlerinden birinde ona anlatmıştı. İkiisi de her konuda konuşmayı severdi. Kitaplar, filmler, yemek pişirme, hokey. İkiisi de hokeyi severdi.

Nix'in burada olmasının tek nedeni, babasının ona "annenizi kontrol edin" diye nazikçe rica etmesiydi. O ve amcaları ÷lkede değildi ve "kızlarının" iyi olduğundan emin olduktan sonra, karısı ve kardeşlerinin karıları hakkında bilgi almak istedi. Tabii ki Ox teyze de dahil, ama kimse onun için gerçekten endişelenmiyordu, çünkü nadiren gerekli oluyordu. She-badger, öfke ve öngörülemezlikle dolu bir doğa gücüydü ve rüzgar gibi, çok az kişinin onu hazırlıksız yakalayabileceğini garanti ediyordu.

Dört dişi porsuğun kriz zamanında bir arada olduğunu bilmek, Nixie'nin annesini aramakta tereddüt etmesine neden olmuştu, ama babasına söz vermişti. Yine de... *bunu* beklemiyordu.

"Anne!" diye bağırdı neredeyse. İğrenç! Çok iğrençti!

Annesi ağzını sardığı nargileden başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Bebeğim!"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Nixie, güvenli evin oturma odasına doğru ilerleyerek, sevdiği ama aynı zamanda kızdığı dört kadına bakarak. Hepsi de saçma sapan bir şekilde kafaları güzeldi. Ses sisteminden seksenler ve doksanların müziği çalıyormuş, büyük ekran televizyonda *The Breakfast Club* sessizce oynuyormuş, her türlü atıştırmalık yarısı yenmiş ve sehpayaya yayılmış, ve bu She-badgers kanepeye ve yere, hiçbir şey bilmeyen on altı yaşındaki aptallar gibi yayılmışlar!

"Ne yapıyoruz?" diye sordu annesi. "Uh... kafayı buluyoruz." Steph teyzesinin Renaissance Faire'den satın aldığı ejderha heykellerinden birinden yaptığı nargileyi kaldırdı ve "Bir nefes ister misin?" diye sordu.

Deşsete kapılan Nixie'nin buna tek bir cevabı vardı...

"ANNE!"

* *

"Bunu durdurmamız gerek," dedi Keane, eliyle sokak partisini işaret ederek Nelle'ye.

"Eğlenceden nefret ettiğin için mi?" diye sordu Nelle.

"Hayır. Çok geç oldu ve *bunu* sevmiyorum." On yaşındaki Dani'yi kuzenleri ve teyzesi ile birlikte dururken işaret etti. "Çocuklar bu saatte ayakta olmamalı."

"Babası hemen orada. Kızının kuzenleriyle vakit geçirmesinden rahatsız görünmüyor. Ve onların dans edip domuz kaburga yerken ona bacak kırmanın tüm inceliklerini öğretebileceklerini sanmıyorum."

Keane'in gözleri biraz kısıldı. Nelle'in onu gerçekten rahatsız eden şeyi bu kadar kolay fark etmesi onu şaşırttı. "Shay'i seviyorum, ama bazen aptal olabiliyor."

"Nasıl nazik olunacağını biliyor musun?" "Hayır."

"En azından kardeşlerinden birini sevdiğini söyledin."

"Eğer kimseye söylersen, kimse sana inanmaz."

"Özellikle Shay."

"Ama şunu söyleyeceğim," diye ekledi, sırf onu kızdırmak için, "en azından Shay'in düğününe kesinlikle giderim."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. "Hiçbiriniz bu konuyu bırakmayacak mısınız? Bu arada... şunu bana uzatır mısın?"

Keane boş ellerine baktı, sonra etrafına. "Futbol topu mu?" diye sordu, çünkü sandalyesine en yakın olan tek şey oydu.

O boş bir bira kutusu değildi.

"Evet. O."

Şaşkın ama ilgisini çeken adam, ona topu uzattı. Kız topu aldı ve iki eliyle tuttu, biraz şaşkıncı çünkü bu bir basketbol topu değildi.

"Al." Elini uzattı ve kadının sağ elinin parmaklarını topun etrafına yerleştirdi, topu nasıl atacağını göstermek için kadının kolunu biraz geriye çekti. İşini bitirdiğinde, kadın ayağa kalktı, gözlerini uzak bir noktaya dikti ve topu bıraktı.

Top, Max MacKilligan'ın kafasının arkasına çarptı ve onu öne doğru devirdi.

Keane kahkahalara boğuldu. Şaşkın ve hayran kalmıştı! Ortaokul takımına girene kadar o kadar iyi atamıyordu, ama bu küçük prenses ilk atışında sert kafalı bir porsuğu yere sermişti. Çok etkileyici!

"Bu ne içindi?" diye sordu Max, ayağa kalkmasına yardım edildiğinde ve başının arkasını ovuşturarak sendelemekten vazgeçtiğinde.

"Neden olduğunu biliyorsun!"

Max ilk başta kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle baktı. Ama sonra kaşlarını çatması geçti ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Düğün için bir şey mi yapman gerekiyor?" diye sordu, bariz bir sevinçle.

"Senden nefret ediyorum."

Badger güldü ve Nelle yumruğunu geri çekip vurmaya hazırlandı, ama sonra Zé oradaydı, jaguar Max'i elinden tutup onu uzaklaştırdı. Running back olarak, bu adamın zamanlaması her zaman muhteşemdi. Neredeyse her zaman topu yakalardı ve kız arkadaşını ateş hattından ne zaman çıkarması gerektiğini her zaman bilirdi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Keane, ayağa kalkarak. "Daha kötü hissetmiyorum."

Bu Keane'i daha da güldürdü ve o anda tüm ailesinin ona bakakaldığını fark etti. Nedenini bilmiyordu. Ara sıra güldüğü biliniyordu. Ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu, ama daha önce de böyle bir şeyin olduğunu emindi.

* *

"Gerçekten kendi kızına uyuşturucu mu teklif ettin?" diye sordu Nixie.

"Artık yetişkinsin ve ben sadece..."

"Uçtuğumu mu?"

"Şey..."

"Anlamıyorum."

"Oh." Trace omuz silkti. "Tamam. İyi. Seninle gurur duyuyorum. Uyuşturucu kullanmıyorsun.

Bütün çocuklar öyle olmalı."

Kızının bir şeyin farkına vardığını gördü. Gözleri kısıldı, sonra genişledi, elleriyle ağzını kısa bir süre kapattı ve sonra suçladı: *"İkizlerle kafayı buldun, değil mi?"*

"Tabii ki... bu... ben asla... *onlar teklif etti!*" "Anne!"

"Smoooooooooth," Steph gülerek, güneş gözlüğü takmış ve kanepenin arkasına bacakları sarkacak şekilde baş aşağı asılı duruyordu.

Arkadaşları gülmeye başladı, Steph kanepeden yere kaydı, Ox top gibi kıvrıldı ve CeCe onlara "Durun! Durun! Altıma işeyeceğim!" diye uyardı.

"Hepiniz," kızı en kibirli ses tonuyla, "beni iğrendiriyorsunuz! Cehennem geliyor. Cehennem! Ve siz dördünüz de kafayı bulmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz!"

"Bizi ne ilgilendirir ki?" diye sordu Trace, çaresizliğini gizleyemeden. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Ne?"

"Bu bizi etkilemez, tatlı bebeğim, çünkü görünüşe göre bir şey yapmak için çok yaşıyoruz."

"Uh-oh," diye mırıldandı CeCe, sehpadan bir Reese's Peanut Butter Cup daha alırken. "Başlıyoruz."

"Anne, neden bahsediyorsun?"

"Duymadın mı? Berlin Duvarı'nı yıkan kadınlar..." "Yıkmadınız."

"Biz yardım ettik."

"Çoğunlukla, görünmeden bir taraftan diğer tarafa geçmek için birkaç kez altını kazdıktan sonra, onu tutan takviyeleri zayıflattığımız için," diye açıkladı Steph.

"Kissinger ne derse desin, sonunda kaldırılması yine de bizim sayemizde oldu," diye ısrar etti Trace. "Şey, *biz*" —kendini ve arkadaşlarını işaret etti — "artık önemli değiliz. Gençler devralacak ve halledecek, çünkü biz çok yaşlandık... görünüşe göre."

Nixie parmağını doğrulttu. "Sen..."

"Sürtükler mi?" Ox, arkadaşlık nedeniyle yeğenine yardımsever bir şekilde öneride bulundu.

"Kadınlar," diye devam etti Nixie, "bu deliliğe kız kardeşlerimi ve kuzenlerimi karıştırmamış olsanız iyi olur!"

"Onlar değil," dedi Trace. "Kuzenin ve arkadaşları."

"Çok kuzenim var anne. Daha net olmalısın." "Tatlı Mads. Beni sevdiğini sanıyordum, ama o ve arkadaşları sadece benim yaşlı ve işe yaramaz olduğumu düşünüyorlar."

Kızı onu bir süre izledikten sonra sordu, "Ne yapıyorsun?"

"Ağlıyorum."

"Hayır, ağlamıyorsun. Sadece ses çıkarıyorsun. Ve gözyaşın da yok."

CeCe eğilip yüzünü inceledi. "O haklı, Tee. Kemik gibi kurusun."

"Ama ağlayabilirmişim gibi *hissediyorum*."

Nixie omuz silkti. "Belki de haklılar. Belki de bu tür şeyler için çok yaşlısın."

Şimdi Trace'in parmağını doğrultma sırası gelmişti. "*Saygılı* olmayı öğrenene kadar seni rahmime *geri* sokamayacağımı bir an bile düşünme!"

"Tamam, bu *iğrenç* ve tek söylediğim şey, bir gün... Evlenmeyi planlıyorum..."

"Evlenmek mi?" diye sordu Tracey, dehşete kapılmış bir şekilde. "Neden evlenmek isteyesin ki?"

"Sen evlisin," diye hatırlatma ihtiyacı hissetti kızı.

Trace başını geriye attı ve "Çünkü baban bu konuda çok *sızlanıyordu*. 'Evlenmezsek Van Holtz ailesi seni benim eşim olarak ciddiye almaz' diyordu," dedi, babasının nefret ettiği tiz sesini taklit ederek. "Ve sana bir şey söyleyeyim... O çok önemli evlilik o köpeklerin *hiçbir şeyini* değiştirmede."

"Ben yarı köpeğim anne."

"Aslında değil. Benim porsuk genlerim köpek genlerini tamamen silip süpürdü. Ama babanın boyunu ve güzel elmacık kemiklerini almışsın."

"Her neyse," diye devam etti Nixie, "bir gün evleneceğim ve çocuklarım olacak, ve sen de onların kurabiye, sevgi ve kucaklaşma için geldikleri türden bir büyükanne olmak istemez misin?"

Trace bir an kızına baktıktan sonra şöyle dedi: "Rutowski büyükannem bana yedi yaşımıdayken Tokarev PPSH-41 hafif makineli tüfeği nasıl söküp takacağımı öğretti. On altı yaşımıdayken, yoluma çıkan herkesi bu silahla öldürebiliyordum. Ben de öyle bir büyükanne olmak istiyorum." Trace bir an durdu.

"Evet," dedi, damarlarında bir enerji dalgası hissederek. "Evet. Ben de öyle bir büyükanne olacağım ve *şu anda* da öyle bir anneyim. Bekle! Nereye gidiyorsun?"

Kızı giriş kapısında durdu ve ona öfkeyle baktı. "Babama, karısının hayatta ve sağlıklı olduğunu ve ondan bir an önce boşanması gerektiğini söyleyeceğim! Sonra kız kardeşlerimin ve kuzenlerimin güvende olduklarından ve siz dördünüzün durumu daha da kötüleştirmek için yapacağınız çılgın işlere karışmadıklarından emin olacağım! Yapacağım şey bu!"

Trace, ön kapı çarpıldığında irkildi. Kızı çok kızgındı ve Trace, kızının bu hale gelmesinden nefret ediyordu. Ama kızı çok hassastı.

Trace başını sallayarak arkadaşlarına baktı. İnce pamuklu kapüşonlu sweatshirt'ünün ipleriyle oynamaya başladı.

"Uh-oh," dedi CeCe. "O bakışı var, bayanlar."

"Başımız büyük belada," dedi Steph, kıkırdarak.

"Onurlu ölümümüzü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Kapa çeneni, Lenkov."

Trace, yıkamadan önce tekrar çıkmasınlar diye bağıladığı kapüşonun iplerini çiğnemeye başladı, ama tadı iğrençti. Bunun yerine, ipleri başını çevreleyene kadar çekmeye başladı. Bu çok saçmaydı ve hepsi çok gülmekten kırılıyordu.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" diye sordu Trace sonunda. Çünkü tamamen unutmuştu.

"Çocuklar... ya da öyle bir şey," diye önerdi

CeCe. "Hayır, hayır. Büyük kediler."

"Ne büyük kedileri?" Trace, Ox'a sordu.

"Aslanlar. Kızgın aslanlar... Sanırım."

"Doğru!" Trace kahve masasına ellerini vurdu. "*Sanırım* bir fikrim var."

"Durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacak bir fikir?" diye sordu Steph.

Trace bir saniye düşünerek cevap verdi: "Her ikisi de mi?"

Bölüm 14

"Günaydın!"

Keane gözlerini açtığında, Charlie'nin üzerinde birkaç fırın kutusu ile durduğunu gördü. Kutuların her biri, kapalı kalması için ince bir ip ile bağlanmıştı.

"Hepsi bitmeden size pasta getirdim. Dün gece yaptıklarım için aylar şimdiden sıraya girmiş durumda."

Dirseklerini kullanarak kendini kaldırmaya çalışan Keane, "Uyuyabildin mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Ama benim diğerleri kadar uykuya ihtiyacım yok. Babamın boktan genleri yüzünden."

Keane, bacaklarını kanepeden indirip ayaklarını yere koydu ve "Babamın berbat genlerinden kız kardeşime sık sık bahsediyor musun?" diye sordu.

"Kız *kardeşimizi* kastediyorsun, değil mi? Ona bundan bahsetmeme gerek yok. O zaten genlerinin bozuk olduğunu biliyor.

Neden? Sağır olduğu için mi?

"Sağır olmak, o çocuğun başına gelebilecek en iyi şeydi, çünkü onun aptallığının boyutunu asla duyamayacak."

"Tamam," diye kabul etti Keane. "Haklısın."

Pastaların bulunduğu kutuları onun önündeki masaya koydu.

O sırada Keane, "Hepsini yememi istemiyorsan..." diye uyardı.

Charlie kutuları hızla tekrar aldı ve evin arkasındaki mutfığa doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra geri döndü. Bu sefer ona bir şey söylemedi, muhtemelen onun kötü ruh halini hissettiği için. Kısa bir el sallamayla tekrar gitti. Charlie'yi bu kadar çok sevmesinin bir başka nedeni de buydu. Onu gerçekten *anlıyordu*.

Keane yüzünü ellerine gömdü. İyi uyuyamamıştı. De Mediciler hakkında kafasında çok şey vardı; Malonlar yeğeninin etrafında dolaşıyor, ona yankesicilik ya da bacak kırma gibi şeyler öğretiyorlardı; babasının kardeşleri annesine bakmaya devam ediyorlardı... Hiçbiri onu mutlu etmiyordu!

"Günaydın, ağabey!"

Finn'in odaya girerken neşeli selamını duyan Keane, hemen dişlerini gösterdi ve bir kükreme attı. Finn,

geldiği yöne doğru dönmesine neden oldu. Shay koridora çıktı, ama Finn ağzını açıp Keane'i daha da kızdırmadan önce kardeşinin kolunu yakaladı ve onu uzaklaştırdı.

Muhtemelen herkes için en iyisi buydu.

* *

"Neden hepiniz birlikte duş aldığınızı sormalı mıyım?" "Sadece seni eğlendirmek için ateşli kız kıza aksiyon mu?"

"Tekrar dene."

"Hepimiz o kadar akşamdan kalmayız ki, hepimiz bir araya toplanmadan düzgün duramıyoruz diye mi?"

"İşte oldu."

Wolf Van Holtz büyük duşa uzanıp karısını dışarı çıkardı. Kardeşleri kendi karılarını tutarken Ox onlara, "Yardıma ihtiyacım yok. Ben siz Amerikalılar gibi zayıf değilim." dedi.

"Duvara konuşuyorsun, Ox."

Onun haklı olduğunu fark etti ve çok hızlı bir şekilde döndü, bu da bacaklarının güçsüzleşmesine neden oldu. Islak zemine düştü.

Wolf karısını kapalı tuvalet koltuğuna oturttu ve en yakın arkadaşlarından birini almaya geri döndü.

"Ben iyiyim, zayıf Amerikalı."

"Öyle mi? Çünkü orada öylece oturuyorsun. Kalkamıyorsun."

Ox'u çıplak görmek onun için önemli değildi. Ox'u, dört gencin Doğu Almanya'dan kaçmasına yardım etmek zorunda kaldığından beri tanıyordu. O zamanlar sadece yirmi yaşındaydı ve bir grup Amerikalı kız öğrencinin Stasi memurlarıyla mücadele ettiğini görmek... tuhaftı. Sadece tuhaftı. Tabii ki, o zamanlar bal porsuklarının şekil değiştirenlerin panteonunun bir parçası olduğunu duymamıştı. Ayılar, büyük kediler ve her türden vahşi köpekleri bilirdi. Ama bal porsukları? Gerçekten mi? Onları vahşi doğada normal hayvanlar olarak hiç duymamıştı, hele ki birinin bu çok küçük türü görüp "Ben de öyle olmak istiyorum!" diye düşünmesi hiç aklına gelmemişti. Yine de oradaydılar, Rus arkadaşlarını güvenli bir yere götürmek için Stasi memurlarını bıçaklayarak, vurarak ve keserek öldürüyorlardı. Uluslararası bir olayın çıkmasını önlemek için onlara yardım etmek zorunda kalmış ve yol boyunca onlara ders vermişti. Tabii ki hiçbirini onu ciddiye almamıştı. Ancak sonraki yıllarda, bu tehlikeli "kızların" yetişkin

yetişkin bal arıları haline geldiklerini izlemiş ve dünya için çok daha fazla korkmaya başlamıştı.

Bu yüzden, sonunda o dişi porsuklardan biriyle evlenip çocuk sahibi olduğunu bilmiyordu. Bugüne kadar annesi, ona bir tür Doğu Avrupa büyüü yaptığını iddia ediyordu ve bazı günler o da annesine katılıyordu. Çünkü bal porsuğu olmayan birinin bal porsuğu ile evli olması kolay değildi.

Ellerini onun koltuk altlarının altına kaydırarak, Wolf Ox'u hala oturduğu duştan çıkardı ve onu koridorda ayağa kaldırdı. Kardeşlerinden biri ona bir havlu uzattı ve o da onu Ox'un etrafına sardı.

Sonra Wolf, tuvaletten kayıp yere düşen eşine odaklandı.

"Nixie kızgın, bebeğim," dedi karısına onu kaldırırken. Eve bu yüzden gelmişti. Nixie yüzünden. Yine "*Onunla boşanamaz mısın?*" tartışmasını yapmışlardı. Hiç iyiye işaret değildi.

"O bana hep kızgın," dedi Trace, dili dolanarak. "Henüz anne karnındayken bile bana yumruk atmaya başlamıştı. Ama benim tek umursadığım şey, tüm çocuklarımızın güvende olması."

"Hepsi güvende," diye söz verdi. "Ama Nixie çok korkuyor, bebeğim. Senin çılgınca bir şey yapacağından korkuyor. Geri dönüp bunu önlememiz gerektiğini düşündük."

"Çılgınca olduğunu söyleyemem..."

Wolf'un kardeşi Hel iç çekerek kendi karısını kucağına aldı ve Steph'i banyodan taşıdı. Diğerleri de onu takip etti. Wolf, sol kolunda Trace'i tutarken, sağ koluyla kafası karışık Ox'u da yakaladı ve iki kadını da diğerleriyle birlikte ana yatak odasına götürdü.

Rus'u bir sandalyeye, karısını ise yatağın ayak ucundaki tahta sandığa oturttu.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Yıllardır bu kadar sarhoş olmamıştın."

Dört dişi porsuk birbirlerine baktıklarında, Wolf bu konuda haklı olmayabileceğini fark etti.

"Bu Edgar amca ile ilgili mi?"

"O kurt kedi gibi kin tutar," diye şikayet etti Ox, ayağa kalkıp odadan sendeleyerek çıktı.

"Benden nefret ediyor."

Wolf, Trace'in saçlarını yüzünden çekip aldı. "Tatlım... *tabii ki* senden nefret ediyor. O adam, Soğuk Savaş, İran-Kontra skandalı, Çernobil ve MTV'nin yükselişi gibi

Soğuk Savaş, İran-Kontra skandalı, Çernobil ve MTV'nin yükselişi gibi. Yine de, bizim düğünümüzü hayatının en karanlık günü olarak görüyor."

"Peki, bizim hakkımızda ne hissederse hissetsin..." "Ama çoğunlukla senin hakkında."

"Kapa çeneni, C. Ona yanıldığını kanıtlayacağız."

"Nasıl ve ne tür bir tepki olacak? Yine ülke dışına taşınmak zorunda kalacak mıyız?"

"Ülkeden hiç taşınmadık. O bir tatildi." "İsviçre'de iki yıl," diye bağırdı Hel.

"Çok *uzun* bir tatil, kabul ediyorum."

Ox odaya geri döndü. Artık daha sağlam adımlarla yürüyordu ve dört adet spor çantası vardı. İki tanesi siyahtı, bunlardan birini Steph için Hel'e attı. Gri olanı Trace için Wolf'a attı. Parlak mor ve koyu kırmızı olanı ise CeCe için Lot'a verdi. İkinci siyah çantayı kendisi için sakladı, çantayı açıp üstünde delikler olan bir kurabiye kutusu çıkardı.

"İçinde ne var?" diye sordu Lot, çok gerekli bir paranoya tonuyla. "Kurt kılı," dedi Ox, kapağı açarak.

Hel geri çekildi ve eşinin yatağa düşmesine izin verdi. "*Tarantulalar mı?*"

"Tarantulalar zehirli değildir."

"Evet, zehirlidirler!"

"Bize değil. Ve bunlar tarantula bile değil."

Wolf, hayatından daha çok sevdiği kadın Trace'in elini sürünen örümceklerin olduğu tenekeye sokmasını izledi.

"O zaman bunlar ne?" diye sordu Lot.

"Huni ağ!" Trace birini çıkararak sevinçle bağırdı. "Avustralya'dan." Onu bir kereviz sapıymış gibi çiğnedi. Onu eline alır almaz ısırmaya başladı, ama Trace hiç yüzünü buruşturmadı.

Trace gözlerini kapattı ve başı bir anlığına öne eğildi, ama ona tekrar baktığında gözleri berraktı ve gülümsüyordu.

"*Vay canına!*" diye bağırdı. "İşte ben de bunu kastediyordum!"

Ayağa kalktı ve kısa bir süre durup onun alnını öptü. "Seni çok seviyorum, Puppy."

"Awww," kardeşleri gülerek hep bir ağızdan, "puppppeee—"

"*Kapa çeneni.*"

Ox, Trace'in spor çantasını karıştırdı. "Şu anda ne ruh halindesin dostum?" "Bugün PJ Harvey günü."

Rus, Tracey'nin doksanlı yıllarda PJ Harvey konserinden aldığı eski bir tişörtü çıkardı. Wolf hemen irkildi. Trace'in "PJ Harvey günü" olması, onun *kötü bir ruh hali* içinde olduğu anlamına geliyordu. Hiçbir zaman iyi sonuçlanmayan bir ruh hali. Asla.

Endişesi yüzüne yansımış olmalıydı. Çünkü Tracey hemen eğilip kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum," dedi ve Wolf onun sevdiğini biliyordu. Bunca yıl sonra bile, onu başka hiçbir şeyi sevmediği kadar seviyordu. "Ve ailemizi korumanı ve bana güvenmeni istiyorum. Bu işi halledeceğime güven."

"Bunu bana en son söylediğinde, FBI tarafından on altı ay boyunca soruşturulduk."

"Ve herhangi bir suçtan aklanmıştık!" diye gülümseyerek cevap verdi. "Ah, bebeğim. Mesele bu değil."

* *

Keane duşunu yemek için ertelemişti. Açlıktan ölüyordu ve Charlie'nin hazırladığı taze ikramların kokusu, onu ve kardeşlerini oturma odasında birkaç galon süt ve televizyonda Cartoon Network izlerken hepsini silip süpürmeye itti.

"Porsuklara hiç bırakmadık," dedi Shay, boş kutulara bakarak.

"Bu *senin* sorunun, *benim* sorunum değil," diye hatırlattı Keane kardeşlerine.

Doymuş ve memnun bir şekilde boynunu çıtlattıktan sonra, "Tamam. Duşa giriyorum, sonra antrenmana gidiyoruz," dedi.

Kardeşleri bu konuda şikayet etmemeleri gerektiğini biliyorlardı, bu yüzden sadece başlarını sallayıp televizyona odaklandılar. Ayağa kalkıp hazırlanmak üzereyken, ön kapı açıldı ve odaya daha fazla porsuk girdi. Görmek istemediği porsuklar.

"Günaydın, kedicik!" Tracey Rutowski oturma odasına girer girmez yüksek sesle bağırdı. O kapının kilitli olduğunu biliyordu. Nasıl girmişlerdi? Kapıyı tekmelemeden mi? Hiç uyarı yapmadan mı? Kapıyı çalmadan mı? Genel nezaket kurallarına uymadan mı!

"Ooooh. Seksi çıplak göğüslü uyanış," Yoon, Keane'in dişlerini gıcırdatarak ona bakarken sırtarak dedi. "Güzel!"

"Seni neden yanlarında tuttuklarını anlıyorum," dedi Rutowski. "Çünkü zekan için değil."

"Herkes nerede?" diye sordu Álvarez, Mads'in teyzesi sanki evin sahibiymiş gibi evin arkasına doğru yürürken.

"Ben nereden bileyim?" diye sordu Keane, kafasında şimdiden baş ağrısı hissederek.

Yoon burnunu çektirdi. "Kitty sabahları uyanamıyor mu?"

Keane, kaplan şekline dönüşüp tüm bu sürtüklerin kafalarını koparmak üzereyken, giyinik ve *harika* kokan Nelle odaya girdi.

"Herkesle güneydin," diye selamladı ve Keane'in yanındaki kanepeye oturdu. "Bu güzel günde herkes nasıl?"

"Büyük kedi huysuz."

"Belki de ona 'büyük kedi' dediğin içindir."

Álvarez, karşılarındaki kulüp koltuğuna çöktü, bir bacağını koltuğun koluna attı.

"Hepiniz çok ciddisiniz," diye şikayet etti. "Bu günlerde biraz eğlenmeyi bilen var mı aranızda? Yoksa internette kıcınızı göstermeye mi meşgulsünüz?"

"Haklı bir soru," diye karşılık verdi Nelle, "ama bunu bir kenara bırakıp, *gerçek iç çamaşırın* var mı diye bir bakalım mı?"

Álvarez kendine baktı. Çok geniş paçalı bir kot şort giyyordu. Bu şort parlak kırmızıydı ve eski boya lekeleriyle kaplıydı. Açıkça çok daha iri bir kişi için yapılmıştı, bu yüzden bacaklarını açtığında Keane bu sabah erkenden görmek istediğinden çok daha fazlasını görmüştü. Ayrıca parlak, beyaz ve çok dar tişörtünün altında sütyen giymiyordu.

"Ben bir sanatçıyım," dedi Álvarez, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Yani iç çamaşırı alacak kadar fakir misin?"

"Hayır, inek. Ve sen annem gibi konuşuyorsun."

"Çünkü o da senin iç çamaşırı giymeni mi istiyor?"

"Neden iç çamaşırına ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum. Dünya muhteşem ve güzel bir yer. Görülecek o kadar çok şey var ki! Yanındaki kişinin çıplak olup olmadığı kimin umurunda?"

"Bunun iç çamaşırlarıyla ve senin iç çamaşırı giymemenle ne ilgisi var? Ve bil diye söylüyorum, tişört giyyor olsan da meme uçların sertleşmiş ve tüm evrenin görebileceği halde."

"Tabii ki sertleşecekler. Çünkü *hayatı* seviyorum!" diye bağırdı, bu da meme uçlarını daha da sertleştirmiş gibi görünüyordu. "Ayrıca," diye ekledi, "göğüslerim muhteşem."

"Senin yaşı için mi?" diye acımasızca sordu Nelle. "Her yaş için, kaltak."

Ve Keane'in canını sıkan şey, onun haklı olmasıydı. Göğüsleri, her yaş için muhteşemdi.

"Köpeklerim nerede?" Rutowski odaya geri girerken sordu.

"Dün gecedен beri köpeklerini görmedim," dedi Nelle. "Ama o çakalı gördüm." Keane'e baktı. "Bu sabah banyo dışında beni bekliyordu. Şahsen bunu tuhaf buluyorum."

"Peki ya siz?" Rutowski, Keane ve kardeşlerine sordu. "Köpeklerimi gördünüz mü?"

"Evet," dedi Keane. "Üç tane falan gördüm. Kapıya bakıyorlardı, ben de onları dışarı çıkardım."

Başka bir şey söylemeyince, "*Sonra?*" diye bağırdı.

Keane omuz silkti. "Sonra kapıyı kapattım ve yatağıma geri döndüm."

Álvarez ağzını kapattı ve başını çevirdi. Ama hepsi kahkaha sesini duydular. Yoon irkildi ve Rus kadın çok yüksek topuklu ayakkabılarla öylece durdu. Hiçbir kadın, ister insan ister şekil değiştiren olsun, bu şeylerle nasıl yürüyebiliyordu?

"Onları geri almadın mı?"

Keane biraz geri çekildi, çünkü dişi porsuk ona histerik bir şekilde bağıırıyordu. Beş evcil köpeği tartışırken bu aşırı bir tepki gibi görünüyordu. Kurtarma merkezine gidip daha fazlasını alamaz mıydı?

"Köpeklerinizi eve geri sokmak nasıl *benim* işim oluyor?" "Onları dışarı çıkaran sensin!"

"Onların istediği bu gibi görünüyordu ve benim için fark etmezdi." Başparmağıyla Nelle'yi işaret etti. "Ama bu şeylerin evde pislemesi durumunda onun çok sinirleneceğini biliyordum, bu yüzden onları dışarı çıkardım."

"O haklı," dedi Nelle sakın bir şekilde. "Ben de sinirlenirdim." Burnunu kırıştırdı. "Koku. İğrenç."

Rutowski ön kapıya doğru fırladı. "Köpeklerime bir şey olduysa..."

"O zaman daha akıllı köpekler almalısın."

Nelle dönerek Keane'e öfkeyle baktı. "*Onları tek başlarına kaplanların olduğu sokağı gönderdin!*"

"Kuzenlerim senin top yalayan köpeklerini istemiyorlar. Keşke keçi olsalardı..." Nelle'ye baktı. "İnsanlar keçi besliyorlar, değil mi?"

* *

Keane'in sabahının iyi geçmediğini hisseden ve planladığı ve onun yardımına ihtiyaç duyduğu günü düşünerek yaşlı porsukların onu gereğinden fazla kızdırmasını istemeyen Nelle, "Hanımlar, özel bir isteğiniz mi var? Yoksa sadece parfümünüzle herkesi rahatsız etmek için mi buradasınız?" diye sordu.

Álvarez, Yoon ve Lenkov Rutowski'ye baktılar ve Rutowski, Nelle'ye uzun bir süre sessizce bakarak, "Bu basketbol oynayan sürtüklerle uğraşmayacağım. Gidelim." dedi.

Hep birlikte evden çıktılar ve kapıyı arkalarında çarptılar.

"Vay canına, bu kelimeyi çok rahat kullanıyorlar."

"Bence bunun nedeni, onlarca yıldır kurtlarla takılmaları," dedi Finn. "Ama dürüst olmak gerekirse, bence sadece sevmedikleri kadınlar için bu kelimeyi kullanıyorlar."

"Gittiklerine sevindim," diye mırıldandı Keane.

"Gördün mü?" diye alay etti Nelle. "Dün gece teklifimi kabul etseydin, son birkaç dakika tamamen önlenebilirdi."

"Neden bahsediyorsun?"

"Benimle yatmış olsaydın, çok daha rahat olurdun."

"Aman Tanrım!" Keane patladı, kardeşlerinin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Şu anda ne kadar gergin olduğuna bak. Sanki patlamak üzereymişsin gibi. Kediler

yaşlı ve ölmek üzere olmadıkça bu kadar kırılgan olmamalıdır."

İki eliyle yüzünü ovuşturarak, "Nelle..." diye homurdandı.

"Benimle yatmayacaksan bile, kesinlikle *biriyle* yatmalısın."

"Başka kimseyi istemiyorum."

Şaşkınlıkla Nelle hemen kardeşlerine baktı, ama onlar çoktan kalkıp odadan çıkmışlardı. İkisi de bu işe karışmak istemiyordu. Onları suçlamıyordu.

"Artık herkes senin beni sevdiğini bilecek," dedi ona. "Seni seviyorum ve sen tamamen yanlış anladın..."

"Hiçbir şeyi yanlış anlamadım."

"*Kapa çenen*," diye homurdandı, çenesini sıkıp gevşeterek.

Sonunda, "Öyle demek istemedim. Söylediğim şey. Demek istediğim... Kimseyi istemiyorum. Kafam çok dolu," dedi.

"Tamam."

"O zaman bana bakmayı kes."

"İstersen sana ay gözleri yapabilirim." Ona baktı. "Ay gözleri mi?"

Kafasını yana eğdi, gözlerini kocaman açtı ve ona birkaç kez göz kırptı, Japon anime filmlerinden öğrendiği utangaç bir gülümsemeyle ona bakarken. Keane gülerek burnunu çektikten sonra hızla başka yere baktı.

* * *

Charlie, ayı komşularına ikramlar dağıtıyordu ki Tracey Rutowski yanına gelip, "Köpeklerim nerede?" diye sordu.

"Şey..." Charlie daha lafını bitiremeden sabırsız kadın onu itip geçerek - büyük porsuk omuzu Charlie'nin daha da büyük porsuk-kurt omzuna çarparak - Charlie'nin kiralık evine daldı. Birkaç saniye sonra Rutowski'nin üç arkadaşı da onun peşinden koştu.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi içlerinden biri. "Onu biz hallederiz. Merak etme."

Hepsi içeri girdikten sonra, evinin önünde ödül bekleyen gri ayılardan biri tatlı bir şekilde, "O kadınları senin için öldürebiliriz tatlım. Sen söyle yeter," dedi.

Evin önündeki diğer ayılar da onaylayarak homurdandılar, ama bu gerçekten yardımcı olmazdı. Bal porsuğu ne kadar sinir bozucu olursa, öldürmesi o kadar zor olurdu.

"Endişelenmeyin Bayan Brooks. Ama teşekkürler."

Charlie, yaşlı dişi porsukları evine kadar takip etti.

Rutowski'nin neden endişelendiğini anlamıyordu. Charlie, bu sabah erkenden bahçesine giren kadının mükemmel eğitilmiş beş Belçika Malinois köpeğini asla tutamazdı. Berg ile yaşamaya devam etmek istiyorsa tabii. Berg ona sürekli "Artık köpek yok!" diyordu. Ama bu gerçekten onun suçu değildi. Köpekler onu seviyordu, o da onları seviyordu. Ve kalıcı olarak evine aldığı tüm köpeklerin bir yuvaya ihtiyacı vardı. Onlar, yiyecek arayan ve pislik içinde yaşayan sokak köpekleriydi. O bunu kabul edemiyordu. Neyse ki Berg köpeklere karşı değildi. O ve kardeşlerinin bir köpeği vardı. Annesi yetiştirip büyüttüğü dev bir Rus cinsi köpekti. Yaşlı köpek öldüğünde onlara yeni bir yavru köpek gönderirdi. Üçüzler köpeklerini çoğunlukla evlerini korumak için kullanırlardı, çünkü büyük köpekler

ama onlara iyi davranır, hatta bazen okşarlardı.

Berg, tanımadığı başka bir köpek yanından geçince hâlâ "Siz sokak köpeklerine takıntılısınız" diye şikayet ederdi. Ama Charlie bunun adil olmadığını düşünüyordu. O sadece acıyı görmezden gelmeyi reddediyordu. Nasıl görmezden gelebilir ki?

"Hey, Zé," dedi yemek odasındaki porselen dolabın üstünde uyanmakta olan jaguara. Neden çoğu sabahları hala kedi formunda orada uyandığını bilmiyordu, ama Zé kısa süre önce gerçek bir şekil değiştiren olduğunu keşfetmişti. Belki de gece biraz avlanmaktan hoşlanıyordu, sonra da uyumak için daha yüksek bir yer arıyordu. Charlie dönüşemediği için onun ne düşündüğünü bilmiyordu, ama Zé, Max ile birlikte olmuştu ve her gün uyanmak için güvenli bir yere hak kazanmıştı. Bu, kiralık evindeki dolap olsa bile.

Yemek masasının önünden geçerken, elini Kyle Jean-Louis'in saçlarının üzerinden geçirdi. On sekiz yaşında bir genç için rahatsız edici düzeyde psikoloji bilgisine sahip, dahi bir sanatçı olan bir çakal. Bir süredir onun evinde kalıyordu. Görünüşe göre, diğer kardeşleri etrafta olduğunda "yaratmak" onun için zordu. On yıldan fazla bir süredir Stevie'nin yakın arkadaşıydı, bu yüzden onun da bir süre evde kalması sorun gibi görünmüyordu.

"Bugün bir planın var mı, Kyle?" diye sordu.

"Sadece daha fazla hayal kırıklığı," dedi ağzında çikolatalı kek varken.

Çocuk sanatıyla ya da her neyse onunla uğraşıyordu ve Charlie bunun ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyordu, çünkü Stevie'de de aynı şeyi görmüştü. Bu da onun evde kalmasına aldırış etmemesinin bir başka nedeniydi. Bu tür şüphe ve gerginliğin genç bir zihne ne kadar zarar verebileceğini biliyordu. Kyle kadar kibirli biri için bile. O hala bir çocuktı, ama dahiler işlerini o kadar ciddiye alırlardı ki, onun stresini önemsememek sadece sorun yaratırdı.

"Olumlu kaldığın sürece sorun yok, evlat," diye alay etti.

"Az önce buradan geçen CeCe Álvarez mıydı?" diye sordu.

"Evet. Onunla tanışmak ister misin?" Görünüşe göre She-badger tanınmış bir sanatçıydı ve eserleri altı ila yedi haneli rakamlara satılıyordu.

"Onunla tanışmak mı? Neden?"

"O da bir sanatçı, değil mi? Belki de şu anki durgunluğunu aşmana yardımcı olacak bazı fikirleri vardır? Oh. Yoksa hayranı mısın? Onunla tanışmaktan çekiniyor musun?"

"Hayranı değilim."

"Anlıyorum."

Muffininden bir ısırık daha alıp tavana bakarak, "Onun çalışmalarını her zaman biraz taklitçi bulmuştumdur. Dürüst olmak gerekirse, Basquiat daha iyiydi ve onun kendine özgü politik görüşü *çok* bariz. Bu beni rahatsız ediyor. Açıkçası, rastgele bir sanatçının politik görüşünü görmek isteseydim, Picasso'yu tekrar incelerdim. Bazıları onun gerçekten söyleyecek bir şeyi olduğunu düşünüyor."

"Tamam," dedi Charlie, ses tonunu hafif tutarak. "Bunu Álvarez'in önünde asla söyleme, tamam mı? Asla. Hayatın boyunca."

"Ama..."

"Hayır, hayır. Bu kaba bir davranış. İkimiz de bunun kaba bir davranış olduğunu biliyoruz ve ablanın aksine, ben seninle saatlerce süren tartışmalara girip, bir sanatçı arkadaşına böyle bir şey söylemenin gerçekten kaba olup olmadığını tartışmayacağım. Bunun yerine, seni memnuniyetle döveceğim. Utanç ya da suçluluk duymadan. Tıpkı Max'in ağzı bozuk olduğunda yaptığım gibi. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel."

Charlie çocuktan uzaklaşıp mutfığa gitti. Ama kapıda durup baktı. Mutfak masasında üvey kız kardeşi Nat, Shay'in küçük kızı Dani, Stevie'nin pandası Shen ve Max'in en iyi arkadaşı Dutch, Max, Stevie ve Charlie'nin liseden beri tanıdıkları bir wolverine oturuyordu. Hepsi kahvaltı yapıp sohbet ediyorlardı; Nat, Dani'ye işaret diliyle konuşuyordu ve Dani de ASL ile kolayca cevap veriyordu.

Charlie, on yaşındaki çocuğun amcalarının yardımıyla teyzesine her zaman yakın olabilmesi için başka bir dil öğrenmiş olmasını çok sevmesinin yanı sıra, belki de çok daha önemli bir şeyin farkına vardı...

O gerçekten sokak hayvanlarını topluyordu.

Tanrım! Berg'in dediği gibiymiş. Evi, körü körüne evine kabul ettiği sokak hayvanlarıyla doluydu. Hayvan biriktirici miydi? Komşular yakında kokudan şikayet edip evi belediye tarafından mühürlenecek miydi? Ve kurtarmaya çalıştığı sokak hayvanları gibi bir köprünün altında yaşamaya mecbur kalacak mıydı?

Köprünün altında geçireceği geleceği hakkında tam bir paniğe kapılmak üzereyken - valium'u neredeydi? Doktoru ona tam da bu anlar için valium vermişti - Stevie, bodrumdaki sığınağından mutfığa girdi. Orada, Medici'lerin

Medicis'in mümkün olduğunca çok bal porsuğu öldürmek için kullandığı zehre karşı bir panzehir üretmeye çalışıyordu.

Kollarını genişçe açarak Stevie, "Ben bir başarısızım ve hepimiz öleceğiz! *Ve hepsi benim hatam olacak!*" diye bağırdı.

Sessiz kalmak yerine Dutch şaka yaptı: "Doktorunun sana verdiği yeni ilaçlar harika işe yarıyor, Stevie-weevie!"

Dutch kendi şakasına güldü, ta ki kapıda Charlie'yi görene kadar. Masadan kalkarak, "İzninizle. Şimdi dışarı çıkıp bir ağaca çarpacağım." dedi.

"Çarpma sesini duysam iyi olur," diye uyardı Charlie, arkasındaki arka kapı kapanmadan önce.

Sütlü çiğ bambu kasesinden yemek yemeyi bırakıp Shen, "Ağaca mı çarpacak?" diye sordu.

"Hala Pack ile yaşarken," diye açıkladı Charlie, Dutch'ın kasesi alıp lavaboya koyarken, "beni kızdırdığında onu ağaçlara fırlatırdım. Kafası şaşırtıcı derecede sert olduğu için bu ona pek bir şey yapmazdı, ama genellikle dilini tutmasını sağlardı. Şimdi ne oluyor, Stevie?"

"Şey..." Stevie başladı, ama Charlie parmağını kaldırarak onu susturdu. Bahçeden gelen yüksek *bir gürültü* duyana kadar dikkatle dinledi. Onaylayarak başını sallayan Charlie, "Üzgünüm, tatlım," dedi. Odadaki diğerlerine işaret etti. "Bana ve Stevie'ye biraz zaman verir misiniz?"

Shen bambu kasesini alıp ayağa kalktı. Eğilip Stevie'nin alnına bir öpücük kondurdu ve kulağına fısıldadı, "Seni seviyorum." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Dani onu takip etmeye başladı, Nat'in telefonuyla meşgul olduğu için onu takip etmediğini gördü ve geri dönüp teyzesinin kolunu tutup arka kapıya doğru çekti.

"Onları duyamıyorum bile!" diye şikayet etti Nat, ama dudak okuma konusunda görüldüğünden daha iyiydi. Yani çocuk yaşına göre çok akıllıydı.

"Tamam," dedi Charlie, yalnız kaldıklarında. "Neler oluyor?"

"Ya asla çözemezsem?" diye sordu Stevie Charlie'ye. Kız kardeşinin sesindeki paniği duyabiliyordu, ama kendisi de paniği hissedebiliyordu. Bu panik, porsuk-kaplan melezi tarafından dev dalgalar halinde yayılıyordu. Tsunami gibi. "Ya tüm bal porsukları ölürse ve bu benim hatam olursa? O zaman ne olacak?"

Birkaç saniye düşünmek için kendine zaman tanıyan Charlie, tezgaha doğru yürüdü ve dar pencereden uzanan boz ayı pençesini, Charlie'nin üzerinde soğutmakta olduğu şeyi kapmak için

Soğumakta olan şeyi kapmak için uzanan boz ayı pençesini tokatladı.

"Ben ikramları getirene kadar bekleyin lütfen," diye hatırlattı davetsiz misafire.

Sonra yan bahçeye bakan pencereye doğru yürüdü.

Dani ve tuhaf bir şekilde hassas Rutowski'nin, çocuk Rutowski'nin ayaklarının dibindeki beş Malinois'u okşarken, gerçek gülümsemelerle sohbet ettiklerini görünce rahatlayan Charlie, artık rahatlayabileceğini hissetti. Rutowski'nin arkadaşları ve Nat, havuzun etrafındaki şezlongları sessizce kullanıyorlardı, bu yüzden o dinamik konusunda da endişelenmesine gerek yoktu. İyi.

Stevie'ye bir göz attı. "Tarçınlı kek ister misin?" "Aç değilim."

"Üstünde strudel var," dedi şarkı söyler gibi. Stevie başka yere baktı. "Hala sıcak mı?"

"Tabii ki."

Kız kardeşi öfkeyle mutfak masasına doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak oturdu. "Peki, öyleyse."

Charlie, Stevie'nin önüne dört adet normal boy muffin içeren bir tabak koydu ve ardından ona dumanı tüten bir fincan kahve verdi. Kız kardeşinin ilk muffini yemesini birkaç saniye bekledikten sonra, Charlie kendine bir fincan kahve doldurdu ve masanın diğer tarafına oturdu.

"Tamam. Anlat bana." Charlie, Fransız kahvesinden bir yudum aldıktan sonra emretti.

"Bal porsuklarına karşı kullandıkları bu zehri çözemiyorum. Her şeyi inceledim ve artık hiçbir fikrim kalmadı. Zehri nasıl yaptıklarını bilmeden nasıl panzehir üretebilirim?"

"Sinirleniyorsun."

"Çok. Başarısızlığımı gizlemek için evi yakmayı düşündüm, ama senin bundan hoşlanmayacağını biliyordum."

"Gerçekten hoşlanmazdım."

"Ama kendimi tam bir ezik gibi hissediyorum."

"Kendini tanımlamak için bu kelimeyi kullanmaman gerektiğini, sadece babamızı tanımlamak için kullanabileceğini söylememiştim."

O iç geçirdi. "Max'i yanağından öpmemi ve onu ne kadar sevdiğimi ve saygı duyduğumu söylememi."

"İstediğin bu mu?"

"İstemediğimi biliyorsun."

"O zaman kes şunu. Başarısız olmadın. Muhtemelen sadece daha fazla bilgiye ihtiyacın var."

"Onu nereden bulabilirim? De Medici'leri bulup bu boku nereden aldıklarını soracak değilim ya."

Charlie, kız kardeşinin bakışlarının arkasına kayduğunu görünce, hemen ona, "Stevie MacKilligan, de Medicileri bulup onlara bir şey sormayacaksın," dedi.

"Ne? Hayır. Asla yapmam..."

"Bana yalan söyleme, Stevie-anna."

"Benim adım o *değil*."

Bölüm 15

Keane siyah bir tişört ve koyu mavi eşofman altı giydi. Ekipman çantasını aldı ve kardeşi Mads ile paylaştığı odadan çıktı. Duş alıp mümkün olduğunca çabuk giyinmişti, şehre geri dönüp istediği gibi erken antrenmana başlamak istiyordu. Son zamanlarda bu pek mümkün olmamıştı. Çok fazla şey oluyordu. Ama erken giderse, fazladan bazı işleri halledebilirdi. Aslında istediği şey, bu yıl en azından playofflara kalmaktı. Son birkaç sezon, kazanmakla ilgili değildi. Daha çok utançtan ölmemekle ilgiliydi.

Hızla merdivenlerden indi ve Keane'in az önce çıktığı yatak odasına giden tam kanlı çakalı geçti. Hayvan çilek gibi kokuyordu ve Mads'in onu, kendisinin kullandığı banyodaki şampuanla yıkadığını fark etti.

Mads'in vahşi hayvanları yıkaması onu, çakal gibi kokmasından daha fazla rahatsız etti! Her ikisi de saçma olsa da!

Keane koridora yeni girmişti ki, ön kapıya doğru giden Nelle önüne çıktı. Kot şort ve kutudan yeni çıkmış gibi görünen parlak, beyaz spor ayakkabılar giymişti. Kısa beyaz tişörtü, sol tarafında bıçak izi gibi görünen bir yara da dahil olmak üzere, tonlu karın kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Bu, yaz sonuna uygun mükemmel bir kıyafetti ve onu çılgına çeviriyordu! Özellikle yara izi. Yara izini gerçekten çok beğenmişti.

Lanet olsun!

"Oh, iyi," dedi, ayak bileğini kaşıyabilmek için ayağını kaldırarak. "Hazırsın."

"Hazır mıyım? Neye hazır?"

"Bugün halletmem gereken bazı işler var ve sen de benimle geleceksin." "Hayır, gelmeyeceğim. Antrenmana gideceğim."

"Birlikte kalmalıyız."

"Neden?"

"Charlie öyle dedi."

Görünüşe göre Charlie bir şey söylediğinde, bu kanun mu oluyordu? "Charlie'nin ne dediği umurumda değil."

"Umursamalısın."

"Çünkü...?" "O *pasta*
pişiriyor."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Hala
mı? *Cidden mi?*"

Bileğinde taktığı elmaslarla süslü saate bir göz attı. "Gitsek iyi olur, önce
Charlie'nin yerine uğrayalım. Belki sana bir muffin alırım."

"Ben zaten yedim ve antrenmana gitmem lazım."

"İnsanların arkasını döndüklerinde onlara atlamak için antrenman mı yapman gerekiyor?
Çünkü bu zaten senin DNA'nda var gibi görünüyor." "Bugün antrenmana
gitmezsem koç sinirlenecek."

"Bugün antrenmana gitmeyeceğim. Sence Mads daha sonra bana bunu
hatırlatmayacak mı? Ama halkımızın hayatını kurtarmak için buna katlanmaya
hazırım."

Bunu söylemek zorundaydı. "Sen tam bir pisliksin."

Güzel yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Öyleyim!"

Onun yanına geldi ve kolunu onun koluna geçirdi. O çekilmeye çalıştı, ama
kadın dün fark ettiği şaşırtıcı gücüyle onu öne doğru çekti.

"Sen giyinirken ben dışarı çıktım ve annene kahve ikram ettim," dedi Nelle,
oturma odasından ön kapıya doğru yürürken. "Cevabı pek hoş değildi."

"Tabii ki hoş değildi. O bir *kedi.*"

"Ben de hoş olmayan bir aileden geliyorum." Evden çıktılar. "Ama yine de
temel nezaket kurallarına sahibiz."

"Sadece bir sonraki hedefinizi manipüle edip ondan bir şeyler çalmak için
hazırlanırken."

Nelle, "ailesi" hakkında yapılan bu aşağılayıcı yorumu düzeltmeye hazır mış
gibi ona baktı. Ama bunun yerine sadece omuz silkti.

"Biliyorsun, sen bana örümcek maymunu gibi yapışmadan da
yürüyebilirim." "Annen gibi kaba, anlıyorum." Kolunu onun kolundan
çekti.

O, Nelle elini tutup parmaklarını birbirine dolayana kadar sessizce rahat bir
nefes aldı. Bu hareket, durumu daha da kötüleştirdi!

"Daha iyi mi?" diye sordu o lanet gülümsemeyle.

"*Hayır.*"

"Harika. Gidelim."

Kız uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu geri çekti. "Nereye? Nereye gidiyoruz ki antrenmanı kaçırmak zorunda kalayım? Yine insanları vurmaya mı çalışacaksın? Charles nerede? O senin koruyucun değil mi? Korunmaya ihtiyacın var mı ki? Yani, *neler oluyor?*"

Nelle elini bıraktı, böylece omzundan minik zincir askılı minik çantasını alıp içinden telefonu çıkarabildi. O gülünç derecede küçük çantada başka bir şey var mıydı? Kredi kartı dışında muhtemelen başka bir şey yoktu. Oraya başka bir şey sığmazdı!

Telefonu onun yüzüne doğru tuttu ve bekledi.

"Neye bakmam gerekiyor?"

"Okuyamıyor musun?"

"Hayır. Çince okuyamam."

Kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bu Nihongo! Nihongo bilmiyor musun?" "Bu kelimenin anlamını bilmiyorum."

Nelle uzun ve zorlu bir nefes verdi. Onu aptal gibi hissettirmesinden nefret ediyordu. O aptal değildi! Bazen kin dolu bir 7-4 grizzly ile çarpıştıktan sonra hafıza kaybı yaşıyordu, ama bu onun aptal olduğu anlamına gelmezdi!

"Japonca. Bu Japonca. Nasıl bilmezsin?"

"Çünkü ben tek bir dil biliyorum. İngilizce." Bir an düşündü ve ekledi, "Amerikan İngilizcesi." Biraz daha düşündü, sonra, "New York İngilizcesi." Gözlerini kırptı. "Long Island İngilizcesi." Başını salladı. "Evet, *Long Island* İngilizcesini biliyorum."

Açıkça tiksiniş bir şekilde, telefonunu küçük çantasına geri koydu, küçük askıyı omzuna geçirdi, böylece çanta koltuk altının hemen altına asıldı ve - yine! - parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi.

"Bana güven," dedi.

"Güvenmiyorum. Sana güvenmiyorum."

"Sorun değil. Hadi gidelim."

Adam hareket etmeyi reddetti, ama bu Nelle'in onu tekrar ileri çekmesini engellemedi.

Bir porsukla kavga etmek istemeyen Keane, onlara eşlik etti. Ancak kısa sürede, evin önünde yaptıkları küçük tartışmanın tüm Malone klanının dikkatini çektiğini fark etti. Şey... kadınların dikkatini çekmişlerdi. Ama erkeklerin dikkatini çeken tek kişi Nelle'di. Şehvet dolu, değersiz erkekler! Onun akrabaları. Onlardan ne kadar nefret ediyordu.

Kuzenlerini tokatlamamanın doğru zaman olmadığını düşünerek, yürümeye devam etti, ancak bu bölgeden biraz daha hızlı çıkabilmek için hızını artırdı. Ancak Mads'in evinin kapısından ancak on adım uzaklaşmışlardı ki, annesi karavandan çıktı ve başka bir oğlunun elinin yine bir bal arı ile kenetlenmiş olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Zavallı kadın. Ne kadar zor bir durumdaydı.

Yüzündeki ifade, Keane'e on beş yaşındayken annesinin ilk kız arkadaşını korkuttuğu anı hatırlattı. Laura De Cicio evinden kaçmış ve bir daha geri dönmemişti. Lisenin koridorlarında onunla konuşmamıştı. Trigonometri dersinde ona bakmamıştı bile. Onu suçlamıyordu. Sonunda, sadece okulunu değiştirmişti.

"Burada neler oluyor?" diye sordu annesi, bakışları Keane'in yüzünden elini tutan eline, sonra tekrar yüzüne kaydı. "Hhmmh?"

Keane bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, ama cevap vermek zorunda da değildi, çünkü Nelle gönüllü olarak cevap verdi: "Oğlunuz bana deli gibi aşık ve ben onu hayatımdan nasıl çıkaracağımı henüz tam olarak çözemedim. Ama biliyor musunuz? Belki de onu hayatımdan çıkarmamalıyım. Belki de biz birbirimiz için yaratılmışızdır. Sonsuza kadar. Gerçek ruh ikizleri."

Annesi bir an Nelle'e baktı, sonra tekrar Keane'e döndü. "Keane?"

Keane yine ne diyeceğini bilemedi. Orada sessizce panik içinde durup annesine bakakaldı. Aynı anda dört kutup ayısı tarafından saldırıya uğramış gibi hissediyordu, ama bu bile Nelle Zhao ve sözlerinin verdiği zarardan daha azdı.

Annesi onun bir şey söylemesini beklemeye devam ettiğinde — herhangi bir şey! —O, şaşkın bir şekilde, "Uhhhh..."

diye seslendi. "Biliyorsun, Lisa..."

"Lisa?" annesi şok olmuş bir şekilde tekrarladı. "O fahişe" —muhtemelen bu hikayeyi kız kardeşlerine anlatırken kullanacağı kelime— sanki kız arkadaşlarıymış gibi onun ilk adını kullanma cüretini göstermişti.

"—Aslında oldukça geç kaldık," dedi Nelle. "Ama bu akşam mutlaka sana uğrayacağız. Yaklaşan düğünümüzün planlarını konuşabiliriz. Annemle renk düzeni ve nedime elbiselerinin tasarımları üzerinde çalışmayı *çok seveceksin!*"

Keane hareket edemeyeceğini düşündü, ama bu Nelle'in onu şaşkın annesinden uzaklaştırmasını engellemedi.

"Ne yaptın?" diye sordu, karavanlarla dolu caddeyi geçerken.

"Annemi oyalayabilmek için ona yalan söyledim. Ben de kendi anneme aynı şeyi yapıyorum. Gerçi gerçekten dikkatini dağıtmam gerekirse genellikle Max'i de işe dahil ederim." Ona bir bakış attı. "O Max'ten nefret ediyor."

"Herkes Max'ten nefret eder."

"Doğru değil. Ben onu çok sevimli buluyorum."

"Bence bunun nedeni senin klinik olarak deli olman."

"Şüpheli," diye ısrar etti, sonra eğilip fısıldadı, "*Yıllardır* aile kedisinden gelen Şeytan'ın sesini duymadım."

* *

Lisa Zaya-Sarnai Malone, oğluyla birlikte caddenin karşısına geçen ukala küçük bal porsuğunu izledi. O anda kız kardeşleri "saldırdı."

"İyi misin tatlım?" sağındaki ablası sahte bir endişeyle sordu.

"Bu bizim için çok korkunç bir manzaraydı," dedi solundaki küçük kız kardeşi yalan söyleyerek.

"Çok korkunçtu."

"Onun küçük porsuk kafasını koparacağından emindim. Özellikle de düğün planlarından bahsederken." En küçük kız kardeşi dramatik bir şekilde irkildi ve kısa bir süre dişlerini gösterdi. "Zavallı şey!"

"Ve şimdi toplamda üç oğlunu porsuklara kaybettin," dedi ablası, sahte bir üzüntüyle iç çekerek. "Yıkılmış olmalısın."

"Yıkılmış olurdum, sanırım..." diye başladı Lisa.

"Ama?"

"Ama o zengin."

Ablası gözlerini kırptı. "Ne kadar zengin?"

"Beşinci Cadde'deki dairesinde altın tuvaletleri olan türden zengin. Ailesinin bir jet filosu olan türden zengin. Orkalar onu yok edene kadar, daha küçük teknelerden oluşan bir filoya sahip dev bir yatları olan türden zengin."

Küçük kız kardeşi yutkundu. "Oh."

"Evet." Şaşkın kız kardeşlerine sırtıttı. "Oğlum, hayatında bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacak kadar zengin bir kızla evlendi ve tüm torunlarını yirmili yaşlarının başında dünyayı yönetecekler." Lisa geri adım attı ve sordu: "Peki benim harika yeğenlerim *nasıl*? Mutlu mu? Hayatlarından ve evliliklerinden memnunlar mı? Tanrım, umarım öyledir. Hepsi

hepsi bunu hak ediyor ve tabii ki, siz ikiniz yaşlandıkça endişelenecek daha az şeyiniz olacak."

Gölümseyerek Lisa karavana geri döndü, sabah haber programı ve o küçük cadalozun yardımını olmadan hazırladığı bir fincan sıcak kahve onu bekliyordu.

* * *

"Ben başıboşları mı çekiyorum?" diye

sordu Charlie.

Stevie ikinci muffininden başını kaldırdı — *çok* lezzetliydi — ve kaşlarını çattı. Genellikle Stevie kriz geçirdiğinde, Charlie'nin tek yaptığı tamamen ve sadece ona odaklanmaktı. Ablasının bir kez olsun aklında başka bir şey olması, kişisel bir şey olması ve konuşma konusunu değiştirmek istemesi, Stevie'yi tamamen normal hissettirdi! *Harikaydı!*

"Tabii ki başıboş hayvanları topluyorsun," dedi Stevie, Stevie'nin sandalyesinin yanında duran ve muffininden biraz almak isteyen melez köpeğe bakarak. Köpeğin tahmini doğruydu. Stevie yemek yerken çok dağınık olabiliyordu. "şu şeye bak," diye ekledi, köpeği işaret ederek.

"Hayır, hayır. Demek istediğim... ben insan sokak köpeklerini mi çekiyorum?" "Senin evin insan sokak köpekleriyle dolu." Kız kardeşi yüzünü buruşturdu. "Ama bu tuhaf değil mi?"

"Charlie, bizimle ilgili her şey tuhaf. Ama, dürüst olmak gerekirse, hayır. Ben hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Sen insanlara güven ve rahatlık hissi veriyorsun, bu yüzden senin yanında olmak *istiyorlar*. Bu nadir bulunan bir yetenek." Stevie bir an düşündü ve fark etti: "Ben insanları sadece endişelendiriyorum ve Max kimseye uzun süre rahat hissettirmiyor. Biz felaketsiniz," diye iç geçirdi. "Ama sen... Sen annen gibisin."

"Öyle miyim?"

"Aman Tanrım! Evet! Annem beni senin dairenize bırakmadan önce, hiçbir yerde rahat hissetmiyordum. *Özellikle* annem ve onun ailesi yanında. Ama annenle tanışır tanışmaz..." Omuz silktili. "Sonunda bir yuva bulduğumu anladım. Ve sadece üçümüz varken, hiçbir şey değişmedi. Hala kendimi evimde hissediyordum. Ve bunun sebebi sendin. Kesinlikle Max yüzünden değildi. Neden soruyorsun ki?"

"Sadece endişeliyim. Berg'in bu kadar çok insanın arasında olmaya alışkın olduğunu sanmıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun?" Stevie başını salladı. "Adam neredeyse dokuz ay boyunca annesinin rahminde iki kişiyle birlikte yaşadı. Sonra, reşit olduğunda, Minnesota'nın ortasındaki bir ormana taşınmak yerine, hepsinin paylaşabileceği, ayılarla dostane bir sokakta bir ev aldı. İnsanlar onun sorunu değil. Ama köpeklerin..."

"Ama köpeklerin bana ihtiyacı var."

"Bu yüzden kedilerim var. Köpeklerin çok çeşitli ihtiyaçlarından sorumlu olamam. Sürekli baskı altında kalmadan bunu nasıl yapıyorsun, gerçekten bilmiyorum. Bu arada..." Odaya bakındı. "Aldığım kedi yavrusu nerede?"

"Duvarlarda."

"Açlıktan ölüyor mu?"

"Hayır. Geceleri dışarı çıkıyor ve Nat onu besliyor."

Stevie ellerini kaldırdı ve indirdi. "Kedilerle uğraşmanın ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Köpekler yerine kedileri kurtarmaya başla. Berg'in buna bir itirazı olmayacağına eminim."

"Evet... Bunun da doğru olduğunu sanmıyorum."

* *

Charlie'nin evinin mutfağına girdiler ve kapının önünde durdular.

"Günaydın," dedi Nelle neşeyle. Keane sadece belirsiz bir şekilde başını salladı.

İki kız kardeş, aralarında kahve ve keklerin bulunduğu masaya oturdular. Charlie'nin sokak köpeklerinden biri Stevie'den yemek dilenmeye çalışıyordu.

Nelle ve Keane'e bakarak, Charlie koltuğuna rahatça oturdu, bir kolunu koltuğun arkasına attı ve "Neden el ele tutuşuyorsunuz?" diye sordu.

Keane, annesinin artık onları görmediğini anladığından beri Nelle'in elini bırakmaya çalışıyordu. Nelle ise bırakmayı reddediyordu. Keane'in bunun nedenini merak ettiğinden emindi.

Ve her zamanki gibi, bu soruya vereceği cevap, "*Neden olmasın?*" olacaktı.

Ayrıca, Keane ona lise yıllarında bir gün bakıcılık yapmak zorunda kaldığı küçük kuzenini hatırlatıyordu. O çocuk mağazalardan eşya çalmak için kaçmaya meyilliydi, ama bunu pek ustaca yapamıyordu ve durum çabucak utanç verici hale geliyordu. Bu yüzden Nelle, küçük veledin elini tutmuştu, çünkü

çocuk tekrar hırsızlık yaparken yakalanırsa başı belaya girecek olan kişi kendisi olacaktı. Ve Keane gibi, o da onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bana deli gibi aşık," dedi Nelle mutlu bir şekilde yalan söyleyerek.

"Beni bırakmıyor! Neden siz porsuklar bu kadar güçlüsünüz?"

"Sessiz ol. Bir şeyin yok." Charlie'ye baktı. "Her şey yolunda mı?" "Stevie sadece sinirli."

"Yine Max mi? Yoksa sincap mı?"

"İkisi de değil." Stevie muffininden bir ısırık aldı ve ağzındaki yiyeceklerle mırıldandı.

Nelle tekrar Charlie'ye baktı. "Ne?"

"Tock'u bir süreliğine devre dışı bırakan zehirin formülünü bulamıyor. Biraz daha almak istiyor ama..."

"Daha mı? Birkaç gün önce o gemiyi ele geçirdiğimizde aldığımızdan daha mı?"

Stevie başını kaldırdı ve bir şey söyledi, ama muffininden bir ısırık daha almıştı, bu yüzden tek yapabildiği Nelle ve Keane'e kırıntılar saçmak oldu.

Artık tiksinişmiş olan Nelle, tekrar Charlie'ye odaklandı.

"Hangi gemi?" Charlie, Stevie'nin yerine sordu.

"Crones ile vurduğumuz gemi..."

"Lütfen onlara öyle deme."

"O şeyden daha fazla bulduklarını ve Stevie'ye vereceklerini söylediler. Vermediler mi?"

Stevie homurdanarak sandalyesinden fırladı ve arka kapıdan dışarı koştu. Ekran kapısı She-badger'ın arkasında çarptı ve Nelle, Stevie'nin tuhaf, pencereyi sallayan, tıslama-kükremeye dönüşen öfkeli tartışmasını duyabiliyordu. Bir an sonra, Max MacKilligan'ın küçük ayaklarının üst kattaki zeminde koştuğunu, bir pencerenin açıldığını ve "*Onu yakaladım!*" diye bir çığlık duydu, sonra Max mutfak penceresinin dışındaki yan bahçeye sert bir şekilde indi. Bir kez daha, kız kardeşini tamamen ıskalamış ve bunun yerine acımasız zemine çarpmıştı.

Nelle başını sallayarak Charlie'ye yeniden odaklandı. "Öyleyse bilgi toplamak için dışarı çıkacağız. Bu, de Medicis'lerin saklandığı yeri bulmamıza yardımcı olabilir. Şu ana kadar öğrendiğim kadarıyla, şu anda kesinlikle Amerika'dalar."

"Mantıklı."

"Ama onları bulabilirsek ve en büyük oğullarla başa çıkabilirsek..." Omuz silkti. "Belki de bu iş başlamadan bitirebiliriz."

"Senin yüzünden çoktan başladı," diye şikayet etti Keane.

"Sus."

"Bunu söylemeyi kes."

"Umarım bu iş böyle biter." Charlie pek ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama sorun değildi. Nelle bu tür işlerle ilgileniyordu, böylece Charlie'nin uğraşmasına gerek kalmıyordu. "Ekstra desteğe ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Keane bu iş için yeterli."

"Vay canına. Teşekkürler," diye mırıldandı ve sonunda elini bırakmaktan vazgeçti.

"Ama futbol koçlarına onun önemli bir işi olduğunu ve antrenmana gelemeyeceğini söylerseniz çok sevinirim. Benim yüzümden başının belaya girmesini istemem."

"Evet, onlara söylerim."

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Keane hemen Charlie'ye.

"Evet, var," dedi Nelle.

"Kardeşlerim halledebilir."

"İyi yapamazlar," diye ısrar etti. "Charlie bizim için halledebilir.

Değil mi?" "Tabii ki," diye cevapladı Charlie. "Sorun olmaz."

Charlie, diğerlerinin onunla kavga etmek istememesini sağlayan bir bilgi aktarma yöntemine sahipti. Max ve Stevie'nin okul işlerini hallederken, öğretmenler ve hatta okul müdürü bile onun kapıdan içeri girmesinden nefret ediyordu. Nelle'in anladığı kadarıyla, Charlie asla kaba davranmaz, sesini bile yükseltmezdi. Ama birine bakışında, tek kelimeyle, endişe verici bir yanı vardı. Onlar genellikle ondan kurtulmak için o kadar istekliydiler ki, neredeyse her şeye razı olurlardı.

Nelle, kediye gülümsemeyle baktı, bu da onu daha da sinirlendirdi ve "Gördün mü? Hallettim" dedi.

"Halletmeni istemedim."

"Ama yine de hallettim."

"Dışarıdayken arkanızı kollayın ve çok dikkatli olun," diye uyardı Charlie.

"De Medicis için kimin çalıştığını bilmiyoruz."

"Evet. Tabii ki."

"Halletmemi istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır. Başka bir şey yapmana gerek yok. Hiçbir şey. Ben hallederim."

Nelle, ekran kapısının tekrar açıldığını duydu ve Stevie, yaşlı porsukların gemiden ayrılırken taşıdıkları metal çantayı kollarına dolayarak, küçük merdivenleri neşeyle yukarı çıktı. Güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, Stevie mutfağın ortasında tam bir dönüş yaptı, parlak pembe yazlık elbisesi dalgalandı ve altında giydiği beyaz şortu gösterdi — kıyafetlerinin altına hiçbir şey giymeyen Álvarez'in aksine — sonra tekrar aşağı indi.

Bir dakika sonra Max odaya girdi. Burnundan kan akıyordu ve alnının sağ tarafında şişlik oluşmaya başlamıştı.

Charlie masadaki demlikten bir fincan kahve doldurdu ve Max'e doğru itti.

"Stevie'nin tıslama sesini her duyduğunda kendini pencereden dışarı atmayı gerçekten bırakmalısın."

"*Dünyayı* kurtarmaya çalışıyorum." Max, Nelle'in kıkırdayarak güldükten sonra ona sert bir bakış atmak için durakladı. "Çünkü eğer o çıldırırsa..."

"Bebeği doğurduktan sonra," diye açıkladı Charlie, "eminim ki o..."

"*Onun şu anda bebek sahibi olmasına nasıl razı olabilirsin?*" diye patladı Max, Nelle'in yanında duran büyük kediye biraz irkiltti. "*Nasıl? Bu delilik!*"

Nelle'in özel olarak duyduğuna göre, Stevie yakın zamanda kendi çocuğu olmasını planlamıyordu, ama günlerdir bu fikirle kız kardeşini işkence ediyordu.

Kardeşleriyle birlikte büyümüş biri olarak Nelle, kız kardeşlerin arasına girmemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Ama kimse Max'e endişelenmesine gerek olmadığını söylemedi, çünkü Stevie'nin bir kez olsun onun kafasını karıştırmasını görmek hoştu. Nelle, yıllar önce Max ile tanıştığından beri genellikle durum tam tersiydi. Stevie, işkence ustasını işkence etmekle yükümlüydü.

"Max..." diye başladı Charlie.

"Cidden! *Kim bilir ne tür bir ucube doğuracak!*"

"Hey!" Charlie, Max'e parmağını doğrultarak bağırdı. "Stevie'nin panda-bal arısı-kaplan bebeğini kötöleme! Bir gün o şeyin teyzesi olacaksın ve onu sevsen iyi olur! Stevie ne tür bir canavar doğurursa doğursun!"

Nelle gülümsemesini saklamak için başını çevirdi ve yüzünü Keane'in şişkin pazısına sürttü. Keane güzel kokuyordu ve bunu umursamıyor gibiydi, bu yüzden Nelle bir süre öyle kaldı.

"O şey kötüye giderse," Max uğursuz bir şekilde uyardı, "bana ağlayarak gelme!"

* *

Nelle başını Keane'in koluna gömmüştü ve Keane bunun nedenini hiç anlamıyordu. Sonra Max onun önünde durdu, parmağını yüzüne doğru uzattı —parmak uçlarına basıp kolunu tamamen uzatması gerekiyordu—ve "Stevie'nin şeytani bir bebek sahibi olması senin için sorun değil mi?" diye sordu.

O anda "tabii ki hayır" demenin onu sakinleştireceğini biliyordu. Bunun yerine, "Evet, benim için hiç sorun değil. Bence harika olur" dedi.

Keane bu açıklamayı gerçek bir inançla yapmamıştı — çünkü, yine, dinlememişti ve Stevie'nin neden şeytani bir bebek sahibi olacağını bilmiyordu — ama bu, Max'in küfrederek uzaklaşması için yeterliydi. Çok fazla küfür etti.

O gittikten sonra neler olduğunu sorabilirdi, ama bu çok zahmetli görünüyordu. Ayrıca, umurunda da değildi. Üstelik, yeğeni koşarak geldi ve kahvaltı için yemek odasına gitmeden önce bacağına sarılmak için yeterince uzun süre durdu.

Dani'nin arkasında Rutowski vardı.

"O çocuğu seviyorum," diye odaya duyurdu. "Köpeklerimle çok iyi anlaşıyor!"

Keane gözlerini devirdi. Yeğeninin köpeklerle olan ani sevgisini kabul edemiyordu. O bir kedi severdi. Prensip olarak köpeklerden nefret etmesi gerekirdi.

"Siz Malone'lar o çocukla harika bir iş çıkardınız." Rutowski Keane'e gülümsedi. "Gurur duymalısın."

"Değilim."

"Küçüklüğümden beri köpeklerim var," diye devam etti Rutowski, onu görmezden gelerek. "Köpekler sizi daha empatik, daha sevgi dolu yapar. Size hayatın, sevginin ve ölümün döngüsünü en iyi şekilde öğretir."

"Yeğenim bir yırtıcıdır. Yetişkin olduğunda, ölüm *olacak*. Köpekler ise, dişlerinden bizon parçalarını çıkarmak için kullandığı, sızlanan kürdanlardan başka bir şey olmamalı."

"Vay canına," dedi Rutowski, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Fazla konuşmazsın ama, baban gibi, konuştuğunda... çok güçlüsün. Ve tuhaf."

Keane, Dişi Porsuk'un sözleri üzerine donakaldı. Nelle, ani gerginliği hissetmiş gibi elini sıkı.

"Babamı tanıyor muydun?" diye yumuşak bir sesle sordu.

* *

O anda, "baban gibi" gibi basit bir cümle ile Keane ile ilgili her şey değişti. Onu desteklemek zorunda kalacağından endişeliydi. O dişi porsuk, Keane'in babasını tanımasının ne kadar etkili olacağını bilmiyordu. Ama Nelle anlıyordu. Sadece kendi babasına olan sevgisi ve onu kaybetmesinin ne kadar yıkıcı olacağını bildiği için değil. Özellikle de bu kadar genç yaşta.

Ama aynı zamanda Max ve kız kardeşlerini tanıdığı için de. Üçü, çok küçükken Charlie'nin annesini kaybetmişlerdi ve bu, o zamandan beri yaptıkları her şeyi derinden etkilemişti. Nasıl etkilemeseydi ki?

Keane için durumu daha da kötüleştiren şey ise, kardeşlerinden duyduğu kadarıyla, kimsenin babası hakkında konuşmak istememesiydi. Ya babalarının o dönemdeki işi nedeniyle konuşamıyorlardı ya da bu konu hakkında konuşmak çok acı vericiydi. Anneleri için olduğu gibi.

Bu yüzden, babası hakkında bu kadar rahatça konuşmaya istekli biriyle tanışmak...

Nelle, çaresizce yardım etmek isteyen, eğilip Keane'in elini tuttu. O anda, ummaktan başka bir şey yapmadı. Bu çılgın kadının, tüm durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylememesini *umdu*. "Tabii ki babanı tanıyordum," diye cevapladı dişi porsuk sıcak bir gülümsemeyle. "Bir keresinde beni bir binadan aşağı attı."

Oh, lanet olsun!

Nelle ona sert bir bakış attığında, Rutowski hemen ekledi: "Hayatımı kurtarmak içindi, ama o an travmatik bir olaydı." Mutfak masasındaki tabaktan yarısı yenmiş bir kek aldı ve "Ona çok benziyorsun. Seni ilk gördüğümde biraz garip geldi. Flashback yaşıyorum sandım," dedi.

"Flashback mi?" diye sordu Keane.

"Gaboön engerek yılanı zehrini bu harika Pakistan otuyla karıştırdığımdan beri... . Ara sıra flashbackler yaşıyorum. Ya da belki halüsinasyonlardır. Ya da uyanıkken gördüğüm kabuslar. Tam emin değilim. Doksanlar vardı, çılgın bir dönemdi."

"Keane'in babası gibi CIA ajanı mısın?" diye sordu Charlie.

Rutowski, kimse onunla birlikte gülmediğini fark edene kadar güldü.

"Oh. Ciddi misin?"

"Evet."

"Şey... Sanırım bir veya iki kişi beni ve kızlarımı CIA'de bir işe önermiş olabilir, ama görünüşe göre onlara bunun" —işaret parmağıyla havada tırnak işareti yaptı—" 'delice bir öneri' olduğu ve bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa 'hayat seçimlerini' yeniden düşünmeleri gerektiği söylenmiş. Ve 'böyle bir şeyi nasıl önerirsin?' Oldukça kaba davrandılar. Biz de bağımsız kaldık—"

"Baş belası mı?" diye önerdi Charlie.

"Ben müteahhitler diyecektim, ama bu gerçekten kiminle konuştuğuna bağlı."

* *

"Her neyse," diye devam etti Rutowski.

Her neyse? Bu kadın babasını "*her neyse*" diyerek mi reddetti? Keane'in asla unutamadığı kedi? Unutmak istemiyordu. Ama bazen, evdeki birkaç fotoğrafın yardımı olmadan yüzünü zar zor hatırlayabiliyordu. Herkes Keane'in ona çok benzediğini söylüyordu, ama o bilmiyordu. İrlandalıdan çok Moğolya'ya benzediğini biliyordu, ama babası *tamamen* İrlandalıydı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu konuyu fazla düşünmek istemiyordu. Çünkü annesinin her gün en büyük oğluna bakarken kocasının yüzünü görmek ne kadar zor olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Biri pazısını sıktı ve onun Nelle olduğunu fark etti. Hiçbir şey söylemedi. Rutowski ile konuşuyordu, ona bakmadı bile. Ama bir şekilde biliyordu. Onun, kendini kurtarması biraz zor olabilecek bir depresyon batağına saplanmak üzere olduğunu biliyordu. O batağa çok sık saplanmamaya çalışıyordu. Ailesinin geri kalanından bunu saklamaya çalışıyordu. Hepsi zaten yeterince endişeliydiler. Ama bu kolay değildi. Oturup depresif olmak yerine. Futbol ise bu konuda yardımcı oluyordu. Takımı ayakta tutmak için yapması gereken tüm işler. Bu yüzden bu oyunu çok seviyordu. Uzun süre kendi mutsuzluğuna kapılmasını asla izin vermiyordu. Üç grizzly, onun quarterback'ını ve Onları sadece bedeni ve öfkesi ile durdurmak zorundaydı.

"Bir bağlantım var," diyordu Nelle Rutowski'ye. "Bazı bilgileri olabilir. De Medicis'leri nerede bulabileceğimiz hakkında. Artık eve dönemedikleri için Amerika'da olduklarından eminiz."

"Oh, kesinlikle buradalar."

Rutowski, Keane'in Stevie'nin bıraktığını düşündüğü yarısı yenmiş bir muffin yerken bu açıklamayı kendinden emin bir şekilde yaptı. Kim insanların yarısı yenmiş yiyeceklerini yer ki? Lanet mutfakta taze, yenmemiş muffinler varken olmaz.

Ayrıca, bir saniye durun. Bu kadın de Medicis hakkında bir şeyler biliyordu, ama neden hemen söylemedi? Neden? Onlarla oyun mu oynuyordu? Kendi çıkarları için bilgi mi saklıyordu? Keane'in yakın zamanda öğrendiği kadarıyla, bu tür bir hareket manipülatif bal arılarının tipik bir davranışıydı.

Yoksa eskiden yılan zehriyle karıştırılmış esrar içtiği için biraz aptal mıydı?

"Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu Nelle.

"Hayır. Ama burada olduklarını biliyorum. Size daha önce söylemek istedim, ama dikkatim dağıldı." Keane'e parmağını salladı. "Bu onun suçu."

"Bu nasıl *benim* hatam olabilir?"

"Gece yarısı köpeklerimi dışarı çıkaran ve onların güvenliğini sağlamak için onları takip etmeyen sendin. Bu yüzden dikkatim dağıldı! Zavallı bebeklerim! Neredeydiler?"

Keane arkasında oturan beş köpeğe baktı. Bir insanı kolayca öldürebilecek beş güçlü, iyi eğitilmiş koruma köpeği ve onun *onlar* için endişelenmesi mi gerekiyordu?

"Evet," diye ısrar etti. "Senin hatan."

Porsuk, yenmemiş başka bir kek aldı, büyük bir ısırık aldı ve ağzı doluyken, "De Mediciler buradalar, ama henüz nerede olduklarını bilmiyoruz. Ama daha da önemlisi, bir fikrim var."

"Ne fikri?" diye sordu Charlie.

"Gerçek bilgiyi nasıl elde edebileceğimiz. Gerçek yardım. Bu, de Medicis'i sonsuza kadar ortadan kaldırmamızı sağlayacak."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Kahve ve bu keklerden biraz daha yiyerek tartışalım!"

Rutowski kahve fincanını işaret etti ve Stevie'nin sandalyesini çekerek oturmak üzereydi.

"Hadi Charlie, oturalım ve..."

Nelle o kadar hızlı hareket etti ki Keane, yaşlı kadını boğazından yakalayıp odadan dışarı atana kadar ne olduğunu anlamadı. Beş köpek de sahibinin peşinden koştu.

Charlie'nin önünde duran Nelle, sakinleştirici olması gereken bir şekilde gülümsedi, ancak Keane bunu rahatsız edici buldu. Ne haltlar dönüyordu?

"Biliyor musun Charlie," dedi Nelle, tiz bir sesle, "dışarıda bir sürü ayı var. Aç aylar. Aç olduklarında nasıl olduklarını bilirsin. Sen bu güzel ikramları dağıtmayı bitir, ben de Bayan Rutowski ile konuşayım. Onun fikrini dinleyeyim. Eminim aptalca bir fikir olacaktır, ama onu kırmak istemem."

Ne zamandan beri?

"Sence sorun olur mu, Nelle?" diye sordu Charlie, derin bir rahatlama hissederek. "O *çok fazla* gibi görünüyor."

"Öyle, ama benim için sorun değil. Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun." "Teşekkürler, Nelle. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Kesinlikle vereceğim!"

Charlie bir pasta kutusu alıp arka kapıdan çıktı. Nelle tekrar ona döndüğünde, Charlie'ye gösterdiği gülümseme çoktan kaybolmuş, Keane'in artık öğrendiği öfkeli ifadesi yerini almıştı.

"Lanet olası cadılar!" diye bağırdı ve mutfaktan fırlayarak çıktı. "Charlie'nin onlara böyle dememizi istediğini sanmıyorum."

Bölüm 16

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Nelle, Charlie'nin kiralık evinin önündeki kaldırıma adım attığında ve gerçekten sevmemeye başladığı She-badger'la yüzleştğinde sessizce sordu.

"Ne yapıyorum? Charlie ile tartışmaya çalışıyorum." "Ben de öyle düşündüm ve bu kabul edilemez."

"Kabul edilemez mi? Sen kimsin? Annem mi?"

"Senin sorun çıkaran biri olduğunu şimdiden anlayabiliyorum ve buna izin vermeyeceğim."

"Ugggghh! Ne yaptım şimdi?" Rutowski, hoşnutsuz bir genç gibi sordu. Yine de, bu kadında çok zarif, kendine ve kim olduğuna dair çok sağlam ve rahat bir yan vardı. Saçlarını doğal olarak gri ve gümüş rengine bırakarak yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen pahalı saç kesiminden, poposunu kaplayan tasarımcı kot pantolonuna kadar. Nelle'nin de aynı tasarımcıdan aynı pantolonlardan bir çifti vardı ve bunları sadece Milano'dan satın alabilirdi.

Yine de... Bu zarif, dört çocuk annesi, mega başarılı bir küresel sanat işini yöneten kadının bir parçası, hâlâ on altı yaşında bir kızdı.

Sızlanan, *sinir bozucu* bir on altı yaşındaki kız.

"Benim işimin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Nelle, Keane yanına gelince Rutowski'ye bakarak. Onun onu takip etmesine biraz şaşırmıştı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Rutowski, sanki lise soyunma odasında sigara içerken yakalanmış gibi. "Topla ve arkadaşlarınla ilgili bir şey mi?"

"Hayır. Benim işim dünyayı dengede tutmak. Sadece benim dünyamı değil, tüm dünyayı. Peki bunu nasıl yaptığımı biliyor musun?"

"Bariz bir yanılsama ile mi? Çünkü senin dengeyi sağlamakla hiçbir ilgin olduğunu sanmıyorum..."

"Charlie, Max ve Stevie'yi yöneterek." "*Bu* nasıl senin işin oldu?"

"Ailemin en eski atalarından beri, dünyadaki dengeyi koruyoruz."

"O imparatorun cariyesinden mi bahsediyorsun? Çünkü onun bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum..."

"Ve bu da benim işim olduğu için..."

"Cariye olmak mı?"

"—Bunu çok ciddiye alıyorum."

"Ben... Özür dilerim. Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Bayan Rutowski, kafanız güzelken aklınıza gelen çılgın saçma sapan planlarla Charlie'ye gelmeyin."

"Kim demiş kafam güzel diye?"

"Gözeneklerinden sızan ot kokusunu alabiliyorum." "A sınıfı ot, çok teşekkürler."

Nelle biraz eğildi ve kokladı. "Votka ile karıştırılmış...?" Tekrar kokladı. "Barba amarilla zehiri mi?"

"Benim parlak fikrim ortaya çıkana kadar onu içmeye başlamamıştık."

"Gördün mü?" Nelle doğruldu; Rutowski'ye işaret parmağını çevirdi. "Ben de bundan bahsediyorum. *Bu* delilik kabul edilemez. Yarım yamalak bir fikirle Charlie'ye gidemezsin..."

"Olgunlaşmış," diye güldü.

"...fikirlerle gidip sorun çıkarmayacağını düşünemezsin. Sorun çıkaracaksın ve ben bunu kabul edemem."

"Peki... bu *benim* için ne anlama geliyor? Çünkü bu harika bir fikir! Söz veriyorum!" Nelle bunu yapmak istemiyordu. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

Bu... kişi sinir bozucuydu. Nelle'in annesinden daha sinir bozucuydu ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü annesi onu deli ediyordu. Ama en azından annesi bir yetişkindi! Tam anlamıyla, akıllı bir yetişkin. Yaşlı bir dişi porsuğun vücudunda bir genç değil!

Ama şimdi müdahale etmezse... "Tamam.

Fikrini söyle."

"Benim fikrimi *incelemeyi* mi öneriyorsun?"

"Hiçbir şey önermiyorum. *Tam* olarak bunu yapıyorum."

"Sanmıyorum..."

"Ya şimdi ben ya da sonra Max. Ve seni temin ederim ki Max ile uğraşmak istemeyeceğinizi garanti edebilirim."

"Hayır, istemem." Gülümsedi. "Ama Ox ister. O çocuğu nefret ediyor."

"Yardı mı istiyor musun, istemiyor musun?"

Yine dramatik bir göz devirme. "Peki," dedi uzun bir iç çekişle. "Düşündüğüm şey..."

"Amcam... anneme *asılıyor* mu?"

Konuşmalarından sıyrılan Nelle ve Rutowski, Keane'e baktılar. O onlardan uzaklaşmış, bakışları caddenin diğer tarafına, amcalarından biri ve annesinin sessizce konuştuğu yere yönelmişti.

"Evet," dedi Rutowski, Nelle'nin başının üzerinden görebilmek için parmak uçlarına yükseldi. "Bence annenle flört ediyor. O eski usul hareketleri tanıyorum," dedi Nelle'ye.

"O, kardeşinin dul eşi!" diye bağırdı Keane. "Ve o evli! Teyzem bir saat önce torunlarını gündüz kampından almak için çıktı!"

"Sadece vücut diline bakarak, evlat, amcanın şu anda karısının nerede olduğu umrunda değil bence."

Keane hırladı ve tehlikeli bir adım attı, ama Nelle onun kolunu tutup yerinde tuttu.

"Bunun için vaktimiz yok," dedi kediye, onun aşırı derecede sinirlenmemesini umarak. Babasının ailesine karşı beslediği gerçek kinini ortaya çıkarsa, onu asla durduramazdı.

"Endişelenme, kedicik," dedi Rutowski, Keane'in omzuna hafifçe vurarak. "Babanın bana annen hakkında anlattıklarından, She-cat'in kayınvalidesiyle nasıl başa çıkacağını çok iyi bildiğinden eminim." Nelle'ye gülümsedi, ama gülümsemesi yavaşça kayboldu. "Bekle... Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Aman Tanrım."

Kadın gerçekten hatırlamıyordu. Beş saniye geçmişti ve çoktan unutmuştu! Bunun nedeni yaşlılık mıydı, yoksa lanet olası yılan zehiri katılmış Rus votkası mı?

"Oh!" Rutowski parmaklarını şıklattı ve gülümsemesi geri geldi. "şimdi hatırladım. Harika fikrim."

"Peki," diye iç geçirdi Nelle. "Bana 'harika fikrini' söyle."

"Havada tırnak işaretleri yapmaya gerek yoktu bence, ama şu anda bu konuyu tartışmak için çok önemli." Ellerini kaldırarak, "De Medicis'e karşı güçlerimizi birleştireceğiz," dedi.

Nelle kadına baktı ve devamını bekledi. Ama kadın gülümsemeye devam edip başka bir şey söylemediğinde...

"Hepsi bu mu? Harika fikrin bu mu?" "Harika bir fikir."

"Hanımefendi, biz zaten güçlerimizi birleştirdik. Uyuşturucu bağımlısı yaşlı cadılar ve genç, güzel dişi porsuklar birlikte çalışıyor! Romantik bir komedi gibi."

"Bizden bahsetmiyorum," dedi, sanki Nelle aptalmış gibi bir tonla.

"O zaman neyden bahsediyorsun?"

"Onlar."

"Bu noktada, seni öldüresiye dövmek istediğimi anlıyor musun?"

Çünkü oldukça belirsiz

konuşuyorsun." "Öyle mi?"

"Evet."

Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Daha fazla kahve içmeliydim. Huni ağ örümcekleri yerine."

"Eğer amacın buysa, bu seni ısırılmış olan köpeğin kılı *değil*," dedi Rutowski'ye. "Bunun yerine pamuk ağzı ile demlenmiş portakal suyu içmeliydin. Seni uyandırır, ama... bilirsin..."

"Seni

öldürmez

mi?"

"Evet."

"Sanırım bunu hatırlıyorum." Ellerini şakaklarından çekip gözlerini ovuşturdu. "Her neyse, bahsettiğim şey, *tüm* bal porsuğu ailelerini birleştirip de Medicilerle savaşmak."

Nelle, Rutowski'ye bir saniye baktıktan sonra kendini tutamadı —kahkahayı patlattı.

"Sen deli misin?"

* *

Keane, Nelle'i silkip amcasını kaldırımında bir lekeye dönüşene kadar dövmek üzereydi ki, onun yüksek sesli, neredeyse histerik kahkahası dikkatini çekti.

"Ne?" diye sordu Rutowski. "Neden bu kadar komik? Bu harika bir fikir."

"Bu *asla* gerçekleşmeyecek bir fikir. Tüm

. Bu insan olarak mümkün değil." "Evet, mümkün."

"Neden birleştiremezsin?" diye sordu Keane, gerçekten merak ederek. Kız kardeşi yarı porsuk olduğu için bu tür hakkında en azından biraz daha fazla bilgi sahibi olması gerektiğini düşündü, ancak sık sık öyle olmadığını iddia ediyordu.

"Biz öyle yapılandırılmadık," diye açıkladı Nelle. "Genellikle tam insanlarla veya bir ya da iki başka porsuk ailesiyle çalışırız. Örneğin, ailem sık sık Streep'in ailesine Vatikan'daki satın alımlarında yardım eder."

"Katoliklerin çaldıkları şeyleri mi kastediyorsun?" "Sen domates diyorsun. Ben ise..."

"Bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyorum," diye araya girdi Rutowski.

"Bin yıldır işe yaramadı," diye cevapladı Nelle. "Neden şimdi birdenbire işe yararsın ki?"

"Çünkü şimdi porsuklara özgü bir tehdit var. De Mediciler tüm nüfusumuzu yok etmeye çalışıyor."

"Büyük İskender de öyle yapmıştı. O zaman güçlerini birleştirmediler."

"O zamanlar uçaklarımız da yoktu. İnternet de. Zaman değişti. Koşullar değişti. Ve diğer kuruluşlar bize yardım etmeseydi

—
"Bunu unutmalsın."

"Bunu nasıl unutabilirim? Yani, Katzenhaus'un yardım etmemesini anlıyorum. Ya da BPC'yi. Ama Grup? Onlar *tüm* şekil değiştirenlere yardım etmek için kuruldu. Biz şekil değiştirenler değil miyiz? Bizi keserseniz, kanamaz mıyız? Bize yumruk atarsanız, ağlamaz mıyız? Kafamıza ateş ederseniz..."

"Kalkıp, beyin hasarı neredeyse hiç olmadan yürüyerek uzaklaşmaz mıyız?"

"Doğru. Ama biz ölümsüz değiliz. Büyük büyükannem sonunda öldü. O zamanlar yüz on altı yaşındaydı ve teyzelerinden biri Polonya'da hala güçlü bir şekilde yaşamaya devam ediyor, ama yine de..." Elleriyle etrafını işaret etti. "Önemli değil. The Group'a *ihtiyacımız yok*. Kedilere veya BPC'ye ihtiyacımız yok..."

Rutowski'nin sözleri kayboldu ve aniden boşluğa bakmaya başladı. Neredeyse bir dakika boyunca öyle durdu, boşluğa bakarak. Sonunda, Nelle daha fazla dayanamayacak gibi görüldüğünde, kadının yüzünün önünde elini salladı.

"Merhaba?" dedi. "Orada kimse var mı? Size pamuk ağzı ile demlenmiş portakal suyu getirmemi ister misiniz? Mads'in şarap mahzenindeki buzdolabına biraz koydum."

"Umarım açıkça işaretlenmiştir," dedi Keane dehşetle.

"Öyle. Sakin ol." Dişi porsuk hala boşluğa bakıyordu, bu yüzden Nelle ellerini çırpı. "Rutowski! *Merhaba!*"

Gözlerini kırptı; kendine geldi. "Evet. Tamam. Buradayım." "Az önce ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Nelle gözlerini kısarak, "Gerçekten mi? Çünkü sanki..." dedi.

"Yüksek. Hala yüksek. Hala yüksek. Hepsi bu." Başını salladı. "Tamam. Tamam. O zaman sen hallet," dedi Rutowski, Nelle'ye. "Neyi halledeceğim?"

"En önemli ailelerin onayını almak."

"Anlıyorum," dedi Nelle, kollarını göğsünün önünde kavuşturarak. Keane, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi tanıyordu. Onu sık sık görmüştü. Kadın istediğinde oldukça kendini beğenmiş olabiliyordu. "Ailemi senin bu saçma fikrine ikna etmemi *istiyorsun*, öyle mi?"

Birkaç saniye boyunca Rutowski gerçekten kafası karışmış gibi göründü. Keane, belki de zehir ve otun hala beynine zarar verdiğini düşündü. Ama sonra ifadesi netleşti ve Nelle'e sanki yol kenarında bulduğu acınası bir şey gibi baktı. Kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi.

"Ah, tatlım..."

"Ne?" Nelle düşük bir sesle homurdandı.

Rutowski biraz irkildi, sonra cevap verdi: "Zhao'ların dünyadaki en güçlü porsuk ailelerinden biri olduğunu mu düşünüyorsun?" Yavaşça başını salladı ve fısıldadı: "Değiller."

"Uh-oh," diye mırıldandı Keane.

"Anlamadım?" diye tersledi Nelle.

"Ailenin öyle olduğuna *inandığını* biliyorum ve eminim Asya'da belki öyledirler... .. biraz."

"Biraz mı?"

"Ama aslında öyle değiller."

"Ming-Zhao ailesi eski hanedanlıkları kurdu ve yıktı. Moğolları devirmeye yardım ettik." Nelle, Keane'e baktı. "Alınma."

"Bu olmak zorundaydı. Aksi takdirde, *hepimiz* Cengiz Han'ın uzak kuzenleri olurduk."

"Biz çok güçlü bir aileyiz," diye ısrar etti Nelle.

"Aileniz çok zengin. Aldıklarınızın bedelini ödüyorsunuz. Ben sadece birleşmek isteyen porsuklar arıyorum. Bilirsiniz... bedavaya." Keane'e arkadaşmış gibi gülümsedi. Ama değillerdi. "Sıkı bir bütçeyi gerçekten seviyorum."

"Peki, *bana* göre 'en önemli' aileler hangileridir ve tüm ya da çoğu bal arılarını birleştirebilecek en önemli aileler hangileridir?"

"Yine, tırnak işaretlerini sevmiyorum ama ilk önerim Hamburg'daki Von Schäfer-Müllers ailesi. Şu anda Fransa'da yaşıyorlar ama."

"Von kim?" diye sordu Keane.

"Alman kraliyet ailesi," diye cevapladı Nelle. "Kendilerinden başka kimseye yardım etmeyen tam bir snoblar."

"Her zaman böyle değil," diye itiraz etti Rutowski. "Hitler'in hayranı *olmadıkları* için 30'larda Almanya'yı terk etmek zorunda kaldılar. Fransız Direnişi ve İngiliz casus ağının önemli bir parçasıydılar."

"Başka kim var?" diye sordu Nelle.

"Santiago ailesi. Küba ve Brezilya kökenli, ama soyları II. Philip dönemine kadar uzanıyor."

"Yani... daha fazla Avrupalı kraliyet ailesi mi?"

"Evet, onlardan geliyorlar, ama artık Latin Amerikalı sayılıyorlar. Yani, II. Philip ile hiçbir *akrabalıkları* yoktu. Sadece İskoçya Kraliçesi Mary'nin kafasının kesilmesini sağlayarak İngiltere ile savaşın başlamasına yardımcı oldular. Ama ailenin şu anda ana temas noktası Kaliforniya'nın Needles şehrinde yaşıyor."

"Kaliforniya'da Needles adında bir yer mi var?" diye sordu

Keane. "Var!"

"Başka kim var?" diye sordu Nelle. "Jones ailesi."

Sessizlikten sonra Keane, "Ve?" diye sordu. "Ve ne?"

"Sadece Jones ailesi mi? Heyecan verici bir arka plan hikayesi anlatmayacak mısın? Hitler'den kaçmak yok mu? Romanovları ortadan kaldırmak? Cengiz Han'la uğraşmak? Birinci Elizabeth'in tüm Katolik düşmanlarıyla başa çıkmak? Hiçbir şey yok mu?"

Rutowski omuz silkti. "Hayır. Sadece Jones ailesi var."

"Diğer bir deyişle, en etkili ailelerin çoğu Avrupa ve Kuzey Amerika'dan mı geliyor?" Nelle biraz tiksintiyle belirtti.

"Jones ailelerinin her *yerden* geldiğini benden daha iyi bilmen gerekir, Nelle Zhao."

* *

"Bunların hiçbirinin işe yaramayacağına inanıyorum," dedi Nelle sonunda Rutowski'ye. "Tamam. Charlie'nin ne düşündüğünü bir sorayım," dedi ve eve doğru döndü.

Ancak Keane'in koluna bir eliyle tutunarak onun uzaklaşmasını engelledi, çünkü Keane amcasına ve annesine hırlamayı kesmiyordu. Nelle diğer eliyle

Rutowski'nin yüzünü tutarak gözlerinin içine bakmasını sağladı.

Porsuk, onu tutan ele bakakaldı, sonra da şok olmuş ifadesini doğrudan Nelle'e yöneltti.

"Evet?" diye sordu dudaklarını büzerek, Nelle yüzünü sıkarken.

"Beni dinlemen gerekiyor," dedi Nelle, yanlış anlaşılma olmaması için yavaşça. "Charlie ile doğrudan konuşmayacaksın. Bu konu hakkında ya da başka herhangi bir konuda. Asla. O pişiyor."

"Ama benim fikrim..."

"Aptalca. Ve zaman kaybı." Bir iç çekip gözlerini devirdi, ama "Ben hallederim" dedi.

"Sen mi?"

"Evet. *Ben*. Etkisiz Zhao'ların kızı."

"Onların etkisiz olduklarını söylemedim. Ah!" Rutowski, Nelle'nin elini yüzünden çekip attı. "Çenemi kırıyorsun!"

"Çünkü beni sinirlendiriyorsun. Ama bunu yapacağım, sadece büyük planın hakkında ne kadar yanıldığını kanıtlamak için."

"Tamam, ama dürüst olmak gerekirse, bunu kendim de yapabilirim."

"Von Schäfer-Müllers gibi biriyle pazarlık yapmak hassas bir el gerektirir. Siz hassas değilsiniz Bayan Rutowski. Siz bir balyozsunuz."

"Değilim! Bilmeni isterim ki, dünyanın en karmaşık, zor ve çetrefilli sanatçılarıyla başarılı bir şekilde çalıştım. Hatta Mapplethorpe'un, CeCe ve benim giyinik halimizi fotoğraflamasını sağladım, ki bu iyi bir şeydi, çünkü o zamanlar bizim reşit olmadığımızı bilmiyordu."

"Bu ilginç ve rahatsız edici bir hikaye, ama umurumda değil. *Ben* hallederim."

"Eğer bunun işe yaramayacağını düşünüyorsan, neden..."

"Çünkü *bir şeyler* yapmamız gerekiyor ve senin bu konuyu abartmaktan başka bir şey yapmayacağını şimdiden söyleyebilirim. O yüzden Von Schäfer-Müller'leri ben halledeyim. Onları eleyip, daha uygulanabilir diğer planlara odaklanabiliriz."

"Nasıl eyleyim?"

"Şey..."

"Aman Tanrım."

"Ne, Rutowski? Ne?"

"Hâlâ onunla konuşuyor," diye şikayet etti Keane.

Nelle kolunu daha sıkı tuttu, ama dikkatini Rutowski'ye verdi.

"E-posta ya da mesaj göndereceksin, değil mi?" diye sordu sinir bozucu yaşlı kadın. "Modern zamanlarda böyle yapıyoruz."

"Bunun kötü bir fikir olmasının pek çok nedeni var. Oraya gidip Johann'la konuşmalısın."

"Kimse Johann'la konuşmak istemiyor," diye şikayet etti Nelle.

"Tabii ki istemiyorlar. O bir aptal. Ama bunu sen yapacaksan, gerçekten..."

"Tamam!" Nelle, She-badger'ın konuşmaya devam etmesini engellemek için elini havada salladı. Onun geveze olduğunu hissediyordu. "Bizzat halledeceğim."

"İyi. Teşekkürler." "Peki

sen ne yapacaksın?"

"Hayatı dolu dolu

yaşayacağım."

"Charlie'den uzak durmak."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini *düşündüğünü* biliyorum..."

"Sana ne yapmayacağını söylüyorum, Charlie'yi rahatsız etmeyeceksin.

Anladın mı?"

Rutowski başka yere baktı, uzun bir nefes verdi, sonra bakışlarını Nelle'ye çevirdi.

"Tamam."

"Harika."

"Peki ne zaman gideceksin?"

"Şehirde halletmem gereken bir iş var, sonra gideceğim." "Harika.

Güzel."

"Evet. Güzel."

İkili bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Ancak Nelle, Rutowski'nin Nelle'nin son derece açık bir şekilde ifade ettiği şeyi anladığından emin değildi. Bu yüzden tekrar söylemeye karar verdi. Belki bu sefer yüzüne bir yumruk ya da kasıklarına bir tekme ekleyerek. Ama bunu yapamadan, Nelle, son birkaç dakikayı saçma bir şeye takılıp kaçırmış olan çılgın bir kedi tarafından ayaklarından kaldırılıp caddenin karşısına taşınırken nefesini tuttu.

Keane onu yakalayıp sürüklemedi. Bunun yerine, onu pazısına tutturmuş halde yürümeye başladı. Ayakları yere sürtünmesin diye kolunu biraz kaldırdı. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz eğlenceliydi.

Keane, Malone ailesinin birçok üyesini geçerek annesi ve amcasının yanına yürüdü.

"Oh, selam evlat," dedi amcası; yaşlı kedi Keane'e zar zor baktı, çünkü yırtıcı bakışları Keane'in annesine kilitlenmişti. "Ne istiyorsun?"

Cevap olarak Keane, serbest kolunu annesi ile amcasının arasına soktu ve aynı kolunu dışarı doğru savurarak amcasını bir karavana doğru itti ve ikisi arasında anında bir boşluk oluşturdu.

"*Ne oluyor lan?*" Keane'in amcası bağırdı.

"İyi misin anne?" Keane, amcasına ve yaşlı kedinin etrafını saran kuzenlerine bakarken annesine sordu.

Annesinin boğazı temizledi, ama öfkeyle tepki göstermedi. "İyiyim, canım."

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da biri seni *rahatsız* ederse, bana, Finn'e ya da Shay'e haber ver. Tamam mı anne?"

"Tamam. Teşekkür ederim, bebeğim."

Keane birkaç adım öne çıkarak amcasıyla karşı karşıya geldi ve yaşlı kedinin altın rengi gözlerine dik dik baktı. "Ne zaman istersen, anne," dedi. Sonra, sivri uçlarından salya damlayan dişlerini göstererek, insanlık dışı bir hırıltıyla ekledi: "*Ne zaman istersen. Lanet olsun.*"

* *

Trace ve arkadaşları, genç dişi porsuğu kediler ve aylar arasından geçip, telefonunun ekranından gözlerini ayırmadan ustaca hareket etmesini izlediler. Kaplan onun yanında koşarak, kendisine çok yaklaşan akrabalarına hırlayıp dişlerini gösteriyordu. Diğer kedileri gerçekten sevmiyordu, değil mi? Onu suçlayamazdı. Malone'lar kendi aralarından birine karşı büyük bir hata yapmışlardı ve Trace, çocuğun onları asla affetmeyeceğinden emindi.

Kız sıırttı. O "çocuk" otuzlu yaşlarındaydı, ama bu günlerde... ona herkes çocuk gibi görünüyordu.

"Bundan emin misin?" CeCe, onun yanında durarak sordu.

"Bu mükemmel. Onu ortadan kaldırmamız lazım."

Trace kafasında acil planlar yapıyordu, bu yüzden arkadaşlarının şu anda ona baktığını fark etmesi biraz zaman aldı.

"Onu öldürmemiz gerektiğini kastetmedim," diye sonunda onlara söyledi. "Ohhhh."

"Sadece onu meşgul etmem lazım. Bu onu meşgul edecek."
"O meşgulken... biz ne yapıyoruz?" diye sordu Steph. Trace omuz silkti. "En iyi yaptığımız şeyi yapıyoruz."
"Yani herkesin bizden nefret etmesine neden olacak şeyler mi?" diye sordu CeCe. "Şey... o da var." Trace başını salladı. "*Kesinlikle* o da var."

* *

"Kim ölü kardeşinin karısına asılır?" Keane, iğrenç ailesinin bulunduğu caddeden ayrılırken Nelle'nin arkasından giderek bilmek istedi. "Kim?"

"Görünüşe göre amcaların," diye cevapladı Nelle, telefonundan başını kaldırmadan.

"Belki de onu yalnız bırakmamalıyım."

"Annen amcalarınla başa çıkabilir." Üç yüz bin dolardan fazla değeri olan bir spor arabanın yanında durdu ve anahtarlığı bulana kadar ellerini direksiyonun altına kaydırды.

"Sürmek ister misin?" diye sordu gülümseyerek.

Keane burun kıvrды. "O şeye sığabileceğimi mi düşünüyorsun?" "NBA oyuncusu da bir tane var ve boyu iki metre."

"Evet, ve muhtemelen benim ağırlığımanın yarısı kadar."

Ona baktı ve başını salladı. "Evet. O saçma sapan omuzları unutmuşum."

"Omuzlarımı *seviyorum*."

"Peki." Anahtarlığı yerine koydu ve tekrar yürümeye başladı, ta ki en az altı haneli bir rakama mal olduğu *kesin* olan siyah bir Mercedes-Benz SUV'ye ulaşana kadar. Nelle anahtarlığı buldu ve ona uzattı.

"Gidelim," diye emretti.

"Çalışmam gerek..."

"Sen de geliyorsun. Sana ihtiyacım var."

Sonraki sözleri boğazında takıldı, ta ki onun romantik bir şekilde konuşmadığını anlayana kadar. Sonra onun romantik bir şekilde konuşmasını istediği için kendine kızdı. Aptal. O bir aptaldı!

"Şey... tamam." SUV'ye bindi ve motoru çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Şehre," dedi kız, arabanın GPS sistemine bir adres girerek. Ellerini direksiyona koyan Keane, "Endişelenmeli miyiz?" diye sordu.

"Neden?"

"Rutowski, de Mediciler'in burada olduğunu söylüyor. Zaten buradalar. Bununla ilgili bir şey yapmalı mıyız?"

"Yapıyoruz."

"Hayır. Mads'in teyzesini yatıştırıyoruz. Bu şu anda mantıksız görünüyor. Paolo de Medici gibi adamlar oturup bir sonraki hamleyi beklemek için beklemezler. Harekete geçecekler. Hazırlıklı olmalıyız."

"Hazır olacağız." Telefonundan gözlerini ayırarak ona şöyle dedi: "Ama babamdan o dört dişi porsuğu biraz tanıyorum. Onları yatıştırmamız gerekiyor, çünkü ihtiyacımız olmayan şey, onların durumu daha da kötüleştirmeleri."

"Bu mümkün mü? Durumu daha da kötüleştirmek?"

"Evet, mümkün. Güven bana... Rutowski'nin küçük planını çürütürsek, işimiz biter. O zaman sadece de Medicileri ortadan kaldırmaya odaklanabiliriz. Tamam mı?"

Keane başını salladı ve sokağa çıktı.

"İyi misin?" diye sordu, çünkü Keane başka bir şey söylemiyordu, ama telefonuna da bakmıyordu. Telefon, Keane'in kucağında duruyordu ve her yeni mesaj geldiğinde yumuşak bir *tınlama* sesi çıkarıyordu. Bu, birkaç saniyede bir oluyordu ve bazı tınlamalar birbiriyle çakışıyordu. Keane ise yolcu tarafındaki pencereden dışarıya bakıyordu.

"İyiyim. Sadece sinirliyim. Çok, çok sinirliyim."

"Rutowski'ye mi?"

"Bu da onun bir parçası."

"Üzülme," dedi ona, bir eliyle omzuna dokunarak. "Eminim ki, bu dünyada bir yerlerde... ailen *çok* önemlidir."

"*Adi herif*," dedi kız, şaşkınlıkla biraz gülerek. En azından bir süreliğine, annesi ve iğrenç, uygunsuz amcaları hakkında endişelenmeyi bırakıp, yanında oturan güzel, sinir bozucu derecede konuşkan dişi porsuğu tek kelimelik cevaplarla geçiştirmeye odaklanmasına izin verdi.

Bölüm 17

Bernice MacKilligan elini kovana soktu ve bal peteğinden bir parça kopardı. Ülkeye kaçak olarak soktuğu Afrika katil arıları - istilacı türler olarak kabul ediliyorlardı - hemen koluna saldırdı, ama o onları görmezden geldi ve sıcak bal peteğinden büyük, dağınık bir ısırık aldı. Balı, larvaları ve yetişkin arıları iştahla yedi. Bu, tüm dünya onu sinirlendirmeden önce güne başlamasının bir yoluydu. Kovanları onun gurur ve mutluluk kaynağıydı. Çocuklarından çok daha fazla, ama bu şaşırtıcı değildi. Çocukları, onu çok sinirlendiren şeylerden biriydi.

Yetişkin çocuklarını defalarca evden atmasına rağmen, hepsi on beş bin fitlik malikanesinde birlikte yaşıyordu. Şimdi, İskoçya'dan gelen üvey kardeşleri ve onların oğullarıyla da uğraşmak zorundaydı. Kısa bir süre önce bir cenaze için gelmişlerdi ve şimdi onlardan kurtulamıyordu. Neredeyse gitmişlerdi, ama özel jetleri onlar içindeyken havaya uçurulmuştu ve kaldıkları, şekil değiştirenlerin işlettiği otelden atılmışlardı. Önce yeğenlerinin evinde kalmaya bile çalışmışlardı, ama Freddy'nin üç kızı onları çabucak ve akıllıca evden atmıştı. Şimdi buradaydılar. Bernie'nin evindeydiler ve gitmeyi reddediyorlardı. En azından tüm yaraları ve yanıkları iyileşmişti, böylece artık onlara bakmak zorunda kalmıyordu, ama yine de gitmiyorlardı!

Bazı günler, bal arılarının da istilacı bir tür olduğuna gerçekten inanıyordu.

Sabah kahvesine atmak için küçük bir bal peteği küpü saklayan Bernice, eve doğru geri dönmeye başladı, boş eliyle hala başını ve boynunu saldıran agresif arıları kovuyordu. Aniden etrafından dolaşp ön kapıdan girmeye karar verdi. Oradaki çiçeklere ne olduğunu görmek istiyordu, böylece tamamen insan olan bahçıvanıyla bunu tartışabilirdi. Bahçıvanını severdi. Ne zaman sessiz kalması gerektiğini bilirdi. Elbette, bazen arazide gördüğü sırtlarında beyaz çizgi olan küçük siyah hayvanlar hakkında ona soru sormuştu. Onların kokarca olmadığını düşündüğünü hemen belirtmişti. Ama ona biraz daha fazla ödeme yapmaya başladığında, soru sormayı bıraktı ve bu konu bir daha hiç konuşulmadı. Ayrıca, ödüllü güllerine sahip olması onun sayesindeydi. Bir insan ödül kazanmasına yardım ettiğinde, onun hakkında birçok şeyi görmezden gelinebilir.

Bernice evinin köşesini dönüyordu ki bahçıvan karşıdan ona seslendi. Geri dönmek için durduğunda, üvey kardeşi Will'in arabalarından birine bindiğini gördü. O, Will'in aptal kışının sürmesini istemediği, en sevdiği Mercedes S serisi arabaydı.

Ona "arabamdan defol!" demek için ağzını açtığı anda motor çalıştı ve patlama Bernice'i en az otuz metre uzağa fırlattı. Yere düştüğünde değerli çimlerini parçaladı ve vücudu durana kadar elli metre daha kaymaya devam etti.

"Bayan MacKilligan! Bayan MacKilligan! Aman Tanrım!"

Bahçıvanı bir kolunu sırtına, diğerini omzuna dolayarak onu döndürmeye ve oturmasına yardım etti.

"İyi misiniz?" diye sordu adam, nefesi kesilmiş ve açıkça paniğe kapılmaya başlamıştı.

"İyiyim. İyiğim," dedi, nefes nefese ve şu anda kırık olan boynundaki acıyı görmezden gelerek. Kısa sürede iyileşecekti. MacKilligan olarak doğmanın birkaç avantajından biri de buydu. Çoğu porsuktan bile daha hızlı iyileşiyorlardı.

"Hayır, hayır," bahçıvan, kadının başının vücuduna bükülmüş halini açıkça hayretle izleyerek yalvardı. "Kalkma. Ambulans çağırmam lazım."

Aramasını engellemek için elini onun telefonunun üzerine koydu.

"Henüz değil." "Ama..."

Kafatasını iki eliyle kavradı ve dişlerini sıkarak, omurgasına düzgün bir şekilde hizalanması için yerine geri çekti.

Bahçıvanının normalde güneşten bronzlaşmış tenindeki renk hızla soldu ve ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı.

Sonra bir sonraki darbe geldi...

"Lanet olsun," İskoç aksanlı bir ses, harap olmuş aracın enkazından homurdandı. "Ne oldu lan?"

Will enkazdan kendini çıkardı ve başını ve vücudunu sallayarak tozunu silkeledikten sonra etrafına baktı. Yüzünde ve ellerinde ikinci derece yanıklar dışında, patlamanın ortasında kalmamış biri kadar güçlü ve sağlıklıydı.

"*Neden beni havaya uçurmaya çalışıyorlar?*" diye bağırdı, çocukları ne olduğunu görmek için evden koşarak dışarı çıktılar.

Bernice içini çekerek, şok olmuş ve dehşete kapılmış bahçıvanına baktı. Aynı anda, boynundaki ve omurgasındaki birkaç kemik yüksek bir sesle yerine oturdu.

Boğazını temizledi ve "Şey... diyelim ki maaşına bir zam daha alacaksın. Tamam mı?" dedi.

Bahçıvan gözlerini kapattı ve başını salladı. "Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim."

* *

Keane ne olduğunu anlamıyordu. En az on beş dakikadır SUV'nin içinde oturuyorlardı, ama Nelle dışarı çıkmak istemiyordu. Sadece orada oturuyor, iki elini sıkıca yumruk yapıp başını eğmiş, gözlerini sıkıca kapatmıştı.

Onu hiç böyle görmemişti. Gergin. Gergin görünüyordu. Hiç gergin görünmezdi. Tanıdığı en rahat insanlardan biriydi. Ama şu anda değil. Şu anda, her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Belki de biz..."

"Ben iyiyim," diye tersledi.

"Gerçekten mi? Çünkü iyi görünmüyorsun. Rutowski ile olanlar yüzünden mi?"

"Kim? Oh. Hayır. Onunla ilgisi yok." "Evet, ama..."

"Ben iyiyim!"

"Dişlerini sıkarak hırlıyor," diye mırıldandı adam.

"Tamam," dedi, derin bir nefes alıp vererek, "saat takıyor musun?"

"Evet."

"İyi bir saat mi?"

"Şehir merkezinde bir sokakta Haitili bir adamdan aldım."

"Aman Tanrım."

"Onun malları gerçekten iyi. Yani, Rolex'in iki ekstra L ile yazılmadığını biliyorum, ama..."

"Peki ya telefonun?"

"Eminim ki, benim taktığım Rollex gibi Çin malıdır." "Telefonunu ver," diye bağırdı.

Telefonun kilidini açıp ona uzattı. Kız, antrenman sırasında kullandığı zamanlayıcı uygulamasını buldu ve on beş dakika ayarladı.

"Bu çaldığında, o dükkana gireceksin." "Orası dükkân mı?"

"Evet. İçeri gir, beni bul, dışarı sürükle. Ne olursa olsun, ben ne dersem diyeyim, *başkası* ne derse desin..."

beni dışarı *sürük*le. Anladın mı?"

"Hayır."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Neden ne olursa olsun seni dışarı çıkarmam gerekiyor? Sence ne olacak?"

"Bilmiyorum. Ama benim yedeğim olmak bu mu demek oluyor?" "Senin mantıksız emirlerini körü körüne uygulamak mı demek oluyor?"

"Evet."

"Tamam."

Zamanlayıcıyı çalıştırdı, telefonunu geri verdi ve SUV'den indi. " ne yapıyorsun?"

satışa çıkarılacak terk edilmiş bir alana kaybolmuştu.

"Ne yaptığını biliyorum," diye kendi kendine cevap verdi. "Seksi kız sıkıldığında mağazadan çıkmasını bekliyorsun. Çünkü sen zavallısın. O açıkça seninle oynuyor ve sen de buna kanıyorsun. Çünkü sen zavallısın. Ve şimdi bir seri katil gibi kendi kendine konuşuyorsun, bu da daha da zavalıca."

Telefonunda bir kitap açmayı düşündü, ki bunu yapmaktan nefret ediyordu. Kitabı *elinde tutmayı* seviyordu, lanet telefonunda okumayı değil, ama kitap iyi olursa, kendinden geçip zamanlayıcıyı unutacağını biliyordu. Harika bir kitaba daldığında alarmları bile görmezden geldiği biliniyordu. Bu yüzden antrenman sırasında öğle aralarında spor dergileri dışında hiçbir şey okumuyordu. Makaleler genellikle kısaydı ve tamamen dikkatini dağıtmıyordu, çünkü hepsi tam insan sporlarıyla ilgiliydi. Tam insanların neden spor yaptığını bilmiyordu. Hepsi çok kırılmalıydı.

Sonunda, zamanlayıcının alarmı çaldı. Sinir bozucu bir ses, dişlerini sıkarak çaresizce kapatmaya çalıştı. Alarmı kapattıktan sonra arabadan indi ve kimse içeriği göremesin diye pencereleri kahverengi kraft kağıdıyla kaplı dükkâna kadar caddeyi yürüdü.

Bu kapalı kapının ardında tam olarak ne tür bir yasadışı kabusla karşılaşacağından endişelenen Keane içeri girdi... ve hemen kapının eşiğinde donakaldı.

Her türlü korkunç şeyi bekliyordu, ama bunu değil. Asla bunu değil.

Nelle, Asyalı kadını yere çarptı ve göğsüne bacaklarını açarak dizlerini her iki yanına koydu, böylece kadının kolları orada sabitlenmiş oldu. Sonra Nelle

diğer kadının yüzüne yumruk atmaya başladı. Yumruk üstüne yumruk.

Diğer Asyalı kadın beyaz gelinlik giymemiş ve Nelle şampanya rengi, uzun bir elbise giymemiş olsaydı, bu durum o kadar garip görünmeyebilirdi. İlk başta elbisenin kolsuz olduğunu sandı, ama sol omzunda kalın bir askı vardı. Elbise, düğünlerde popüler olan ipek, saten veya parlak ve pürüzsüz bir malzemeden yapılmıştı.

İki grup Asyalı olmayan kadın, ikiliyi ayırmaya çalışıyordu. Ayrıca çok fazla çığlık, ağlama ve "Eğer hemen durmazsanız polisi arayacağım! Elbiseni mahvediyorsun!" şeklinde tehditler vardı.

Keane tüm bu olaydan bu kadar dehşete kapılmasaydı, gerçekten eğlenirdi.

Geçici psikozundan çıkması istediği kadar uzun sürdü, ama Nelle diğer kadının kafasını elleriyle tutup defalarca yere vurunca, müdahale etmesi gerektiğini anladı. Kavga eden iki kadın şekil değiştirenler olabilirdi - Nelle'in korkunç kız kardeşi, ona saldırışından anlaşıldığı kadarıyla - ama buradaki diğer herkes tamamen insandı. Bu kadınların doğal insan kokularını gizlemek için kendilerini pahalı parfümlerle adeta *yıkamış olmalarına* rağmen, Keane bunu anlayabilirdi.

Zavallı burnuna giren her şeyden dolayı hapşırma dürtüsüyle mücadele eden Keane, açık showroom'u geçerek ilerledi. Duvara yakın raflarda gelinlikler vardı. Tasarımcıların elinden çıktığına emindi. Zhao'ların hazır giyim satın alacağını sanmıyordu.

Kavga eden kadınlara ulaştı ve histerik tam insanları geçerek Nelle'yi belinden tutup çekti.

Ne yazık ki, Nelle hala ellerini kız kardeşinin saçlarına geçirmiş, onu yere vururken kafasını kontrol altında tutmak için bunu kullanıyordu. Bu da, bir kız kardeşi kaldırdığında diğerinin de onunla birlikte geldiği anlamına geliyordu. Keane bir an kaldırmayı bıraktı ve Nelle'i, kız kardeşini bırakana kadar sallamaya devam etti. Bu onun en iyi hamlesi değildi, ama şaşırtıcı derecede etkili oldu. Ve kız kardeşinin saçlarından ellerini ayırmaya çalışmaktan çok daha iyiydi.

Nelle kız kardeşini bıraktıktan ve Keane'e saldırmak üzereyken, onu kaldırdı ve mağazanın önüne taşımaya başladı. Kapıya vardıklarında onu bıraktı ve çıplak ayaklarını yere koydu.

Kız ona bakmadı, ama Keane kapıyı açtığında dışarı çıkmaya başladı.

"Törenden önce o elbiseyi tamir ettirip temizletmelisin, seni tembel ineği!" kardeşi arkasından bağırdı.

Nelle arkasını döndü ve kız kardeşini biraz daha dövmek için geri koşmaya başladı, ama bu sefer Keane onu hemen yakaladı ve omzuna attı. Bir koluyla onu orada tutarken, dışarı çıktı ve onu SUV'ye geri götürdü.

Kapıları açtı ve onu yolcu koltuğuna oturttu. Sürücü kapısına dönmeye başladı, ama She-badger'in devam eden çığlıklarını telefonuyla çeken adama bakmak için bir an durdu. Adamın telefonunu kapatıp kaçması beş saniyeden az sürdü. Keane hiçbir şey söylemesine gerek kalmadı.

Bu yüzden kedi olmayı seviyordu. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Vücut dili ve yüz ifadeleri işin çoğunu onun yerine yapıyordu.

Araca bindi ve motoru çalıştırdı, ama Nelle'in sakinleşmesini beklemeye karar verdi. Ne de olsa, o hala Hong Kong'lu, İngiliz eğitilmiş, hiper elit tavırları olan çok zengin bir kızdı. Her an sakinleşeceğinden emindi.

* *

Nelle, mantıklı duyguların ötesinde, şu anda yapabileceği en iyi şeyin SUV'nin ayak boşluğuna girip çığlık atmak olduğuna karar verdi. Sadece birkaç dakika. Kendini daha iyi hissedene kadar. Çığlık attı.

Ve çığlık attı.

Ve çığlık attı.

Ses telleri tamamen yıpranana kadar durmadı. Sonunda başını kaldırdı. Keane'in çoktan gitmiş, bir kaplan gibi Queens'e geri dönmüş olacağını düşündü. Ayak boşluğundaki çılgın porsuğu uzaklaştırmak için her şeyi yapardı. Ama Keane hala sürücü koltuğunda oturmuş, ona bakıyordu. Bir kadının hayal kırıklığı ve öfkeden çığlık attığını gördükten sonra hissetmesi gereken kadar kızgın görünmüyordu. Kendisinin nadiren gösterdiği bir yönüydü bu.

Sakinleşen kadın sonunda, "Özür dilerim," dedi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, sesi her saniye daha çok Long Islandlı gibi geliyordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

Onunla dalga geçiyordu. Ama bunu yapma şekli... onu beklediği kadar rahatsız etmedi.

"Hayır."

"O senin kız kardeşin miydi? Gitmek istemediğin düğünü olan?"

"Evet. Oydı."

"İkiniz çok yakın görünüyorsunuz. Her gece birbirinizi arıyor musunuz? Erkekler hakkında konuşuyor musunuz? Kardeşler arasındaki o tür bağlar var mı?"

Nelle gözlerini kapattı ve derin nefes alma egzersizleri yaptı. Stevie, nedense öfke kontrolü derslerine kaydolduktan sonra ona bu beceriyi öğretmişti. Genellikle, öfke sorunları ortaya çıkaran yasadışı faaliyetler nedeniyle reşit olmayanlara veriliyordu. Ama görünüşe göre, Stevie sadece gitmek istemiş ve bir gün kurabiye ve süt eşliğinde Nelle'e öğrendiği her şeyi öğretmişti. Stevie, üniversite derslerinden döndükten sonra her zaman kurabiye ve süt içerdi. O zamanlar yaklaşık on bir yaşındaydı.

Keane, Nelle kendini kontrol altına almaya çalışırken nazıkçe sessiz kaldı, ki Nelle bunu gerçekten takdir etti. Ancak SUV'ye bir vuruş sesi duyduğunda, öfkesi hemen yeniden kabardı.

Camı indiren Keane, onu bekleyen tamamen insan olan kadına başını salladı.

"Merhaba!" diye ciyakladı kadın, Nelle'in birinin bahçesine tükürmeden önce oynadığı küçük bir fare gibi. "Gong ayrılmadan önce ona kıyafetlerini ve çantasını geri vermek istedim?"

Bunu mu yapacaktı? Yoksa yapması gerekip gerekmediğini mi öğrenmek istiyordu? Bunu anlamak zordu, çünkü her şeyi soru gibi söyleyen kadınlardan biri gibi görünüyordu.

Keane kendisine verilenleri aldı ve hepsini arka koltuğa koymak için uzandı.

"Seni tekrar görmek güzeldi, Gong?" Tam insan olan kadın ona söyledi ya da sordu. Nelle bu kadının kim olduğunu ya da onu daha önce nerede gördüğünü hiç bilmiyordu. "Düğüne geleceğine gerçekten sevindim." Nelle gitmemek için her türlü mazereti kabul edeceği için bu soruyu sorması muhtemelen iyiydi. "Ve o elbise sana çok yakışmış. Tamam, hoşça kal."

Nelle ve Keane'e el salladıktan sonra mağazaya geri döndü.

Keane pencereyi kapattı ve uzun bir süre boş boş baktıktan sonra, "Hayal gücüm mü, yoksa kız kardeşinin tüm arkadaşları sarışın mı?" diye sordu.

"Sadece bir nedimesiyle tanıştıktan sonra mı böyle düşünüyorsun?"

"Hayır." Keane işaret etti ve bu hareket Nelle'i tekerlek yuvasından çıkıp mantıklı bir insan gibi yolcu koltuğuna oturmaya zorladı. Dümdüz önüne baktığında, tüm nedimelerin mağazanın dışında durup SUV'yi izlediklerini gördü. Belki de Nelle'in geri dönüp kız kardeşini öldürmesinden korkuyorlardı. Nelle bunu çok isterdi. Kız kardeşi bunu hak etmişti!

"Evet," diye cevapladı Nelle, Keane'in sorularına. "Hepsi sarışın. Doğal sarışın olmayanlar bile sarışın. Sanırım içlerinden bir veya ikisi, kız kardeşimle takılmaya devam edebilmek ve düğününe katılabilmek için saçlarını o renge boyadı. Böylece düğünde tek esmer kız o olacak ve tüm gözler *onun* üzerinde olacak. Çünkü bu tamamen normal bir davranış. Çünkü birisi evlendiğinde, bu ömür boyu sürecektir aşk ve şefkat taahhüdünün tamamen *kendisiyle* ve medyada yaratacağı etkiyle ilgili olmasını ister."

Nelle derin bir nefes aldı.

"Ama bana söylendiği gibi," dedi Keane'e, "onun düğünü beni ilgilendirmeyiz. Sadece buraya gelip, bu" —kendine baktı—"gösterişli elbiseyi giyip, onu ve bu lanet olası etkinliği hiç sevmediğimi gizlemem gerekiyor."

"O elbise gösterişli değil ve kız kardeşler böyle yapar. En azından annem öyle diyor. Onun da kız kardeşleri var. Birbirlerini zar zor tolere ediyorlar ama yine de çok yakındırlar."

Keane, ellerini direksiyonda tutarak sordu, "Seni Mads'in evine geri götürmemi ister misin? Yoksa..."

"Hayır. Jersey'e gitmeliyiz."

"Jersey'de ne var?"

"Jet." "Ne jeti?"

"Bizi Fransa'ya götürecek jet."

Kafasını çevirip ona bakmak için başını salladı. "Fransa mı? Neden Fransa'ya gidiyoruz ki?"

"Nereye gideceğimizi sanıyordun?"

"Fransa'ya değil! Fransa'ya gidemem!"

"Fransa'ya gelmelisin."

"Gelmek zorunda mıyım?"

"Evet. Charlie senin benimle kalacağını söyledi. O yüzden benimle kalacaksın. Ve ben Fransa'ya gidiyorum."

"Ben gitmeyeceğim... Sen yapamazsın... Bu... Bu..." O bağırdı, SUV biraz sallandı. "*Bu delilik!* Neden Fransa'ya gidiyoruz?"

"Çünkü Hamburg'daki Von Schäfer-Müller'leri görmemiz gerekiyor!"

"Kim?"

"Rutowski'yi hiç dinlemedin mi? Bunu ayrıntılı olarak tartıştık!" "Tabii ki dinlemedim! Amcamın savunmasız zavallı anneme asılmasını izlemekle zavallı, savunmasız anneme asılmasını izlemekle meşguldüm!"

"Annen savunmasız falan değil." Ona öfkeyle baktığında, "Ama eminim ki, senin pis, kötü amcanın ne yapmaya çalıştığıyla hiç ilgilenmiyordur." dedi.

"Bak, Fransa'da önemli bir işin olduğunu anlıyorum. Ama ben gidemem. Giysim yok, pasaportum yok..."

"Fransa'da *kalmayacağız*. Ve pasaportun zaten bende." "Pasaportum neden sende? Pasaportumu *nasıl* aldın?" "Ülkeden ayrılmamız gerekirse diye herkesin pasaportunu aldım."

"Bu nasıl olabilir? Ya ben sensiz ülkeyi terk etmek zorunda kalırsam?"

"Sen bu ülkeyi *ne* zaman terk ettin *ki*?" diye sordu Nelle.

"Ailemi görmek için Moğolistan'a gitmiştim."

"Ne zaman...?"

O cevap vermeden önce dişlerinin bir kısmını gördü. "On dört yaşındayken."

"Aynen öyle. Sen ve Mads, *her şeyi hallettiğim* için mutlu olmak yerine sürekli şikayet ediyorsunuz!"

"Senden istemediğimiz zamanlarda bile."

"Evet. Aynen öyle. Minnettar olun. Ben olmasam yarısının nasıl işleyebileceğini bilmiyorum."

"Bu zamana kadar mutlu bir şekilde idare ettim!"

"*Aman Tanrım, sür şunu!*"

* *

Keane, Fransa'ya onunla birlikte gitmeyeceğini söylemeden bu çılgın kadınla konuşmaya hazır olduğuna karar verene kadar, Manhattan trafiğinde neredeyse otuz dakika boyunca araba sürdüler. Onu havaalanına götürecek ve Nelle'in babası için tüm bu işleri halleden kişiye teslim edecekti. Kim olduğunu bilmiyordu ve umursamıyordu da. Tek bildiği, bu saçmalıklar yüzünden onunla daha fazla uğraşamayacağıydı.

Çünkü Fransa'ya gitmeyecekti! Ne şimdi ne de sonsuza kadar!
Derin bir nefes alarak, "Kız kardeşinin giydiği gelinlik..." dedi. "Evet?"

"Onun gerçek düğünü için olan mı?"

"Onlardan biri, evet."

"O zaman sen... her şeyi mahvettin, değil mi? Bu onun düğününü mahvetmez mi? Bu seni mutlu etmeli."

"O her zaman tasarımcıya elbisesinin birkaç kopyasını yaptırır. Her ihtimale karşı. Yani, hayır. Onun düğününü mahvetmedim. Belki de kafatasından yüzünü koparsaydım..."

...ama o bile sonunda iyileşirdi."

"Elbisenin kopyaları mı var? Ama çok pahalı görünüyor." "Üç yüz elli bin dolar, aşağı yukarı."

Keane, frenlere bastığında Nelle'in emniyet kemerini takmadığını ve ön panele doğru fırladığını hemen fark etti.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Bunun için özür dilemesi ve onun iyi olup olmadığını kontrol etmesi gerekirdi, ama tek sorabildiğı şey şuydu: "O elbise ne kadar? Ve ilk elbise zarar görürse diye yedeğı var mı?"

Nelle yolcu koltuğuna geri oturdu, burnundan damlayan kanı sildi ve sakın bir şekilde cevap verdi: "Aslında, bu hiçbir şey. Kuzenimizin geçen yılki gelinlik, korsesindeki elmaslar nedeniyle birkaç milyon dolar değerindeydi." Nelle başını salladı. "Ama biliyor musun? Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kız kardeşimin bu elbiseye bu kadar *ucuz* bir fiyat ödemesi, bu adamı umursamadığı anlamına geliyor."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Hiç şaka yapmıyorum." Ve yapmıyordu. Sesinden bunu anlayabilirdi. Hâlâ şaka yapamayacak veya alay edemeyecek kadar kızgındı.

"Ve o elbisenin aynısı bir tane daha var..."

"Aslında, tüm düğün elbiselerinin üç kopyası var. En azından tören elbisesi için üç tane vardı. Şimdi, kan lekeleri çıkmazsa, iki tane kaldı."

"Yani toplamda bir milyon dolardan fazla düğün elbisesi mi?" "Ohhhh, çok daha fazlası."

"Ne kadar daha fazla?"

Biri sürücü tarafındaki pencereye gelip tavana vurdu, muhtemelen arabasını çekmesini istiyordu, çünkü hala trafiğin ortasında duruyordu.

"Çek şunu lanet olası..."

Keane penceresinin dışındaki adama bir kez bağırdı, adam ciyaklayarak kaçtı.

"Peki neden bu kadar çok elbiseye ihtiyacı var?" diye sordu, sonunda trafikle birlikte tekrar hareket etmeye başladı.

"Şey, tören için bir elbise, resepsiyon için bir elbise, akşam yemeği için bir elbise ve sonrasında dans için bir elbise var. Tabii ki, düğünden balayına giderken giyeceği elbise de var. Her biri için yedekleri ve aynı tasarımcıdan birkaç ekstra elbise var, çünkü ruh hali değişebilir ve o gün için planladığından farklı bir şey giymek isteyebilir... Ya da tabii ki, akşam yemeği sırasında boğazını kesip her yeri kanla kaplarsam, arteriyel kan sıçramasıyla kaplanmamış bir şey giymek zorunda kalır..."

"Peki bu... ne kadara mal olur?"

"Birkaç milyon."

"Sadece elbiseler için mi?" diye yumuşak bir sesle sordu. "Sadece elbiseler için."

"Tamam."

Köşeyi döndüler ve yoluna devam ettiler. "Bu biraz aşırı gibi," dedi ona.

"Çoğu insan için elbette öyle. Ama kardeşim için..."

"Anlıyorum."

Bir an sessiz kaldı, ama sonunda ona "Ve bil diye söylüyorum, düğünümün çok daha sade olmasını planlıyorum. Tek bir gelinlik. Sadece arkadaşlar. Muhtemelen Mads dışında sarışın kimse olmayacak." dedi.

"Tamam, ama bunu bana neden söylüyorsun?" "Düğünümüzde bu konu açılırsa diye."

Keane tekrar frene bastı, ama bu sefer Nelle emniyet kemerini takmıştı.

Diğer sürücülerin korna çalmasını ve küfürlerini görmezden gelerek, "Daha iyi misin, Nelle?" diye sordu.

Aniden gülerek, "Evet, daha iyiyim!" diye itiraf etti.

Bölüm 18

"Demek biri Max'in İskoç amcalarından birini havaya uçurdu."

"Bir dakika... ne?" Keane, Nelle ile doğrudan konuşmak için dönmeye çalıştı, ancak "atanmış" oldukları "aile asistanı" yolunu kapatmakla ve eline küçük bir çanta tutuşturmakla meşguldü.

"Giysiler," dedi dişi kedi. "Ve bir iki gece kalacaksan birkaç gerekli eşya daha."

Diğer eline de bir cüzdan tutuşturdu.

"İşte kullanabileceğin biraz frank ve bir kredi kartı."

"İhtiyacım yok..."

"Bu yoğun bir seyahat. Para bozdurmak için vaktin olmayacak ya da Amerikan kartından ne kadar çekileceğini düşünmek için vaktin olmayacak. Al ve minnettar ol."

Keane, kendisi kadar sinirli biriyle tanışacağını hiç düşünmemişti, ama Marti Hinds ile tanışmamıştı. Görünüşe göre, yıllardır Zhao ailesine çalışan bir bobcat'ti. Talep edildiğinde birine latte almaya koşan genç bir çocuk gibi "asistan" unvanına sahip olabilirdi, ama demir pençesiyle hüküm sürüyordu. Ona ve Nelle'e sanki akılsız, aptal insanlarmış gibi emirler yağıdırıyordu. Bu onu sinirlendiriyordu ve normalde kendisi gibi davranarak daha küçük bir kediyi zorbalıkla sindirirdi. Ama içgüdüleri ona onu kızdırmamasını söylüyordu. Kısa kuyruklu bir kediye karşı şaşırtıcı bir tepki.

"Pasaportun burada." Keane onu almaya çalıştı, ama kadın geri çekti. "Sen saklayabilir misin, yoksa Nelle'ye mi vermeliyim?"

"Ben saklayabilirim..."

"Hayır. Sana güvenmiyorum. Sen al." Pasaportu Nelle'ye uzattı. Nelle'nin ona bakmamasından, tüm bu olanları çok sevdiğini anladı.

Bobcat, çok ince tabletini inceledi.

"Havaalanında bir araba seni karşılayacak ve Paris'e götürecektir. İhtiyacın olursa diye, önümüzdeki iki gece için Llewellyn Arms'ta bir süit ayırttım."

"Llewellyn Arms'ın sahiplerinin aslanlar olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Keane. Altın rengi kedi gözleri ona soğuk bir şekilde baktı.

"Tabii ki biliyorum."

"Ve bizim aslanlarla kavga halinde olduğumuzu da biliyorsun, değil mi?"

"Sen de Medicilerle savaş halindesin. Llewellynlar de Medicilerle *hiçbir* bağlantısı *yok* ve emin olabilirsin ki asla olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum."

"Four Seasons'a gidemez miyiz?" diye sızlandı Nelle, o soğuk gözleri Keane'in yüzünden başka yöne çevirerek. "Eyfel Kulesi manzaralı olan?"

"Sokak kedisiyle olmaz." "Hey,"

Keane zayıf bir şekilde şikayet etti.

"Llewellyn'lerin mekanı da aynı konfor seviyesine sahip olacak ve Sen yirmi kişi için sipariş veriyormuş gibi yapmadan bunu besleyebilirsin."

"Ben buradayım," diye hatırlattı bobcat'e.

"Otele vardığında Zeus senin şoförün olacak." "Zeus mu?"

diye sordu Keane. "Adamın adı *Zeus*."

Bobcat ona baktı. "Zeus'u kızdırma."

"Ben, sıradan bir ölümlü, Zeus adında bir tanrıyı nasıl kızdırabilirim?"

Marti ona sırtını döndü ve Nelle'ye seslendi. "Uçak birkaç dakika içinde kalkışa hazır olacak. Lütfen bu adamın" — saçlarını sallayarak Keane'i işaret etti — "diğer kaplanın yaptığı gibi koltukları parçalamasına izin vermeyin."

"O Shay'di. Onun kardeşi. Ama bu sefer çok daha dikkatli olacağım."

"İyi." Marti, Keane'e son bir kez sert bir bakış attıktan sonra Nelle'e, "Uçakta görüşürüz," dedi.

"O da bizimle mi geliyor?" Keane, bobcat'in hâlâ orada durduğunu ve sinir bozucu olduğunu görmezden gelerek sordu.

Bobcatlar "büyük" kediler arasında bile sayılmazdı. Çok küçüktüler, çok Kuzey Amerikalıydılar ve kükreyemiyorlardı bile! Üstelik *kaba da* olurlardı!

"Tabii ki bizimle geliyor," diye cevapladı Nelle. "Paris'teyken yardıma ihtiyacımız olursa..."

"Kalmayacağımızı söylemiştin. Neden birden kalıyoruz?"

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, ama her şeyi bana bırakmalısın. Döndüğümüzde, kardeşlerine tekrar emir verebilirsin ve senin dünyanda her şey yoluna girecek."

"Onlara patronluk taslamıyorum."

İki kadın da ona güldü ve o bunu hiç hoş karşılamadı. Özellikle de Marti onu tanımadığı için.

"Araştırmamı yaparım, Bay Malone," dedi Marti, sorulmamış sorusuna cevap olarak, "bu yüzden iş ilişkimizi birbirimize yalan söyleyerek başlatmayalım."

"Ne çalışması..."

Kadın uzaklaştı.

"Şimdi sinirlenmeye başladım," dedi Nelle'e.

"Otur, otur." Kolunu tuttu ve onu plastik koltuklardan birine oturttu. Havaalanı küçüktü ve birkaç çalışan ve uçağa binmeyi bekleyen bazı yolcular dışında neredeyse boştu. Bir süre sürdü, ama sonunda haberlerden tanıdığı birkaç yolcuyu fark etti. Kendi jet filolarına sahip, tam insan milyarderler. Sık sık bunun nasıl bir his olduğunu merak ederdi. O kadar zengin olmak.

Babası öldükten sonra annesinin faturalar yüzünden stresli olduğunu görmek zor olmuştu. Büyüyen çocukları için yemekten asla tasarruf edemeyeceğini bilen annesi, beş yatak odalı evlerini küçük bir kiralık eve taşınmak zorunda kalmıştı. Keane, Shay ve Finn ile aynı odayı paylaşıırken, annesi ise henüz çok küçük olan Dale ile odasını paylaşıyordu. Başlangıçta, tüm bunlardan nefret etmişti. Bunun hakkında durmadan şikayet etmek istiyordu, ama yapamayacağını biliyordu. Annesinin kederli gözlerine baktığında bunu yapamazdı. Bu yüzden dişlerini sıkıp yoluna devam etti. Sonunda, kardeşleriyle aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığı için minnettar oldu, çünkü bu, gece yarısı ağlayarak ya da kabus görerek uyandıklarında yanında olabileceği anlamına geliyordu.

Zenginleri, maiyetlerini ve çok sayıda asistanlarını inceleyen Keane, onların çocuklarını görüp görmediklerini merak etti. Babasının görevdeyken ya da CIA'nın o boku ne derse desin, gece geç saatlerde onları kontrol ediyorlar mıydı? Yoksa çocukları, yanında bir dadı varken yalnız mı uyuyorlardı? Keane, babasının ölümünden sonraki o karanlık ilk aylarda, kendisi ve annesi dışında kardeşlerine bakan başka birini hayal bile edemiyordu.

"Dadın var mıydı?" diye sordu Nelle'e.

Nelle telefonundan başını kaldırmadı ve Keane, onu asla kaybetmemek için eline ameliyatla dikmiş olabileceğini düşündü.

"Dadım mı? Evet. Ama sadece büyükannem benim aileye lanet getirdiğimi söylediği ve ablalarım ve ağabeylerim gibi beni büyötmeye yardım etmeyi reddettiği için."

"Neden böyle yaptı?"

"Sanırım bir keresinde keskinleştirdiğim renkli kalemlerle dizine bıçak sapladığım için. Hâlâ biraz topallıyor, ama bence bunu annemi üzmem için yapıyor... ki tabii ki üzölmüyor."

Keane gülmekten kendini alamadı. "Neden büyükannenin dizine bıçak sapladın ki?"

"Okuduğum kitabı aldı ve ben bunu hiç hoş karşılamadım. Bu yüzden onu bıçakladım. Annemi bu konuda gerçekten kötü hissettirmeye çalıştı, ta ki annem üç yaşındaki bir çocuğun kalemlere erişimi olmaması gerektiğini söyleyene kadar. O yaşta sadece boya kalemleri kullanmam gerekiyordu."

"Haklı."

"Biliyorum. Ama annem sandalyeyi hareket ettirdiğimi, sandalyeye tırmandığımı, babamın çalışma masasından kalemleri aldığımı, *sonra* tekrar indiğimi, sandalyeyi eski yerine koyduğumu ve beklediğimi görmedi..."

"Üç yaşında mı?"

"Üç yaşında. Ama ben bir porsukum. O da bir porsuk. Annemi o yetiştirdi... O kitabı elimden aldığı anda bunun olacağını bilmesi gerekirdi."

"Bekle... üç yaşında okumayı öğrenmiş miydin?"

"Evet. Yaşıma göre oldukça ilerideydim."

"Stevie gibi miydin?"

"Tanrım, hayır. Sadece kendi başıma okumayı severdim. Ayrıca, kimse Stevie gibi değildir."

Keane içini çekti. "Nat üç yaşına geldiğinde bilgisayarları parçalara ayırıyordu. Beş yaşında ise yeni bileşenler ve yeni özellikler ekleyerek onları yeniden bir araya getiriyordu. Bu rahatsız ediciydi. Özellikle de ben bilgisayarları sevmediğim için. Yani, porno izlemek için harikalar, ama başka ne için gerçekten ihtiyaç duyarsın ki?"

* *

"Bunu daha önce sormalıydım ama... 'Charlie'nin amcası birisi tarafından havaya uçuruldu' olayını biraz daha ayrıntılı anlatabilir misin?"

Nelle, Keane'e beklemesi için parmağını kaldırdı ve uçağın uçuş görevlisine portakal suyu ve kruvasan istedi.

"Peki ya siz, efendim?" diye Keane'e sordu.

Keane, güzel hostese bakarak gözlerini yavaşça kırptı. "Ne?" diye sordu sonunda.

"Bir şey ister misiniz? İçecek bir şey ya da öğle yemeği mesela?"

Keane ona bakmaya devam etti ve Nelle daha fazla dayanamayıp onun için sipariş verdi. Tanrım, bazen annesine çok benziyordu. Ne korkunç.

"Ekstra etli kızarmış domuz sandviçi. Tüm... şey... garnitürleri, sanırım öyle deniyor, yanında lütfen, Janette. Ve bir sürahi soğuk süt ve bir bardak. Futbol için kemiklerini güçlü tutmalı."

"Kendi yemeğimi kendim sipariş edebilirim," dedi Nelle'e.

Nelle ve garson, onun kendi siparişini vermesini beklediler. Bir süre sonra, "Ekstra etli kızarmış yaban domuzu sandviç. Süt." dedi. "Çok iyi, efendim." Tilki, Nelle'ye sırtarak baktıktan sonra uzaklaştı.

"Kapa çeneni," dedi Keane, hala hırlayarak.

"Ben bir şey demedim!"

"Ama düşünüyorsun. Düşündüğünü ve bana güldüğünü duyabiliyorum."

"Bu paranoyakça, çünkü ikimiz de biliyoruz ki ben sadece yüzüne gülerdim gülürdüm."

Kaptan, Kantonca olarak, Paris'e güzel bir uçuş yapacaklarını ve arkalarına yaslanıp rahatlamalarını, ardından da hesaplanan varış saatini bildirmek için telsizden konuştu.

Keane'in gözleri büyüdü ve panik içinde sordu, "Sadece Çince mi konuşuyor? Ben Çince bilmiyorum. Ya yangın çıkarsa ve uçaktan atlamamız gerekirse, ama ben onun söylediklerini anlamazsam ne olacak?"

"Tamam, ilk olarak... uçak yanarsa, atlamamız gerektiğini sana mutlaka söylerim. İkincisi..." Yukarıyı işaret etti ve kaptan tekrar telsize gelerek mesajını İngilizce olarak tekrarladı.

"Oh." Keane pencereye döndü, hafifçe homurdandı, sonra başını salladı. Bu çok büyük bir kedi hareketi idi ve kadın bunu çok sevdi.

"Charlie'nin İskoç amcası hakkında soru soruyordun, değil mi?" diye hatırlattı ona. "Ne? Oh. Evet. Evet, soruyordum." Ona baktı. "Onu havaya uçurmaya çalıştıklarını söylemiştin."

"Hayır, onu havaya uçurduk dedim. Anladığım kadarıyla teyzen

"Hayır, onu havaya uçurduklarını söyledim. Anladığım kadarıyla teyzenin Mercedes'i hurdaya döndü."

Keane kaşlarını çattı; gözlerini kırptı. "Uh... ve amcası? Bilirsin... Mercedes'teki adam mı?"

Omuz silktili. "O iyi. O bir bal porsuğu. Sadece o da değil, o bir MacKilligan bal porsuğu. Bu aile, yok edilemez bir porsuk türünün üstün bir türüne evrimleşmiş gibi görünüyor. Bu süreçte erkeklerin beyin hücrelerinin bir kısmını kaybetmiş olması çok yazık. Kız kardeşleri ve kuzenleri olmasaydı... Dürüst olmak gerekirse, MacKilligan'ları kafalarının arkasına bir kurşun bile öldürür müydü, emin değilim. Bence başlarını

omuzlarında tuttuğu sürece bir sorun olmayacağını düşünüyorum. Ancak omurilikten ayrıldığında... Bunun düzeltilemez olduğundan eminim."

"Gerçekten mi? Bunun düzeltilemeyeceğinden *emin* misin?"

"Ne diyebilirim ki? Bal arıları hayret verici yaratıklar."

* * *

Sandviç, kaliteli porselen tabakta servis edildi. Daha doğrusu, bir tabakta, çünkü sandviç aslında bir metre uzunluğundaydı. Keane'in tahminine göre, tabaktaki desen, kenarlarında Zhao ailesinin armasıydı. Biraz süslü ve pahalı görünüyordu, ama o açtı ve açıkçası umursamıyordu. Özellikle ilk ısırığı aldıktan sonra böyle hissetti. Et taze ve mükemmel baharatlanmıştı, süt ise soğuk, taze ve yağlıydı. O yüzde birlik saçmalık yoktu.

"Şahsen, bence bunu yapanlar de Medicilerdi," Nelle, Charlie'nin amcası hakkında gevezelik ediyordu, ama bir bombanın Malonelar'ı ya da Charlie'nin evini, kız kardeşini ve yeğenini çevreleyen o ayları asla geçemeyeceğini fark edince umursamayı bırakmıştı. Malonelar'ın Westies'lerle (New Yorklu İrlandalı gangsterler) ve IRA ile yaşadıkları deneyimden sonra bu mümkün değildi. "Ama MacKilliganların pek sevilen bir aile olmadığını ve MacKilligan kardeşlerin Büyük Britanya'da gangsterlik faaliyetlerine oldukça karışık olduğunu da itiraf etmeliyim."

"MacKilligan adı, bacak kıran amcalarım arasında çok iyi bilinir," dedi ilk sandviçini yerken.

"Aynen öyle. Yani bu, MacKilligan kardeşlere mesaj gönderen bir suç örgütü olabilir." Kruvasanından bir ısırık aldı, çiğnedi, yuttu. "Herkes MacKilligan kardeşlerden nefret ediyor."

Portakal suyunu yudumladı. "Ama bu araştırılmalı. De Mediciler, ailesinin o tarafına gerçek bir zarar verirlerse, Charlie her şeyden kendini sorumlu hissetmeye başlayacak."

"Bütün bunlardan o da sorumlu değil mi?" diye sordu. "Ölü babalarını evlerinin ortasına attı, sonra da evi yaktı."

"Yangını de Mediciler çıkardı, biz sadece babalarının kalıntılarını geri götürdük."

"Sen tam bir pisliksin..."

"Biliyorsun, üstümü
değiştirmem lazım." "Neden?"

"Paris'e gidiyoruz! Benim şık görünmemi istiyorsun, değil mi?" "Ne yapacağın umurumda değil."

"Çok tatlısın." Elini uzattı ve başparmağıyla işaret parmağıyla burnunu çimdikledi. "Çok tatlısın!"

Keane çok kırılmıştı, çünkü internette tam insanlar ev kedilerine böyle şeyler yaptığını görmüştü!

* *

"Peki ya bu?" diye sordu Nelle, bir tarafa, sonra diğer tarafa dönerek. "Benden ne istediğini anlamıyorum," diye itiraf etti kedi.

"Bu kıyafet sence uygun mu? Yoksa başka bir şey denemeli miyim?"

"Bilmiyorum."

Yararsız. Erkekler neden bu kadar yararsızdı? En azından Streep'ten moda konusunda tavsiye alabilirdi. *Kendi* moda zevki berbat olsa da, diğerlerine tavsiye vermekte gayet iyiydi. Max de her zaman harikaydı. Hayatını ya kot pantolon ve spor ayakkabı ya da etek gibi mini etekler ve çelik burunlu Doc Marten botlarla geçiren biri olarak, iyi bir gözü vardı.

Siyah topuklu ayakkabılarla birlikte sade siyah elbisenin Paris gezisi için her zaman mükemmel olduğunu düşünerek, Keane'in karşısındaki deri koltuğa oturdu. Uzun bacakları aralarındaki mesafeyi neredeyse kapatıyordu, dizleri ara sıra onun dizlerine değiyordu. Yanındaki koltuktan en son çıkan İtalyan *Vogue* dergisini aldı ve sayfaları çevirmeye başladı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Hayır. Sadece sinirliyim." Gözleri pencerenin dışına odaklanmış olduğu için onun bir şey fark etmesine şaşırmıştı.

"Neden sinirlendin?"

"Biraz geri bildirim bekliyordum. Güzel göründüğümü söylemek seni öldürür müydü?"

"Neden bunu söylemem gerekiyor?" diye sordu ve kız ona tokat atmak istedi. "Sen her zaman güzel görünüyorsun. Hiçbir şeyin sana yakışmadığı bir an bile yokken, neden egonu daha da şişirmem gerekiyor?"

Ona baktı ve "Awww" dedi.

Adam başını çevirdi ve altın rengi gözleri kadının yüzüne kilitlendi. "O ses neydi?"

"Bu benim 'sen çok tatlısın' sesimdi. Çok sevimli."

"Ben sevimli değilim. Sadece gördüğüm gerçekleri soğuk ve açık bir şekilde söylüyorum."

"Peki, çekici bulmadığın biri sorsaydı..."

"Onlara irkin olduklarını söyler miydin?" Keane kaşlarını çattı. "Hayır. Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Birçok insan bunu yapıyor."

"Birçok insan pisliktir. Bu senin de öyle olman gerektiği anlamına gelmez." Kedi, bu cevabın onu nasıl daha da sevimli gösterdiğinin farkında değildi.

"Bana gülümsemeyi kes," diye homurdandı.

"Sana gülümsediğimi nereden anladın? Sen yine pencereden dışarı bakıyorsun."

"Seni gözümün ucuyla görebiliyorum." "Bu senin kedi görüşün mü?"

"Hayır. Bu sağlıklı bir insan görüşü. Çoğumuz kırklı yaşların sonlarına kadar iyi bir çevresel görüşe sahibiz."

"Bu garip bir şekilde... Çok spesifik."

"Göz hekimliğine ilgi duyuyorum."

Nelle şaşkınlıktan gülmemek için kendini zor tuttu. "Oftalmolojiye mi ilgi duyuyorsun? Ciddi misin?"

"Gözleri ilginç bulmuyor musun?"

"Onları çıkarıp incelemek istediğimde değil, hayır." "ok şey yapabilirler. Bu beni ilgilendiriyor."

"Her zaman doktor olmak istediğini, ama trajik geçmişinin seni tek gerçek hayallerinden alıkoyduğunu mu öğrenmek üzereyim?"

"Benim tek gerçek hayalim, 1970'lerde Jack Lambert ve Mean Joe Greene ile birlikte Pittsburgh Steelers'da başlangıç linebacker'ı olmak ve Terry Bradshaw'ın quarterback'ımız olmasıydı. Doktor olmak bu hayalin bir parçası değildi."

"Haklısın."

Nelle *Vogue* dergisine geri döndü, ama pek bir şey anlamıyordu. Aklında çok fazla şey vardı. Plan üstüne plan üstüne plan. Ayrıca, yine acıkmıştı.

"Peki Fransa'ya vardığımızda ne yapacağız?" Keane aniden ona sordu.

"Zeus ile buluşacağız."

O hafifçe iç geçirdi. "Evet. Zeus ile görüşeceğimizi biliyorum. Demek istediğim, oradaki asıl amacımız ne?"

"Marti şu anda Hamburg'daki Von Schäfer-Müllers ile bir görüşme ayarlıyor."

"Onlara gerçekten öyle mi hitap etmeliyiz?"

"Kiminle görüşeceğimize bağlı."

"Sence bu gerçekten..." omuz silkti, "bir işe yarayacak mı?"

"Bilmiyorum. Ama bunu yapmazsak, inan bana, o cadalozlardan biri her şeyi daha da kötü hale getirecektir."

"Onlara öyle hitap etmeyi gerçekten bırakmalısın." "Onlar için mi endişeleniyorsun?"

"Van Holtz'un öğle yemeğinde söylediklerine göre, Soğuk Savaşı tek başlarına uzatmışlar gibi görünüyor. Bu yüzden, şahsen ben onlarla uğraşmazdım. Ama sen bilirsin."

"Hayır, hayır. Haklısın. Ve onlar da kendi uyuşturucu bağımlısı, menopoz sonrası yöntemleriyle yardımcı olmaya çalışıyorlar."

"Evet, tabii, böyle saçmalamaya devam et." "Sadece şaka yapıyorum."

"Bak, benim 80'lerde büyümüş amcalarım var. O nesil kendine özgü bir tür. Hafife alınacak insanlar değil. Saçları beyazlamış ve sırt ağrılarından şikayet ediyor olabilirler, ama kendini kandırma. Amcalarım ve o kadınlar *acımasızdır*. Rutowski ve arkadaşları bizim tarafımızda olsa daha iyi olur, başkalarının yanında olmasından daha iyi."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Öyle yapmalısın. O güzel yüzünün parçalanmasını görmek istemem."

Nelle gülmesini zorlukla bastırdı ve "Beni güzel mi buluyorsun?" diye sordu.

Keane sonunda pencereden gözlerini ayırdı. "Senin neyin var? Ben mantıklı, hoş bir konuşma yapmaya çalışıyorum, sen ise sürekli konuyu..."

"Biz mi?"

"Biz diye bir şey yok. Neden biz diye bir şey olduğunu düşünüyorsun?" "Çünkü benden hoşlanıyorsun."

"Sevmiyorum."

"Seviyorsun. Biliyorum, çünkü hala buradasın. Birini sevmediğinde, büyük büyükbabam gibi davranırsın. Sadece uzaklaşırsın."

"Yani benim huysuz bir ihtiyar gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sen huysuz bir ihtiyarsın. Ama bu sana çok yakışıyor." Kafasını yana eğerek onu inceledi. "Bu akşam birlikte yemek yemeliyiz."

"Neden yemeyelim ki?"

"Sadece yemek değil. Yani, *akşam yemeği* yemeliyiz. Güzel bir yerde. Sadece ikimiz."

"Yani Zeus akşam yemeğinde olmayacak mı?"

"Harika olacak. Lezzetli yemekleri ve mükemmel atmosferi olan bir yer."

"Van Holtz restoranı gibi mi?" diye sordu, pek de

"

"Burası Paris. Burada bize hizmet edebilecek her türlü şekil değiştirenlerin sahip olduğu restoranlar var. Ayrıca, harika bir Van Holtz restoranına gitmek istiyorsan, Mülheim'daki restorana gitmelisin. Çok büyük ve yemekleri harika. Kırmızı şaraplı biber sosları muhteşem." Ona sırf canını sıkmak için sırtıttı. "Bir ara seni oraya götürürüm."

O başını salladı, ama kız onun gülümsediğini gördü. "Sen umutsuzsun." "Umutsuz bir romantik mi?" diye sordu kız, gözlerini kırıştırarak.

"Hayır. Sadece umutsuz."

Kıkırdayarak topuklu ayakkabılarını çıkardı ve uzattığı bacaklarının üzerine ayaklarını koydu.

Adam onu itmediğinde, koltuğuna yaslandı ve dergisini okumaya devam etti.

* *

"Bu Zeus."

Keane, kendisine bakan iki metrelik kutup ayısını yukarıdan aşağıya süzdü.

"Paris'teyken bizi o koruyacak."

Keane, ayının göğsünün derinliklerinden *bir "Bonjour"* mırıldandığını duyduğunu sandı.

"*Bonjour*, Zeus," dedi Nelle, Llewelyn Arms'a çıkan büyük merdivenleri çıkarken. Fransızca başka bir şey daha söyledi ve Keane'e işaret etti.

Ayı ona başını salladı ve "*Bonjour*" diye homurdandı.

"Merhaba," diye cevapladı Keane ve Nelle'in peşinden içeri girdi.

"Mademoiselle Zhao!" diye bağırdı çok gürültücü bir Fransız ve ona doğru koştu.

Yanaklara hava öpücükleri ve Fransızca'da anlamsız sözler söylendikten sonra Nelle hemen asansörlere yönlendirildi. Resepsiyonda check-in yapmasına bile gerek kalmadı.

Keane onun arkasından gitti, ama asansöre binmeye çalıştığında Fransız adam önüne geçti.

"Yardımcı olabilir miyim, monsieur?" "Oh, o benimle birlikte, Paul."

"Emin misiniz, mademoiselle?" Zhao'ya dönüp baktı. "Kediler çok kurnazdır. Ve Amerikan kedileri en kötüsüdür."

Keane, artık Fransız bir kurt olduğunu bildiği adama baktı. "Kim demiş ben Amerikalıyım?"

Kurt alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ciddi misiniz?"

Keane dişlerini göstermeye başladı, ancak arkadan gelen bir itme onu asansöre doğru savurdu ve Zeus da onu takip etti. Arkasını döndüğünde kapılar çoktan kapanmaya başlamıştı.

Asansör, en üst üç kattan birine ulaşana kadar yukarı çıktı. Zeus'un sahip olduğu anahtar kartıyla kapılar açıldığında, devasa bir süit ortaya çıktı.

Üç yatak odası, kaç tane banyo olduğunu bilmediği ve oturma odasının ortasındaki büyük sehpa da havyar, taze meyve ve salata, kraker, ekmek ve Keane'in tahminine göre çok pahalı bir şampanya bulunan bir düzen vardı. O, genellikle takımının deplasman maçlarında kaldığı otellerde 24 saat oda servisi ve dolu bir minibar olduğunda mutlu olurdu.

"Bu çok güzel," diye itiraf etmek zorunda kaldı.

"Öyle mi?" diye sordu Nelle. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Hâlâ çakal kokusu alıyorum. Zeus... Lütfen, oda servisini ara."

Ayı bir şeyler mırıldandı ve ev telefonuna doğru yürüdü. "Ciddi misin? Çakal kokusu mu alıyorsun?"

"Her şeyi kokluyorum, ama çakal kokusu çok belirgin. Ödediklerimiz karşılığında temizliği daha iyi yapmalılar."

"Sen hiçbir şey ödemiyorsun."

"Ailem ödüyor."

Omuz silkti. "Bence güzel."

"Yeterince iyi."

"Vay canına."

"Merak etme," dedi, ona gülümseyerek. "İnsanlar hakkında öyle hissetmiyorum."
"Vay canına."

* *

Özel havaalanından uzun bir uçuş ve araba yolculuğunun ardından, Nelle'in acilen duş alması gerekiyordu. Duş aldıktan sonra, basit bir yazlık elbise ve Manhattan'da yeni satın aldığı beş bin dolarlık topuklu ayakkabılar giydi. Kıyafetini basit bir altın kolye ve altın halka küpelerle tamamladı. Saçlarını açık bıraktı ve sağ uyluğunun iç kısmına siyah deri bir kılıf içinde bir .32 otomatik tabanca bağladı.

Telefonunu ve Keane'in kesinlikle beğenmeyeceği başka bir küçük çantayı alıp yatak odasından çıkarak oturma odasına girdi. Hemen durdu ve sert bir bakış attı.

Keane ona bakarak, "Arkadaşların mı?" diye sordu.

"Sayılır."

"Tekrar söylüyorum," dedi, "Ailenin koruma dediği şeyi sorgulamak zorundayım."

"Onlar da porsuklar. Zeus muhtemelen..." "İşini yapmadı mı?"

Keane ile şu anda tartışmaya girmemeye karar veren Nelle, baş porsuğa odaklandı. "Merhaba, Travers."

"Sevgili Gong. Seni tekrar görmek ne güzel."

Maurice Travers, kız kardeşi dışında en sevmediği kişiydi, ama bazen sevmediğimiz insanlara katlanmak zorunda kalırız. Özellikle de iki saniye önce güzel bir akşam yemeği planladığı kaplanın yan tarafına silah dayadıklarında. Keane, Travers'ın elindeki Beretta'nın kalibresine göre yan tarafına aldığı bir kurşun yarasından kolayca kurtulabilirdi, ama bu sırada böbreğini de kaybedebilirdi. Keane bunu istemiyordu.

"Neden buradasın, Maurice?"

"Seni görmek ve karşılıksız aşkımız hakkında konuşmak için mi?"

"Bu sözün beni kafanı koparmak istememe neden oluyor," dedi Keane, onu esir alan kişiye.

"Ahh, bana kızma, öfkeli Amerikalı. Sana karşı her zaman kibar davrandım."

"Üzgünüm, ama bu bir deyim değildi," diye açıklama yapma ihtiyacı hissetti Keane. "Yani, *kelimenin tam anlamıyla* kafanı ısırarak istiyorum. Beni tehdit eden küçük adamlara böyle bir şey yapmam ilk kez olmayacak."

"Tamam, beyler..." Nelle, odaya tamamen girerek konuştu. O anda tüm silahlar ona doğrultuldu. Çünkü gerçek bir bal arısı, odadaki asıl tehdidin erkek kaplan değil, dişi arı olduğunu bilirdi.

Gülümsedi, ellerini herkesin görebileceği şekilde kaldırdı. "Herkes sakın olsun. Silahsızım."

"Yalancı."

"Evet. Yalan söylüyorum. Ama bunu biliyordunuz. Ve sinirlenip tehditler savurmak yerine..."

"Ya da intikam sözü vermek yerine..."

"Yardımcı olmuyorsun, Keane," dedi kedisine, sonra Travers'a dönerek, "Hadi bunu sakın bir şekilde tartışalım."

"Buraya konuşmaya gelmedik, *chérie*."

"*Bana* kötü davranmak mı istiyorsun, Maurice?"

"Hayır, hayır. Ben sadece nakliyeciyim, tamam mı? Sen ve arkadaşın için buradayım." "Yani silahlarla mı geldin?"

"Her zamanki gibi, ünün senden önce geliyor, Gong Zhao. Tedbirli davranıyorduk."

"Anlıyorum."

"Seninle hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Keane, Travers'a.

"Peki. O zaman sizi burada öldürebiliriz, kedicik."

"Peki," dedi Keane, "sen ve arkadaşların ben size doğru ilerlerken kesinlikle ateş edebilirsiniz, ama asıl soru bu beni durdurabilecek mi, yoksa ben gelmeye devam edecek miyim... *sırf senin için?*"

Travers, öfkeli, intikam peşinde bir kedinin hızını ve silahının hızını, ayrıca yanında bulunan diğer porsukların yardım etmemesini hızla hesapladı, çünkü onların türünün bazen böyle davrandığı biliniyordu.

Şans onun lehine değildi. Ve hepsi bunu biliyordu. Bu yüzden Nelle'ye baktı.

"Hadi gidelim Keane. Bu işi bitirelim."

"Emin misin?"

"Aslında," dedi Nelle, odasının dışındaki kulüp koltuğuna bıraktığı ipek şalı alırken, "eminim."

Bölüm 19

Yolculuk uzundu ve Keane, sırf prensip olarak herkesi öldürmeye hazırды.

Ama bir grup porsuğun kafasını ısırmanın —onunla hiçbir bağlantısı olmayanları bile— sadece Nelle'i kızdırırdı. Zaten ona kızgındı, çünkü birinci katta asansörden çıktıklarında Zeus'u omzuyla duvara yüzüstü itmiş ve o sadece orada durmuş... onu korumamıştı. Bir grup porsuğu penthouse süitlerine girmesini engelleyemiyorsa, onun amacı neydi?

Üstelik, limuzinin arkasında otururken, kanlı burnu ve çökmüş alnı ile birbirlerine dik dik bakan kaba herifi görmek, Keane'e büyük bir tatmin duygusu vermişti.

Artık kesinlikle daha az kişinin kafasını ısırarak istiyordu.

Keane, Nelle'e baktı. Kız, koluna yaslanmış huzur içinde uyuyordu. Görünüşe göre, dünya gezgini jet lag'den oldukça etkilenmişti. Neyse ki, Keane kendini...

* *

Nelle, kedi yanında uykuya dalar dalmaz bunu anladı, çünkü kedi homurdandı ve horladı. Sanki doğa belgesellerindeki sinirli bir puma gibi ses çıkarıyordu.

Onu korumak için uyanık kalmaya çalışacağını biliyordu, ama toplantının ortasında bayılmaktansa, bir sonraki yerlerine giderken uyumasını tercih ediyordu. Bu hiç iyi görünmezdi. Özellikle de kiminle buluşacakları düşünülürse. Kraliyet ailesi için görgü kuralları oldukça önemliydi. Sahte kraliyet ailesi için bile.

Oturarak elbisesinin eteğini bacaklarının üzerinde düzeltti ve Zeus'a baktı.

"Gerçekten mi?" diye Fransızca sordu, Keane'i işaret ederek. "Sana her şeyi sunuyorum ve sen bunu mu seçiyorsun?"

Zeus İsviçre doğumluydu ve İngilizcesinde ağır bir Alman aksanı vardı. Ama konuştuğu diğer on iki Avrupa dili kusursuzdu. İsviçre Alplerinde sadece ayılarla dolu bir bölgeden geliyordu. Babası, bir yıl ailece kayak tatiline çıktıklarında onu işe almıştı. Ve Keane'in şu anda ne düşündüğü önemli değildi

Keane şu anda ne düşünürse düşünsün, Zeus harika bir seçimdi, çünkü Paris'i çok iyi tanıyordu. Nelle'den bile daha iyi.

Keane'e, Zeus'un Travers ve porsuk çetesinin duvarların içinden sütlerine gizlice girmesine izin vererek kesinlikle işini yaptığını açıklamak anlamsızdı. Zaten onları bekliyordu. Ama en azından gelmeden önceki gece ona zaman tanıyacaklarını düşünmüştü. Keane ile o randevuyu gerçekten çok istemişti.

Ama ne yazık ki, bazı şeyler kaderinde yoktu. En azından şu anda. Ayrıca, buraya iş için geldiğini unutmamalıydı. Önemli, ölüm kalım meselesi olan bir iş. İnsanları endişeyle uykusuz bırakacak türden bir iş.

Tabii ki Nelle hariç. O neredeyse her koşulda uyuyabilirdi, ama Charlie ve *kesinlikle* Stevie gibi diğerleri... onlar uyanık kalıp endişelenmeyi severlerdi.

Nelle ise sadece işleri halletmeyi severdi.

Hedeflerine ulaşmak için üç saatten fazla yol kat ettiler. Nelle, Zeus'un çantasında hazır tuttuğu telefon ve tabletiyle meşgul oldu. Önlerinde ve arkalarında, sorun çıkmasın diye göz kulak olan arabalar vardı... bu sorun Nelle'den kaynaklansa bile.

Son on yıldır takım arkadaşlarıyla takılmak, Nelle'in ününü tüm dünyaya yaymış ve onu ailesinin daha rafine olan üyesinden ayırmıştı. Bu durum annesini rahatsız ediyordu, ancak Nelle bunun, Nelle'in şekil değiştirenler arasında artan ününden çok, Max MacKilligan ile takılırken bu ünü nasıl kazandığıyla ilgili olduğunu düşünürdü. Tabii ki, annesi, o çocuk büyük, kirli botlarıyla, çıkarmayı reddettiği botlarıyla, Wisconsin'deki tertemiz evlerine girip herkese "Buzdolabında ne var bakabilir miyim? Hayır, hayır! Ben yapabilirim! Teşekkürler, Bayan Z!" dediği günden beri Max'e karşıydı. O gün annesinin yüzündeki dehşet dolu ifade, hala Nelle'in rüyalarına giriyordu.

Grup, toprak yola saptı ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi, ta ki ormanın kenarına ve içinde parlak ışıklar parıldayan ve içinde bir parti olduğu anlaşılan devasa şatoya ulaşana kadar.

Hedeflerine ulaştıklarını fark eden Nelle, elini uzattı ve Keane'in saçlarını nazikçe okşadı; Keane'in başı Nelle'in omzuna yaslanmıştı. Keane hemen gözlerini açtı, oturdu ve Nelle'e doğrudan baktı. Onu görünce yüzünde açan gülümseme, Nelle'in nefesini kesmek üzereydi.

Zeus hırladı ve Keane nerede olduğunu ve SUV'da kendileriyle birlikte başka kimlerin olduğunu tamamen fark etmiş gibi görünüyordu.

Kedinin başı hızla döndü, bakışları Zeus'a kilitlendi ve acımasız hırıltısı, sert bir gök gürültüsü gibi ortalığı doldurdu.

"Beyler?" Nelle, ön koltuktaki porsukların hırlamaya başladığını duyunca uyardı. "Bu üstün avcı kavgasını toplantımız *bitene kadar* ertelese nasıl olur?"

SUV şatonun önünde durdu ve kapısı açıldı.

"Mademoiselle Zhao, lütfen benimle gelin," dedi Travers, elini uzattı.

Nelle o ele uzandı, ama geçmişteki futbol maçlarından kalma yara izleri olan büyük bir el onun önünden geçerek Travers'ın elini tuttu ve porsuğu kucağına çekti.

Biraz geri çekildi, Travers'ın sersemlemiş bedenine dokunmamak için ellerini kaldırdı.

"O benim olmadan hiçbir yere gitmez," dedi Keane, Travers'a kocaman dişleriyle, salyası porsuğun yüzüne damlarken. "Ve bizi herhangi bir şekilde ayırmaya çalışırsan, derini yerim."

Hayatında pek çok hakaret ve tehdit duymuştu — çoğu diğer takımların rakiplerinden kendisine ve takım arkadaşlarına yönelikti — ama bu kesinlikle yeni bir şeydi. Ve dürüst olmak gerekirse, Keane'in sözlerinden hiç şüphe duymuyordu. Bu da onu biraz tahrik etmişti. Derisini yiyip bitirme kısmı değil — o iğrençti — ama onun için bunu yapmaya hazır olması.

Keane, porsuğu araçtan itip yere attıktan sonra Nelle'e, "Gidelim," dedi.

Araçtan inip Travers'ın üzerinden geçtikten sonra, diğer porsukları takip ederek içeri girdiler. Nelle kolunu kedinin koluna takarak fısıldadı: "Çok ince."

"Ben incelikle tanınırım. Bu kedilerin bir yeteneğidir. Esnek omurgalarımız gibi." Etrafındaki muhteşem araziye bakarak sordu, "Bir plana ihtiyacımız var mı?"

"Ne için bir plan?"

"İşler tuhaflaşırsa diye."

"Garip bir hal alacağına eminim," diye söz verdi. "Ama bir planın herhangi bir şekilde yardımcı olacağından emin değilim."

"Bu pek rahatlatıcı *değil*."

Serbest eliyle onun kolunu okşadı. "Biliyorum."

* *

Burası bir malikane ya da basit bir kır evi değildi. Burası bir kaledeydi. Ormanın ortasında gerçek bir kale. Kim bunu karşılayabilirdi? Ne kadar saçma bir şey. Böyle bir yerde yaşamak. Normal büyüklükteki evlere karşı değildi, ama kaleler... gerçekten mi?

Binanın yan tarafındaki, misafirlerin girmediği başka bir girişe yönlendirildiler. Keane, bu girişi "hizmetçilerin" kullandığını düşündü ve hemen aşağılanmış hissetti. Ama ağzını kapalı tuttu ve Nelle ile birlikte büyük bir masa, deri koltuk ve yerden tavana kadar kitaplarla dolu rafların bulunduğu bir odaya götürülürken, içindeki öfkeyi gizledi.

İçeri girdikten sonra, porsuklar Zeus'un onları takip etmesi gerektiğini işaret ederek odadan çıktılar. Nelle'nin başını sallamasıyla Zeus emredileni yaptı ve odadan çıktı.

"O senin korumanda değil mi?" diye sordu Keane. "Tüm bu süreç boyunca seninle birlikte olması gerekmez mi?"

"Diğer porsuklardan korunmaya ihtiyacım yok. Ayrıca ailemle Von Schäfer-Müller ailesi arasında kan davası yok."

"Bu senin endişelenmen gereken bir şey mi? Porsuk aileleri arasındaki kan davaları?"

"Bazen. Sıkıldığımızda ve yapacak başka bir şey olmadığında."

"Nat ile yaşadıklarımın biliyorum ki, sıkılmış bir porsuk sorun yaratır." "Oh, öyle."

Keane kitaplığa doğru yürüdü ve kitapların başlıklarını inceledi. Neredeyse hepsi Almanca, Fransızca veya İtalyanca idi, ancak üç kitap İngilizceydi ve hepsi "muhteşem karın kasları" hakkında idi.

"Şu Monet tablosunu görüyor musun?" diye fısıldadı Nelle.

O, Nelle'in işaret ettiği yöne döndü. "Evet."

"Onu kuzenim yaptı. Çok yetenekli. Monet'nin ışıkla oynama şeklini nasıl yakaladığını görüyor musun? Harika."

Keane ona baktı. "Yardım istemen gereken aile, kuzeninin bunu çizdiğini biliyor mu?"

"Muhtemelen hayır. Bu tabloyu, Paris'teki Musée d'Orsay'dan gece yarısı yapılan bir soygun sırasında çalmışlar. Onun yerine, orijinal olduğunu düşünerek *kuzenlerinin* yaptığı tabloyu koymuşlar ve işte buradayız."

"Bu tür şeyler sık sık olur mu?" "Evet."

Kadın resme bakmaya devam etti. "Ne yazık ki, onların kuzeni benim kuzenim kadar yetenekli değil. Yakında, müzedeki resmin sahte olduğunu birisi fark edecek. Ama kuzenimin versiyonu on yıldan fazla bir süredir oradaydı. Kimse onun orijinal olmadığını fark etmedi."

Kadın adamın koluna hafifçe vurdu. "Yine de, buradayken bunu kimseye söylemesen iyi olur."

Adam omuz silkti. "Bununla ilgili bir şey söylemek için, porsuklar arasında çalınan tabloları umursamam gerekir."

"Harika. Ama çok güzel bir kitap koleksiyonları var." O işaret etti. "Dante'nin *İlahi Komedya'sının* çok eski bir baskısı. Kafka'nın *Metamorfoz'unun* imzalı bir kopyası. Oooh, ve Hermann Hesse'nin imzalı ilk baskısı. Vay canına. Bunu nasıl bulmuşlar?"

"Bir dakika... Hesse bir..."

"O Rudolf'du," diye hemen araya girdi. "Yanlış Hesse."

"Oh. Tamam."

Keane metalin metale sürtündüğünü duydu ve odanın içinde etrafına baktı. Aşağıya baktığında, zemine yerleştirilmiş bir ızgaradan bir başın çıktığını gördü.

"Uhhh... Nelle?"

Nelle onun etrafına eğildi ve masanın yanındaki boşluğa baktı. "Johann? Merhaba!"

"Sevgili Gong!"

Porsuk yerdeki delikten dışarı çıktı ve metal ızgarayı yerine itmek için kısa bir süre durdu.

"Bekletmek için özür dilerim. Hevesli misafirlerden kurtulmak hiç kolay değil."

Porsuk, Keane'e elini uzatarak tokalaşmak istedi, ama Keane sadece ona bakakaldı. "Az önce kanalizasyondan çıktın," dedi Keane. "Elini tutmayacağım elini tutmayacağım."

"Bu bir lağım değil. Sadece evin içinde görünmeden dolaşmanın basit bir yolu." Kolunu büyük bir yay şeklinde salladı. "Duvarların içinden! Herkesin gözü önünde odadan çıkmaktan çok daha iyi."

Keane dikkatini tekrar Nelle'e verdi. "*Bu*, senin acilen konuşman gereken kişi mi?"

Ona gülümsedi. "Evet."

"Bu, Keane, Johann Frederick Ludwig Emmanuel Von Schäfer-Müller XIV. Büyük Dük..."

"Bu adamın unvanının beni ne kadar ilgilendirmediğini sana anlatamam." "Eh," dedi Johann, "sen Amerikalısın."

Keane gözlerini kısarak baktı. "Sen de bir ascot takıyorsun. Ne demek istiyorsun?"

"Beyler," Nelle hemen araya girdi, Keane'in bu kadar erken bir aşamada Keane gibi davranmasına tahammül edemedi, "başlayabilir miyiz?"

"Elbette," diye kabul etti Johann. Masasının etrafından dolaşp büyük deri koltuğa oturdu, ceketinin cebindeki kutusundan bir puro çıkardı ve karşısındaki sandalyeleri işaret etti. "Lütfen. Oturun."

Nelle, Keane'in kolunu tuttu, onu sandalyelere doğru çekti ve isteksizce oturana kadar göğsüne bastırdı.

"Mükemmel," dedi Johann herkes oturduğunda. "Şimdi, ikinizden biri bir şey içmek ister mi?" Canlı akreplerle dolu şeffaf bir kabı kaldırdı. "Belki biraz atıştırmalık?"

Keane'in elleri sandalyenin kolçaklarını kavradı, dişleri tekrar görünmeye başladı ve Nelle elini hızlıca sallayarak ikramları reddetti.

"Hayır, teşekkürler Johann."

"Peki, canım," Johann akrepleri masanın çekmecesine geri koyarak söze başladı, "Sanırım Avusturya kraliyet mücevherleri için buradasın, değil mi? Bana bir fiyat söyle!"

Nelle sandalyesinde dik oturdu. "Hayır, hayır, hayır. Buraya bunun için gelmedim." "Gelmedin mi?"

"Hayır."

"Sadece hırsızları mı tanıyorsun?" diye sordu Keane.

"Hırsızlar mı?" Nelle, sanki birini arıyormuş gibi odanın içinde göz gezdirdi. "*Hırsızlar* ne demek? Bu kelimeyi bilmiyorum. İngilizce benim ana dilim değil."

"Bana Hong Kong'da sadece İngiliz okullarına gittiğini övünerek anlatmıştın."

Keane'i görmezden gelen Nelle, Johann'a, "Aslında Johann, buraya bir ricada bulunmak için geldim," dedi.

"Bir iyilik mi? Benden mi?" "Ailenizden."

"Ah. Anlıyorum. Sanırım bunun de Medicis'lerle bir ilgisi var."

"Evet, var."

"Evet. Bu durum çok talihsiz. Ama ailemin küçük arkadaşını korumakla ilgilenmesini istiyorsan, bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim. İsviçre Alpleri'nde onun hoşuna gidebilecek çok güzel bir dağ evimiz var."

"Anlamadım?"

"Herkes biliyor."

"Herkes neyi biliyor?"

"Bazı kötü niyetli kedilerin küçük MacKilligan arkadaşını öldürmeye çalıştığını, değil mi? Çinli olanı? Renkli saçlı olanı? Ancak onu sadece bir süre koruyabiliriz, çünkü birçok kişi Max MacKilligan'ın ölmesini istiyor. Sanırım kendi annen de öyle. Bu treni durdurmak mümkün olmayabilir."

"Johann..."

"Annenin, o minik kızın ayakkabılarını çıkarmaması konusunda ciddi bir sorunu olduğunu biliyorum—"

"Hayır, Johann. Max'ten bahsetmiyorum; hepimizden bahsediyorum. De Mediciler bal porsuklarını yok etmeye çalışıyor."

Sandalyesinde biraz geriye yaslandı ve boş elini göğsüne bastırdı. "Ama sevgili Gong... biz seviliyoruz."

"Öyle mi?" diye sordu Keane.

Nelle, Keane'in omzuna elinin tersiyle vurdu ve devam etti, "Tabii ki seviliyoruz, Johann. Biz çok sevimliyiz. Ama bu yüzden de Mediciler bizden nefret ediyor. Sadece MacKilliganlar değil..."

"Herkesin nefret ettiği."

"...ama her bal porsuğu. Bizi bir tehdit olarak görüyorlar ve hepimizin ölmesini istiyorlar, bunu gerçekleştirmek için de büyük çaba sarf ediyorlar."

"Anlıyorum. Peki bizden ne istiyorsun?"

"Etkinizi. Tüm bal porsuklarının güçlerini birleştirip, buna karşı mücadele etmek için birleşmemiz gerekiyor. Avrupa'da, Avrupalı ailelerle konuşarak bize yardım ederseniz, bunu başarabileceğinizi biliyorum."

Johann, puryu içmeden önce onu düzeltmek için zaman ayırdı. Bacaklarını masanın üzerine atıp sandalyesine yaslandı ve muhtemelen "derin düşünce" olarak gördüğü bir şekilde tavana bakarak.

Sonunda, birkaç dakika sonra, "Kesinlikle haklısın. Bunu gerçekleştirebilirim. Ama bundan ne kazanacağım?" dedi.

"Sen mi?"

Ona gülümsedi. "Ben."

Nelle, Johann'ın masasının üzerinden atlayıp onu boğmak istedi, ama Keane'in bunu yapmasını engellemekle meşguldü. Kolunu yakaladı ve canını dişine takarak onu tuttu.

"Johann, bizim durumumuzu anlamadığını düşünüyorum... Yani *tüm* tatlı porsukların içinde bulunduğu durumu anlamadığını düşünüyorum," dedi.

"Korkarım anlıyorum, sevgili Gong. Yani, bu konuda bana yardım etmem için beni işe almak istiyorsan, o başka. Ama sadece benim sahip olmadığım iyilikseverlikten bir şey yapmak... benden çok şey istiyorsun."

Keane, Nelle'den uzaklaşmaya çalışmayı bıraktı ve bunun yerine, "Yürümem lazım," dedi.

Nelle bunu anladı ve hemen elini bıraktı. Keane ayağa kalktı ve Johann'dan ve masadan uzaklaşarak odanın diğer tarafına yürüdü, orada kapıdan kitaplıklardan birine kadar gidip gelmeye başladı. İleri geri.

"Eğer bizi geçerse," diye açıkladı Nelle Johann'a, "sonunda senin ve diğerlerinin peşine düşeceklerini anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki!" diye cevapladı dostça. "Ama o zamana kadar ailem ne olacağını bilecek, çünkü hepinizi çoktan öldürdüler!"

Nelle, bu mantığın ne kadar saçma olduğunu açıklamak üzereydi — aslanlara hatalarından ders almaları için bir şans vermek her zaman yanlış bir yaklaşımdı — ama o sırada bir şey onun ve erkek porsuğun üzerinden uçarak geçti.

Keane olduğunu biliyordu, ama yine de... onun kaplan formunun başının üzerinden Johann'ın masasına uçtuğunu görmek şok ediciydi.

Keane'in ön kolları kalktı ve dev pençeleri porsuğun omuzlarına indi, onu ve sandalyesini geriye doğru iterek masanın arkasındaki tavandan tabana pencereye doğru savurdu. Ancak o pencere yakın değildi. Masadan yaklaşık yedi buçuk fit uzaktaydı. Keane'in arka pençeleri hala masanın üzerinde sağlam bir şekilde duruyordu, bu yüzden gerekirse daha fazla uzanabilirdi.

Amur kaplanlarının o kadar uzun olabileceğini biliyordu, ama bunu bu kadar yakından görmek...

Johann panik içinde bir hırıltı çıkardı ve çalışma odasının kapısı açıldı. Onları buraya getiren porsuk grubu içeri girdi ve Keane kocaman kafasını çevirerek duvarları sarsan bir kükreme çıkardı.

Asla geri adım atmayan porsuklar, silahlarını (çoğunlukla tabancalar ve birkaç bıçak) çekip ilerlemeye başladılar, ama Nelle elini kaldırdı.

"Ben olsam yapmazdım," dedi onlara sakın bir şekilde. "Özellikle de Johann size ödeme yapmıyorsa."

Hepsi durup bekledi. Nelle yavaşça ayağa kalktı, sandalyenin etrafından dolaştı ve ellerini sandalyenin arkasına koydu.

"Bu durum... talihsiz bir hal almadan önce," dedi, "bence bir dakika beklemeliyiz."

"Neyi bekleyelim?" diye sordu Travers.

Çalışma odasının kapısı tekrar açıldı ve o odaya girdi.

Sıradan bir mağazadan alınmış basit gri bir elbise ve yüz avrodan daha ucuz yüksek topuklu ayakkabılar giymiş olan She-badger, Johann'ın öfkeli Keane'e hırladığını görünce içini çekti.

"Yemin ederim Johann, sen *hiçbir şeyi* halledemiyorsun," dedi Lehçe.

"*Bu nasıl benim hatam olabilir?*"

"Kapa çenenin." Kapıyı açık tuttu ve eliyle bir işaret yaptı. "Herkes dışarı çıksın. Hemen."

Travers ve diğer erkekler onun emriyle dışarı çıktılar.

"Kedinize onu bırakmasını söyle, Gong Zhao," dedi Jules Kopanski-Müller, Nelle'ye kusursuz Kantonca konuşarak. "Böylece konuşabiliriz."

* * *

"Keane."

Nelle'nin sesini duydu, ama akşam yemeğini bırakmak istemiyordu. Bu onu gerçekten sinirlendirmişti. Ama sonra insan formundaki bir dişi porsuk, kaplan formundaki onun yanına geldi ve Keane geri çekilene kadar cesurca pençeleriyle burnuna birkaç kez vurdu.

Onun da kafasını ısırmayı düşündü, ama Nelle elini sağ kalçasından aşağı kaydırıp ve parmaklarıyla kürkünü kavradı. O anda tek düşünebildiği şey oydu.

Keane döndü ve masadan atladı. Tekrar döndü ve Nelle'nin yanında durdu. Nelle elini Keane'in ensesine bastırdı. Sıcak. Güven verici. Sessizce ona her şeyin kontrolünde olduğunu söylüyordu.

"Git," dedi yaşlı dişi porsuk ve Keane onun kendisine ve Nelle'e söylediğini sandı. Ama öyle değildi.

"O başlattı!" diye şikayet etti erkek porsuk.

"Her şeyi boktan hale getiriyorsun. Git."

Erkek porsuk ayağa kalkarken sandalyesini tekrar geri itti ve odadan çıkarken Keane'e dişlerini gösterdi. Kapı arkasından kapandığında, dişi porsuk Nelle'ye işaret etti.

"Gel, Gong Zhao, gidip konuşalım. Büyük kedini de yanına al."

Bölüm 20

"Akşam yemeği için Çin yemeği nasıl olur?" diye sordu Charlie eşine.

Henüz ona aç olduğunu söylememişti. Bunun yerine, mutfağa girip orada durmuştu. Ona bakıyordu. Sonra iki kardeşi de ona katıldı. Üçüzler orada durup bakıyorlardı.

O zaman Çin yemeği sormuştu. Neden herkes gibi aç olduklarını söylemediklerini anlamıyordu. O öyle yapardı. Max bile içeri girip "Açım. Ne yemek istersin?" derdi. Ama Berg ve kardeşi öyle değildi. Charlie, bunun ayıların tuhaf bir özelliği olduğunu düşündü ve bunu asla anlayamayacağını düşündü.

"Tamam," diye cevapladı Berg.

Yine de o ve kardeşleri, Charlie "Evet, herkese ne istediklerini sor ve sonra sipariş ver. Muhtemelen onlar da şimdiye kadar acıkmıştır. Yemeği eve sipariş edelim" diyene kadar orada durmaya devam ettiler.

"Tamam."

Üçü dönüp mutfağından tek sıra halinde ağır adımlarla çıktılar. Tek sıra halinde çıkmak zorundaydılar, çünkü üçü de açık alandan başka türlü geçemeyecek kadar iriydiler. Kız kardeşleri iki erkek kardeşinden daha küçüktü, ama yine de bir boz ayı gibiydi. Değişmiş hali, erkek kardeşlerinden sadece birkaç santim daha kısaydı. Üçü de sadece devasa kaslar, sevimli bir çekicilik ve kolayca harekete geçen bir öfkeden ibaretti.

Onlar gittikten sonra Charlie, incelediği tablete geri döndü ve üç eyalet bölgesinde meydana gelen ve uzaktan da olsa de Medicis ailesiyle ilgili bir şeyleri ima eden saldırılarla ilgili yerel haberleri okudu. Sabahın geç saatlerinde teyzesinin evinde olanlar gibi. Kuzenlerinden biri onu arayıp olanları anlatmıştı. Hepsi bunun de Medicis ailesinin bir hamlesi olduğunu varsayıyordu, ancak Charlie Paolo'nun bundan ne elde edeceğini anlamıyordu. O ve kız kardeşleri babasının ailesiyle yakın değillerdi. Elbette onlardan nefret etmiyorlardı. Freddy'den nefret ettikleri gibi değil, ama onun üç kızı da bu ilişki nedeniyle lekelenmişti.

Bu yüzden diğer MacKilliganlara karşı bir saldırı düzenlemek, aileyi kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Kötü planlanmış bir hamle gibi görünüyordu. MacKilliganlar

İskoçya'yı evleri olarak görenler çoğu porsuklardan daha çılgındı ve öldürülmesi daha zordu.

"Pssst!"

Charlie, etrafında uçtuğunu düşündüğü böceği kovmak için elini yüzüne sürdü. Onu duyabiliyordu.

"Psssssssssst!"

Sesin böcekten gelmediğini fark eden Charlie, omzunun üzerinden baktı ve küçük kız kardeşinin arka kapıya ve bodruma çıkan merdivenin köşesinden gizlice baktığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Charlie. "Şşşş!"

Stevie yine ona işaret etti. "Söylenemez misin?"

Kız kardeşi nadiren yaptığı gibi dişlerini gösterdi. Kontrolünü kısa bir süre kaybettiğini hemen fark eden Stevie, hemen nefesini tuttu, dişleri diş etlerine gömüldü ve elini ağzına kapattı. Panik içinde, geniş gözlerle Charlie'ye baktı.

Bu paniği gören Charlie hızla ayağa kalktı ve kız kardeşini bodruma kadar takip etti.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," Stevie merdivenlerden inerken fısıldayarak tekrarlıyordu. "Ben sadece..."

"Sorun yok, Stevie. Nefes al ve bana neler olduğunu anlat."

Stevie, Charlie'yi bilimsel görünümlü eşyalarla dolu masaya götürdü. Charlie, lise günlerinden birkaç şeyi tanıdı, ama geri kalanı... Uzak duvara dayalı masanın üzerindeki devasa masaüstü ve üç büyük ekran dışında, Charlie neye baktığını bilmiyordu. Ama küçük kız kardeşinin bildiğini biliyordu ve asıl önemli olan da buydu.

Stevie, panik ve endişelerini yatıştırmak için yıllar boyunca ikisinin de öğrendiği nefes egzersizini yapmak için birkaç saniye ayırdı.

"Küçük bir sorun var..." Stevie sonunda

konuştu. "Neden fısıldıyorsun?"

"Başka kimsenin duymasını istemiyorum."

"Hepimizin işitme duyusu gelişmiş şekil değiştirenlerin bulunduğu bir evdeyiz. Normal ses tonunda konuşursan seni görmezden gelme olasılıkları daha yüksektir. Ama fısıldarsan, onların bilmesini istemediğin bir şeyden bahsettiğini kesinlikle fark ederler, çünkü kaçmaya çalışan bir av gibi ses çıkarırsın."

"Tamam," dedi normal ses tonuyla. "Bir hata yapmış olabilirim."

"Daha fazla örnek mi lazım?"

"Hayır."

"Max'i kazara öldürdün mü?"

"Hayır."

"Yine kendine bir şey mi enjekte ettin ve şimdi sadece birkaç saatin mi kaldı?"

"*Hayır.*" Stevie sert bir bakış attı. "Ve bunu sadece bir kez yaptım, on iki yaşındayken. Artık bunu bir daha yapmayacak kadar akıllandım. Bu konuyu kapatabilir misin?"

"O zaman sorun ne?"

"Şey... Bize karşı kullandıkları zehirin panzehiri bulduğuma eminim."

"Oh! Stevie!" Gerçekten şaşırılmış ve mutlu olan Charlie, kız kardeşine hızlıca sarıldı. "Bu harika!"

"Evet." Ellerini birleştirip çenesinin altına bastırdı, parmak eklemleri derisine sertçe bastırıyordu. Durumu bilmeyen biri, onun dua ettiğini düşünebilirdi. Ama Charlie, kız kardeşinin bu pozun iyi bir poz *olmadığını* biliyordu. Ve bunun nedeni sadece Stevie'nin katı bir ateist olması değildi.

"Stevie?" Charlie ısrar etti.

"Bu formülü, kullandıkları temel aynı olduğu sürece (ki şu ana kadar öyle oldu) ne bulurlarsa bulsunlar, onlarla birlikte gelişebilecek şekilde tasarladım. Böylece sürekli yeni bir panzehir icat etmek zorunda kalmayacağız."

"Bu harika."

"Evet. Ama bir noktada, evreni yönetmeye kararlı, bilinçli bir varlığa dönüştüğünde, onunla ölümüne savaşmamız gerekebilir."

"Huh." Charlie şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Bu... bu bir sorun olabilir."

"Evet. Kesin bir sorun değil ama ciddi olarak... bilirsin... düşünülmesi gereken bir şey. Ve bunun olmaması için çalışılması gereken bir şey."

"Tamam. Demek bu yüzden fısıldıyordun?" "Hayır."

"Oh. Bu çok talihsiz bir durum."

"Evet, şey... Bakın, başka bir sorun daha var."

"Panzehiri bilincine kavuşmasının dışında başka bir sorun mu?" "Evet."

"Tamam."

"Şey..."

"Hâlâ yüksek sesle söylemek istemiyor musun?"

"Hayır. Ama burada..."

Stevie, siyah-beyaz defterlerle dolu bir kitaplığa gitti. Yüzlerce defter vardı. Dördüncü rafın ortasından bir tane aldı. Seçimi rastgele gibi görünüyordu, ama öyle değildi.

Defteri Charlie'ye uzattı ve "*Kırk dokuzuncu sayfa*" diye fısıldadı.

Charlie kırk dokuzuncu sayfayı açtı, ama sayfa tamamen Latince'ydi. Bilmediği ve asla bilemeyeceği bir dil.

Küçük kız kardeşine baktı ve Stevie, "Oh! Doğru." dedi. Masadan bir siyah ışık aldı, merdivenlere koştu ve ana şalterden ışıkları kapattı. Odayı geçerek birkaç masaya çarptı ve her seferinde "ah" diye bağırdı, sonra tekrar Charlie'ye ulaştı. Kendisini oluşturan iki hayvanın da gece görüşünün çok iyi olduğunu unutmuş muydu? Yoksa Freddy MacKilligan'ın kızı olarak doğduğu talihsiz doğum kusuru nedeniyle bu özel yeteneği ortadan kalkmış mıydı? Charlie gerçekten bilmiyordu.

Siyah ışığı açan Stevie, onu açık defterin üzerine tuttu ve Charlie, tüm o küçük Latince kelimelerin altında başka kelimeler olduğunu gördü. Tamamen karanlıkta, sadece siyah ışıkla görülebilen kelimeler.

Kız kardeşi, sadece Stevie'nin yapabileceği şekilde geçici bir palimpsest yaratmıştı.

Charlie eğilerek yazılanları okumaya çalıştı, ta ki kız kardeşi Charlie'nin yedek gözlüğünü ona uzatana kadar. Stevie, Charlie'nin gözlerini kısmadan okuduğu şeyleri okuyabilmesi için laboratuvarında her zaman yedek bir gözlük bulundururdu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Charlie, gözlüğü takıp kız kardeşinin yazdıklarını okudu. Her yeni cümlede gözleri daha da büyüdü. "Oh, lanet olsun."

"Aynen öyle. Üzgünüm, Charlie."

Charlie kaşlarını çatarak sordu,

"Neden?" "*Bunu yarattığım için...*"

"Bunu kasten yapmadın."

"Biliyorum, ama..."

"Ama yok. Bu senin hatan değil."

"Tamam. Benim hatam değil. Ama bir şeyler yapmalıyız. Değil mi?"

Charlie, seçeneklerini düşünerek uzaklara baktı, o sırada Berg'in kız kardeşi merdivenlerden "Charlie, buraya çıksan iyi olur" diye seslendi.

Stevie hemen paniğe kapıldı. "Hepsi biliyor..."

Kız kardeşinin ağzını eliyle kapatarak Charlie, Britta'ya bağırdı: "Neler oluyor?"

"Aslanlar."

* *

"Keane," dedi Nelle, "bu Jules Kopanski-Müller."

Hâlâ dönüşmüş haliyle, büyük kedi başını çevirip Jules'u inceledi.

"Biliyorum," dişi porsuk Keane'in sormadığı soruyu tahmin etti, "Von Schäfer-Müllerler ve Kopanski-Müllerlerin nasıl bir araya geldiğini merak ediyorsun, değil mi? Açıklaması çok zor ve artık önemi yok. Kardeşim kraliyet ailesi arasında bizi temsil ediyor, ama bu aileyi yöneten benim. O da sana bunu hemen söylemeliydi. Özür dilerim, Gong Zhao."

"Önemli değil." Jules'un onları evin arkasına götürdüğü devasa mutfaka bakındı. "Bu odanın parti için personel ile dolup taşacağını düşünmüştüm," dedi Nelle.

"Burası aile mutfağı. Etkinlikler için kullandığımız başka bir mutfak daha var. Oturun, oturun," dedi, odanın ortasındaki ada mutfaktaki tabureleri işaret ederek.

"Alın. Ekmek ve peynir."

Mermer tezgahın üzerine taze pişmiş bir baget gönderdi ve Nelle onu yakaladı. Büyük bir parça kopardı ve yüksek taburesinin yanında duran kaplana verdi. Keane geri dönmemişti ve Nelle, kendini daha güvende hissedene kadar dönmeyeceği hissine kapıldı.

"Şarap?"

"Kırmızı, lütfen."

Jules, tezgahın üzerinde duran birkaç şişeyi inceledikten sonra birini seçti. Şarap kadehlerini indirdi, şarap açacağıyla mantarı çıkardı ve iki kadehi yarısına kadar doldurdu.

"Sanırım kedi..." "Ekmek yeter."

Bir süre şaraplarını yudumladılar ve Nelle biraz peynir ve ekmek yedi. Sonra Jules konuşmaya başladı.

"Neden buradasın, Gong Zhao?"

"Ailenin nüfuzunu kullanmanı istiyorum."

"Ne için?"

"Avrupa'daki porsuk ailelerinin de Medicis'e karşı güçlerini birleştirmeleri için."

"Porsukların güçlerini birleştirmesini mi istiyorsun?"

"Biliyorum. Bu alışılmadık bir istek."

"Biraz delice olabilir." Nelle'ye baktı. "Bu senin fikrin değildi."

"Hayır. Ama deneyeceğimi söyledim."

"Anlıyorum." Bir yudum daha aldı. "Biliyorsun, bazıları senin sadece daha iyi arkadaşlara ihtiyacın olduğunu düşünebilir. MacKilliganlar belayı çekmesiyle bilinir."

"Onları suçlama. De Mediciler hepimizi yakalamak istiyorlar ve bunun nedeni Charlie MacKilligan'ın babalarını öldürmesi değil."

Jules bardağından başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Charlie MacKilligan Giuseppe de Medici'yi mi öldürdü?"

"Oh. Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır." Jules bardağını kenara itti, dirseğini masaya dayadı ve çenesini avucunun içine koydu. "Ne kadar ilginç bir hayat yaşıyorsun, Gong Zhao."

* *

Britta, kardeşleri gibi, şaşırmadıkça büyük duygular gösteren biri değildi. Bu yüzden sesindeki sessiz aciliyet, Charlie'nin defteri Stevie'ye geri vermesine neden oldu. Stevie hemen kitaplığa dönerek, farkında olmayanları şaşırtmak için defteri diğer birçok defterin arasına sakladı ve merdivenlere koştu.

Dişi ayı mutfaktan çıkıp Charlie'nin kiralık evinin ön kapısına doğru ilerliyordu.

"Neler oluyor?" Charlie, çıkışa yaklaşırken sordu.

"Berg, caddenin karşısındaki sürüsünden bir telefon aldı. Tanımadıkları bir minibüsün bu tarafa doğru geldiğini ve tanımadıkları aslanların kokusunu aldıklarını söyledi."

Britta bu açıklamayı yaptığında Charlie oturma odasındaydı. Charlie yanıt olarak kolunu uzattı ve kanepenin arkasından çekerek, Max kız kardeşine zaten doldurulmuş ve ateşlemeye hazır bir kesik namlulu av tüfeği attı.

"*Bu evde kaç tane silah var?*" diye sordu Shay, koltuktan.

Endişeli babanın sorusunu görmezden gelen Charlie, evden çıktı, verandayı geçip sokağa indi. Ama Charlie yalnız değildi.

Üçüzler, Max ve takım arkadaşları ve Stevie onun yanındaydı, ama şimdi Malones'lar karavanlarından, yetişkin aylar evlerinden ve kiralık evinde bulunan herkes sokağa çıkıp onu çevreliyordu. Onu korumak için. Hepsi, beyaz bir minibüsün bekledikleri yönden farklı bir yönden sokağa hızla girmesini bekliyorlardı, yani bir nedenden dolayı dolambaçlı bir yol izlemişlerdi. Belki de onları ihbar eden diğer bloktaki kedileri şaşırtmak için?

Ama minibüs uzun süre kalmadı. Charlie arka kapıların açıldığını, bir çarpma sesini ve sonra kapıların kapandığını duydu. Bununla birlikte, minibüs gürültüsüyle uzaklaştı ve geride sadece bir branda ve koli bandıyla sarılmış bir şey bıraktı.

"Kahretsin." Charlie silahını Streep'e attı ve onu beklemesi için ısrar eden herkesi iterek koşmaya başladı. Ama neye baktığını biliyordu. O bir cesetti.

Yanına çömeldi ve kokladı, bakmadan cesedi tahmin edebilmeyi umuyordu. Ne yazık ki, çitlerinin yanındaki çiçekli çalılarının yanında durma hatası yaptıktan sonra sinüsleri sorun çıkarmaya başlamıştı ve artık *hiçbir şey* koklayamıyordu.

Omzunun üzerinden bakıp Stevie'nin arkasında geldiğini görünce, Max'e onu durdurması için işaret etti ve ön parmağındaki pençeyi serbest bırakarak sokağa atılmış olan şeyi saran brandanın üst katmanını dikkatlice yırttı. Ama daha yırtması gereken katmanlar olduğunu çabucak fark etti, tonlarca plastik, siyah çöp torbaları, yırtıp yırtıp sonunda babasının yüzüne ulaştı.

Charlie sargıyı daha sertçe çekti ve babasının boynundaki derin yarayı ortaya çıkardı. Boğazı, kelimenin tam anlamıyla, kulaktan kulağa kesilmişti. Neredeyse kafası kopmuştu.

Gözlerini kısarak, zihni hızla çalışırken, kız kardeşine bir parmağıyla işaret etti.

Max koşmaya başladı, takım arkadaşları da hemen arkasındaydı.

Nat onlarla birlikte koşmaya başladı, ama Finn kız kardeşini kollarının arasına aldı ve hiçbir yere gitmesine izin vermedi. Kız bu tür şeyler için biraz küçüktü. Tabii ki, on sekiz yaşına geldiğinde onu durdurmak imkansız olacaktı, ama Charlie o zamana kadar bununla ilgilenecekti.

"Oh... Baba," Stevie, Charlie'nin yanına çömelerek iç geçirdi. "Zavallı baba." "Evet. Tabii. Her neyse."

"*Biraz* üzgün olabilirsin," diye Stevie onu uyardı.

"Öyleyim," dedi Charlie.

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Gülümsemiyorum! Babamızın ölümüne çok üzülüyorum."

"Çünkü o bizim babamız mı? Yoksa de Mediciler bir MacKilligan'ı öldürmeye cüret ettikleri için mi?"

"Bunun ne önemi var?" "Charlie!"

Charlie, kız kardeşinin suçlamalarını eliyle savuşturdu. Şu anda ihtiyacı olan şey, neler olduğunu anlamaktı. Babasını öldürmek için mi peşine düşmüşlerdi? Yoksa babası onlara gitmekle aptallık mı etmişti? O, de Medici ailesinin reisini, habersizce yanına gelip ailesine tehditler savurarak konuşmaya başladığı için öldürmüştü. En azından onun zihninde, başka bir çözüm yolu yoktu. Ama de Mediciler o aptalı avlamışlarsa... ?

Berg, Charlie'nin omzuna teselli edici bir el koydu. "Polisi aramamı ister misin?" diye tatlı bir sesle sordu.

"Dalga mı geçiyorsun..." Charlie'nin ağzından çıkan tek kelime buydu, çünkü babasının vücudu sarsıldı ve kan öksürdü; kahverengi gözleri açıldı ve kızına baktı. Bu, acımasız, normalde hayatı sona erdirecek bir yara olmasına rağmen - bal porsuğu için bile - yaşlı piçin ölmediğini kanıtlıyordu.

O. Hala. *Ölmedi!*

"*Oh, lanet olsun!*" diye bağırdı Charlie, kilometrelerce uzaktaki şekil değiştirenleri korkuttu.

Bölüm 21

"Gong Zhao, istediğin şey alışılmadık bir şey. Yardım etmek istiyorum ama..."

"Ama yapamazsın. Anlıyorum." Tabureden indi. "Gidelim."

"Bir anlamaya varamazsak..." Nelle adımını yarıda kesip uzun bir nefes aldı.

Porsuğu karşısına aldı. "Sen ve kardeşin sandığımdan daha çok benziyorsunuz, Jules."

"Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir, Gong Zhao." "Ne istiyorsun, Jules?"

"Biliyorsun, bir zamanlar Avrupa'daki porsuk aileleri bir düşmanla savaşmak için güçlerini birleştirmişlerdi."

"Tahmin edeyim... Hitler mi?" diye sordu Nelle.

"Tabii ki Hitler," diye homurdandı Jules. "Her zaman Hitler'dir. Ama onlar tam insanlardı. Şimdi ise bizden büyük kedilerle savaşmamızı istiyorsun."

"Ee?"

"Bu çok daha büyük bir risk." "Öyle mi?"

"Ve bu kadar tehlikeli bir risk aldığımız için bir şeyler almalıyız."

"Şunu hemen açıklığa kavuşturayım," dedi Nelle. "Senin için kimseyi öldürmeyeceğim. Ve bu iş Papa'yı da içeriyorsa... unut gitsin."

"Ah! Başkaları senin ve Amerikalı arkadaşlarından ne istediğiyle beni sıkma. Senin yardımına ihtiyacım olan başka bir konu var."

"Tamam, ne istiyorsun?" "Bir kitabı geri almam lazım."

"Bir kitap mı? Yeni bir tane alamaz mısın?"

"Bu, birinin benden çaldığı özel bir kitap. Onu kaybetmem, yönettiğim bu küçük grup içinde beni zayıf göstermiş oldu."

"Ne küçük grubu?"

"Şeytani bir tarikat." Jules şarap şişesini kaldırdı. "Bir bardak daha, Gong Zhao?"

Damon köşeyi döndü ve küçük kamyonetin kontrolünü neredeyse kaybetti, ama kamyoneti düzeltip yoluna devam etti. Rastgele bir sokakta hızla ilerlerken, yolunu kesen porsuğu gördü. Onu ezip geçebilirdi ve büyük olasılıkla porsuk hiçbir şey olmazdı. Ama bloğun sonunda sohbet eden birkaç insan vardı. Onların önünde porsuğu ezerse, polisi arayacaklarını, plaka numarasını alacaklarını ve diğer tüm saçmalıkları yapacaklarını biliyordu. Bunu kesinlikle bir suç olarak görecektlerdi.

Bunun için zamanı yoktu.

Bu yüzden frenlere bastı ve ondan birkaç santim önce durdu. Dişi porsuk kıpırdamadı bile. "D," dedi kardeşi.

"Sakin ol," diye cevapladı. "Onlar sadece porsuklar."

Kadın pencereye doğru yürüdü, kamyonun üzerine tırmandı ve kibarca penceresine vurdu.

Camı açmamayı düşündü, ama çılgın bir porsuğun yumruklarıyla camı kıracağını biliyordu.

Pencere açıldığında, "Merhaba," dedi. Kollarını içeri sarkıttı, böylece üst kısmı kamyonun içinde sıkışmadan pencereyi tekrar kapatamadı. "Ne yapıyorsun?"

Adam, bu masumane cümleye ve kadının neşeli gülümsemesine kanmadı.

"Hiçbir şey."

"Gerçekten mi?" dedi kadın. "Bak, zamanım kısıtlı. Ya bana ne yaptığınızı söylersin ya da ben..."

"Küçük yumruklarınla bana vurur musun?"

"Ya da beynini bu torpido gözüne dağıtacağım."

Damon gülmeye başladı, ama silahın namlusunun şakağına dayandığını hissedince durdu. Yolcu kapısı açıldı ve başka bir silah kardeşi doğrultuldu.

İki kadın daha kamyonetin önünde durarak onun uzaklaşmasını engelledi. Birinin elinde kesik namlulu bir av tüfeği vardı.

Tam insanlar konuşmayı kesip izliyorlardı, ama ikisi de polisi aramak için harekete geçmedi. Bunun onu mutlu mu yoksa üzgün mü yaptığını bilmiyordu.

Bal porsuklarının kediler ve hatta değersiz köpekler gibi ahlaki kuralları olmadığını unutmuştu. Düşmanlarına zarar vermek için silah, bıçak, her şeyi kullanırlardı.

"Konuşmaya başla," diye ısrar etti porsuk, mutlu, şarkı söyler gibi bir sesle, "yoksa sinirleneceğim!"

* *

Nelle, hâlâ büyük kedi formunda olan Keane'e baktı. Altın rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Nelle de ona aynı şaşkın ifadeyi yansıtıyor gibi hissetti.

"Satanist bir tarikat mı yönetiyorsun?" diye sordu Nelle. "Satanist misin?"

"Tabii ki Satanist değilim. Neden Satanist olduğumu düşünüyorsun?"

"Az önce bana Satanist bir tarikat yönettiğini söyledin!"

"Para için. Yaptığım her şey para için. Para benim tanrım. Ve o mutlu bir tanrı."

Nelle şimdi anladı.

"Tarikatın tüm üyeleri zengin."

"Tabii ki öyleler!" Jules gülerek dedi. "Ve çok zengin aptallar, pençeleri, boynuzları ve dirgeni olan bir adamın, kötü iş yöntemleri ve ayrıcalıkları yerine zengin kalmalarına yardım edeceğini düşündükleri için bana para vermek istiyorlarsa, neden onlara aksini söyleyeyim ki?"

"Tamam. Anlıyorum. Ama kitap bununla ne ilgisi var?"

"Jean-Pierre Lavoie benden aldı. Geri istiyorum."

"Tamamen insan olan bankacı mı? Neden senin... bekle. Ne tür bir kitaptan bahsediyoruz?"

"Ritüellerle dolu bir kitap."

"Yani şeytani bir kitap mı?"

"Evet."

"İnsan derisinden mi yapılmış?"

"Muhtemelen."

"Yeter. Eğer birini öldürdüysen..."

"Bu eski bir kitap, Gong Zhao. Derisini ben koymadım. Yıllar önce Romanya'da öyle satın aldım. Ama bu aptalları küçük organizasyonuma bağlı tutmak için yaptığım şeylerin bir parçası."

"Kült." "Her

neyse."

"Peki Lavoie...?"

"Bu insanlardan aldığım parayı aklamama yardım etti. Ona daha büyük bir pay vermediğim için kitabı çaldı."

"Ve ona bunun için ödeme yapmak istemiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bu ne tür bir mesaj verir?" "Ne tür bir mesaj vermemi istiyorsun?"

"Sen değil, Gong Zhao." Parmakla onu işaret etti. "*Onun* göndermesini istiyorum." Nelle Keane'e baktı.

"O da senin için öldürmüyor!"

"Onun öldürmesine ihtiyacım yok." Dişlerini gösterdi. "Onun, kendi türünün çok iyi yaptığı şeyi yapmasına ihtiyacım var. Ve az önce kardeşime yaptığı şeyi, her ne kadar bunu asla itiraf etmese de."

"Peki o ne?"

"Onu ödünü koparacak kadar korkutmak."

* *

Nat babasının yanına diz çöktü, bir eliyle kafasını okşarken diğer eliyle göğsünü okşadı, Shay ise tiksintiyle izledi. Prensip olarak sevmediği çok fazla insan yoktu, ama varsa da... o da Nat'ın öz babası Fred MacKilligan'dı.

Ölmüş olması gerekirdi. Böyle bir yara alan başka herhangi biri, ister şekil değiştiren ister tam insan olsun, ölmüş olurdu. Ama Charlie haklıydı. Adam bir türlü ölmüyordu.

Shay, kız kardeşini o aptaldan uzaklaştırmak istedi, ama Finn başını salladı. Henüz müdahale etmemek en iyisiydi. Bunun yerine, Dani'yi, önlerinde oynanan sokak dramasını fark ettikten sonra, teyzelerinden biriyle birlikte uzaklaştırdı. Bunları görmesine gerek yoktu. Özellikle de Charlie'nin öfkesini. Çünkü o öfke çok korkutucuydu.

Yine de Charlie'nin, de Medicis'lerin babasını öldürmeye çalışıp cesedini çöp gibi sokağa attıkları için mi kızgın olduğunu, yoksa o piçi öldüremeyenler için mi kızgın olduğunu anlayamıyordu.

Charlie'nin babasını ne kadar nefret ettiği herkesin malumuydu. Stevie olmasaydı, Fred MacKilligan on yıl önce ölmüş olacaktı. Özellikle de Max'i sözleşmeli hizmetçiliğe sattığı zamandan sonra. "Bir babaya yakışmayacak bir hareket," diye şaka yapmıştı Max hikayeyi anlatırken. O kadının çocukluk deneyiminde mizah bulabilmesi Shay ve iki kardeşini de büyülemişti.

Birkaç dakika boyunca Shay, Fred MacKilligan konusunda Nat'ın diğer iki üvey kız kardeşinden daha çok Stevie'ye benzeyeceğinden endişelendi. Ona her zaman bir şans daha vermeye hazırdı. Yaralı bir collie köpeği gibi onu okşuyordu. Ama sonra brandadan bir kağıt parçası çıkardı

ve Charlie'ye uzattı. O anda Shay, küçük kız kardeşinin cinayete teşebbüs edenlerden bir not ya da başka bir şey aradığını anladı. Onu bulur bulmaz, babasından uzaklaşıp Finn'in yanına geri döndü. Biyolojik babasını kaldırımda kanlar içinde bırakarak.

İyi.

Charlie notu kaşlarını çatarak okudu ve Shay'e uzattı. Notta, Charlie de Medicis'in istediklerini vermezse MacKilligan ailesinden daha fazla kişinin öldürüleceği yazıyordu. Görünüşe göre istedikleri şey MacKilligan ailesinin servetiydi.

Paolo de Medici'nin, ne kadar para verseler de Charlie ve kız kardeşlerinin peşini bırakmayacağına gerçekten inanmaları mı gerekiyordu?

Ya da bir ateşkesin Keane'in babalarının intikamını almasını engelleyeceğine mi?

Şaşkın bir şekilde Shay notu Finn'e uzattı.

O sırada Tock, Max, Mads ve Streep, babalarını bırakan kamyonu takip etmekten dönmüştü. Tock onun yanında durdu ve ona baktı. Hiçbir şey söylemedi ve Shay bunu pek iyiye işaret olarak görmedi.

Max, Charlie'nin yanına dikildi, eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı.

Charlie hemen uzaklaştı.

O anda bu sokaktaki herkes en üst düzey avcıydı. Kaplanlar. Ayılar. Bal porsukları bilim tarafından en üst düzey avcı olarak kabul edilmiyordu, ama aslında öyle olmalıydılar, çünkü sinirlendiklerinde çok acımasız oluyorlardı, bu yüzden diğer en üst düzey avcılar Charlie'yi çok yakından izliyorlardı. Onu tanıdıkları kısa sürede, onun en üst düzey avcı olduğunu anlamışlardı. Öfkesi nadir görülen bir şey olabilir, ama patladığında, aktif bir volkandan çıkan lav gibi dünyayı sarardı. Pürüzsüz, unutulmaz güzellikte ve kalpsiz, yoksul İzlanda köyünü yerle bir ediyordu.

Max, babasının diğer tarafında, Stevie'nin karşısında çömeldi. Babası zayıf elini ona uzattı, Max onu kendi eline aldı, göğsüne sıkıca bastırdı ve "Baba... kamyoneti bulduk" dedi.

"Hepsini öldürdün mü?" diye sordu, açık boğaz yarasından hala kan akmasına rağmen. "Ben ölmeden önce intikamımızı aldın mı?"

"Maalesef..."

"Onlar gitmişti. Anlıyorum, bebeğim. Sorun değil."

"Teşekkürler baba. Anlayışın için. Ama aslında onları yakaladık ... ve onlarla konuştuk, bu anlaşmadan çıktıklarını ve Super Bowl'daki yenilgiden dolayı onlara hala 50 bin dolar borçlu olduğunu bilmeni istediler."

Stevie hemen ayağa kalktı ve ona baktı. "Aman Tanrım, baba.

Bunu yaptın mı? Kendine? Sadece bizden ve aileden para almak için mi?"

"Tabii ki hayır! Bu yalan!"

"Baba," Stevie ısrar etti, elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Yalan söyleyen sensin, değil mi?"

Badger gözlerini kırptı; yavaş, trajik zihni, bu durumdan kurtulacak bir yalan bulmaya çalışırken çalışmaya başladı.

"Uh..."

Finn elindeki notu buruşturdu ve Nat uzaklaştı. ASL'de ne söylendiğini ona anlatmasına bile gerek yoktu, çünkü o zaten biliyordu. Dudaklarını okumuş mu yoksa sadece anlamış mıydı... Shay bilmiyordu. Ve bunun bir önemi yoktu.

Stevie hırlayarak bağırdı: *"Sen tanıdığım en kötü insansın!*

Bana uyuşturucu satanları da dahil ediyorum!"

Shay, birinin kendi boğazını kesme riskini göze alacağına inanamıyordu — derin bir kesik! Omurgaya kadar! — sırf ailesinden para alıp kumar borcundan kurtulmak için. Kim yapardı böyle bir şeyi?

Oh, evet. Fred MacKilligan yapardı. Çünkü o bir aptaldı!

Sonunda, sessizce öfkelenen Charlie arkasını döndü ve babasına bakarak yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Sana bunu daha önce sormuştum, baba... ve bir kez daha soracağım... neden ÖLMüyorsun?"

Sokağın karşısındaki aslanlar, onun çığlığına yanıt olarak kükredi. Üç blok ötede kurtlar uludu. Onun durduğu sokakta kaplanlar ve ayılar kükredi. Ama Charlie MacKilligan'ın kendi değersiz babasına duyduğu mutlak öfke ve nefretin kükremesi, tüm bunları zar zor duyulur hale getirdi.

Charlie ayağını babasının kafasının üzerine kaldırdı ve Shay, onun kafatasını bir su birikintisine dönüştürmek üzere olduğunu biliyordu. O kadar kızgındı. Ama sonra Berg oradaydı. Onu belinden yakaladı ve çığlık atan, öfke dolu eşini uzaklaştırdı. Onu bu şekilde kontrol altına almak için o kadar çok uğraşmak zorunda kaldı ki, omuzlarının arasında grizzly kamburu patladı. Onu tutmasına yardımcı olan ekstra güçtü bu. Ama yine de

sorun yaşıyordu ve iki kardeşi yardım etmek için araya girmek zorunda kaldı. Dag bacaklarını tuttu ve Britta kollarıyla dişi porsuğun göğsünü sardı.

"Gidelim! Gidelim!" diye emretti Berg ve üçüzler hızla kiralık eve geri döndüler, Charlie'nin öfke dolu kükremeleri yakındaki arabaları ve Malone karavanlarını sallıyordu.

Araçların camları patladı.

Max, panik içindeki babasına bakarken - babası, sadece bu iğrenç yalanın içinde değil, yalanını *satmak* için kullandığı branda, plastik ve koli bandının içinde de kapana kısıldığını fark etmiş olmalıydı - kolunu uzattı. Shay, basit bir balta onun yanından geçip Max'in eline girene kadar nedenini anlamadı. Omzunun üzerinden baktı ve baltanın Nat'ten geldiğini fark etti. Nat, baltayı bir yerden almış ve Freddy MacKilligan'ın başlattığı işi bitirmesi için Max'e göndermişti.

Babasının kafasını kesecekti. *Kahretsin.*

"Finn..."

Ama ikisi de onu durdurmak için harekete geçmeden önce, Stevie babasının çırpınan bedeninin üzerinden atladı — pençeleri kendi yarattığı hapishaneden çıkmak için fazla mesai yapıyordu — ve baltanın sapını yakaladı. Kız kardeşler baltayı kapmak için kavga ettiler. Nat araya girmeye başladı ve Finn onu yakalayıp geri çekti. Çünkü ikisi de, kız kardeşlerinin biyolojik babaları konusunda Charlie ve Max'e benzediğinden emindiler, bu da kız kardeşlerinin kötü adamın kafasını kesmekten büyük zevk duyacağı anlamına geliyordu. Shay, kız kardeşlerinin bunu yapmasını istemiyordu! Asla!

Hayatını tehlikeye atarak, Shay kavga eden kız kardeşlerin yanına gitti ve baltayı tutan ellerini parmaklarıyla kavradı. Sonra, iki kız kardeş de silahı bırakmadığı için onları öne doğru çekerek babalarından uzaklaştırdı. Panda ve siyah jaguar - iki kız kardeşin eşleri - kadınları birbirlerinden korumak için onlara katıldı ve hep birlikte eve geri döndüler. Her biri o aptal baltayı tamamen kontrol altına almaya çalışıyordu.

Herkes zehirli porsuğu uzaklaştırırken, Fred MacKilligan bağırdı: "Yemin ederim, çocuklar, her şeyi açıklayabilirim!"

* * *

Fransa ve İspanya'nın tam ortasında yer alan Andorra, Steph Yoon'un her şeyden uzaklaşmak istediğinde ziyaret etmeyi sevdiği yerlerden biriydi. Eskiden bu bölgede güzel bir evi vardı, ancak yaklaşık on beş yıl önce, o dönemde zor durumda olan işine yardımcı olmak için satmıştı. Şimdi

tabii ki, isterse o evi ve birkaç yüz tane daha satın alabilirdi, ama son zamanlarda emlakla ilgilenmek için hiç vakti olmamıştı. Ayrıca, piyasada ona uygun iyi bir fırsat çıkarsa, Ox hallederdi. Kadın, emlakçı lisansı alabilecek yaşa geldiğinden beri küresel emlak işleriyle uğraşıyordu. İşe, CeCe için stüdyo ve Nelle için galeri bulmakla başlamıştı. Beş ilçenin en kötü yerlerinden bazılarıydı. Sonra Nelle'nin büyük işi için Londra'da uygun galeri bulmaya kadar geldi. Van Holtzes ailesi bile, kurt sürülerinin hoş karşılanmadığı bölgelerde yeni bir restoran açmak istediklerinde onun becerilerinden yararlandıkları biliniyordu.

Bu yüzden Steph, Andorra gibi küçük bir prenslikte kendisinin ve kızlarının onları bulamayacağını kimsenin nasıl düşünebileceğini anlamıyordu. Ox, istediği zaman, istediği yerde, istediği kişiyi bulabilirdi. Ama biri ondan aktif olarak saklanıyorsa, Andorra bunun için uygun bir yer değildi.

CeCe, bagaj bölümünün kapısını açılana kadar tekmeledikten sonra, dışarıya eğilip etrafa hızlıca bir göz attı ve "Her şey yolunda" dedi.

Sırt çantalarını, şişe sularını ve bal kavanozlarını alan dört kadın, asfalt piste atladılar.

"Biliyorsun," Steph'in belirtme ihtiyacı hissettiği gibi, "bu kadar cimri olmasaydın bunların hiçbiri gerekli olmazdı."

"Ben cimri *değilim*," diye tersledi Trace. "Ben..."

"Bütçeye dikkat eden," diye hep birlikte söylediler, bu da onu sinirlendirdi.

"Bunun için çok yaşlandık," diye şikayet etti CeCe.

"Özellikle de jetlere normal insanlar gibi binebileceğimiz halde, jetlerin bagaj bölümünde fareler gibi saklanmak zorunda kaldığımızda." Yere indikten sonra Steph, bacaklarını uzatmak ve sırtındaki gergin kasları gevşetmek için birkaç saniye esneme hareketleri yaptı.

"İnsanların ne yaptığımızı bilmesini mi istiyorsun? Çünkü muhtemelen herkes ve anneleri bizi izliyor."

"Sen çok saçma bir paranoyaksın, Trace."

"Öyle miyim, CeCe?" arkadaşları çok dramatik bir şekilde sordu. "*Öyle miyim?*"

"Tamam," dedi CeCe gülmeye başlayarak. "Biraz sakın ol, Bayan Drama."

Steph sırt çantasının askılarını omuzlarına geçirdi ve diğer arkadaşlarını bekledi. Hepsi siyah giyinmişti, ama CeCe'nin siyah kot pantolonu, siyah tişörtü ve siyah Keds ayakkabıları boya ile kaplıydı; Trace'in kot pantolonu, tişörtü

gömleği ve iş botları birkaç yıl önce Black Friday indiriminde ana evine en yakın Target mağazasından satın alınmıştı; Ox'un kıyafetleri ise tamamen tasarımcı markaydı, çünkü birkaç bin dolarlık siyah kot pantolon, tişört ve snob bir İtalyan'ın adını taşıyan savaş botları almaktan çekinmiyordu; Steph'in kıyafetleri ise on altı yaşından beri giydiği ve bir gün sıkıldığında Pentagon'un sistemine sızdığı zamanki siyah kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ve Doc Martens botlarıydı. Giysi alışverişinden nefret ettiği için, kocası veya oğullarından biri ona bir şey almadıkça nadiren yeni giysiler alırdı.

Telefonuna bakarak, Trace dişleriyle dilini şaklattı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu CeCe. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey." Arkadaşlarının endişesini eliyle savuşturduktan sonra telefonuna bir şeyler yazdı. "Genç arkadaşımızdan *yere*l bir güncelleme geldi."

"Bizim..."

"Merak etme. Orada hallediliyor."

Steph bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve onlar yokken Amerika'da olan bitenler hakkında endişelenmemeye karar verdi. Avrupa'yı dolaşırken 11. sınıfta ileri matematik dersinden geçmeyi bu şekilde başarmıştı. Eve dönene kadar matematik konusunda endişelenmeyerek ve sonra öğretmenin verdiği tüm testleri başarıyla geçerek. Ve o öğretmen "Bir haftadan fazla süredir derse gelmedin" dediğinde, Steph ciddi bir yüzle "Tabii ki geldim. Yazın Hofstra'da üniversite düzeyinde matematik dersi almayı konuşmuştuk. Hatırlamıyor musun?" diye cevap verebilirdi.

Uçağı terk ettikten sonra Steph, birkaç metre öteden onları şaşkınlıkla izleyen güvenlik görevlisini gördü. Muhtemelen bu gece böyle bir şey beklemiyordu. Dört orta yaşlı kadının, bir gemiden fareler gibi özel bir uçağın altından çıkmasını görmek. Onları donarak öldürecek bir yolculuktan zarar görmemiş gibi görünen kadınlar, ama aslında kadın değillerdi.

"Durumun güvenli olduğunu söylemiştin," diye CeCe'ye işaret etti Steph. "Sadece Romero. Merhaba, Romero!"

Muhafız trans halinden çıkmış gibi görünüyordu ve çeşitli şöhretlere sahip milyoner ve milyarderlere hizmet eden bu küçük havaalanını koruyan güvenlik ekibinin geri kalanıyla iletişim kurmak için telsiziyle uğraşıyordu, ama CeCe birkaç adım öne çıktı. Bu hareket, yakındaki sokak lambasının ışığının gözlerine bir açıyla vurmasına izin verdi ve onların insan gözleri olmadığını gösterdi. Hiç de değil. Çünkü sadece gececi hayvanlarda görülen bir şekilde parıldıyorlardı.

Şaşkına dönen Romero, telsizini düşürdü ve geriye doğru sendeledi.

Ox çoktan harekete geçmişti, zavallı, korkmuş Romero'nun yanından geçerek -gözleri CeCe'ninki gibi parlıyordu- ama eline bir tomar para sıkıştırmak için yeterince uzun süre durdu.

"Bizi hiç görmedin, Romero," dedi Trace, Andorra'nın ana dili olan Katalanca bilmediği için Romero'ya İspanyolca konuştu. "Böylece, bir gece geç saatte evine uğramayız. Çünkü bunu istemezsin, değil mi?"

CeCe, adamın omzuna dokunarak İspanyolca olarak, "Üzgünüm, Romero. Seni korkutmak istemedim," dedi.

Steph, CeCe'nin adamı nasıl tanıdığını bilmiyordu, ama umursamıyordu da. Bunun yerine, alnını adamın alnına dayayıp dişlerini göstererek ağzını genişçe açmak için onun yanında yeterince uzun süre durdu. Adam muhtemelen onların vampir olduklarını düşünecekti, ama neyse. Ağzını kapalı tuttuğu sürece, ne düşündüğü umurunda değildi.

Adamın altına işediğinde ise kendini kötü hissetti. Ama Ox, diğer eline de bir tomar para sıkıştırarak sorunu çözdü.

Geceye doğru yürürken CeCe, "Bize ulaşım aracı ayarladın mı Trace, yoksa gideceğimiz yere *yürüyerek* mi gideceğiz?" diye sordu.

"Yakındaki ormanda bizi bekleyen, tamamen ödenmiş bir Land Rover var."

"Ödenmiş mi?" Ox sinirlenerek sordu. Mücevherler, lüks tasarım ürünleri ve insanları sessiz tutmak için para harcamakta hiçbir sakınca görmüyordu, ama hayatında hiçbir araca tam fiyatını ödememişti.

mücevher, lüks tasarımcı ürünleri ve insanları susturmak için para harcamakta hiçbir sorunu yoktu, ama hayatında hiçbir araca tam fiyatını ödememişti. Monako'da kısa bir süre kaldıklarında beğendiği ve sürdüğü üç yüz bin dolarlık Aston Martin bile.

"Alabileceğimiz bir şeyi neden ödeyelim?" diye sorardı hep.

"Evet. *Ödedim*, Oksana. Bizim için bir araç satın aldım, sadece doğru olanı yapmak için değil, aynı zamanda Max MacKilligan çok nazik ve tatlı bir insan olduğu için. O, kız kardeşlerinin bile varlığından haberdar olmadığı İsviçre'deki özel hesaplarından bizim için bu aracı satın aldı."

"Tracey Rutowski, yapmadın değil mi!" CeCe nefesini tuttu.

"Max'imiz çok sevgi dolu, değil mi? Onun Arkansas'taki pug köpekleri kurtarma merkezlerine de bağış yapmayı sevdiğini keşfettim. Onlardan biri, ona iyilikseverliğinden dolayı gönderdiği iki yüz bin dolar için bir plaket verecek."

Steph, CeCe ve Ox yürümeyi bıraktılar ve Trace'in karanlıkta kaybolana kadar arkasından bakakaldılar.

"Hadi bayanlar," diye bağırdı Trace, onların kahkahaları arasında. "Bu yaşlı *cadalozun* yapacak çok işi var!"

Bölüm 22

Charlie başını mutfak masasına dayamıştı. Max mutfak sandalyesine çökmüş, gözleri tavana sabitlenmişti. Stevie ise hepsini biraz tiksintiyle izliyordu.

"Babamızı öldüremezsin," diye tekrar söylemek zorunda kaldı. "Bu ahlaki olarak yanlış."

"Max'in ahlakı olmadığını söyledin," diye açıkladı Charlie masaya. "Ve ben bu görüşümün arkasındayım."

"O zaman ben yapayım." Max dik oturdu. "Bu konuda hiç suçluluk duymayacağıma söz veriyorum."

"Hayır."

"*Sen mantıksızsın!*" Max patladı.

"Bu ailede zihinsel olarak dengesiz bir dişi porsuk için sadece bir yer var ve o da benim!"

Berg odaya ağır adımlarla girdi. "Yemek geldi," dedi, doğal bariton sesi her zamankinden daha da alçaktı. "Yemeği oturma odasında yiyeceğiz. Bir korku filmi izleyip Çin yemeğinin tadını çıkarabiliriz, belki de uçan vücut parçaları ve sıçrayan kanlar biraz rahatlamanıza yardımcı olur."

Stevie kız kardeşlerine bir bakış attıktan sonra Berg'e, "Şu anda aç olduğumuzu sanmıyorum, Berg. Bize biraz ayırır mısınız?" dedi.

Kaşlarını çatarak Charlie'nin başının üstüne baktı ve "Tamam" dedi.

Ayının endişesini anlıyordu. Bir bakıma, Charlie MacKilligan'ın o kadar üzgün olduğunu görmek, oturup hiçbir şey yapamamasını görmek kesinlikle *daha az* korkutucuydu, ama aynı zamanda üzücüydü. Stevie, kız kardeşinin herhangi bir şeyden bu kadar üzülmesini görmekten nefret ediyordu, ama özellikle babaları konusunda bu kadar üzülmesini. Stevie'nin bile tamamen değersiz olduğunu kabul etmek zorunda olduğu bir porsuk. Ve o, kimse hakkında böyle düşünmekten hoşlanmazdı... onun dışında. Çünkü bu doğrudu.

Daha da kötüsü, gitmek istemiyordu! Hâlâ bahçelerindeydi ve kollarının kıllı kısımlarından koli bandını çıkarmaya çalışıyordu. Max bunu kendisi yapmayı teklif etti, ama gözlerindeki bakış ve o sırada elinde bir kasap bıçağı tutuyor olması, bunu herkes için kötü bir fikir gibi gösterdi.

Bu aileye özgü kabus başladığından beri, komşu sokaktaki ayılar, kaplanlar ve aslanlar evi kuşatmaya gelmişti. Stevie

ve kardeşleri yaşıyordu, babalarını mesafeli davranmaya zorluyorlardı. Kimse pişmiş ürünler istemiyordu. Kimse havuzlarında yüzmeye bile çalışmıyordu. Bunun yerine, herkes sessiz kalıyor ve Freddy MacKilligan'ı evden ve kızlarından uzak tutuyordu.

Stevie, babasına tek başına gidip onunla "mantıklı bir şekilde konuşmayı" düşündü. Tabii ki, onunla mantıklı bir şekilde konuşmak, kafası omuzlarından ayrılmadan önce ona para verip gitmesini sağlamak anlamına geliyordu. Ancak babalarına para vermek, Charlie'yi çileden çıkarmanın kesin bir yoluydu. Onu göndermek için en kolay yol bu olsa bile, babalarına bir kuruş bile vermeyi düşünmüyordu. Ama yine de, çok haklı bir noktaya değinmişti. Ona bir kez para verirsen, daha fazlası için geri gelmeye devam ederdi.

Berg, yüzünde şaşkın bir ifadeyle mutfığa geri döndü.

"Ne oldu?" Stevie, kız kardeşi hala yüzünü mutfak masasına dayamış olduğu için sordu.

"Siz *kurtların* uğramasını mı istediniz?"

"Kurtlar mı?" diye sordu Stevie. "Ne kurtları?" "Van Holtz diyorlar. Yaşlı adamlar."

Sonunda Charlie başını kaldırdı ve üç kardeş birbirlerine baktılar.

Sonra Max, "Yaşlı kadınların kocalarıdır herhalde," dedi.

"Oh. Doğru." Charlie içini çekti. "Ama neden buraya gelsinler ki?"

"Eşlerini mi arıyorlar?"

"Onlar burada değiller. Bekle... burada mıydılar?"

Stevie ve Max omuz silkti. Sonra Charlie Berg'e omuz silkti. "Onları içeri al, sanırım. Ve Max, bana bir iyilik yap, o kadınları kocalarının önünde yaşlı cadalozlar diye çağırma."

"Öyle olsalar bile mi?"

"Max."

* *

Hel, boz ayıyı takip ederek MacKilligan kardeşlerin kiralık evine girdi. Tabii ki, içeride bir ayının varlığı onu şaşırtmadı, çünkü *dışarıda* zaten çok sayıda ayı vardı. Ayılar kelimenin tam anlamıyla her yerdeydi. Verandada. Ön bahçede. Arka bahçede. Sokağın her yerinde. Ve hepsi de farklı türlerden. Boz ayılar, kutup ayıları, siyah ayılar, tembel ayılar, Asya siyah ayıları, dev bir

panda ve Hel yanılıyor olabilir ama... bir mağara ayısı? Onlar son buzul çağında nesli tükenmemiş miydi? Hayır, hayır. Bu mümkün değildi. Ve verandalarında dolaşan dev bir adamın olması - oradaki diğer tüm ayılardan daha büyük - onun bir mağara ayısı olduğu anlamına gelmiyordu. Bu delilikti.

Her neyse, her yerdelerdi ve hiçbirisi kendi ayı kokularının olduğu bu miasma içinde kurtların varlığından hoşlanmıyordu. Özellikle Van Holtz kurtları. Almanya'da, nesiller önce, Van Holtz'lar eğlence ve et için kahverengi ayıları avlayıp ortadan kaldırmakla ünlüydü. Bu, köklü ailelerin çoğu ayısının affedemediği bir şeydi.

Sonra lanet kediler vardı...

Tanrım. O ve kardeşleri birkaç haftalığına ülkeyi terk ettiler ve her şey mahvoldu. Hel'i mutlu eden şey ise, eşlerinin bu işe karışmış olmalarına rağmen, hiçbir şey *başlatmamış olmaları*ydı. Ne güzel bir değişiklik! Genellikle, birçok kabus kadınlarının ayaklarına atılabilirdi, ama bu sefer öyle olmadı.

Bu yüzden, son günlerde Hel ve kardeşlerini zar zor tolere eden Edgar amcalarıyla konuşmak gerekmediği sürece, gerektiğinde yardım etmekten mutluluk duyuyorlardı.

Trace, Wolf'a mesaj attı ve Hel'in öğrendiği kadarıyla, Queens'e gidiyorlardı. *Queens* olduğu için nadiren gittikleri bir yerdi.

O geç akşam mutfağa girdiklerinde, Charlie MacKilligan hemen sordu: "Sen de bize yardım etmeyeceğini söylemeye mi geldin? Çünkü bunu iki kez duymaya gerçekten gerek yok."

"Buraya bunun için gelmedik," diye açıkladı Wolf.

"Bize akşam yemeği pişirmeye mi geldiniz?" turuncu ve beyaz kökleri olan küçük sarışın heyecanla sordu. Stevie, değil mi? Evet. Küçük olan Stevie'ydi.

"Hayır."

"Oh. Tamam." Onlarla işi bittiği anlaşılan Stevie masadan kalktı, buzdolabından bir şişe su aldı ve arka merdivenlerden aşağı indi.

"O zaman ne istiyorsun?" Bu soru orta kız kardeş Max'ten geldi. Max'i son gördüğünde saçları yeşildi. Bu gece ise turuncuydular ve eğer daha fazla önemseseydi, Hel ona bu rengin ona yakışmadığını söylerdi.

"Babanızı bahçede gördük ve bu özel durumda size yardım edebiliriz."

"*Babamızı öldürmeyeceksiniz!*" Stevie evin altından bağırdı.

"*Kendi kızlarını dolandırmaya çalıştı!*" Max bağıarak cevap verdi.

"Onu korumuyorum! Sizi koruyorum! Suçluluk duygusundan asla kurtulamayacaksınız!"

"Evet, kurtulacağız!" iki abla aynı anda bağırdı. "Hayır dedim!"

İki abla birbirlerine baktılar ve aralarında söylenmemiş bir şey geçti. Nefret ettikleri babalarını hayatta tutan bir şey. Aslında bu çok tatlıydı. Küçük kız kardeşlerini o kadar çok seviyorlardı ki, kendilerini mutsuz eden tek kişiyi öldürmediler.

Charlie içini çekerek Wolf'a sordu: "Babamızı öldürmeden ondan kurtulabilir misin?"

"Babamızı asla öldürmeyecektik." "Neden?" diye sordu Max.

"Bu bizim işimiz değil."

"Bunu işiniz haline getirmek için ne kadar gerekir?"

"Max!" Stevie aşağıdan bağırdı, pencereler sallandı. İnsan olduğunda o kaplan-porsuk melezi büyüklüğünü düşününce biraz korkutucuydu.

"Üzgünüm," dedi Charlie, elini kaldırarak, "ama eşlerinizi ve Rus'u tanıyorsam, insanları öldürmenin sizin işiniz *olmadığını* gerçekten inanmıyorum."

Wolf sırtıttı. "O zaman başka bir şekilde ifade edeyim. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın doğrudan emri olmadan kimseyi öldürmeyiz. Ama babanızla başka yollarla ilgilenebiliriz. Eğer siz bayanlar isterseniz."

"Bize 'hanımlar' derken alay mı ediyorsun?" diye sordu Max, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

Hel'in kardeşi gülümsedi. "Karımı en az kırk yıldır tanıyorum. Bir dişi bal arısı, herhangi bir türden bir erkeğin ona nazik davranmadığını veya alaycı sözlerle onu aşağıladığını hissettiğinde neler yapabileceğini ve yapacağını gördüm. Bu yüzden sizlere 'hanımlar' dediğimde... Dürüst olmasam da, her zaman kibarca demek istiyorum."

"Tamamen haklısın," diye cevapladı Charlie.

* * *

Charlie yirmi dört saatten fazla uyumamıştı ve yemek yeme havasında olmasa da, vücudu ona başka seçenek bırakmayacaktı. Teslim edilen yemeğin kokusu onu etkilemeye başlamıştı. Ama evindeki Van Holtz kurtlarıyla uğraşmak zorundaydı. Dev ayı yüzleri, o sevimli küçük gözleriyle mutfak pencerelerinde belirip kurtlara dik dik bakıyorlardı. Görünüşe göre, büyük kedilerin etrafta dolaşması bir şeydi, ama

kurtlar bir şekilde aşırıya kaçıyordu. Hayır. Hâlâ şekil değiştirenlerin dünyasını anlamıyordu ve bu muhtemelen sorun değildi.

"Bakın," yakışıklı Van Holtz kurtlarından biri Charlie ve Max'e yaklaşıp, "Anlıyorum," dedi. Charlie biraz düşündüğünde, tüm bu kurtların yakışıklı olduğunu fark etti. İnsanları kırk ya da elli yaşlarında olduklarına *inandırmak* için tuz ve biber saçlı genç erkek mankenlere benziyorlardı. Ama bu üçü gerçekten öyleydi. Vay canına. Şanslı dişi porsuklar, bu üçü. "İkiniz de yorgunsunuz. Sesiniz yorgun *geliyor*. Ve tahminimce, Fred MacKilligan daha fazla ortalıkta kalırsa... ikiniz de çıldıracak ve küçük kız kardeşinizi üzeceksiniz."

Haksız değildi. Charlie, babasının *hala* o koli bandını çıkarırken acı içinde bağırıldığını duyduğunda ya da "Her şeyi açıklayabilirim!" diye ısrar ettiğinde, onun kafasını kesmek istiyordu. Çünkü bu, ondan kurtulmanın tek yolu olduğu açıktı. Kafasını kesip, vücuduna tuz serpin ve kafasını aktif bir volkana at. Başka bir şey yaparsan, o piç kurusu geri dönebilir.

Charlie, Max'e baktı ve kız kardeşinin gözlerinde aynı fikirde olduğunu gördü. İkisi de yakışıklı kurdun haklı olduğunu biliyordu.

"Öyleyse," diye devam etti kurt, "biz onunla ilgilenelim, siz *bayanlar* da burada olanlara odaklanın. Söz veriyorum, kalıcı bir şey olmayacak ve ikinizin de hoşuna gitmeyecek kadar kısa bir süre içinde geri döneceğinden eminim. Ama bu size biraz nefes alma fırsatı verecektir."

Max'e bir kez daha sessizce danıştıktan sonra Charlie sonunda başını salladı. Ama sormak zorundaydı, "Bu kaba olabilir, ama... neden bize bu kadar nazıksın? Çünkü kimse bize nazik davranmaz ve amcan açıkça söyledi..."

"Amcamız sadece hala birlikte çalıştığı kişilerden size bir mesaj getiriyordu. Ancak biz şu anda emekliyiz. Çoğunlukla. Ayrıca," diye ekledi, "bunu yapıyoruz çünkü eşim bizden istedi."

"Babamızın burada olduğunu biliyor mu? Nasıl? Bu daha yeni oldu."

"Hiçbir fikrim yok ve uzun zaman önce bu tür soruları sormamayı öğrendim."

Max'in yüzünde o ifade belirdi. Charlie'ye, kız kardeşinin bir kez olsun tamamen ciddi olduğunu söyleyen ifade.

"Karın nerede?" diye sordu. "Şu anda mı?"

Yine o sırıtış. Çoğu erkeğin sırıtışları kadar sinir bozucu değildi. Belki de o kadar yakışıklı olduğu içindi. "Bu da eşlerimize sormadığımız bir başka soru. Ama," diye devam etti, "ne yapmış olurlarsa olsunlar

yaptıkları ya da yapmak üzere oldukları şey ne olursa olsun... içtenlikle özür dileriz. Ve eminim ki niyetleri iyiydi."

Charlie ve Max, üç erkeğe hayretle bakakaldılar, ta ki içlerinden biri ellerini çırpına kadar.

"Şimdi! Babanızla ilgilenelim."

Kurtlar dışarı çıktı ve Max omuz silkerek bir şeyler yemek için gitti. Ama Charlie bodruma indi ve Stevie'yi en son telefonunu ararken buldu.

"Tock'un büyükannesine mesaj atmak üzereyim," dedi Stevie, Charlie'ye bakmadan. "O, bu panzehiri yönetme konusunda benim irtibat kişim oldu. Buraya gelip..."

Stevie, Charlie'nin elini kendi elinin üzerinde gördü. "Ne?"

"Fikrimi değiştirdim," dedi Stevie'ye.

Stevie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Babamı öldürmelerine izin mi vereceksin?" "*Hayır*, aptal."

"Oh. O zaman ne?"

"Yaptığın hatayı. Şimdilik... saklayalım."

"Yaptığım hata mı? Oh! Diğer şeyi kastediyorsun. Sanırım... bekle... neden onu saklamak istiyorsun?"

"Sence neden?"

Stevie bir an düşündü ve sonra nefesini tutarak, "Oh, Charlie. *Hayır!*" dedi.

"Bu, onu susturmak ve hayatımızdan uzak tutmak için ölümcül olmayan bir yol." "Bu yanlış. Birinin DNA'sını kalıcı olarak değiştirmek mi? Bu *ahlaki olarak* yanlış."

"*Babam* ahlaki olarak yanlış yapıyor. Ve onu kontrol altında tutmak için başka bir fikrim kalmadı."

"Evet, ama..."

"Bak, geri gelirse, bunu konuşuruz. Ama şimdilik, bunu saklayalım. Kimseye söylemeyeceğiz. Max'e bile." "Özellikle Max'e."

"Tamam. Bana uyar. Sadece ikimiz birlikte halledeceğiz. Zamanı geldiğinde. Anlaştık mı?"

Stevie çalışma masasına baktı, sonra derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Tamam. Anlaştık."

"Harika."

"Endişemi gidermek için Max'e, bilim ve büyücülükle kendime ikizler yapacağımı söyleyebilir miyim?"

"Stevie, bu çok ciddi bir durum ve bunun için gerçekten vaktimiz yok... *tabii ki söyleyebilirsin.*"

Sonunda gülümseyen küçük kız kardeşi yukarı koştu.

Charlie, zeki kız kardeşinin yarattığı "hata" tüpüne baktı — bu hata, babasıyla ilgili tüm sorunlarını kalıcı olarak çözebilirdi — ta ki Max'in "*Charlie, bunun hiçbirini kabul edemezsin!*" diye bağırdığını duyana kadar.

Gülümseyerek, "*Max MacKilligan, hepimiz Stevie'nin şeytani ikizlerini seveceğiz! Ve bu 'hepimiz' sana da dahil, bayan!*" diye bağırdı.

* *

Alexei Huranov, güvenlik ekibini takip ederek Andorra'daki malikanesine girdi. Arkalarından dört kişi daha, kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için onları takip ediyordu. Malikanesinin çatısında adamları vardı. Ayrıca her yerde CCTV kameraları vardı. İngiliz kraliyet ailesinden daha iyi korunuyordu. Herkesin onu paranoyak bulduğunu biliyordu. Görünmemek için çok çalıştığı için dünyanın onu "paranoyak Rus" olarak adlandırdığını biliyordu. Sadece hizmetlerini karşılayabilecek olanlar dışında kimse tarafından tanınmamak için. Ama paranoyak değildi. Tedbirliydi. Ve herkes onun bu şekilde olduğunu, geldiği yerden dolayı olduğunu düşünüyordu. Anavatanı ve doksanlı yılların başında yaşadığı değişimden dolayı. Ama öyle değildi. Asla öyle olmayacaktı. O, şu anda dünyanın o bölgesini yönetenler tarafından hala seviliyordu. Her zaman öyle olacaktı, çünkü o, sunduğu şeylere ihtiyaç duyanlar için nasıl değerli kalacağını her zaman biliyordu.

Hayır. Paranoyası başka bir nedenden kaynaklanıyordu. Başka bir tehdit. Hayatı boyunca uğraştığı bir tehdit.

Mermer zeminli koridorda yürürken, Alexei aniden durdu ve Louis XIV yan sehpasının üzerindeki noktaya baktı.

Boş resim çerçevesi ona bağıırıyordu. O çerçevede orijinal bir Picasso vardı. Bazıları aynı tablonun Barselona'daki Picasso Müzesi'nde olduğunu düşünüyordu, ama öyle değildi. Çünkü son birkaç yıldır tam burada, onun evindeydi. En azından öyle olmuştu. Şimdi yoktu.

"Gidelim," diye adamlarına emretti ve hepsi arkalarına dönüp ön kapıya doğru yürümeye başladılar.

İlk gardiyan boynuna geçirilen ince bir ip ile çekilerek koridorda sürüklendi. İkinci gardiyan bir şeye takılıp yere düştü ve başını mermere çarparak anında bayıldı. Kalan iki gardiyan Alexei'yi kollarından yakalayıp hızla ön kapıya doğru sürükledi. Ancak bacaklarına dolanan bir tel onu yere düşürdü ve Alexei yere çarptı. Dördüncü gardiyan yanlarındaki duvara çarptı, gölgelerden bir şey onu yakaladı ve hareket etmeyi bırakana kadar onu tekrar tekrar duvara itti.

Alexei kendi başına ön kapıya doğru koştu, ama küçük bir gölge ortaya çıktı ve o hızla döndü. Şimdi büyük balo salonuna doğru yöneldi.

İçeri girer girmez, ayak bileğine saplanan ve pantolonunu yırtan ince bir şeye takıldı. Yüzüstü yere düştü, ama hemen sırt üstü yuvarlandı. O zaman onu gördü. Kabuslarındaki bir iblis gibi üzerinde duruyordu. Tıpkı çocukluklarındaki gibi.

"Merhaba, küçük kardeşim," dedi Rusça, sonra saçından tutup mermer zeminde sürükledi. "Çok uzun zaman oldu. Seni çok özledim!"

Kız onu birkaç metre sürüklemeyi önce, artık insanların korktuğu güçlü bir adam olduğunu hatırladı.

Onu yavaşlatmak için topuklarını yere bastırdı, kız kardeşinin tuttuğu başından ellerini çekip onun ön kollarını yakaladı. Çekip fırlattı ve ablasını birkaç metre uzağa savurdu.

Kim olduğunu hatırlaması gerekiyordu! Artık Sergei Lenkov'un en saygısız oğlu Grigoriy Lenkov değildi. Artık Alexei Huranov'du. Bankaları ve insanları kontrol ediyordu. Umursamadığı savaşlar başlatıp yabancı ülkelere silah sokup çıkarıyordu. Güzel kadınlar arasından seçim yapabilirdi! O Alexei Huranov'du! Kötü ablasından korkan bir çocuk değildi!

Alexei, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra en iyi yaptığı şeyi yaparak bu kadar zengin bir konuma yükselmişti. Bilgi ticareti yapmak ve insanların paralarını saklamasına yardım etmek. Eski bir KGB ajanı olarak, her zaman yaptığı şeyi yapmaya devam etmek onun için kolaydı. O ilk günlerde, ailesinden ve savaş suçları mahkemelerinden kaçınarak sadece çevik kalması gerekiyordu. Ama şimdi buradaydı. Dünyanın dört bir yanında birçok mülkü vardı; Ege Denizi'nde demirlemiş 213 metrelik bir yatı vardı ve şu anki 23 yaşındaki karısı, arkadaşlarıyla

arkadaşlarıyla eğlenceli vakit geçiriyordu; ve o kadar çok arabası vardı ki, isterse *Le Mans*'ta yarışabilirdi.

Dünya gazetelerinde sık sık oligark olarak anılıyordu, ama kendisi zirveye çıkmak için mücadele etmiş bir mazlum olarak görüyordu kendini. Şu anda sahip olduğu her şey için mücadele etmiş ve acı çekmiş biri olarak. Bu yüzden, kendini savunamayacak kadar küçük ve zayıfken ona eziyet eden kız kardeşinin saçmalıklarını artık dinlemek zorunda değildi.

Ayağa kalkarken, Oksana'nın kendisine saldırdığını gördü. Yaklaştığında, onu göğsünden yakaladı ve yerden kaldırdı. Oksana dirseğini yüzüne çarptı ve görünüşünü değiştirmek ve kendini daha yakışıklı hissetmek için düzeltmiş olduğu burnunu kırdı. Oksana Lenkov ile bir anlık karşılaşma, tüm bu çabaları boşa çıkardı.

O kadın, beş bin dolarlık deri ceketinden onu yakaladı ve onu döndürerek yönünü şaşırtmaya çalıştı. Adam kadının kollarını yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Kadın, botunun topuğuyla adamın ayak içini vurdu ve adam, ek bir acı dalgasına sinirlenerek, tam insan bir kadın onu çok fazla zorladığında yaptığı şeyi yaptı.

Onun yüzüne tokat attı.

Alexei bunu yaptığı anda bunun bir hata olduğunu anladı. Tam insan kadınların aksine, kız kardeşi ağlamadı, hıçkırmadı ya da çılgınca ona yumruk atmaya başlamadı, sahte tırnaklarını sallamadı ve bir sürü küfür etmedi. Hayır. Kız kardeşi öyle değildi.

Bunun yerine, yavaşça başını çevirip ona baktı. Yüzünde, çok iyi hatırladığı o korkunç boş ifade vardı. Onu muhalif olarak KGB'ye teslim ettiğinden beri o ifadeyi görmemişti. On dört yaşında bir ödül ve bir iş almıştı. Kız kardeşi, nedense Doğu Almanya'ya gönderilmişti. Hâlâ nedenini bilmiyordu. KGB'ye ödül ve ikramiye karşılığında teslim ettiği diğer herkes gibi Sırbistan'a gönderilmesi gerekirdi. Ama nedense, sorgu için Stasi'ye gönderilmişti. KGB'nin ve sonunda kendisinin de kısa sürede pişman olduğu bir karar.

Şimdi o boş ifadeyi tekrar gördü ve o anda başının belada olduğunu anladı. Bu yüzden, ikisi de hala ailesinin arı çiftliğinde yaşarken her zaman yaptığı şeyi yaptı...

Kaçtı.

Tracey, o tokat odada yankılandığında irkildi ve üçü de sesin geldiği yöne döndü.

Grigoriy Lenkov'un on yıllardır bu koalisyonun parasını aklamış olması nedeniyle, de Medicis'lerin saklandığı yeri bulmanın en hızlı yolunun bu olduğuna karar verdiklerinde, hepimiz bunun... şey... kontrolden çıkabileceğini biliyorduk. Ox affedici bir tip değildi. Kardeşi, daha önce ya da sonra hiç kimsenin yapmadığı şekilde ona ihanet etmişti, ama daha da önemlisi, o ailesindendi. Badger ailesi, Badger ailesinden birine böyle bir şey yapıp, intikamdan başka bir şey bekleyemezdi. Kardeşinin her an nerede olduğunu genel olarak bildiği halde, Ox onun bunca yıl yaşamasına izin vermişti, çünkü ona ne zaman ihtiyaç duyacaklarını bilmiyordu.

Trace, ayaklarının dibinde yerde yatan insan koruyuculara baktı. Onları öldürmek için hiçbir neden yoktu, çünkü onları bayılmak işlerini görürdü. Aslında, geldikleri şeyi alıp gitmek için sadece birkaç dakikaya ihtiyaçları vardı. Ama Grigoriy'nin karşı koyacağını planlamamışlardı. O her zaman bir sansar gibi davranmıştı. Biyolojik olarak olduğu bal porsuğu sansar değil, gerçek bir insan gibi sansar. Çünkü kim kendi ailesini ihanet eder ki? Mads bile annesine bunu yapmamıştı ve Tanrı biliyordu ki, o kızın buna her hakkı vardı!

Trace şimdi aptalca bir şekilde, Grigoriy'nin fazla gürültü çıkarmadan istediklerini vereceğini umduğunu fark etti. Daha iyi bilmesi gerekirdi, ama yıllardır uzmanları onun bilgisayarına ve telefonlarına girerek istediklerini elde etmek için ondan bilgi alıyorlardı. Ancak şu anda, zamanları çok kısıtlıydı ve şu anki "uzmanları" çok meşguldü. Bu yüzden bu sefer, doğrudan yaklaşımı denediler, Rus oligark olmanın küçük sinsî adamı ne kadar kibirli yaptığını fark etmeden.

Tabii ki, daha çok aptal olan oydu. Çünkü hiçbir erkek Oksana Lenkov'un yanında kibirli davranmamalıydı.

Grigoriy kaçmaya çalıştı, ama Ox her zaman daha hızlıydı. Daha çılgındı.

Kardeşinin peşinden koştu ve onu arkadan yakaladı, yıllar önce babasının öğrettiği gibi onu yere çarptı.

"Ona ihtiyacımız var, Ox!" diye bağırdı Steph.

Arkadaşları durdu, bağırmaya devam eden kardeşini kollarıyla yere bastırdı, güzel yüzü, öfkesini kontrol etmeye çalışırken buruştu. Sonunda, sıkılmış dişleriyle hırlayarak, Oksana Lenkov harekete geçti.

"Ohhhhhhh!" Üçü de bu manzarayı görünce içgüdüsel olarak çığlık attılar, ancak Grigoriy'nin korkunç acı ve aşağılanma çığlıkları arasında sesleri zar zor duyulabiliyordu.

"Atomik wedgie'den daha kötüsü yoktur," dedi Steph başını sallayarak.

"Bu yüzden iç çamaşırı benim için her zaman isteğe bağlıdır," dedi CeCe, ayaklarının yanında oturan güvenlik görevlilerinden birinin kafasına sopasını indirdi.

"Öyle mi?" diye sordu Trace. "İsteğe bağlı, demek istiyorsun? Aslında isteğe bağlı olmamalı."

"Kadınları yerlerinde tutmak için tasarlanmış giysileri giymek zorunda bırakılmayacağım!" "O giysiler korselerken, anlıyorum. Ama artık ve çok çeşitli iç çamaşırları var, dostum. Ve limuzinden her indiğinde amını görmekten bıktım."

Ox, kardeşinin boynunu tuttu — onun devam eden çığlıklarını görmezden gelerek — onu kaldırdı, ters çevirdi ve yere attı. Sertçe.

"Kafasını yere vurmaya seviriyor," dedi Steph.

Bu doğrudu. Ox, gümüş madalyalı babası ve bronz madalyalı annesinden öğrendiği güreşi hâlâ seviyordu. Ne yazık ki, küçük kardeşi Ox kadar iyi teknikler öğrenememişti. Ama yetenekliydi. Yıllar önce KGB tarafından tutuklanıp Doğu Almanya'daki Stasi hapishanesine düşmeseydi altın madalya kazanabilirdi.

Hepsi Grigoriy yüzünden.

Ox, komaya girmiş gibi görünen kardeşini onlara doğru sürükledi ve onu Ikea'dan almış gibi antika bir Louis XIV sandalyesine itti. Trace, arkadaşına "dikkatli ol!" demek için ağzını açtı, ama CeCe akıllıca başını sallayarak onu uyardı. Ox'a tarihi önemi olan mobilyalara dikkat etmesini söylemek, onun bir saat boyunca her bir parçayı kardeşini dövmek için kullanmasına neden olurdu.

"Sana soracağımız sorular var, küçük kardeş," dedi Ox, Grigoriy'e Rusça, "ve sen bize cevap vereceksin." Badger'ın her kelimeyi duyabilmesi için ona yaklaştı. "Yoksa, varlığını unuttuğun ve çok ihtiyacın olan organlarını almaya başlayacağım."

"Hiç düşündün mü Ox," diye sordu CeCe arkadaşına, "belki de kardeşin yıllar önce seni KGB'ye ihbar etmesinin sebebi, onun küçükken ona çok eziyet etmen olabilir mi?"

"Onun zayıf olması benim suçum değil. Hepimiz ona eziyet ediyorduk çünkü her zaman küçük bir kız gibi ağlıyordu."

"Evet," Steph başını sallayarak dedi, "kesinlikle bu yüzden seni ispiyonladı." Ox güldü. "Sen hep onun için üzülüyorsun, dostum."

"Pek sayılmaz. O, silah kaçakçılığı yapan ve kendisinin yarı yaşından küçük kızlarla evlenen bir pislik. Ama bu, doğuştan pislik olduğu için mi? Yoksa onu pislik *haline getiren* sen miydin?"

"Ahhh," dedi Ox, kardeşinin arazisinin ucunda onları bekleyen helikoptere doğru yürürken. "Yine doğa mı yetiştirme mi sorusu. Filozof arkadaşım CeCe geri dönmüş."

"Hiç gitmedi ki."

"En azından ihtiyacımız olanı aldık," diye işaret etti Trace. "Ve bir kez olsun, arkamızda bir ada dolusu ceset bırakmadık. Gördün mü? Kontrolümüzü kaybetmedik!"

CeCe'nin omuzlarına kolunu dolayan Ox, yumuşak bir sesle sordu, "Eski Van Holtz kurtunun bize söylediklerini hiç unutacak mı?"

CeCe başını arkadaşının omzuna yasladı. "Kardeşini, seni KGB'ye teslim ettiği için affedeceksin, Trace ise o yaşlı adamın bizim kontrolümüzü kaybettiğimizi söylediği için onu *asla* affetmeyecek."

Bölüm 23

Keane şatonun çalışma odasına geri koştuğunda, insan şekline dönüştüğünde ve kıyafetlerini aldığında, Nelle onun giyineceğini sandı.

Yanılmıştı.

Çıplak, elinde kıyafetleriyle Keane Malone, pahalı şarapların tadını çıkaran zenginlerin arasından geçerek -çoğu eski şişelere yapıştırılmış kötü yapılmış etiketlere bakılırsa sahte olan- geceye çıktı.

Nelle onu takip etti ve Keane'in yanlarından geçerken tam insanların ona nasıl hayran hayran baktığını izledi. Bazıları şehvetle, bazıları korkuyla, bazıları ise aşırı testosteronlu erkekler kavga etmek istiyordu. Keane hepsini görmezden geldi.

Süslü çift kapıdan çıkıp, gülmeye başlayan kiralık güvenlik görevlilerini geçtikten sonra (Nelle en yakın iki görevlinin kafasına tokat attı), Nelle hızını artırarak onun yanına geldi.

"Kızgınsın," diye tahmin etti.

"Bunun çabuk biteceğini söylemiştin. Gidip hemen geri döneceğimizi söylemiştin. Satanistleri öldüreceğinden bahsetmedin."

SUV'larına geri dönmeye o kadar odaklanmışlardı ki, Keane orta yaşlı bir çiftte doğru yürüdü ve ikiliyi ayrılmaya zorladı. Kızmak yerine, durup onun geçmesini izlediler; sonra kadın adama Yunanca, "*Bu* tür bir parti işte. Gidelim!" dedi. Elini uzattı, adam elini tuttu ve içeri girmek için ön kapıya koşular.

Bir iki dakika sonra ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Keane SUV'ye ulaştığında giysilerini giydi. Görünüşe göre, çıplak kıcını deri koltukların üzerinde kaydırmak istemiyordu.

"Buna razı olduğuna inanamıyorum," diye şikayet etti, botlarını giyerken.

"Başka seçeneğimiz yoktu."

"Hayır diyebilirdin."

"O zaman yardım alamayız ve Rutowski olayı daha da kötüleştirmek için devreye girer. En azından denemeliyiz ki She-badger'ın tartışacak bir şeyi kalmasın."

"Bütün bu saçmalıklar o dişi için..."

"Avrupa'daki *tüm* porsuk aileleriyle konuşup bize katılmaya ikna etmek için. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Yani, temelde bir e-posta göndermek mi?"

"E-posta gönderebilirim. Ya da mesaj. Ama o, onların telefonlarında engellenmemiş ve e-postası, annesi bir keresinde onları kızdırdığı için spam klasörüne gitmeyecek!"

Giyinmiş olan Keane, bir anlığına ona baktıktan sonra hırladı ve SUV'ye bindi.

Kapıyı açık tutan Zeus, kaplan yanından geçerken sırtıttı, ama Nelle hemen ayıya, "*Yapma*," dedi.

* *

Paris'e geri dönerken, Keane SUV nihayet Llewellyn Arms du Paris'in önünde durup ikisi de indiğindeye kadar bakışlarını pencereden dışarıya sabit bir şekilde odakladı. Zeus onları otele ve asansöre kadar takip etti.

Penthouse'a ulaşır ulaşmaz, Nelle bara gidip arkasında bir şeyler yapmaya başladı, Keane ve Zeus ise tüm odalarda başka "ziyaretçi" kalmadığından emin oldular.

İşini bitirdikten sonra Zeus asansöre geri döndü ve Keane, "Bu sefer insanları dışarıda tutabilir misin?" diye sordu.

"Zeus'u rahat bırak," dedi Nelle, ona bakmadan azarladı.

Kapılar kapandığında ve Nelle arkasını döndüğünde, ayı Keane'e iki orta parmağını gösterdi.

Keane'in kaplan formu, kapılar kapanır kapanmaz kapılara çarptı ve onu odaya geri fırlatarak yere yığdı.

Başını kaldırdığında, Nelle iki bardak içkiyle onun üzerinde duruyordu.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

İnsan şekline geri döndü ve çıplak olarak onun önünde durdu.

"Ondan nefret ediyorum," dedi, elinden kesme camı aldı. "Bu karşılıklı bir şey gibi görünüyor, o yüzden çok endişelenmiyorum."

"Bunu yapmak zorunda olduğumuza inanamıyorum," dedi Keane, bardağındaki kahverengi sıvıya bakarak. Viski gibi kokuyordu. "Bu köpek ve at gösterisi."

"Bu benim halkımın geleneği," dedi, içkisini yudumlarken.

Sinirlenerek, anlamaya çalışarak, Nelle bir yudum daha almadan bardağı elinden aldı ve ikisini de bara götürüp lavaboya attı.

lavaboya döktü.

"Onu içecektim."

"Senin ayık olmana ihtiyacım var." Bardakları bara koydu. "Birbirimizi anladığımızdan emin olmak için... Ben Satanistleri öldürmüyorum."

"Oradaydın. Kimseyi öldürmediğini söylediğimi duydun." "Bu adamı korkutma fikrini de sevmiyorum."

"O, tarikatın parasını akıyor ve sen onu koruyorsun?" "Bu adamı tanımıyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sence bunu, Satanist olup olmadığı belli olmayan hasta annesi için mi yapıyor?"

"Avrupalı bir grup porsuğu eğlendirmek için Satanistleri kesinlikle taciz etmiyorum."

"Yani sen Satanist yanlısı mısın?"

"Satanist oldukları için korkunç insanlar oldukları anlamına gelmez."

"*Ciddi misin, Keane?*"

"Din özgürlüğü, Nelle. Bebekleri veya bakireleri kurban etmedikleri sürece..."

"Peki ya keçi kurban etmek?"

"Ben kimseyi öldürmüyorum!"

"Senden bunu yapmanı asla istemezdim. Ben de kimseyi öldürmeyi düşünmüyorum. Özellikle Jules için. Ve bu din özgürlüğüyle ilgili değil. Bunlar kimseyi ve hiçbir şeyi umursamayan bencil zengin pislikler ve Satanist olmaları bununla pek ilgisi yok."

"Sadece söylediklerimi anladığından emin olmak istiyorum!"

"Anlıyorum!"

"İyi!"

"İyi! Şimdi," diye sordu, aynı derecede sinirli bir sesle, "benimle öfkeli seks yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Keane ona baktı. "*Sana kızgın değilim. Sadece senin gibilere.*" "Biliyorum."

"O zaman şu anda öfkeli seks yapmak, benim öfkemi *senden* çıkarmak olmaz mı? Ve bu soruya gülümsemenin gerçekten rahatsız edici olduğunu söylemeliyim."

* *

O *çok* sevimliydi, değil mi? Nereden gelmişti? Nasıl böyle olabilirdi? Bu kadar samimi olan çok fazla erkek tanımıyordu. *Her konuda!*

"Özür dilerim," dedi Nelle Keane'e. "Seni çok sevimli buluyorum." "Beni köpek yavrusu gibi gösteriyorsun."

Nelle ona doğru yürüdü. "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum. Jet lag yaşıyorum, Zeus'tan nefret ediyorum ve porsuklar yüzünden zengin Satanistlerle uğraşmak zorundayız. Uzun bir gün oldu."

Yatak odalarından birini işaret etti. "Git biraz uyu. Sabah seni uyandırırım, planlarımızı yaparız."

"Hepsi bu mu?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Artık sesinde gerçek bir öfke duymuyordu.

"Ne yani?"

"Öfkeli seks yapmıyorum ve sen bana sırtını mı dönüyorsun?" "Öyle bir şey yapmıyorum," dedi gülerek.

"Anlıyorum," diye devam etti, homurdanan bir ses tonuyla. "Sadece senin eğlenen için buradayım."

"Uyu artık, aptal kedi," diye emretti. "Peki."

Keane çok yorgun görünüyordu, onu kızdırdığı için kendini kötü hissetti. Bal porsuğu olmayan herkes için uzun bir günün ardından gerçekten uykuya ihtiyacı vardı.

Ancak Nelle, bal porsuğu gibiydi ve yatmaya hazır değildi. Keane yatak odasına girince, sadece şekil değiştirenlerin sahip olduğu otellerde bulunabilecek ayı büyüklüğündeki kanepeye doğru yöneldi. En iyi malzemelerden yapılmış pahalı, muhteşem mobilyalar. Tam boy bir kutup ayısının uyuyabileceği kadar büyük ve sağlam olacak şekilde tasarlanmıştı.

Kahve masasından uzaktan kumandayı aldı, topuklu ayakkabılarını çıkardı ve kol dayanağının desteğini alabilmek için kanepenin en köşesine oturdu. Devasa kanepenin içine bu kadar girmeden, ebeveynlerinin eve gelmesini bekleyen üç yaşındaki bir kız çocuğu gibi görünecekti.

Duvarı kaplayan yüksek çözünürlüklü televizyonu açtı ve hemen mevcut kanalları gezmeye başladı. Neyse ki çok sayıda kanal vardı ve birçok seçeneği vardı.

Görünüşe göre, onun hiçbir seçeneği olmayan şey, hemen yanındaki kanepeye yerleşen 800 kiloluk Amur kaplanıydı. Ona bir şey söyleyecekti

"kanepemden kalk" gibi bir şey söyleyecekti, ama onun büyük, ağır kafası nazikçe kucağına konduğunda, ne yapabilirdi ki?

Görünüşe göre, sadece kafasını, boynunu ve çenesinin altını kaplayan kürkünü parmaklarıyla okşayabilirdi. Ayrıca kulaklarını ve ulaşabildiği göğsünün alt kısmını kaşıdı.

Keane saniyeler içinde uykuya daldı ve Nelle onun homurdanan horlamasını ve seğiren uzuvlarını bile sevimli buldu.

Tanrım! Neyin var senin?

* *

Charlie evinin merdivenine oturmuş, mahalleye bakıyordu. Birkaç komşu gece için evlerine dönüyordu ve geçerken ona selam veriyorlardı.

Telefonuna baktı. Burada saat geç olmuştu, ama Avrupa'da şafak sökmek üzereydi. Max, Nelle ve Keane'in oraya gittiğini söylediğinde Charlie şaşırılmıştı. Nelle'in gitmesi değil, Keane'in gitmesi mi? O adam gezgin *değildi*. Aile ağacının her iki tarafında da göçebe ataları olabilir, ama o tek bir evi ve tek bir yeri seven bir kedi idi.

Ancak o, ayrılmayı düşünüyordu. Sadece kaçmayı. Umudu, Paolo'nun onu takip etmesi, peşinden gelmesiydi. Yüz yüze gelip aralarındaki tüm bu meseleyi bitirebilirlerdi. Bütün mahalleye, bu sevimli insanlara, kız kardeşlerine, herkese yaptıklarından dolayı kendini kötü hissediyordu.

"Hayır."

Charlie başını kaldırıp Lisa Malone'un önünde durduğunu gördü.

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Anlamıyorum."

"Ne planlıyorsan... hayır." "Ben

planlamıyordum..."

"Yalan söyleme. Yüzündeki o ifadeyi tanıyorum. Kocam da bana ortadan kaybolmak ya da çılgınca bir şey yapmak üzereyken hep bu ifadeyi takınırdı. Öldürülmeden hemen önce de böyle bakıyordu. De Medicis tarafından."

"Bayan Ma..."

"Oğullarıma yalan söyleyebilirsin. Umurumda değil. Ama Nat ile çalışacağına söz verdin. Ve bunu yapmana ihtiyacım var. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama..."

benim başa çıkabileceğimden biraz daha fazla olabilir."

"O sizi seviyor," Charlie kadının bunu bilmesini istedi. "Ailesini seviyor."

"Oh, biliyorum. Bundan şüphem yok. Ama o..."

"Bal arısı."

"Evet. Ben kedilerin mantığına alışkınım. Onu korumak için kafasının içinden nasıl geçeceğini bilmiyorum. Ama sen biliyorsun. O yüzden, ne planlıyorsan, burada yapman daha iyi. New York'ta. Yardımına ihtiyacın olursa diye. Ama benim Keane'im gibi kaçarsan..."

"Nelle çok ikna edici."

"Evet. Ben de bacaklarını fark ettim." "Harikalar."

"Gerçekten öyleler. Oğlumun hiç şansı yoktu." Başını salladı. "O yüzden kal. Biz kalıyoruz. Ve bunu birlikte çözeceğiz. Anladın mı?"

"Alınma ama ben gerçekten..."

Kedi aniden orada belirdi. Yüz yüze. Burun buruna. Altın rengi kedi gözleri Charlie'yi acımasızca delip geçiyordu.

"Anladın mı?" diye sordu dişi kaplan.

"Evet, hanımefendi."

"Güzel. Konuştuğumuza sevindim."

Sonra gitti. Öylece uzaklaştı, karavanın etrafından dolaştı ve geri dönmedi.

Charlie, birkaç saniye aralıklarla devam eden, bir iki saniye durup sonra tekrar başlayan garip bir titreşim hissedene kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

Nefesini vererek, Charlie ayağa kalktı ve titreşimin kaynağını aramaya başladı. Bahçenin kenarında durdu, çömeldi ve kazmaya başladı. Kutuyu bulmak için çok uzağa gitmesine gerek yoktu. Pençelerini kullanarak kutuyu açtı ve telefonu çıkardı. Markasını tanımadı ve neden birinin onu gömdüğünü anlamadı, ama telefon tekrar titremeye başladı. Birinden gelen bir arama...

Meraklanan Charlie, ekrana dokunarak cevap verdi ve dinlemeye başladı.

Bölüm 24

Boş evin verandasında oturmuş, küçük kasabayı seyrediyor ve henüz kapılarını açmamış yerel bir fırından aldıkları kahvaltının tadını çıkarıyorlardı. Hiçbir şey çalmamışlardı. Ox, evin sahibini ve kızını tanıyordu. Steph kahveyi hazırlamıştı, çünkü kadın kahveyi çok severdi. Yıllarca kod ve ürün üzerinde saatlerce çalışmak, onu kendi deyimiyle "bağımlılık yapan iksir"ın uzmanı yapmıştı. Ox'un kardeşinin evinden ayrıldıktan sonra, evin dolaplarında birkaç saat uyumayı başarmışlardı. Kardeşi, yeni güvenlik ekibinin yardımıyla, yaralı bedenini sürükleyerek özel jetine binmiş ve ülkeyi terk etmişti. Yine yeraltına inmeye çalışacaktı, ama Ox kardeşinin nerede olduğunu her zaman bilecekti ve gerektiğinde onu bulacaktı. Ya da sadece onun iç çamaşırını yine kafasına geçirmek istediğinde.

Şu anda, Andorra'da hayatın tadını çıkarıyor ve başka bir milyarderin jetine binebilecekleri zamana kadar vakit öldürüyorlardı, çünkü Trace bütçeye çok dikkat eden biriydi.

CeCe'nin en iyi arkadaşı liseden beri bu terimi kullanıyordu ve buna gerçekten inanıyordu. Çünkü Trace ne zaman para harcayacağını ve ne zaman harcamayacağını biliyordu. Bu yüzden işi bu kadar başarılıydı. Asla parayı boşa harcamazdı. Sahiplerinin saçma sapan şeylere para harcadıkları için batmış çok sayıda galeri görmüştü. Özel jetler, Rolls-Royce limuzinler, en iyi şampanya ve boktan sanat eserlerine aşırı para harcamak. Elbette bazıları, Trace'in galerilerinin başarılı olmasının nedeninin kocasının ailesinin parası olduğunu düşünüyordu. O ailenin Trace, CeCe ve diğerleri hakkında ne düşündüğünü bilmiyorlardı. Ailenin bazı üyeleri, dördü yanıyor olsa bile üzerlerine işlemeye tenezzül etmezdi... ve kurtlar *her şeye* işlemeye bayılırdı.

Bu balkonda oturmuş, güneşin doğuşunu izliyor ve hayatlarının tadını çıkarıyorlardı ki, Trace telefonuna bir göz attı ve aniden doğruldu.

"Oh, lanet olsun."

Steph, sahibinin raflarında bulduğu Stephen King'in *Misery* kitabının ciltli baskısından başını kaldırdı. O kadar çok okuduğu bir kitaptı ki, kendi imzalı kopyası parçalanmak üzereydi.

"Tamam," diye iç geçirdi CeCe. "Kim kime ne yaptı ve geri döndüğümüzde kimin kıcını tekmelememiz gerekiyor?"

CeCe, üç çiftin çocukları arasında bir şeyler döndüğünü düşündü. Birlikte büyüdüleri, ebeveynlerinin çok yakın olduğu ve kurtların bal porsuklarının soylarına girmesinden pek hoşlanmadıkları ve yavrularının bal porsuklarının pek çok kötü alışkanlığını edinmesinden hoşlanmadıkları için, çocukları birbirlerine inanılmaz derecede yakındı. Kuzenlerden çok kardeşler gibiydiler. Bu da aptalca şeyler yüzünden sık sık aptalca kavgaların çıktığı anlamına geliyordu. Küçükken, babaları bu dramaların çoğunu hallediyordu. Ama artık bir tanesi hariç hepsi yetişkin olduğu için, doğaları gereği daha tehlikeliydiler. Bu da gerektiğinde müdahale etmenin annelere düştüğü anlamına geliyordu. Ya da sadece Ox'u gönderiyorlardı. Çocuklar onu güneş gibi seviyorlardı ve Ox, yeni kavgalar başlatmadan kavgaları ayırmayı başarıyordu.

"Manse'nin geri döndüğünü bilen var mı?" Şimdi hepsi dik oturdular. Ox bile.

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum." Trace ayağa kalktı. "Ama taşınmamız gerekiyor."

"O, de Medici meselesine karışamaz," diye itiraz etti Steph.

"Bence dahil değil." Onlara telefonunu gösterdi. Onu arayan ve hiçbirinin görmezden gelemeyeceği bir uyarı gönderen kişiyi tanıdılar. Manse ile uzun ve acımasız bir geçmişleri vardı ve bal arıları asla unutmaz, asla affetmez.

Aralarında başka bir kelime konuşmadan, hepsi geceyi geçirmek için ödünç aldıkları eve girip hazırlanmaya başladılar.

CeCe giyinirken, fırsat bulduğunda Lot'a mesaj atması gerektiğini fark etti. Yıllar önce, cehennem kopmadan önce ona küçük bir uyarıda bulunacağına dair söz vermişti. Özellikle de cehennemin sebebi kendisi ve arkadaşlarıysa.

* *

Zeus çifte sert bir bakış attı; büyük otel pencerelerinden gelen sabah ışığı onlara vuruyordu, ama onları uyandırmıyordu.

Çift, diye düşündü tiksintiyle. Açıkça bir çifttiler.

Onu nasıl görmezden gelip, iğrenç bir kedinin yanına gidebilirdi? Gong Zhao sadece en iyisini hak ediyordu. İsteddiği her şeyi, her şeyi hak ediyordu. Ve o, ona bunu vermek için fazlasıyla hazırды. Yine de, o buradaydı.

Onun yanında kıvrılmış. *Zeus'un* türleri için yapılmış kanepede, değersiz bir *Amerikan* kedisi için değil.

Amerikalı kedinin büyük kedi formunda uyuduğu yatağa dönmüştü, kollarını vücuduna sıkıca sarılmış, dizlerini kendine çekmiş ve başını kedinin kürklü göğsüne gömmüştü. Ön kolları, ormanda bulduğu değerli bir geyik leşini tutar gibi onu sarmıştı.

Zeus, ikisine ne kadar süre baktığını bilmiyordu, ikisine de kızgındı. Ama kedinin onu izlediğini biliyordu. O garip altın gözlerin kendisine kilitlendiğini hissedebiliyordu.

Yukarı baktı ve bildiği şeyi doğruladı. Zeus ikiliyi izlerken, kedi de onu izliyordu. İki erkek, sanki asırlar sürmüş gibi birbirlerine öfkeyle baktılar, ta ki Gong'un "Siz ikinizin ne planladığınızı bilmiyorum, ama kesin şunu" dediğini duyana kadar.

Kafası hala kedinin göğsüne gömülüydü. Gözleri bile açık değildi. Uyuyor gibi görünüyordu. Ve yine de...

"Zeus," dedi, "Marti'ye bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım olduğunu söyle. Mümkün olduğunca çabuk. Benim için bir şeyin var mı?"

"Evet," dedi Fransızca. "Jules'un adamlarından biri onu senin için resepsiyona bıraktı."

"Masaya bırak ve dizüstü bilgisayar geldiğinde bana haber ver."

Zeus kalın manila zarfı sehpayaya koydu. Arkasını dönmeye çalıştı, ama kediye dik dik bakmaktan kendini alamadı, kedi de ona dik dik bakıyordu.

"Çık dışarı Zeus," dedi Gong.

Hırlayarak asansöre geri döndü.

Değersiz bir kedi istiyorsa, alabilirdi.

* *

"O aptal ayı sana aşık," dedi Keane, insan şekline geri döndükten sonra.

"Kendine aşık olduğu kadar değil. Beni koluna takmak için mükemmel bir eş olarak görüyor. Ne daha fazlası, ne daha azı. Gerçi ailemin parası da fena sayılmaz."

Keane, Nelle'e kimlerin aşık olduğunu umursamamalıydı. Ama yine de... kaplan formundayken ona sarılmamalıydı. Bu, kaplan eşiyle yapılan özel bir şeydi. Uzak bir hatıradı

birden fazla kez böyle bulduğunu hatırladı. İki dev kedi, uyurken bacakları ve kuyrukları birbirine dolanmış halde.

Nelle bal porsuğu formunda bile değildi. Hâlâ dünkü elbisesini giyyordu, ama şimdi siyah ve beyaz tüylerle kaplıydı. Ve o... şey, şimdi çıplaktı.

Lanet olsun, ama bu şekilde onunla rahat hissediyordu! Kollarında, sıkıca sarılmış. Ona ne oluyordu? Neden böyle davranıyordu? Belki de bir eşe ihtiyacı vardı. Güçlü bir erkekle bir veya iki yavru sahibi olmak isteyen hoş bir dişi kaplan. Ve muhtemelen farkında olsun ya da olmasın, bu içgüdüsel arzusu, kanepede yanında uzanmış televizyon izleyen ilk kadını kapmasına neden olmuştu. Trajik bir şekilde, birçok şekil değiştiren, bu şekilde tamamen insan olan eşlerle birlikte oluyordu. Elbette. Bu şekil değiştirenler daha sonra sık sık "aşık olduklarını" iddia ediyorlardı, ama cidden mi? Aşık mı? Tamamen insan olan birine? Tabii. Neyse ne.

Aynı şey bal arıları için de geçerliydi. Kim bir bal arısını sevebilir ki? Hırsız, komplocu, politik olarak tehlikeli bal arılarını?

Kardeşlerin mi? Onlar porsuklara aşık.

Kafasındaki sese gözlerini devirdi. Bu ses her zaman babasının sesi gibi geliyordu ve sadece kendisiyle tartışırken ortaya çıkıyordu. Neden harika bir maç oynadığında ya da ailesini güvende tuttuğunda babasının sesini duymuyordu? Bunun yerine, babasının sesini sadece kardeşlerine ya da amcalarına bu kadar sert davranmamasını ya da intikam için yaşamamasını söylediğinde duyuyordu.

Gördün mü? Sinir bozucu!

Ve kardeşlerinin kadınlar konusunda şu anki aptallıkları sayılmazdı!

Aptallık mı? Shay, Tock'u seçtiği için aptal mı? O zeki ve torunumu açıkça seviyor. Mads ise tek bir spora olan sevgisiyle senin gibi psikopat. Kardeşlerin bu kadar harika kadınları buldukları için ne kadar aptal olabilirler ki? Tıpkı senin annenle yaptığım gibi.

"Ne düşünüyorsun sen?"

"Ne?" Keane, iç monologunun ortasında Nelle'in sesini duyunca irkildi.

"Yüzün." Nelle ona bakıyordu. "Yüzün buruş buruş. Gaz mı tutuyorsun?"

"Hayır."

"Sadece soruyorum. Çünkü osurmak normal bir insan fonksiyonudur."

"Sadece babamla tartışıyorum," dedi çabucak, kimsenin "osurmak" hakkında konuşmasını istemiyordu.

Gözleri biraz büyüdü ve geriye yaslandı.

"Yani kafamda," diye açıklamaya çalıştı. "*Gerçekten* onunla tartışmıyorum."

"Oh." Kız, onun kollarında tekrar rahatladı. "Anlıyorum. Yani, ben hiç ebeveynimi kaybetmedim, ama kafamda sürekli annemle tartışıyorum. Onu arayıp yüz yüze tartışabileceğimi biliyorum, ama bu tehlikeli bir yol. O, kendi görüşünden farklı görüşe sahip çocuklarını sevmez. Kesinlikle haksız olsa bile, hepimizin onunla aynı fikirde olmamızı bekler."

Kafasını göğsüne yasladı ve bir süre sessiz kaldılar. İkisi de uyumuyordu, ama kalkıp güne başlamak için de havalarında değillerdi, diye tahmin etti.

Sonunda, kız biraz geri çekildi ve onun vücuduna baktı. "Evet," dedi Keane utanarak. "Onu görmezden gel."

"Uyanık görünüyor... ve oldukça mutlu."

"Kusura bakma. Ama kendi kafasına göre hareket ediyor."

"Özür dilemene gerek yok. Onunla sonra ilgilenirim."

"Tamam. Bu yardımcı *olmuyor*."

* *

Nelle güldü ve Keane'in kollarından kurtuldu.

Hayatında hiç bu kadar güvende ve rahat hissetmemişti. Zeus'a hırlamaya başladığında bile güvende olduğunu biliyordu. Zeus hakkında aynı şeyi hissetmese de, Zeus'un ona olan ayı takıntısını gerçekten aşması gerekiyordu. O, önünde düzenli olarak kilitli olmayan çöp kutuları bulunan bir ev değildi.

Keane, Nelle uzaklaştığında inledi ve Nelle o anın tadını çıkarmaya izin verdi. Ne kadar kısa sürerse sürsün. Keane'in, Nelle'in onun vücudunu özlediği kadar derin bir şekilde Nelle'in vücudunu özlemesi hoştu.

O ayağa kalkarken, kadın kanepeye oturdu ve Jules'un gönderdiği zarfı açtı. Zarf, son beş yılda Lavoie hakkında yazılmış makalelerin çıktıklarıyla doluydu. Ne kadar kağıt israfı! Bu makalelerin bağlantılarını Nelle'e mesajla gönderebilirdi. Jules bunu anlamamış mıydı? She-badger'ın mimeograflarla ya da benzeri şeylerle büyüdüğü belliydi.

Bu teknoloji kafasını karıştırıyor olmalı. Ancak, tüm bu boşa harcanan kağıtların arasında, üzerinde bir adres yazılı el yazısı bir not vardı. Nelle *bunu* kullanabilirdi.

"İsviçre."

"Ne olmuş ona?" Keane, büyük boy buzdolabından aldığı bir litre portakal suyunu çıplak haldeyken bir dikişte içtikten sonra sordu.

"Oraya gidiyoruz." "Buradan uzak mı?"

"Hemen köşede değil, ama New York'tan gelmiyor olsaydık uzak sayılmazdı."

Bileğindeki Longines saatine baktı. Saat elmaslarla kaplıydı, ama zamanı her zaman doğruydı. Tock, Nelle'e takım arkadaşının her zaman taktığı askeri tip saatlerden birini alması için ısrar ediyordu, ama Nelle kabul etmiyordu. Çok zaman hassasiyeti gerektiren bir görevde olmadıkça, bileğine o saatlerden birini takmayı reddediyordu. Çok çirkindiler! Nelle'in bileği süslenmek için çok güzeldi, çirkinleştirilmek için değil.

"Duş al," dedi kediye, "ve giyin. Başlamadan önce güzel bir yerde öğle yemeği yiyebiliriz."

"Ne kadar güzel?"

"Kot pantolon ve tişört olur. Spor ayakkabı da olur. Ama yemekleri seveceksin."

"Tamam."

"Şu tarafa git," dedi, önündeki kağıtlardan gözlerini ayırmadan; kullanmadığı yatakta onu bekleyen bir spor çantası dolusu kıyafetin bulunduğu odayı işaret etti.

Birkaç dakika sonra, dizüstü bilgisayar ortaya çıktı ve hala ona dik dik bakan sessiz Zeus tarafından ona uzatıldı. Her zamanki gibi onu görmezden geldi, çünkü...

...kimin umurunda ki?

Nelle kanepeye oturdu ve hemen korumalı bir bağlantı üzerinden internete girdi, Lavoie hakkında bulabildiği her şeyi araştırmaya başladı.

"Daha duş bile almadın."

Nelle, başını kaldırıp Keane'in önünde durduğunu gördüğünde zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğini anladı. Keane mavi kot pantolon, lacivert tişört ve siyah iş botları giymişti. Siyah ve beyaz saçları ıslaktı ve yüzünden geriye taranmış, omuzlarına kadar uzanıyordu. O ana kadar saçlarının ne kadar uzun olduğunu fark etmemişti. Keane ve kardeşleri, türleri arasında genetik olarak nadir görülen siyah kaplanlardan oldukları için, Malone ailesinin diğer üyelerinden farklı olarak, o yeleda sadece

Malone ailesinin diğer üyelerinden farklı olarak, o yelede sadece birkaç turuncu saç teli vardı. Buna keskin elmacık kemikleri, keskin çene hattı ve yeşil-altın rengi gözleri de eklenince, Nelle çok büyük bir belaya bulaştığını anladı.

Özellikle de onu alt edebileceğini fark ettiğinde. Tam burada, tam şu anda.

Ama yine de... önce ona bunun istediği şey olup olmadığını sormalıydı. Bu, nezaketen yapılması gereken bir şeydi. Tabii porsuklar nazik değildir.

"Merhaba?" Keane ona el sallayarak dedi. "Burada mısın?"

"Ne? Oh. Evet. Evet. Lavoie hakkında araştırma yapıyordum." Ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Sen onun hakkında bilgi topla, ben hazırlanayım."

"Hazırlanmak saatler süren insanlardan mısın? Çünkü o zaman oda servisi sipariş etmem gerekecek."

Saatine baktı. "On beş dakikada hazırım." "Öyle mi?"

* *

Lot telefonuna baktı, sonra kardeşlerine. "Manse geri dönmüş."

Wolf'un gözleri kısıldı. "Ne zamandan beri?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Ox mutlu olmayacak," dedi Hel. "Onun kafasını mızrağa takmak isteyecek." Lot iç geçirdi. "İstediyini alabilir. Onun peşindeler."

Wolf koltuğunda doğruldu. "Ne?"

"Boşuna uğraşma," dedi Lot duygusal kardeşine. "Zaten yola çıktılar."

"Tabii ki öyleler," dedi Wolf, ellerini havaya kaldırarak. "Çünkü kavga çıkarmayı seviyorlar!"

"Geri dönmeli miyiz?" diye sordu Hel.

"Hayır." Wolf iç geçirdi ve Lot'un görebildiği kadarıyla, aile jetinin deri koltuğuna yaslanarak kendini rahatlatmaya çalıştı, uzun uçuş için rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. "Bunu halledebilirler."

"Benim düşündüğüm de buydu," dedi Hel.

"Artık emekliyiz, unuttun mu? Bu bizim sorunumuz değil." Başparmağıyla arkasındaki porsuğu işaret etti. "Bu bizim sorunumuz."

Fred MacKilligan, vücudunu koltuğa sabitlemek için kullandıkları bant katmanlarından kurtulamadı, ama ağzına koydukları koli bandını çığnemeye devam etti. Sonunda pes ettiler.

"Bunu yaptığınıza pişman olacaksınız!" diye bağırmaya devam etti MacKilligan. "Ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorsunuz! Ne kadar bağlantılarım olduğunu! Sizi yok edeceğim!"

Aptalın çenesini kapatamayan kardeşler, MacKilligan'ın —ve aslında çocukları gibi hassas kulakları olan tüm porsuklar—kapalı alanlarda nefret ettikleri şeyi yaptılar. Uluyorlardı. Ve uluyorlardı. Ve uluyorlardı... ta ki o durmaları için yalvarana kadar.

* * *

Tam on beş dakika sürdü.

O kadar hızlı hazırlanan kimseyi tanımıyordu. Kardeşleri bile.

Ve her zamanki gibi, yıpranmış kot pantolon, üzerinde mavi harflerle NEW YORK yazan beyaz kolsuz tişört, beyaz ve altın rengi spor ayakkabılar, parmaklarındaki altın yüzükler ve kulaklarındaki büyük altın küpelerden başka bir şey giymemesine rağmen muhteşem görünüyordu.

Aslında, onun hayatı boyunca hayal bile edemeyeceği kadar çok yere gitmiş bir seyahat tutkunu olmasına rağmen, bir Amerikan turisti gibi görünüyordu. Ancak, Zhao ailesinden herhangi birinin herhangi bir bölgede "turist" olarak kabul edilip edilmeyeceğini merak etti. Ailenin tüm üyeleri çoğu kültür hakkında son derece bilgili görünüyordu.

Nelle, omzuna küçük, altın rengi deri bir sırt çantası astı. "Gidelim."

Asansörle aşağı indiler, aptal ayı onları zemin katta bekliyordu. Onları büyük çıkışa kadar takip etti, ama dışarı çıktıklarında Nelle, "Burada bekle, Zeus," dedi.

"Ama..."

"Charles bizimle. Marti bir sonraki görevin hakkında seninle iletişime geçecek. Teşekkürler."

Nelle, aptal Charles'ın arka kapıyı açık tuttuğu Bentley'e doğru yürüdü. Charles, Keane'e sırtıttı ve Keane ona tokat atmak istedi, ama en azından o ayıdan daha iyiydi.

Nelle'yi takip ederek arka koltuğa oturdu ve Charles kapıyı kapattı.

"Onu gördüğüme sevindiğime inanamıyorum."

"Charles'ı mı kastediyorsun? Charles'ı seviyoruz."

"O da ayı kadar işe yaramaz, ama en azından başımızda durup bizi izlemiyor."

"Doğru."

Charles, Bentley'i Paris'in yoğun trafiğine sürdü. Nelle, Keane'in yanına yapışana kadar koltukta kaydı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Telefonunu kaldırıp bir selfie çekti ve ona, "Şimdi somurt" dedi.

O, sinirlendiği için bunu yaptı ve kadın fotoğrafı çekti. Kadın telefonuyla bir şeyler yazarken, "Neden?" diye sordu.

"Beni rahat bırakmayan zayıf erkekleri korkutup kaçırmak için mükemmelsin."

"Zeus da dahil mi?" "Umarım."

Kadın koltuğun diğer tarafındaki yerine dönmeye başladı, ama adam kolunu kadının beline doladı ve onu kendi yanına çekti.

Kadın şikayet etmedi, bu da iyiydi. Çünkü adam çok rahattı.

* *

"Bize su vermediler." "Su istemen gerekiyor."

"Su istemek mi? Kuraklık mı var?"

Nelle menüsüne baktı. "Burası Amerika değil. Burada işler farklı yürür. Yoksa Moğolistan'a gittiğinde bunu fark etmedin mi?"

"Moğolistan'a gittiğimde çocuktum."

Nelle, onları görmezden geliyor gibi görünen garsona işaret etti ve ona Fransızca bir şeyler söyledi. Birkaç saniye sonra, iki bardak musluk suyu geldi ve bardaklar önlerine konuldu.

Garson onları yine görmezden gelmek için uzaklaştı ve Keane suyunu içti.

İçtiğini bitirdikten sonra, "Buz yok. Buz kıtlığı mı var?" diye şikayet ettikten sonra, "Menüyü okuyamıyorum" dedi.

"Fransızca."

"Anladım."

"Her zaman bu kadar huysuz musun?"

"Evet."

O güldü. "Ne yemek istersin?"

"Bir bizonun bütün bir tarafı mı?"

"Tamam, bunu yapmayacağız." Menüü masaya bıraktı ve garson geri geldi. Garsona Fransızca konuştu ve garson ona gülümsediği için Keane, aksanının mükemmel olduğunu tahmin etti. Keane, kalabalık restorana girer girmez ağzını açar açmaz, personel ve müşterilerden sadece ters bakışlar aldı. Elinde değildi! O bir Amerikalıydı! Ve bununla gurur duyuyordu!

Garson ayrıldı ve Nelle ona, "Birazdan önüne yemek getirecekler. *Merci* diyerek onlara teşekkür edecek ve sana verilenleri yiyeceksin. Anladın mı?" dedi.

"Evet."

"Ve Fransızlara 'evet' demeyi deneme."

"Anladım!" dedi parmaklarını tabanca şeklinde yapıp dişlerine dilini vurarak vurgu yaptı.

"Kes şunu."

"Anladım!" dedi, Amerikan usulü iki başparmağını yukarı kaldırarak ve gülünç bir sırıtışla.

"Keane!"

Bölüm 25

Nelle, Fransızların Keane Malone'un sanki daha önce hiç yemek yememiş gibi yemeğini tıkmmasını izlerken lezzetli yemeğini yedi. Keane, etrafındaki ortamın farkında olduğu için bu konuda kaba davranmıyordu. Ancak Nelle'nin garsona verdiği talimat üzerine, Keane kasedeki son lokmayı ağzına atmadan saniyeler önce yeni yemekler gelmeye devam etti. Ve kaplan sonunda sandalyesine yaslanıp memnuniyetle iç çekene kadar yemekler gelmeye devam etti. Adam çok yemişti ve Fransızlar büyülenmişti. Mesele onların görgü kuralları bile değildi. Mesele, herhangi bir "insanın" o kadar çok yemek yiyip patlamamasıydı.

Nelle garsona işaret etti ve birkaç personel gelip boş tabakları, bardakları ve çatal bıçakları kaldırdı.

"Yemeğimi bitirdiğimi nasıl anladınız?" diye sordu, nihayet karnını doyurduktan sonra konuşmaya başladı.

"Sen ve kardeşlerin her zaman doyana kadar aynı şeyi yaparsınız."

Küçük gülümsemesi neredeyse utangaçtı. "Yani beni izliyor muydun?" "Ben gözlemciyim. Her şey hakkında."

O gülümsedi. "Fark ettim."

Nelle parmaklarını sallayarak peyniri geri gönderdi ve garson bir süre sonra tek bir tabak ve iki çatal ile geri döndü ve bunları masanın ortasına koydu. Koyu çikolatalı bir gâteau, kıvrımlı çikolata parçalarıyla ustaca süslenmişti.

"Tatlı için vaktimiz var mı?" diye sordu.

"Evet."

"Yani trenle ya da arabayla gitmek yerine İsviçre'ye uçuyoruz?" "Marti bununla ilgileniyor."

"Bu benim sorumu cevaplamıyor."

"Neden endişeleniyorsun?"

"Helikopter. Helikopterleri ve zengin doktorların kendi başlarına uçtukları o küçük uçakları pek sevmem."

"Yüksekten korkuyor *musun*?"

"Bir anda arıza yapabilecek ya da patlayabilecek küçük, alüminyum şeylerden korkuyorum."

"Tock'un bana öğrettiği gibi, her şey patlayabilir."

"Evet, ama bu, onun içinde hapsolmam gerektiği anlamına gelmez."

"İstersen," dedi, çatalını eline alarak, "Marti'ye söyleyebilirim..." Nelle boş tabağa baktı. "Pastayı çoktan yedin mi?"

"Babamın sözünü alıntılamak gerekirse, 'Uyursan, kaybedersin.'" "Çok hoş."

"Ben çekiciliğe çok önem veririm. Bu bir Malone özelliği. Amcalarım ve kuzenlerim hokey oynarken ya da mafya patronlarının emriyle kemiklerini kırdıklarında... hepsi çekiciliğe önem verirler."

Nelle güldü ve yeni bir mesaj geldiğinde telefonuna baktı. Mesajı okudu. Max'ten gelmişti. Charlie'nin evinde sabahın erken saatleriydi ve... *Oh. Tanrım.*

"Ne oldu?" Keane, aralarına taze çatalarla bir dilim gâteau daha getirildiğinde sordu.

"Uh..." Başını salladı. Ona söylemeli miydi? Evet. Muhtemelen. "Max'in babası dün gece eve geldi."

Yüzündeki ifade aniden korkutucu bir şeye dönüştü. Öfke. Hiddet. Büyük kediler bunu dişlerini göstermeden veya hırlamadan yapabiliirdi.

"Herkes iyi," dedi ona. "Ve senin sakın kalmanı istiyorum." "Sakin kalmak istemiyorum."

Nelle bunu zaten biliyordu. Eminim New York'a geri *dönüp* neler olup bittiğini öğrenmek ve her şeyi kendi başına halletmek istiyordu. Muhtemelen birkaç saat içinde eve dönmenin yollarını arıyordu. Yüzerek eve dönmek gibi. Aslında bu mantıklıydı, çünkü kaplanlar yüzmeyi severdi. Ama Atlantik'i yüzerek geçmek kaplanlar için bile çok zordu.

"Herkes iyi," diye Keane'e söz verdi Nelle ve ayağa kalktı. "Şimdi, bana biraz zaman ver. Ne öğrenebileceğime bir bakayım. Kardeşlerinle iletişime geçme. Seni daha da sinirlendirecekler."

Keane, Nelle'in masadan uzaklaşmasını izledi. Artık o lezzetli pastadan bir parça daha yemeye niyetli değildi. Bunun yerine, cep telefonunu çıkardı ve Finn'e mesaj attı.

Ne oluyor lan?

Finn hemen cevap verdi:

Sakin ol. Her şey yolunda.

Neden insanlar ona sürekli bunu söylüyordu? Sakinleşmesini mi? Ne zaman emredilse sakinleşebileceğini düşündüren ne vardı onda? *Ne?*

İyi mi? Yani o pislik GİTTİ mi?

Evet. Kurtlar onu götürdü.

Bu ne demek lan?

Şimdiye kadar aramış olmalıydı, böylece sorularını bağıarak öfkesini ifade edebilirdi, ama uluslararası bir tarifiesi yoktu ve Nelle, Paris sokaklarında bloğun yarısını geçmişti, burnu havada Charles ise yaklaşık elli metre gerisinde onu takip ediyordu, bu da Keane'in rahat hissetmesi için çok uzak bir mesafeydi.

Tamam. Hemen eve geliyorum.

Neden? Gitti dedim ya.

Kalıcı olarak mı?

Hemen bir cevap gelmeyince Keane durumu tamamen anladı. Charlie ve Max, o piçi öldürmek ve cesedini Jersey veya Staten Island'da bir yere gömmek istiyorlardı. Gangsterlerin kurbanlarını gömdükleri yere. Böylece, Fred MacKilligan'ın bu gezegendeki rahatsız edici varlığından kurtulmuş olacaktı. Ancak Stevie'nin bunu engelleme ihtimali yüksekti, çünkü o aptalı koruyordu ve kimse küçük dahiyi kızdırmak istemiyordu, çünkü o dünyayı kolayca yok edebilirdi.

Yine de, Keane şu anda New York'ta olsaydı - olması gereken yerde! - Stevie'nin saldırısına maruz kalabilirdi. Onun histerik ağlamaları onu hiç rahatsız etmiyordu ve bir daha onunla konuşmasa bile, gerçekten umursamayacağını düşünüyordu. O tatlı bir kızdı ve Nat ile iyi anlaşmasına seviniyordu, ama Fred

MacKilligan'ın *gitmesi* gerekiyordu. Çünkü tüm bu de Medicis'lerle ilgili pislğin ortasında aniden ortaya çıkan porsuk iyi bir şey değildi. O adamın yaptığı hiçbir şey iyi değildi, yardım ettiği garip kızları hariç. Keane bunu daha çok annelerine ve o aptala daha az atfediyordu.

O ŞU AN burada değil. Olduğun yerde kal.

Tamam.

SADECE SAKİN OL!

Evet. Çünkü ona sakın olmasını emreden tüm büyük harfli mesajlar, her zaman onun gergin sinirlerini yatıştırıyordu!

Kardeşiyle mesajlaşarak tartışmaya girmeye karar vermeyen Keane, telefonunu cebine geri koydu.

Önündeki pastaya baktı. Yemeği israf etmemesi gerekiyordu...

Kek dilimini birkaç ısırıkta yedi ve tabağı kenara itti. Yine de Nelle geri dönmemişti. Ancak, onun evden daha fazla bilgi almaya çalıştığını anlıyordu. Herkesi üzecek aptalca bir şey yapmasını engellemek için onun bunu yapmasına ihtiyacı vardı. Belki Charlie ve Max hariç.

Keane, katlanmış kollarını masanın üzerine koydu, önündeki boş su bardağına baktı ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı.

Bardağa odaklandı ve sağ işaret parmağıyla bardağı masanın kenarından düşene kadar nazikçe itti. Fark etmediği bir garson yanına gelmiş, bardağın yere düşüp kırılmadan önce eliyle yakalamıştı. Adam Keane'e öfkeyle baktı.

"*Monsieur!*" dedi garson, tek kelime ve bakışıyla azarlama başardı. Fransızların özelliği olmalı.

Garson göz teması kurmaya devam etti. Ve doğruydu, adam Fransızdı. Keane ise *kedi* gibiydi. Keane göz teması kurmaya devam ederken, sağ işaret parmağını tekrar kullanarak boş pasta tabağını masanın üzerinde yavaşça kaydırıldı. Tabağı kenarda dengesiz bir şekilde dururken, garsonun gözleri kısılırken, Keane işaret parmağı ve orta parmağını kullanarak tabağı diğer müşterilerin şaşkın yüzlerinin önünden geçerek yan binaya çarpına kadar dışarıya doğru fırlattı.

Garson diğer garsonlara Fransızca bir şeyler mırıldanıyor ve Keane'i işaret ediyordu. Keane, Nelle'in hala geri dönmediğini fark etti. Hatta ona mesaj bile atmamıştı.

Bu garipti. Nelle, onu kolayca kızdırabileceği veya korkutabileceği tam insanlarla yalnız bırakmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Çünkü Keane, sırf eğlenmek için onları kızdırır ve korkuturdu. Bu onun yaptığı şeydi. Kız kardeşi, bu eğilimini "senin markan" olarak adlandırıyordu.

Yine omzunun üzerinden baktı, ama Nelle'i ya da Charles'ı hala göremedi. Keane onları aramaya karar verdi. Her ihtimale karşı.

Ayağa kalktığında, restoranın tüm garsonlarının muhtemelen gitmesini istemek için kendisine doğru geldiğini hemen fark etmedi. En kibar, ama yine de mümkün olan en kaba Fransızca şekilde, eminim. Ama tam boyunda durup onlara baktığında... hepsi durdu. Bakakaldılar. Kendisine hizmet eden garson hariç hepsi uzaklaştı.

Keane, boyunun tam insanlara yaptığı etkiyi zevk almanın yanlış olduğunu biliyordu, ama nasıl zevk almayabilirdi ki? Bu türle uğraşmak zorunda kaldığında en sevdiği şeylerden biriydi.

Garson uzaklaşmasa da, bakışlarını Keane'in arkasındaki bir noktaya çevirdi. Bu yeterince iyiydi. Her zaman bu adamları altlarına işetmek zorunda değildi. Sadece kedinin büyüklüğüne saygı duymaları yeterliydi.

Marti'nin ona uzattığı euro destesini çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Nelle'nin ödeme yapıp yapmadığını bilmiyordu, ama yapmamış olma ihtimaline karşı, bu insanların polisi aramasını istemiyordu. Nelle ödeme yapmışsa, garson güzel bir bahşış alacaktı. Fransızlar bunu severdi, değil mi? Bahşışı kim sevmez ki?

Onları güneşten koruyan tenteden dışarı çıkan Keane, çenesini kaldırdı ve havayı kokladı. Hemen Nelle'nin kokusunu aldı — ve o aptal Charles'ın da — ve onun peşinden gitti.

Keane ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu. Uzak gibi geliyordu, ama kokusu güçlüydü. En azından ona göre. Gerekirse onu her an, her yerde takip edebileceğini hissediyordu.

En azından, kokusu aniden kaybolana kadar öyle hissediyordu.

Dönerek, çenesini yukarı kaldırmış, ağzını açmış ve dilini dışarı çıkarmış, havayı koklayarak onu bulmaya çalışıyordu. Onu kaybettiğini fark ettiğinde, Keane'in öfkesi onu ele geçirdi. Eski bir palto gibi onu sardı ve birkaç saniye içinde

dönüşmek üzereydi. Tam orada, Paris sokaklarında, tüm bu insan turistlerin, yerlilerin ve güvenlik kameralarının önünde, onu bulana kadar aralarında dolaşıyordu...

"Sen, sen, sen! Gel! Gel!"

Keane, kolunu tutup onu bir giyim mağazasına sürükleyen kadına baktı.

İçeri girer girmez kapı kapandı ve kilitlendi, kadın onun etrafında daireler çizerek Fransızca bağırdı ve kafasını allak bullak etti. Sadece Fransızca bilmediği ve ne dediğini anlamadığı için değil, henüz hiçbir şey yapmadığı için de. Öyleyse onu oradan çekip götürmeyi nereden biliyordu?

Keane burnunu çekti.

Kadın bir kadın değildi. O bir tilkiydi. Bir kutup tilkisi.

Keane gözlerini devirdi. Tilkilerin antikalarına ayıracak zamanı yoktu! En sinir bozucu ve sinir bozucu şekil değiştirenler! Evet! Bal porsuklarından bile daha sinir bozucu ve sinir bozucu! Tilkiler, çoğunlukla yiyecek ve içki için kurtları takip ederek ya da yiyecek ve içki için ayılarla ittifak kurarak zamanlarını geçiren bir türdü. Tabii ki, onun türü vahşi doğada tilkilerle karşılaştığında, genellikle onları yiyorlardı. En azından öyle olduğunu varsayıyordu. Gerçekten bilmiyordu. Malones'in etrafında dolaşmaya çalışan çok fazla tilki yoktu.

O, sonunda "Seni anlamıyorum! Ben Amerikalıyım!" diyene kadar ona bağırırmaya devam etti.

Kısa bir süre donakaldı. "Amerikalı mı?" diye tekrarladı, ama o Fransızca telaffuzuyla, sanki daha kötü bir şey söyleyemezmiş gibi. Keane başını sallayınca, ellerini havaya kaldırdı, sonra tekrar kolunu tutup onu dükkânının arkasına doğru çekti.

O hala Fransızca konuşuyordu, bu da onu hala rahatsız ediyordu. Ve onunla hiçbir yere gitmek istemiyordu. Gitmek istiyordu, bulmak istiyordu

Kadın onu arka odaya itti. Dükkânın arkasındaki sokağa açılan başka bir kapı vardı ve o kapıdan geçmek üzereydi ki, bir "ding" sesi duydu ve odanın sol tarafında, dolap sandığı şeyin aslında bir asansör olduğu ortaya çıktı.

O zaman kadın onun anlayabildiği ilk kelimeyi söyledi.

"Allez! Allez! Allez!" diye bağırarak, elleriyle işaretler yaptı.

Git. Onun gitmesini istiyordu.

Asansörden kafası karışan Keane, kadının onu küçük alana itmesine izin verdi; Keane, sığabilmek için başını ve omuzlarını eğmek zorunda kaldı.

Kadın onun arkasından girdi ve birkaç saniye içinde Paris'in altından geçmeye başladılar.

Asansör kapıları tekrar açıldığında, Keane başka bir dünyaya adım attı. Tilkilerin dünyasına. Bütün tilkiler. Kutup tilkileri. Kızıl tilkiler. Gri tilkiler. Hatta bir fennec tilki de tilki formunda yanından geçip, onu koklamak için durdu, sonra "blah!" diye köpek sesi çıkardı ve tekrar uzaklaştı. Bu çok kaba bir davranıştı.

"Allez!" ilk tilki yine yüksek sesle emir verdi ve ellerini kullanarak onu itti. İlk başta, onun hareket etmesine izin vermedi, çünkü onun otoriter tavırlarına karşı rahat tavrına rağmen, isterse bu odadaki tüm tilkileri - sayıları çok fazla olsa da - parçalayabileceğini anlaması gerekiyordu. Sadece bunu açıkça belirtmek istedi. Bunu orada durup somurtarak yaptı. Ancak mesajını ilettikten sonra, onu asansörden itip devasa yeraltı alanına girmesine izin verdi. Neyse ki tavanlar çok daha yüksekti, böylece Keane normal boyunda durabilirdi.

Eskortu Elise adında birini çağırarak uzaklaşırken, Keane bir an durup etrafına bakındı ve durumu oldukça çabuk anladı.

Devasa alanın küçük bir kısmı, üst katta sattıkları giysiler için terziler tarafından kullanılırken, geri kalanı hırsızlar tarafından kullanılıyordu. Ondan yaklaşık üç metre uzakta bir yığın boş cüzdan vardı. Diğer tilkiler, başka bir asansörden çeşitli yüksek kaliteli elektronik cihazların bulunduğu kutuları getiriyorlardı. Asansör o kadar büyüktü ki, Keane, bu eşyaları yer üstündeki bir yükleme rampasından aldığını düşündü.

Sonra Nelle'in seveceğinden emin olduğu bir bölüm vardı. Tasarımcı kıyafetleri, ayakkabılar ve botlar ve çantalar. Çok fazla çanta vardı.

Kendini tutamayan Keane, yanına gidip bir tanesini aldı. Çantayı açtı, içine baktı... ve sırttı. Sahte. Bunlar, tilkilerin birkaç kuruşa ürettikleri ve binlerce, hatta yüz binlerce dolara sattıkları sahte çantalar. Bir sürü Birkin, Chanel ve Fendi. Bu çantaların çok uzağında, onlara baktığında kesinlikle sahte *olmadıklarını* anladığı başka çantalar da vardı. Keane, bunların çalınmış olduğunu tahmin etti. Odanın diğer ucunda, hırsızlık için nöbetçi gibi duran, elmaslarla süslü mücevherlerle dolu kutular gibi.

Nelle, çantalar konusunda sahte ile gerçeği ayırt edebilmesine muhtemelen şaşırmıştı, ama bunu annesinden öğrenmişti, çünkü annesi bunu reddetmişti.

Malone'dan gerçek olduğundan emin olmadığı hiçbir Şeyi almazdı. "alıntı mallar" ticareti yapmaktan hapse girmek istemiyordu.

"Hapse girmek için çok ėuzelim," derdi ona. "Gerçi turuncu renk bana çok yakışıyor."

"Alo?"

Keane döndü, gözlerini
kırttı. "Buradayım,
dahi."

Aşağı baktı ve önünde duran başka bir minik tilki gördü. Aksanı Fransızcaydı, ama en azından İngilizce konuşuyordu.

Keane, şu anda tipik bir Amerikalı gibi davrandığının farkındaydı, ama stresli ve kızgındı. Yabancı bir ülkede saygılı bir turist olmak için endişelenmeye vakti yoktu.

"Babette haklı mı?" Tibet tilkisi sordu. "Ne hakkında?"

"Paris'in ortasında dönüşecek miydin? Aptal gibi mi?" Keane, dişi onu tam olarak anlayabilsin diye eğildi. "*Bal porsuğumu geri istiyorum!*"

"*Mon Dieu,*" diye iç geçirdi, vücudu onun bağırışlarından uzaklaşarak. "Kedilerden nefret ediyorum."

Bölüm 26

En güçlü tilkilerden bazıları Elise'e yaklaştı, gerekirse histerik büyük kediyi saldırmaya hazırdı. Ancak Elise basit bir el hareketi ile onların fazla yaklaşmasını engelledi. Böylesine büyük bir canavara baskı yapmak istemiyordu.

"Sakin ol, koca kedi," diye onu yatıştırdı. "Ve Elise'e neyin yanlış olduğunu anlat."

O da öyle yaptı. Bal porsukları ve bir tanesinin yemekten sonra ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey. Belki de dişi porsuk ondan uzaklaşmak istemişti. Elise bunu anlayabilirdi. İki dakika sonra o da böylesine sinir bozucu bir hayvandan kaçmak istiyordu.

"Evcil porsuğun kim?" diye sordu Elise, adam aniden konuşmayı kesince. Konuşmasının bittiğini düşündü.

"O benim evcil hayvanım

değil." "O kim?"

"Nelle... Yani, Gong. Zhao."

Yakınlarda sırtlanları hisseden uyanık mirketler gibi, odadaki tüm tilkiler yaptıkları işi bırakıp Elise ve büyük kediye odaklandılar.

Zhao'lar kendi türleri arasında çok tanınırdı.

Bazı tilkiler için Zhao ailesi düşmandı, çünkü Asya ve Hint Okyanusu'ndaki kaçakçılık işlerini sürekli bozuyorlardı. Diğerleri için ise, büyük miktarda para kazandıran ve bu dünyada bir yer edinip tüm tilkileri kovmak isteyen daha büyük avcılardan koruyan iş ortaklarıydılar.

Elise'in ailesi, Elise doğmadan çok önce Zhao ailesiyle çalışmaya başlamıştı. Elise, kaplanın kolunu tutup onu özel ofisine doğru çekti.

Nelle Zhao'yu tanıyordu. Birkaç yıl önce onunla çalışmıştı. Çok hoş bir porsuktu. Ancak arkadaşları...

Ve dürüst olmak gerekirse, Elise'in endişelendiği şey buydu. Zhao'nun arkadaşları. Elise'e her türlü sorunu yaşatabilecek vicdansız bir grup genç porsuk. Bu, onun kesinlikle göze alamayacağı bir şeydi. Ailesinin yüzyıllardır, bu toprakları bir kralın yönettiği zamanlardan beri elinde tuttuğu Paris bölgesini kaybederse, onu bir daha asla geri alamazdı.

"*Allez*, kedicik. *Allez*," dedi kedinin kulağına, onu ofisinin içine çekerek. Kardeşlerinden birine işaret etti ve ona Fransızca olarak dişi porsuğu bulmasını söyledi. Hemen.

Bu kediyi, Zhao'nun arkadaşlarını arayıp paniğe kapılmadan önce elinden geldiğince yardım etmek en iyisiydi. Çünkü onlar olaya karıştıklarında...

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi kediye, kapıyı kapatıp onu bir sandalyeye oturttarak.

Zavallı mobilyaları hayvanın ağırlığı altında gıcırdadı ve Elise, kedinin karşısına otururken yüzündeki korku ifadesini sakladı. Aralarında masayı bırakmanın en iyisi olduğunu düşündü. Umarım masanın altına bantladığı kesik namlulu av tüfeğine ihtiyaç duymazdı, ama kedi kırılgan kedi kontrolünü tamamen kaybetmesi ihtimaline karşı elinin altında olması iyiydi.

Elise, yüzünde her duygusunu göstermeyeceğini hissettiğinde, başını kaldırdı ve karşısındaki hayvana gülümsedi.

"Adın ne?" "Keane."

"Keane... ne?"

Birkaç derin nefes aldı, gözlerini kapattı ve kendine birkaç sonsuz saniye verdi. Zhao'nun kaybolmasıyla şu anda onun için durumun zor olduğu belliydi.

"Malone," dedi sonunda. "Keane Malone."

Kahretsin. Bir Malone.

Kedi olması yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, bir kaplan olmasıydı. Ama bir Malone da mı? Hem de bir *Amerikan* Malone? Yukarıdaki meleklerin bu kadar nefretini çekmek için ne yapmıştı?

Günü gittikçe daha da kötüye gidiyordu!

"Yani... sen Zhao'yu koruyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ah. O zaman sevgilisi misin?"

"Hayır!"

Onun ani havlamasına geriye yaslandı. "Bağırmana gerek yok, kedicik. Ben buradayım."

"Bak, açıklaması çok karmaşık."

"Anlıyorum. Randevuya çıktın. O sıkıldı. Seni sokak kedisi gibi terk etti."

"Öyle olmadı."

"Utanacak bir şey yok, kedicik. Seni hiç iğrenç bulmayacak çok hoş bir insan kız bulabilirim."

"O beni iğrenç bulmuyor!"

"Yine, bağırmana gerek yok." Elise kolunu kaldırdı ve parmaklarını hareket ettirerek kardeşini odaya çağırdı.

Kardeşi masasına geldi ve bir dizüstü bilgisayarı masaya bıraktı. Bir video hazırdı ve bir tuşa basarak videoyu oynattı.

"Ahhh, *mon dieu*."

"Ne?" diye sordu kedi.

"Malone, iyi haber şu ki, seni iğrenç kişiliğin yüzünden terk etmemiş."

"Teşekkürler," diye kuru bir şekilde homurdandı.

"Ama ne yazık ki, kız tutuklandı."

"Ne?" Sandalyesinden fırlayarak masasının etrafından dolaşıp videoyu izlemek için kardeşini hiç çaba harcamadan duvara itti.

"Gördün mü?" diye sordu Elise. "Polis onu alıp götürdü. Gördün mü? O iyi."

"İyi *değil!* Hapiste!" "Eminim uzun sürmez."

Kardeşi, kediye hırslayarak dizüstü bilgisayarın ekranına dokundu ve Elise yüzünde beliren acı ifadesini gizleyemedi.

"Merde."

"Ne?" diye sordu kedi. "Ne oldu?"

"Bu adam," dedi, ekranı işaret ederek. Ekranda, kısa beyaz saçlı yaşlı bir adam arabaya binip Zhao'yu alan polisi takip ediyordu. "Bu adam, Malone, bir sorun."

"Neden? Kim o?"

"Manse."

"Manse kim? Manse kim? *Manse'nin kim olduğunu bilmem gerek!*"

"Histerikleşiyor," dedi kardeşi.

"Biliyorum."

"Belki de onu şimdi öldürmeliyiz. Bu işi bitirelim."

"Öldürebiliriz, ama ortalık çok karışır."

"Bunu temizleyebiliriz."

"Hayır, hayır. Kan ve her şeyin olduğu fiziksel bir karışıklığı kastetmiyorum. Zhao'larla olan karışıklığı kastediyorum. Bundan kaçınmak istiyorum. Onu öldürmek daha kolay olsa bile."

"Bütün bunları İngilizce söylediğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu kedi. Elise başını yana eğdi ve "Evet. Biliyoruz." diye cevapladı.

* *

Keane sakın kalmaya çalışıyordu. Gerçekten öyle. Aslında, annesi babasının öldüğünü söylediğinden beri hiç bu kadar sakın kalmak için çaba göstermemişti ve ağlayarak annesini ve kardeşlerini üzmemek istemiyordu.

Tabii ki, şu anda mesele ağlamak değildi. Mesele, Nelle'i bulana kadar Paris sokaklarını didik didik etmek istemesi idi. Nelle neredeydi? Onu nereye götürmüşlerdi? Ve neden tutuklanmışlardı? Bekle... Muhtemelen son soruyu sormamalıydı.

"Onu geri getirebilir misin?" diye sordu Keane, tilkilerin onu öldürmekten bahsettiklerini, tıpkı kendisi ve kardeşlerinin sabah simidi almaktan bahsettikleri gibi, görmezden gelmeye karar verdi.

Dişi tilki Elise parmağını kaldırdı ve cep telefonunu aldı; kılıf, Keane'in sarı kristaller olduğunu düşündüğü bir şeyle kaplıydı, ama şimdi bunların sarı elmaslar olabileceğini düşündü.

Tanrım! O bir hırsız yuvasındaydı! Hırsızlarla birlikte! Tilki hırsızlarla! Hırsızların en hırsızları! Ertesi gün elektronik aletlerinizin yarısının ve tüm paranızın kaybolmasını istemiyorsanız, tilkileri evinize partiye davet etmezsiniz. Dolaplarınızda yaşamazlar ya da porsuklar gibi pahalı sanat eserleriyle uğraşmazlar. Sadece etrafta dolaşıp, yapabildikleri için eşyaları çalarlar. O kadar sevimlidirler ki - safkan ve şekil değiştirenler - insanlar genellikle onları cezasız bırakır.

Altmışlı yaşlarının başında olan Elise bile sevimliydi.

Keane, bir elin arka cebine girip cüzdanına uzandığını hissetti. Kafasını olabildiğince çevirip kükredi ve dişlerini gösterdi. Kırmızı tilki, gözlerini kocaman açarak yere baktı, elini çekti ve kaçabilene kadar odadan geri geri çıktı.

Elise telefonda biriyle Fransızca konuşuyordu. Keane'in dişleriyle bir çalışanını tehdit etmesinden rahatsız olmuşsa da, bunu hiç göstermedi.

Keane bu konuşmadan sadece Fransızca'da "evet" anlamına gelen kelimeyi ve Nelle'nin adını anlayabildi. Bunun dışında hiçbir şey anlamadı ve tilkinin ifadesinden de hiçbir şey çıkaramadı.

Sonunda Elise telefonu kapattı ve yanındaki erkek tilkiye bir bakış attıktan sonra Keane'e baktı.

"Ne?" diye sordu Keane, Elise hiçbir şey söylemeyince. "Ne?"

* *

Nelle çok kızgındı. Gerçekten,

gerçekten kızgındı.

Neredeyse bir saattir Paris emniyet müdürlüğünün neredeyse boş bir odasında oturuyordu, sol bileği oturduğu metal sandalyeye plastik kelepçeyle bağlanmıştı.

Elbette bu durumdan kurtulabilirdi, ama bu durumda polis tüm görevli personele onunla ilgili bir uyarı göndermek zorunda kalacaktı. Paris'ten tekrar yakalanmadan çıkmak için endişelenmeye vakti yoktu.

Onu asıl sinirlendiren şey, hiçbir şey yapmamış olmasıydı. En azından Fransa'da. Streep ve Max birkaç işe karışmışlardı, ama tek başlarına ya da Streep'in durumunda olduğu gibi aileleriyle birlikte. Nelle bu işlere karışmamıştı. Lise yıllarında yaptığı şeylerin zaman aşımına uğradığından neredeyse emindi, bu yüzden onu tutuklamak için hiçbir neden yoktu.

Fransa'da alışveriş yapmayı o kadar çok seviyordu ki, geri dönemeyebilme riskini göze almazdı.

Öyleyse neden *buradaydı*? Neden...

Tamamen insan olan bir erkek içeri girdi. Yaşlıydı. Muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı. Diyabet hastası olduğunu ve muhtemelen alkolden dolayı karaciğerinde hasar olduğunu kokusundan anlayabilirdi. Karşısındaki boş sandalyeye oturup ona bir şeyler soracağını sandı. Ama öyle yapmadı.

Bunun yerine, hiçbir şey söylemedi, sadece etrafında dolaştı ve taşıdığı çantayı ayaklarının dibine bıraktı. Çanta yere düştüğünde, içindeki ağır ve metal bir şey tıkırdadı. Çantanın fermuarını açtı ve içinden bir şey çıkardı.

Kadının kelepçesini kesti ve kollarını tutup birbirine yaklaştırdı. Sonra bir eliyle onu öyle tutarken, diğer eliyle başka bir şey yaptı. Kadının çıplak tenine soğuk metal değene kadar ne olduğunu anlamadı. Sonra metalin metale çarpma sesini duydu ve bir şey etini yırttı ve kemiğine saplandı. Bu çok acı vericiydi, ama kadının çığlık atmasını zar zor engelledi.

Omzunun üzerinden baktığında, uzun bir titanyum parçası sağ koluna yerleştirilmiş ve bir şekilde oraya saplanmış olduğunu gördü. Etrafindan kan sızıyordu. Adam başka bir metal parçası aldı ve onu

diğer koluna bastırđı. O anda Nelle, içinden çıkan sivri uçların etine saplandığını gördü.

Nelle hırladı, vücudu içgüdüsel olarak değışmeye başladı. Ama adam Fransızca olarak "Bunu yaparsan kolların ve kemiklerin parçalanır. Anladın mı?" dediğinde durdu.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ama bu hasarın iyileşmesinin kalbe bir kurşun isabetinden bile daha uzun süreceğini biliyordu.

Ancak onu rahatsız eden bu değildi.

Onu rahatsız eden şey, bu tam insanın onun ne olduğunu tam olarak bilmesi, ona karşı koyacak bir şeye sahip olması ve diğer tam insanlara onun ne olduğunu anlatmamasıydı. Hayır. Bunların hiçbiri iyi değildi.

Kollarını, kollarına dolanan büyük bir kablo bağıyla birbirine bağlayıp metali etine tutturduktan sonra, sırtındaki fazla deriden tutup onu sandalyeden kaldırdı. Omuzlarına siyah bir sweatshirt atıp, yüzünü gizlemek için başlığına kapüşonunu geçirdi ve onu odadan çıkarıp kalabalık koridora götürdü.

Bu yeri dolduran tam insanlara seslenmenin bir anlamı yoktu. Neler olup bittiğini anlamazlardı ve anlasalar bile, bu sadece her yerdeki şekil değıştirenler için daha kötü olurdu. Bu adam da bunu anlıyordu. Çok iyi anlıyordu.

Kafası karışık, öfkeli ve hiç olmadığı kadar endişeli olan Nelle, adamın kendisini çıkışa doğru götürmesine izin verdi. Yapabileceği bir şey var mı diye bir kez daha arkasına baktı. Kafasını karıştırabileceği bir şey. Kaçışını kolaylaştıracak bir yol, ama hiçbir şey yoktu.

Ancak, az önce çıktığı odaya bir polisin girdiğini gördü, sonra hızla tekrar dışarı çıktı, bakışları koridoru tarıyordu. Altın rengi gözler ona takıldığında, onun da bir şekil değıştiren olduğunu anladı. Küçük bir adamdı. Tahminine göre, küçük bir kedi ya da köpekti. Adamın onu dışarı çıkarmasını sessizce izledi, sonra cep telefonuyla konuşmaya başladı.

Nelle onun kiminle konuştuğunu bilmiyordu, ama ona yardım edebilecek biri olduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Çünkü bu, çok büyük bir soruna dönüşüyordu.

* * *

Hayır. Keane, birkaç dakika önce gelen aramayı kapattığında bu diş tilkinin yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedi. Hiç beğenmedi!

"Ne oldu?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, sadece "Gitmemiz gerek" dedi.

"Gitmek mi? Nelle'e mi?"

"Gel, kedicik. Fazla vaktimiz yok." "Neden?"

Ne oluyor?"

Bu hırsızların cennetinde yürürken, Elise birkaç farklı tilkiye işaret etti. Hiç sorgulamadan, hepsi onu takip etti. Yük asansörünü kullanarak yüzeye çıktılar ve bir mil uzaktaki bir yer altı otoparkına hızla gittiler.

Güvenlik görevlisi — başka bir tilki — Elise'in yanından geçerken ona başını salladı ve Elise, yepyeni bir Jaguar ve en az yirmi yıllık ve kesinlikle daha iyi günler görmüş bir Volkswagen Golf'ün de bulunduğu bir sıra arabanın yanına gitti.

Elise, Jaguar'a doğru ilerlerken durdu ve Keane'i baştan aşağı süzdü. Sonra başka bir tilkiyle anahtarlarını değiştirdi ve her iki yanında ve arkasında logolar bulunan daha büyük bir panel vana doğru yöneldi.

Keane minnettardı. Bacaklarının o küçük arabaya sığabilmek için bükülmeye dayanamayacağını biliyordu. Dani'nin evindeki ikiz yatak bile daha büyüktü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, yola çıktıktan sonra. "Çok geç olmadan sevgilini kurtarmaya."

"O benim sevgilim değil, çok geç demekle neyi kastediyorsun? Bu ne anlama geliyor? *Söyle bana!*"

Elise'in ofisindeki erkek tilki minibüsün arkasından öne eğildi ve "Onu öldürmemi istemediğinden emin misin? Aklı çok yavaş gibi görünüyor ve kimsenin onu özleyeceğini sanmıyorum." dedi.

Bölüm 27

Kollarında saplanan çivilerin üzerindeki yaraları iyileşmeye başlamıştı ve çivilerin ne zaman çıkarılacağını merak ediyordu, ama Nelle onu nereye götürdüklerini daha çok merak ediyordu.

Plastik kelepçe, iki kolunu birbirine bağlayan ve ardından şifreli kilitle sabitlenen titanyum bir zincirle değiştirilmişti. Bu zincir, şu anda içinde seyahat ettiği siyah minibüsün içine cıvatalanmış titanyum bir çubuğa bağlanmıştı ve... ? Nereye gidiyordu? Nereye götürülüyordu? Hâlâ bilmiyordu.

Polis karakolundan götürüldüğünden beri tek kelime etmemişti ve direnmemişti. Bu durumdan kurtulmak için mantık yürütmeye çalışmıyordu, ama elini göstermeye de hazır değildi. Elinde bir şey yoktu. Şu anda hiçbir şeyi yoktu. Bu yüzden, bir şey aklına gelene kadar mevcut durumuna odaklandı.

Bu minibüste toplam on bir adam vardı. Karşı koltukta altı kişi ve onun tarafında, onu çevreleyen beş kişi. Hepsi tam insanlardı ama ağır silahlıydılar. Onların, kendilerine ödeme yapan herhangi bir ülke için çalışan paralı askerler olduklarını tahmin ediyordu.

Bunu ayarlayabilecek tüm insanları düşündü. Minibüsün yolcu koltuğunda oturan ve emirler veren adam gibi birini kim tutmuş olabilirdi? Adam onu tutuklatmakla kalmamış, kimse soru sormadan onu karakoldan çıkarmayı da başarmıştı. Kim olursa olsun, ya da kim olursa olmuştu, son derece güçlüydü. Güçlü olmak pahalıydı.

De Medicis ailesi olabilirdi. En azından adam cep telefonu ile konuşmaya başlayana kadar öyle düşünmüştü. Bu beyaz erkek, oldukça iyi Kantonca konuştuğunda, sanki sırtına buzlu su dökülmüş gibi hissetti. Çin'de düşman edinecek kadar uzun süre yaşamamıştı. Ama babası? Annesi? Artık içinde bulunduğu durumu anlıyordu.

Hedef o değildi, sadece yemdi.

* *

"Versailles."

Keane bu kelimeyi biliyordu. "Müze mi? Nelle'yi neden müzeye götürsünler ki? Orada binlerce turist olmaz mı?"

Elise omuz silkti ve dönüşünü yaptı. "Pazartesi günleri kapalı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım bu insanlar sadece güvenlik konusunda endişelenmek zorunda kalacaklar. Onu öldürmeyi planladıklarını sanmıyorum, kedicik. Sevgilin ölü olduğundan çok diri olduğunda daha değerli."

"O benim sevgilim değil..." Kafasını salladı. Boş ver. "Sence ne planlıyorlar? Onu birkaç gün sarayda tutacaklar mı? Kaçırırlar zengin kurbanlarına böyle mi davranır?"

"Kardeşim haklı. Sen yavaş kafalı bir kedisin ve çok histeriksin."

"Sadece bal arısı badgerımı istiyorum..."

"Biliyorum! Biliyorum! Elimizden geleni yapacağız. Tabii biz... *merde*. Artık çok geç."

"Ne demek çok geç? Nasıl çok geç olabilir?"

Keane, tilkilerin izini sürüp son kırk dakikadır takip ettikleri üç siyah minibüsü hâlâ görebiliyordu. Ancak saraya o kadar yakın olduklarını sanmıyordu, çünkü sarayı göremiyordu. Gerçi sarayı zorlanmadan görebileceğini varsayıyordu. Ayrıca otoyolda ya da otoban ya da Fransızların ortadan ikiye bölünmüş, iki farklı yöne giden trafiğin olduğu sekiz şeritli yola dedikleri yerdeydiler.

Onların şu anda sürdükleri şeye ne ad verdiyseniz verin, Keane Elise'in neden bahsettiğini hiç anlamadı.

Ta ki o parlak kırmızı Lamborghini yanlarından geçip siyah minibüslere doğru hızla ilerleyene kadar.

"O kim?"

Elise sorusuna cevap vermedi, bunun yerine gaza bastı, artık fark edilmemek için kendini tutmaya çalışmıyordu. Ancak iki saniye sonra, bir F-150 Ford kamyonet (*Fransa'da mı?*) yol kenarındaki ağaçlara çarparak kaldırıma çıkıp minibüsün ön tarafına çarptı ve onu yolu ayıran beton bariyere doğru itti. İki araç aniden durduğunda, kamyonetin içinden biri ön camdan silahla ateş etmeye başladı.

Bunlar Nelle'nin takım arkadaşları mıydı? Onların çılgın olabileceğini biliyordu, ama bu...

Önde giden siyah minibüs dönüp geri geldi, arkadaki ise çoktan durmuştu. Doğruca minibüslere doğru

Çarpışan minibüslere doğru ilerliyorlardı, ama Lambo geri döndü, geniş bir dönüş yaptı ve geri geldi. Sürücü bir başka çılgın dönüş yaptı ve ilk minibüse çarptı. Bir başka çarpışma daha oldu ve ilk minibüse doğru kaydı. İlk minibüsün sürücüsü ve  n koltuktaki yolcu çarpışmanın etkisiyle  n camdan dışarı fırladı, ama silahlı adamlar arkadan atladılar ve hemen ateş etmeye başladılar.

Pickup kamyonetin hasarlı  n camı tekmelenerek kırıldı ve yüzünde gri bir balaklava olan, tasarımcı marka kot pantolon ve tişört giyen bir kadın, buruşuk kaputun üzerine yuvarlandı. Dik durdu ve silahlı adamları işaret ederek otomatik silahla ateş açtı.

O sabah boş boş dolaşan arabalar dönüp farklı yönlere doğru uzaklaştılar. Bazı insanlar panikleyip arabalarını terk ederek yolun karşı tarafına koştular. Bazıları ise kalıp tüm bu çılgınlığı videoya çekmeye çalıştı. Ancak buruşuk Lamborghini'den iki kadın daha çıktı ve onlara ateş açtı. Ancak Keane'in hissettiği kadarıyla, bu ateşler hiçbir seyirciyi vurmadı. Bu iki kadın da balaklava takıyordu: biri koyu kırmızı, diğeri açık mavi.

Silahsız masum insanlar canlarını kurtarmak için koşarken, başka bir araba durdu ve balaclava takmış başka bir kadın indi. Silahlıydı, ancak silahları kılıfındaydı. Bunun yerine, savaşçıların arasından geçti. Kimse onu kalkan olarak kullanmak için yakaladığında, ya yumruk attı, tekmeledi ya da basit bir hareketle onları yolundan attı.

Başlangıçta Keane, bu kadınların Nelle'in takım arkadaşları olduğunu düşünmüştü. Ama hayır. Onları daha önce iş başında görmüştü. Askeri  zel hareket ekibi gibi çalışıyor ve hareket ediyorlardı. Bu dördü, ne kadar ölümcül olsalar da, akıl hastanesinden kaçmış çılgın yağmacılar gibi hareket ediyorlardı. Seyircileri korkutmaya çalışmadıkları zamanlarda, iyi eğitimli paralı askerleri bariz bir zevkle vuruyor, bıçaklıyor ve dövüyorlardı. Yüzleri kapalı olsa da, Keane onların bu saldırının her saniyesinden zevk aldıklarını biliyordu. Ve bu bir saldırıydı. Acımasız, merhametsiz bir saldırı.

Elise hala yardım etmek ya da kaçmak için harekete geçmemişti, ama Keane bunu bekleyemezdi. Gözetleme kaydından tanıdığı Manse adlı adamın ikinci minibüsün arka kapısını açıp içeri girdiğini gördüğünde bekleyemezdi. Dışarı çıktığında, hırlayan Nelle de onunla birlikteydi.

Hâlâ kavga eden beş paralı askere bağırdı ve başka bir dilde bir şeyler yapmalarını emretti. Nelle'yi caddeyi ayıran beton bariyerin üzerinden zorla geçirdi ve karşı taraftaki ağaçlara doğru çekti.

Keane minibüsün kapısını açtı, ama Elise kolunu tutup onu geri çekti.

"Delirdin mi?" diye sordu. "Onu geri alacağız! Oraya gitme!"

Aklı onun haklı olduğunu biliyordu, ama kaplan DNA'sı çoktan kontrolü ele geçirmişti. Önünde tek görebildiği, ona dokunan bir tilkiydi. Dişlerini göstererek ona saldırdı, minibüsün içinde dönüşüm geçirdiğini fark etmeden, minibüsten atlayıp dört ayak üzerinde yolun karşısına koştu.

* *

Bir şey minibüsün sağ tarafına çarptığında paralı askerler Nelle'ye doğru fırladı. Bu çarpma Nelle'yi arkasındaki minibüs duvarına çarptırdı, çiviler kemiklerine daha da derinlemesine saplandı ve zaten iyileşmiş olan yaraları yeniden açtı. Acıdan hırladı, ama mermiler metal panelleri delmeye başladığında durdu.

Bacakları serbestti, bu yüzden üzerine düşen tam insan erkekleri tekmelemeye başladı ve onları yarı ezilmiş minibüsün diğer tarafına itti. Bu adamlar, olanlara o kadar şaşkın olmasalardı, ona karşılık vururlardı.

Nelle, şimdi buruşmuş minibüs duvarına bağlı metal zinciri yakalamak için yeterince döndü. Bir çekişle, zayıf araç metaline sabitlenmiş çubuğu kurtardı. Çarpmanın etkisiyle ölmek üzere olan ve hala kafası karışık, hangi tarafın yukarıda olduğunu anlamaya çalışan birkaç kişinin cesetlerinin üzerinden sürünerek, Nelle hala kapalı olan arka kapıya doğru ilerledi. Minibüsün duvarlarını parçalamaya devam eden mermilerden kaçmak için sürekli durup bir o yana bir bu yana dönmek zorunda kalması, ilerlemesini yavaşlattı, ama dışarı çıkmak istiyordu.

Zaman geçtikçe ve bu aracın enkazı dışında her türlü cehennem azabı yaşanırken, Nelle kapılara ulaştı. Elini kapı koluna vurdu, ama onu koparabilmeden kapılar açıldı ve onu kaçırmayı planlayan adam orada durmuş, ona bakıyordu. Tek bir şeye odaklanmış olması, onun bir sorun olacağı anlamına geliyordu. Kolayca pes etmeyecekti ve bu olmadan önce onu ortadan kaldırmayı başaracaktı.

Onun arkasına uzandı ve sırtındaki deriyi yakaladı, onu kaldırıp minibüsten dışarı çıkardı. Silahını kafasının arkasına, onu öldürebilecek tek noktaya dayadı ve "Yürü" diye bağırdı.

Onu araçtan uzaklaştırıp bir setin üzerine ve sonra yolun diğer tarafına sürüklerken, Almanca olarak paralı askerlerine "*Hepsini öldürün!*" diye emretti.

* *

Elise minibüsten atladı ve çılgın kedinin, güvenliğini ya da tam insanların yerel yollarda yaşanan kabusu *bir kaplanın* girdiğini görüp görmediklerini umursamadan dört ayak üzerinde savaş alanını yarararak ilerlemesini izledi!

İstese de istemese de artık müdahale etmesi gerektiğini bilen Elise, arkasındaki arabalardaki ekibine işaret ederek onları eve geri gönderdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu yanında duran kardeşi. "O kediye öldürmeliydik."

"Biliyorum. Haklıydın." Yeğenin Japon motosikletiyle hızla uzaklaşmadan önce onu durdurmak için elini kaldırdı. "Siz geri dönün," dedi kardeşi ve yeğenine. "Bu işi bizimkilerle halletmek için elinizden geleni yapın." Motosiklete ulaştığında elini uzattı. Yeğeni kaskını çıkarıp ona uzattı. "Geri ben hallederim."

"Elise..."

"Gidin. Hemen." Hâlâ çalışan motosiklete bindi ve kaskı taktı. "Sizinle yakında iletişime geçeceğim."

Kardeşi onu son bir kez durdurdu ve "Fırsatın olursa, kardeşim...
.. *o kediye öldür!*"

* *

"*Manse!*"

On tam insan tarafından çevrilen Nelle, onu tutan adam aniden durup onu çekince dişlerini sıktı. Adam yine silahının namlusunu kafasının arkasına dayadı.

Dört dişi porsuk orada duruyordu ve yüzleri kapalı olmasına rağmen, kokularını almadan önce kim olduklarını tam olarak biliyordu.

"Rutowski," dedi Manse adındaki adam. "Uzun zaman oldu."

"Seni tekrar görmek ne sürpriz, eski dostum. Ne yazık ki bu sefer seni bırakamam. En azından onunla birlikte."

"Onu bırakmayacağım."

"Bırakmalısın."

"O benimle geliyor ve siz pislikler yoluma çıkmasanız iyi olur."

Amerikalı mı? Bu adam Amerikalı mıydı? Bu, Nelle'i şaşırttı, çünkü kullandığı her dilde aksanı çok iyiydi. O zaman bu adamın muhtemelen eski bir ajan olduğunu, muhtemelen en iyiler tarafından eğitildiğini anladı. Bilginin akıllıca kullanıldığında daha güçlü olduğunu bilen bir adam.

"Daha fazla yaklaşırsanız, kafasının arkasına bir kurşun yer. O zaman babasına ne diyeceksiniz?"

"Onun onurlu bir şekilde öldüğünü."

Nelle bu cevaba gözlerini genişletti. Bu ne biçim bir cevaptı?

Bu kaltaklar deliydi! Tıpkı yaşlı Van Holtz'un dediği gibi! Deli!

Adam, hiç etkilenmeden, Nelle'yi de yanında çekerek geri çekilmeye başladı. "Öldürün onları," diye emretti paralı askerlerine. "Öldürün onları, *lanet olsun!*"

Sanki yine minibüsteymiş gibi, büyük bir şey ona ve Manse'ye çarptı ve ikisi de sert bir şekilde yere düştü. Kollarındaki çiviler etini parçaladı ve kemiklerini tekrar kırdı. Ama Nelle, kafasını kesen lastiği zar zor kaçmak için hareket etmek yerine, büyük, ağır, öfke dolu pençeler vücudunu ezip geçerken, paralı askerlerin ateşinden zar zor kaçmak için hareket etti.

* *

Tracey, metal çubuklar kolunun arkasından neredeyse koparılırken dişi porsuğun çılgınlığını duydu. Silah ateşinden kaçarak ona doğru koştu ve büyük kedi Manse ile üç adamının arasında sıkışmış metal çubuğu yakaladı. Kedi aniden saldırdığında hepsi yere düşmüştü.

Keane Malone. Nelle ile birlikte seyahat etmişti, ama Nelle, Manse tarafından yakalandığında onun yanında olamayacağını biliyordu, çünkü Malone'lar şekil değiştirme kontrolüyle tanınmıyorlardı. Eğer yakalanıp bir minibüse bindirilseydi, kediye dönüşüp herkesi öldürürdü. Onlar paralı askerler değil de polisler olsalar bile. Yine de burada, durumu daha da karmaşık hale getiriyordu.

Trace, iki eliyle çubuğu sıkıca tutarken, kıvranan insan eti ve öfkeli siyah-beyaz kedi kürkü yığını yerde yuvarlanıyordu. Nelle'nin kollarına saplanan çivilerin henüz çıkmaması için iki elini de kullanmalı ve hareket etmeye devam etmeliydi.

kemiklere verebileceği zararı ve bunun iyileşmesinin ne kadar süreceğini biliyordu.

Erkekler ve kediler bir yöne döndü ve Trace, hayatı buna bağılıymış gibi çubuğu tuttu. Onlar başka bir yöne döndü ve o da onlarla birlikte gitti.

Zavallı Nelle'yi tutarken, arkadaşları paralı askerlerle savaşıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, onlar için endişelenmiyordu. Onlarca yıldır, bu gruptan daha kötü adamlarla savaşıyorlardı — tüm o süslü teknoloji ekipmanları ve Sudan'da yıllarca aldıkları eğitimle.

"Buradan çıkmalısın!"

Trace, hemen tanıdığı o sesi aradı. Elise!

"Trace-eee!" Elise, Trace'in sevdiği o kalın aksanıyla adını bağırdı.

"Git! Hemen!"

Bundan kurtulmanın tek bir yolu olduğunu bilen Trace, *"CeCe!"* diye bağırdı.

CeCe bir paralı askerin boğazını kesmeyi bitirip koştu. Birlikte, en nefret ettikleri düşmanlarından birinin üzerine atladılar. CeCe onu bıçakladı, Tracey ise Manse'nin kafasına tekme attı ve Nelle'yi tutan zinciri bırakana kadar ellerine basıp durdu.

Manse, CeCe'nin bıçağını Kevlar kaplı koluyla engelledi ve onu geri itti. Silahını ona doğrulttu, ancak Ox, ona ve tabii ki diğer herkese yeni bir şarjör mermi ateşleyerek onu ateş etmek yerine kaçmaya zorladı.

Trace, Ox ateş etmeyi bırakana kadar Nelle'in cesedini korudu. Sonra ayağa kalktı ve çocuğu kaldırmaya yardım etti. Kedi, Manse'nin yanından koşarak geçtiğini fark etmeden, son tam insan erkek olanı alt etmekle meşguldü.

"Git!" dedi Elise'e. "Biz hallederiz!"

Elise başını salladı ve spor bisikletiyle ağaçların arasından hızla uzaklaşırken, Steph yoldan koşarak geldi.

"Hazır olun!" diye bağırdı ve aniden yere atladı, patlama arkasında meydana geldi. Patlamanın gücü yeri o kadar şiddetli salladı ki CeCe dizlerinin üzerine çöktü ve Ox yanında durduğu ağaca düştü. Trace Nelle'ye tutundu ve ayakta kalmayı başardılar, ama bu kolay olmadı.

Steph ayağa kalktığı anda, zafer dolu bir gülümseme attı.

"Ne yaptın?" diye sordu CeCe.

"Polislerin dikkatini dağıttım!"

Steph açık bir alana gitti, dizlerinin üzerine çöktü ve kazmaya başladı. Deliğe bir şey koydu ve telefonunu çıkardı.

Ekrana bastı ve başka bir patlama bir delik açtı.

"Gidelim!" dedi, maskesini çıkarıp içeri sürünerek girdi.

"Üzgünüm," diyerek Trace zavallı Nelle'i Steph'in peşinden deliğe itti.

"Acıtacak," diye bağırdı. "Ama kazmalısın, Nelle!"

Diğerlerine işaret etti. "Ox! CeCe! *Şimdi!*"

"*Manse,*" diye Ox dişlerini göstererek hırladı.

"Siktir et onu! Gidelim!"

"*Kedi ne olacak?*" diye sordu CeCe, deliğe koşarak.

"*Malone!*" diye bağırdı Trace.

O, tüm muhteşem kaplan ihtişamıyla ona döndü.

"Kafayı bırak!" diye kedinin üzerine bağırdı. Bir adamın kafasını, köpeklerinin yeni çiğneme ipi gibi sallıyordu. "*Bırak onu!*"

O, hırladı ama sonunda Ox koşarak geçtikten sonra onun emrini yerine getirdi ve kuyruğunu sertçe çekmeyi ihmal etmedi. Trace, Ox'u önünden geçirdi ve kediye bekledi. Kedi birkaç saniye içinde onun yanına geldi ama deliğe *girmesi* gerektiğini fark edince durakladı. O bir su kedisiydi. Bir ağaç kedisiydi. Bir yuva kedisi değildi. Ama öğrenmek üzereydi.

Malone'un arkasında duran Trace, ayağını kedinin kışına çarptı ve elinden geldiğince sertçe itti. Kedinin iri kışı delikten dik bir şekilde dışarı çıkarken, kedinin başı deliğe düştü. Trace sonra zıpladı ve iki ayağıyla kedinin kışına indi, kedinin ilerlemeye zorlanana kadar kışının üzerinde zıplamaya devam etti. Kedinin arka ayaklarını görebildiğinde, bir uyarıda bulunarak kedinin peşinden gitti.

"Yemin ederim Malone, yüzüme osurursan seni öldürürüm."

* *

Kollarında acı hisseden Nelle, devam etti. Devam etmek zorundaydı. Siren seslerini duyabiliyordu. Bal porsuğu şekil değiştirenlerin koştuğu tek zaman, siren seslerini duyduklarında idi. Büyük bir ceset yığını ve patlamaların ortasında yakalanmak, hepsi için bir kabus olurdu.

Işık ve birinin Nike spor ayakkabısının tabanını görene kadar ilerlemeye devam etti. Eller uzandı ve onu kaldırdı. Nelle dişlerini sıktı, diğer dişi porsukların yanında ağlayarak zayıf görünmek istemiyordu. Onlar bundan nefret ederdi.

Álvarez ve Yoon onu çukurdan çıkardılar. Acı o kadar şiddetliydi ki Nelle nerede olduğunu bilmiyordu. Gözlerini kapattı ve

. Ne yazık ki, bu çok uzun sürdü.

Sonunda, yüzünü buruşturmadan gözlerini açabildiğinde, gördüğü tek şey... göğüslerdi.

Güzel, oyulmuş bir göğüs.

Nelle bakışlarını kaldırdı, sonra başını geriye yaslayarak onun yüzünü görebilmek için.

Kaşları o kadar sıkı bir şekilde birbirine yaklaşmıştı ki, tek bir büyük kaş haline dönüşeceklerinden korktu. Neandertal gibi.

Sonra, çıplak bir şekilde orada durarak konuştu. "İyi misin?"

Sesi yumuşaktı, elleri omuzlarına zar zor dokunuyordu. Sanki onu daha fazla incitmek istemiyormuş gibi.

"Bunu ondan çıkarmalıyız," dedi dişi porsuklardan birine.

"Vakit yok," diye cevapladı Rus kadın, onun etrafından dolaşarak. Ama Keane kadının kolunu yakaladı ve yerinde tuttu.

Hiçbir şey söylemedi. İkisi de söylemedi. Sadece birbirlerine sertçe baktılar.

Dürüst olmak gerekirse, o kavga çıkmış olsaydı, Nelle kimin kazanacağından emin değildi. Her iki taraf da kazanabilirdi.

Neyse ki kavga çıkmadı. Rutowski delikten çıktı ve "C! Onu bu şeylerden kurtarmama yardım et" diye emretti.

Álvarez yanlarına geldi ve iki kadın da taktik bıçaklarını çıkardı. Keane, Nelle'nin önüne geçti.

"Onlarla ne yapıyorsun?"

"Onları çıkarmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu

Álvarez. "Onu keseceksen hayır."

"Kesmeyeceğiz. Şimdi çekil."

Keane omzunun üzerinden ona baktı ve Nelle gözlerini hafifçe kırıştıtarak ona uzaklaşmasını işaret etti.

İki dişi porsuk onun etrafından dolaştı ve o acının başlamasını bekledi. Bekledi. Ve bekledi.

Sonunda sormak zorunda kaldı, "Neler oluyor?"

"Uh... bunlar bana takılanlardan farklı," diye açıkladı Rutowski. "Daha yeni. Çok sık."

"Bunlarla Milano podyumunda olman gerekirdi." "Onları çıkarabilir misin, çıkaramaz mısın?"

"Huh."

Nelle dişlerini sıktı. Bunların hiçbirine sabrı yoktu.

"Sizin ikinizin bakıp düşünmek için zamanımız yok," dedi Rus arkadaşlarına.

"Evet, ama dikkatli olmazsak..."

Rus, Nelle'in önüne geçti. "Kız kardeşinin düğünü yaklaşıyor, değil mi?"

Bu soruya şaşırmış ve her zamankinden daha paranoyak hisseden Nelle, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Hepimiz davetliyiz."

"Siz de mi?"

"Düğünde misin?" diye sordu Rus. "Maalesef."

"Kolların güzel bir elbise giyemeyecek kadar hasar görmüşse ne kadar üzücü." Sarışın kaşını kaldırdı.

"Yap şunu," dedi Nelle.

"O lanet düğünden kurtulmak için kollarını parçalama, Nelle," diye emretti Keane.

"Polisler yakında burada olacak," diye açıkladı Rus. "Başka seçeneğimiz yok."

"Nelle," diye uyardı Keane. "Ben ciddiylim." "Yap," dedi Lenkov'a.

* *

Rus, Nelle'nin kollarındaki alete hala bağlı olan zincirleri yakaladı.

Rutowski'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ox, hayır!"

Ama Ox, pençelerini Nelle'nin cildine değen metalin altına kaydırmış ve ona hazırlıklı olması için bir uyarı bile yapmadan, o şeyleri Nelle'nin kollarından kopardı. Kan hepsinin üzerine sıçradı ve Nelle şaşkın bir çığlık attı.

Keane, Nelle'in vücudu pes edip yere düşerken onu yakaladı. Onun mermer zemine çarpmasını engelledi.

Rus, elinde tuttuğu korkunç şeye işaret etti. "Bu iğrenç bir seks oyuncağına benziyor."

"Bunları sarmamız lazım," dedi Álvarez, Nelle'nin pençeleriyle yüzünü parçalamasına engel olmak için ona çok yaklaşımadan Nelle'nin yaralarını görmek için eğildi. "Aslında dikiş de atılması gerekebilir."

"Dikiş mi?" Keane dişlerini göstererek hırladı. "Derinin nakli demek istemedin mi?" "Neden? Derisi hala yerinde. Sadece..." Álvarez omuz silkti. "Parçalanmış." "Bunun için vaktimiz yok," Rutowski onlara bilgi verdi,

yaraları incelemek için durakladı.

Bu kadınların bu kadar sakin olmalarına hayran kalmıştı. Tek duyabildiği helikopterler, insansız hava araçları ve acil durum araçlarının üzerlerine doğru geldiği seslerdi. Ama onlar farkında değillerdi. Nasıl fark etmezlerdi?

"Onu dikmeden buradan ayrılmamalıyız."

"Bu yaralara bir bandaj yapıştır ve *gidelim!*" diye bağırdı Nelle.

"Önce sakinleşmen lazım," dedi Rutowski, Keane'in annesinden sık sık duyduğu azarlayıcı bir anne tonuyla. "İkincisi, bu işi halledeceğiz."

"Öyle mi?" diye sordu Keane. "Çünkü şu anda Versailles'da olduğumuzdan eminim."

Kadın porsuk etrafına bakındı ve gülümsedi. "Çok iyi! Versay'dayız. Güzel, değil mi? Burası yatak odalarından biri..."

"*Tur istemiyorum, kadın!*"

Nelle, Keane'in kollarından kurtuldu ve dönerek, kollarına tekrar kan sıçrattı.

"crones insane? Versailles? dug us into Versailles'a mı?"

"Yeniden toplanmak için bir yere ihtiyacımız vardı." Yine, bu çok sakin bir şekilde söylendi. Çok mantıklı bir şekilde. Keane ve açıkça Nelle mantıklı hissetmiyor olsalar da. Ve bunun nedeni, mevcut durumda deli olanların *onlar* olması değildi.

Keane, Nelle'in de onların delice mantıklı tavırlarına tahammül edemediğini tahmin etti, çünkü ona bakıp "Siktir et, ben dönüşeceğim ve..." dedi.

"*Hayır!*" Üç yaşlı porsuk bağırdı. Rus sadece sırttı ve hiçbir şey söylemedi.

"Dönüşemezsin," diye Rutowski hemen açıkladı. "Sen küçülürsün, ama yaraların küçülmez. Ve dönüşürken kemiklerin parçalanabilir. Şu anda sadece kırıklar."

"Kim böyle bir cihaz icat eder ki?" diye sordu Nelle.

Rutowski omuz silkti. "Manse."

"O tam bir insan." Nelle Rutowski'nin yanına yaklaştı, ikisi de birbirlerine avcı gibi bakıyorlardı. "O adam tam bir insan. Öyleyse, benim ne olduğumu nasıl bildiğini bana söyler misin?"

Rutowski cevap veremeden — ki cevap vereceği de kesin değildi — Yoon, "Gitmeliyiz!" diye bağırdı. Baktığı büyük pencereden geri koştu. "Polisler. Ben önce gireceğim," diye ekledi ve az önce çıktıkları deliğin önüne diz çöktü.

"Nereye gideceğini biliyor musun?" diye sordu Rutowski. "Evet."

"Bekle, bekle." Keane baktı baktı kadınlara kadınlara "Biz geri geri yeraltına mı?"

" yok bir bir seçeneğimiz Yoon parmağıyla seçenek pencerenin pencerenin "Polisler. Her yerde."

Keane bunu anladı. Polislerin dışarıda olduğunu ve hızla yaklaştıklarını görmek için onları görmesine gerek yoktu. Ancak anladığı şey, o deliğe geri dönmek istemediğiydi.

"Unut gitsin," dedi sonunda. "Kendimi teslim edeceğim."

"Geride kaç ceset bıraktığımızı biliyor musun? Patlama? Seni çılgın bir terörist sanacaklar. Teslim olamazsın."

"Umurumda değil."

"Başkasının kanıyla kaplısın. İnan bana, teslim olursan bir daha asla hapisane dışına çıkamazsın."

"O deliğe girmek istemiyorum," dedi onlara. Son seferinde boğuluyormuş gibi hissetmişti. Sanki mezarıymış gibi. Bunu bir daha yapabileceğini düşünmüyordu.

Nelle'nin eli boynuna bastırdı ve ona baktı. "Sen olmadan gitmeyeceğim."

Nelle'in arkasında, diğer kadınlar sinirlenerek gözlerini devirdiler.

Ama o umursamadı. Nelle'in söylediği şekilde...

"Beni orada ölüme terk etmeyeceğine söz ver," diye yalvardı.

"Asla." Nelle gülümsedi. "Benim için bir adamın kafasını kopardın. Bu çok romantik."

"Bu durum daha da garipleşmeden," Rutowski araya girdi, "gerçekten çok uzaklara gidiyoruz. O yüzden... yola çıkabilir miyiz? Lütfen." Keane'e işaret etti. "Ve bence pençelerin ve kürkünle daha iyi olursun."

Haklıydı. Öyle olacaktı.

Nelle'e birkaç saniye daha bakmak için bir an durduktan sonra, şekil değiştirdi ve bekledi.

Yoon içeri girdi. Nelle, Keane'in ensesini okşadıktan sonra onu takip etti.

Keane eğilip toprağı kokladı, bunu gerçekten yapmalı mı diye düşünürken, bir ayak kışını itti ve yüzüstü deliğe düştü.

Rutowski'nin bunu yapmasından gerçekten nefret ediyordu!

* *

Trace, kedinin büyük kışının üzerinde zıplamaya başladı, ta ki kedinin ilerlemeye başlayıp Yoon'un açtığı tünelde kaybolana kadar.

Gülerek duran Álvarez'e işaret etti ve geri çekilerek arkadaşının içeri girmesine izin verdi. Sonra Ox'a döndü.

"Önce sen git, dostum."

Trace'in gözleri kısıldı. "Hayır,

Ox." "Ben arkadan geleceğim."

"Manse'nin peşine tek başına düşemezsin."

"O hala tehlikeli. Sinir bozucu Zhao'ya ne yaptığını gör. Neye sebep olduğunu gör."

"Onunla sonra ilgileniriz. Şu anda *hepimiz* buradan çıkıyoruz. Hemen."

Ox derin bir nefes aldı. "Zamanı geldiğinde," dedi sonunda, "onu benim öldürmeme izin vereceksin. Sen değil, ben."

"Kesinlikle."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Tracey Rutowski."

"Çünkü arkadaşlar her zaman arkadaşlarının son darbeyi vurmasına izin verir."

Ox, Trace'in sırtına bir tokat attı ve neredeyse omurgasını kırıyordu. "Çok komiksin, Amerikalı."

Tracey, Ox deliğe girene kadar gülümsedi; sonra arkadaşının elinin vurduğu yerdeki tüm kemikleri yerine oturtmak için bir saniye bekledi. İşini bitirdikten sonra, acı içinde bir inilti çıkardı ve diğerlerinin peşinden gitti.

Yaşlanmak *berbat* bir şeydi.

* *

"Bunu yapamazsın! Bu cinayet!"

"Sızlanmayı kes. Seni koca bebek!"

Lot, zincirlenmiş porsuğu gördü ve gözlerini devirdi. Bir zamanlar karısı ve arkadaşları olarak adlandırdığı Çılgın Dörtlü ile tanıştığından beri, birçok bal porsuğu tanıdı. Kibar, kaba, komik, zevksiz, öfkeli, korkutucu, tatlı

ve daha pek çok şey olabiliyorlardı. Ama çok az sayıda acınası ağlakla karşılaşmıştı! Yeni doğmuş yavrular bile ondan daha az histerikti.

"Edgar Amca neden bize Fransa'nın fotoğraflarını gönderiyor?" Hel, telefonuna bakarak sordu.

Wolf elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum."

"Eşlerimizin nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Lot. "Ve bilmemize de gerek yok."

"Ya Paris'i yakıyorlarsa?" "Burası Versailles'a benziyor."

Lot ve Wolf kardeşlerine baktılar. "Ne?

Öyle görünüyor."

"Bunu bilmenize şaşırdık." "Ben bazı şeyleri bilirim," diye hatırlattı Hel.

"Benim fikrim," diye araya girdi Lot, "eve dönene kadar mesajlarını almamış gibi davranalım. Ya eşlerimiz o zamana kadar Fransa'yı tamamen yok etmiş olacaklar ya da evde olacaklar ve Edgar bize değil onlara bağırıp çağırarak."

"Yine de bize bağırrır."

"Evet, ama daha az olacak, çünkü her şey çözülmüş olacak."

Kardeşler sessizce kabul ettiler ve işaretlerini beklediler.

"Gidebilirsiniz."

Lot ve kardeşleri, kendileriyle konuşan tamamen insan olan Nijeryalıya baktılar. Adam bir dizüstü bilgisayara bakarak, aşağıdan gelen koordinatları ve görüntüleri inceliyordu.

Jeti, yakıt ikmali ve dönüş için hazırlık yapılması amacıyla özel bir pistte park etmişlerdi. Şimdi bir tedarik uçağında, bir hayvan parkının üzerinde alçaktan uçuyorlardı.

"Emin misin, Henri?"

Henri'nin üvey kız kardeşi, Van Holtz kuzeniyle birlikte restoranlarından birini işleten vahşi bir köpekti. Henri, tam insanların avlamaktan zevk aldığı hayvanları koruyan bu parkın müdürüydü. Bazen kaçak avcılık için, bazen de sıkılmış diş hekimleri bir şeyler öldürmek için buraya geliyorlardı.

"Beni aşağılamayın, *mon frère*," dedi Henri gülümseyerek. "Ben her zaman eminim."

"Özür dilerim," diye cevapladı Wolf.

"*Bunu yapamazsın!*" diye bağırdı MacKilligan. "*Sen...*"

Lot, açık kapıdan porsuğu dışarı attı ve onlar takip etmelerini engelleyen sağlam kayışlara tutunurken onun düşüşünü izledi.

Wolf kardeşlerine baktı. "Unutabilir miyim...?"

"Hayır." Lot başını salladı. "O küçük ama kükreyen porsuğa söz verdik. Onu kızdırmak istemeyiz."

"Haklısın."

Doğru anda Wolf telefonundaki düğmeye bastı ve paraşüt açıldı.

Porsuk yere çarpana kadar bağırmaya devam etti.

Kapı kapanırken, Lot'un kurt kulakları Fred MacKilligan'ın *"Bu iş burada bitmedi!"* diye bağırdığını duydu.

Wolf, telefonuna bakarak irkildi ve "Ağaçta bir adamın kafası mı sıkışmış?" diye sordu.

"Evet," dedi Hel, Henri'nin yanındaki bankta otururken. "Fransa'da ne olduysa, kesinlikle eşlerimiz ve Ox da işin içinde."

Lot başını salladı, çünkü kardeşi muhtemelen haklıydı. Bu kesinlikle eşlerine yakışır bir şeydi.

Ve Ox'a.

Bölüm 28

O kadar uzun süre kazmış gibi gelmiyordu.

Topraktan çıktıklarında, koyu kırmızı bir SUV'nin onları beklediğini gördüler, anahtarlar kontakta duruyordu. Rutowski arabayı sürdü ve Nelle, yaralarının tamamen iyileşmemesi için kollarını hareket ettirmeye devam etti. İyileşmeden önce yaralarının temizlenmesini istiyordu. Ayrıca telefonunu da istiyordu. Ya da herhangi bir telefonu. Babasıyla iletişime geçmesi gerekiyordu. Ona dikkatli olması gerektiğini söylemek istiyordu. Onun gafil avlanmasını istemiyordu.

Ancak, aklını meşgul eden onca şeye rağmen, kedinin başına gelenleri görmezden gelemezdi. Son kez delikten çıktıklarından beri sessizdi; tek kelime etmeden araçta oturuyordu. Çıplak, kıyafetleri başka bir yerde kalmış, arka koltuğa tırmanmış ve hemen pencereyi açmıştı. Versay ve Paris'ten uzaklaşan yollarda ilerlerken — ve Fransa'nın iyi eğitilmiş polis gücünden uzaklaşırken — sanki temiz havaya doyamıyormuş gibi başını pencerenin dışında tutmuştu.

Nelle'nin tanımadığı küçük ama son derece güzel şatoya vardıklarında, Álvarez onun önüne geçti, diğerleri ise eve girdi.

"Sadece bir öneri," dedi She-badger sessizce, Nelle'nin ulaşamayacağı bir yerde duran büyük, kırmızı deri Louis Vuitton çantasını tutarak, "ama kedine dikkat etsen iyi olur. Sanırım yeraltında seyahat etmek onu gerçekten korkuttu."

"Gerçekten mi?" Nelle çantayı kadının elinden kaptı. "Sen söylemeseydin bunu anlayamazdım."

Álvarez geriye yaslandı. "Sen... sen iyi misin?"

"İyiyim. Neden sordun?"

"Sadece biraz..."

Nelle yaklaşarak hırladı, "Biraz *ne*?" "Hiçbir şey."

Zamanını boşa harcayan bu kadına gözlerini deviren Nelle, Álvarez'ın yanından geçip eve girdi. Çantayı ikinci kata çıkan merdivenlere bıraktı ve mutfakta herkesi buldu. Bu kadar küçük bir ev için oldukça büyük bir mutfaktı.

En azından biri Keane'e bir havlu vermişti, ama dar kalçalarına rağmen onu zar zor örtüyordu. Mutfak sandalyesine oturup havluyu kucağına koyana kadar bir eliyle tutmak zorunda kaldı.

Neden kimse ona düzgün bir havlu verememişti? Nelle'yi kızdırmaya mı *çalışıyorlardı*? Çünkü durum öyle hissettirmeye başlamıştı.

Sonra Rutowski'nin telefonuyla uğraştığını fark etti.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye sordu Nelle.

"Yeğenime. Düşündüm de..."

Nelle mutfağın karşısına geçip kadının elinden telefonu aldı. "Aptal mısın sen?"

Boş eline bakarak Rutowski, "Ne oluyor lan?" diye sordu. "Bu durumu daha da kötüleştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, ama..."

"O zaman kimseyi arama! Kimseye mesaj atma!"

"Biraz stresli görünüyorsun, Nelle."

"Kapa çeneni!"

* *

Keane dinlemiyordu. Son bir saattir dinlemiyordu. Kendini canlı canlı gömülü olduğunu hayal etmekle meşguldü. Ya çıkamazsa? Ya çıkamazsa ve kimse onu kurtaramazsa? Bu düşünce her aklına geldiğinde, sessizce hiperventilasyona başlıyordu. O kadar sessizdi ki kimse fark etmiyordu, ama kalp atışlarının hızlandığını ve kan basıncının yükseldiğini hissedebiliyordu.

Ama sonra garip bir şey duydu. Nelle Zhao'nun bağırması.

Nelle bağırmasdı. Gerçekten sinirlenmezdi. Kötü ve tehlikeli olabilirdi, ama Charlie, Mads ya da, şey, kendisi gibi öfkeye kapılmazdı. Ama işte orada, mutfak masasının bir ucunda durmuş, masanın diğer ucunda, araya girip ikisini de kurtaran şaşkın She-badgers'a bağırıyordu.

Doğru, yerel haber radyosuna göre — Álvarez'in Keane için çevirdiği şekliyle , tüm Fransa, Versay yakınlarındaki "saldırı" yüzünden çılgına dönmüştü ve "suçluları" bulmak için ülkeye giriş yapan herkes izleniyordu. Ama bunun dışında... bu dört deli gerçekten yardım etmeye çalışmıştı. Kendi X kuşağı, öldür ya da öl, bal arısı tavşanı tarzlarıyla.

Nelle masadan taze bir baget aldı ve onu uzun bir bıçak gibi salladı. "Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu, bageti onlara doğru sallayarak. "Bu siz miydiniz?"

Dört porsuk birbirlerine baktılar ve tekrar Nelle'ye döndüler.

"Biz mi?" diye sordu Rutowski.

"Versay'ı mahvettik mi diye soruyorsan...?" Yoon omuz silkti. "Sayılır."

"Kıçınızı kurtardık mı diye soruyorsanız... evet!" Álvarez ona cevap verdi. "Onun dışında, biz kaybolduk," dedi Rutowski.

"Ve umursamıyoruz," diye ekledi Rus.

"*Umursuyoruz*, Oksana," diye ısrar etti Rutowski. "*Umursuyoruz*... bir nevi." "Babamı istiyorlardı," dedi Nelle. "Aranızdan biri beni ele verdi mi bana ihanet etti mi?"

Dört dişi porsuğun üzerine soğuk su dökülmüş gibiydi. Yüzlerindeki hafif endişe ve rahatsızlık yerini daha karanlık bir ifadeye bıraktı. Keane bu ifadeleri elbette tanıdı. Son yirmi yıldır aynada sık sık görmüştü. Rus kadın bile dayandığı tezgahdan uzaklaşıp arkadaşlarının yanına geçti. Dördü de Nelle'ye öfkeyle bakıyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim, evlat," diye homurdandı Rutowski, "biz bir takıma katıldığımızda, lanet olasıca *sadık* oluruz. Kaçıp gitmeyiz. Kimseyi polise ispiyonlamayız. Ve kesinlikle, kim olduğumuzu bilen cılız insanlara snob sürtükleri teslim etmeyiz. Eğer bizi bununla suçluyorsan..."

"Sizi bununla suçluyorum..."

"Tamam!" Keane hızla ayağa kalktı, ahşap sandalye fayanslara sürtünerek geri kaydı. Masaları aralarında olmasına rağmen, iki kolunu da uzattı. "Bayanlar, bakın, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum... bunu... tam burada... ." Elini hareket ettirerek, doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

Yoon ilk tahminde bulundu, "Arabuluculuk mu?"

"Evet! Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu Finn'in işi ve o genellikle beni..."

"Birinin kafasını ısirmaktan mı?"

"Evet! Küçük insanlar beni sinirlendirdiğinde bunu yaparım. Ayılar olduğunda ise sadece yüzlerini koparmaya çalışırım. Ama şu anda yapmak istediğim bu değil. Bunun yerine, daha çok..."

"Pantolon giymek mi?" Rutowski önerdi.

"O ve sadakatim burada parçalanıyor."

"Gerçekten mi?" diye tersledi Nelle.

Nelle'ye doğrulttuğu elini daha yukarı kaldırdı. "Yani" —diğer eliyle dört dişi porsuğu işaret etti— "onlar bizim hayatımızı kurtardı. Ve sen..."

"Onunla yatmak mı istiyorsun?" Álvarez, Nelle'yi işaret ederek soğuk bir şekilde önerdi.

"Lütfen konuşmayı kes," diye yalvardı Keane. "Sadece bu durumu mümkün olduğunca onurlu bir şekilde ve doğduğumda sahip olduğum uzuvlarım hala sağlam olarak atlatmaya çalışıyorum. Bu çok mu fazla bir istek?"

Herkes sessiz kaldığında Keane devam etti.

"Nelle, bence onlar bizi ispiyonlamadılar. Ve bayanlar, bence Nelle birkaç saat içinde çok şey yaşadı ve ona öfkeli porsuklar gibi saldırmak yerine, belki de oturup ne olabileceğini tartışmalı ve sorunu çözmeliyiz."

Keane, durumu "düzeltmek" önerisinin doğru bir yön olup olmadığından emin olamadığı için biraz çekindi. Bu tür durumlar için Finn'in burada olmasına gerçekten ihtiyacı vardı. Özellikle de hala çıplak olduğu ve ağzında bir adamın saç, kafa derisi ve kanının tadı kaldığı için.

Dört porsuk Nelle'ye bakmaya devam ettiğinde ve Nelle de onlara bakmaya devam ettiğinde, Rutowski Nelle'yi alıp kaçması gerektiğini düşünmeye başladı. Ama sonra Rutowski'nin cep telefonu çaldı ve o telefonu yerden almak için eğildi. Gelen mesaja bir göz attı ve çok sakin bir şekilde, "Neden bize bir şeyler pişirmiyorum? Eminim herkes açtır. Yemek yerken... konuşabiliriz. Sakin bir şekilde. Mantıklı bir şekilde. Kulağa hoş geliyor mu?"

Yoon başını salladı. "Bana uyar." Nelle'ye baktı. "Majesteleri?"

"Yardımcı olmuyor!" diye bağırdı Keane.

* *

Keane yemekten önce duş almak istemişti, ama birinin onlara bıraktığı taze malzemelerle akşam yemeğini hazırlarken onu yaşlı kadınlarla yalnız bırakmaktan korkuyor gibiydi. Bu yüzden onunla birlikte üst kattaki yatak odalarından birine gelmesi için ısrar etti. O bitişik banyoda vücudundaki kanı ve kiri yıkarken, Nelle kolunun arkasındaki yaraları temizlemekle vakit geçirdi. Tabii önce her birini tekrar kesmek zorunda kaldı. Sonra yaraların

temizledi. Ardından, her yaraya isopropil alkol sürdü ve temiz bandajlarla sardı.

İşini bitirdikten sonra, kolları ve bacakları açık bir şekilde yatağa uzandı ve tavana bakmaya başladı.

Şimdi biraz daha sakinleşmişti. Biraz daha huzurluydu. Rus'un boğazını kesmek ya da Rutowski'nin kafasını baltayla kesmek istemiyordu... yani... bu iyiydi.

"Babanla görüştün mü?"

Düşün kapandığını ve Keane'in odaya geri döndüğünü fark etmemişti.

"Henüz değil." Oturup donakaldı. Bir çift kot pantolon giymişti, ama hepsi o kadardı ve *lanet olsun*.

Omuzlarını ve saçlarını kurulamaya devam etmesini izledi. Kasları geriliyordu...

Onun sorunu tam olarak neydi?

Ah, gerçekten! Neyin yanlış olduğunu biliyordu. Onunla yatmak istiyordu! Kim o adamla yatmak istemezdi ki? Duştan yeni çıkmış, saçları Olaplex saç kremi kokuyordu ve vücudu kot pantolonun içinde dalgalanıyordu. Dişlerini bile fırçalamıştı. "Nane ferahlığı" kokuyordu.

"Ne oldu?"

Gözlerini kırptırdı, ona baktığını fark etti. Neredeyse salya akıtıyordu. Kendini toparlamalıydı!

"Hiçbir şey."

Adam, ellerinde nemli havluyla yanına oturdu. "Babanın iyi olduğuna eminim. Ama kontrol etmek istersen..."

"Hayır, hayır. İyi olduğunu biliyorum. Charles hemen Marti'yi aradı, o da..."

"Charles! O neredeydi?"

Kahretsin. Keane'in sadece sinirleneceğini bildiği için Charles'tan bahsetmemek istemişti. Ama o anlamadı.

"Charles yapması gerekeni yaptı." "Saçmalık! O seni terk etti!"

Elini kaldırdı. "Keane, ben kaçırılmadım. Tutuklandım. Aramızdan biri tutuklandığında, güvenlik ailemize haber vermek zorundadır. Charles da tam olarak bunu yaptı. Bir dahaki sefere onu gördüğünde..."

"Kovulmadı mı?"

"—Senden nazik davranmanı bekliyorum." Parmağını ona doğrulttu. "Ve kafasını ezme. Hayatta kalabilir, ama bir daha asla eskisi gibi olmayacak, bunu ikimiz de biliyoruz. Anladın mı?"

Kaplan başka yere baktı.

"Keane."

"Tamam." Ona tekrar baktı ve gözlerine kesinlikle yansımayan korkunç bir gülümseme zorladı. "Nazik olacağım."

"Teşekkür ederim."

O korkunç sahte gülümseme kayboldu ve ciddiyetle, "Ne yapmamı istiyorsan, söyle yeter. Ve hemen gitmek istiyorsan, gideriz." dedi.

Onun ses tonu ve ona bakışları ile ısınan Nelle, "Bir öpücük nasıl olur?" diye önerdi.

"Kesinlikle olmaz."

"Bu cevabın hızı canımı yaktı."

"Öyle demek istemedim. Sadece ne olacağını biliyorum. Öpüşmeye başlayacağız ve durmayacağız ve sonra..."

"Sikişmeye mi?"

"Evet."

"Ve ahlaki olarak buna karşı mısın?"

"Kesinlikle *hayır*. Karşı değilim." "O zaman sorun ne?"

"Şu anda, hala biraz... "Yeraltında kapana kısılmış gibi mi?"

"Aman Tanrım." Başı öne düştü, yüzünü ellerine gömdü. "Bunu bir daha asla yapamam."

"Biliyorum."

"Orada sonsuza kadar mahsur kalacağımı sandım. Kendi mezarımda sürünüyormuşum gibi hissettim."

"Öyle değildi, ama anlıyorum. Harika bir kazıcı olan bir teyzem var. Yunnan'da sahip olduğu bir evden Chengdu'da sahip olduğu başka bir eve kazmayı çok severdi. Ama sonra, bir gün, MR çektiirmek zorunda kaldı. O makinede otuz dakika geçirdikten sonra aniden klostrofobik olduğunu fark etti." Nelle başını salladı. "Artık kazı yok. Artık limuziniyle evleri arasında gidip geliyor."

Keane başını ondan çevirdi ve Nelle, Keane'in gülmemeye çalıştığını hissetti.

Boğazını temizledi ve "Biliyorum ki eğer biz..." dedi.

"Siktir mi?"

"Evet," dedi, ona tekrar bakarak, "Sadece seni kullanacağım. Gülümsemeyi kes."

"Elimde değil."

"Kullanılmayı umursamadığını biliyorum. Ama *ben* bunu istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti, etrafına baktı. "Sen benim için endişelenmeye başlayana kadar evinin önünde takılmak, sonunda bana yemek ve su vermek, belki de hava kötü olduğunda beni içeri almak, çünkü yağmurda bahçende otururken çok üzgün görünüyorum, ta ki bir gün beni içeri alana kadar ve ben bir daha asla gitmeyeceğim."

"Yani, birisi sokak kedisini evlat edindiğinde olanlar gibi mi?"

"Evet."

* *

Kız ona şaşkın şaşkın baktı, belli ki kafası karışmıştı, ama o nedenini anlamadı. Kedi çiftlerinin nasıl kedi çifti olduğunu başka nasıl düşünürdü ki?

"Hadi bir şeyler yiyelim," dedi Keane. "Beni ve bu tartışmayı önlemek için mi?"

"*Senden* kaçmak mı? Hayır. Ama sana dokunmak için duyduğum arzuyla mücadele ederken bu tartışmayı kaçınmak mı? Evet."

İkisi de gülümsedi ve Nelle, yanında oturan büyük kedi dışında her şeyi neredeyse unuttu.

Sonra...

"Siz ikiniz orada sevişiyor musunuz?" Rus, kapıdan bağırdı.

Nelle pençelerini çıkardı ve yatak odasının kapısını neredeyse tamamen açmak üzereyken Keane onu belinden yakaladı, bir koluyla onu geri çekip diğer koluyla kapıyı kapattı.

"Bir dakika!" diye sakın bir şekilde seslendi.

"Ne istersen yap. Umurumda değil."

"Evet, bunu çok iyi biliyoruz."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Nelle, dişlerini göstererek. "Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi Keane, yanağını Nelle'in başının arkasına dayayarak.

"Biliyorum. Ama en azından kan dökülmeden akşam yemeğini atlatmaya çalışalım. Çok açım."

"Eski bal porsuğu oldukça lezzetliymiş diye duydum."

"Değil."

* *

Öğleden sonra geç saatlerde duydu.

"Merhaba? Orada mısın? Çocuk bakıcısı... kişi? Merhaba?"

Charlie, Dani'nin saçlarından başını kaldırdı. Çocuk, saçlarını tarayıp örgü yapmasını istemişti. Charlie ilk başta Mads'e yapmasını önermişti, ama çocuk Charlie'yi istiyordu. Anlaşılan Mads basketbol konusunda "şu anda biraz korkutucu" davranıyordu, Charlie ve Dani ise köpek sevgileri sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı. Sadece köpeklere olan sevgileri değil, aynı zamanda ayılar ve kedilerin masumca "Bunu senin için çöpe atmamı ister misin?" diye sorarken, ayaklarının dibinde duran canlı, nefes alan köpeği işaret etmelerine karşı duydukları ortak şaşkınlık da onları birbirine bağlamıştı.

Bu tür bir bağ göz ardı edilemezdi, bu yüzden Charlie banyodan bazı saç ürünleri aldı — Stevie'nin kullandıkları, çünkü Charlie'ninkiler muhtemelen çocuğun saçı için çok ağırdı — ve ön merdivenin en üst basamağına oturdu, çocuk ise hemen altındaki basamağa oturdu.

Charlie, Dani'nin parlak siyah saçlarını beyaz beneklerle taramaya başlayalı henüz beş dakika olmuştu — henüz tamamen beyaz saçlara sahip olmak için çok gençti, ama saçları babası ve amcaları gibi siyahtı — yıllardır duymadığı bir ses duydu.

Charlie sonunda ona baktığında, "Evet, merhaba" dedi. "Gong Zhao'yu arıyorum. Birisi onun burada olabileceğini söyledi. Onu gördünüz mü?"

Charlie boğazını temizledi ve "Merhaba, Mimi" dedi.

Bal porsuğu gözlerini kısarak Charlie'yi açıkça hoşnutsuzlukla inceledi — "yardımcı" çok ileri gitmişti — ama Charlie bu ifadeyi o kadar çok görmüştü ki artık kişisel algılamıyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Mimi, hiç çaba sarf etmeden bunu bir hakaret gibi göstererek.

Bu garipti. Mimi, kız kardeşi Nelle'e ne kadar benziyordu. Mimi'nin beline kadar uzanan siyah saçında büyük bir beyaz çizgi varken, Nelle'in omuzlarına kadar uzanan saçları vardı, ama kız kardeşler neredeyse ikiz gibiydiler, o kadar çok benziyorlardı. Yine de kişilikleri o kadar farklıydı ki, Charlie insanlara hiç benzemediklerini rahatlıkla söyleyebiliyordu. Nelle herkese karşı çok çekici ve dostçaydı ve insanlar bunu hak etmediklerini kanıtlamadıkça öyle kalırdı; kız kardeşi ise... daha az çekiciydi.

"Aynı zamanda Wisconsin'deki aynı liseye mi gittik?" Charlie, tatillerde memleketlerindeki 7-Eleven'da karşılaştıklarında söylemek zorunda kaldığı gerçekleri tekrarladı. "Kız kardeşlerimiz en iyi arkadaşlar ve birlikte basketbol mu oynuyorlar?"

Boş bakışları Charlie'ye, bu kızın MacKilligan'larla ilgili her şeyi zihninden tamamen silmiş olduğunu gösterdi. Şaşırtıcı değildi. Lisede çok farklı sosyal çevrelerde olan ikili, o zamanlar birbirlerini zar zor tolere ediyorlardı. Şimdi ise, tamamen yabancı olsalar da fark etmezdi. Ama Charlie, bu kibirli kızın hafızasını canlandıracak şeyi biliyordu.

"Bir keresinde bana 'köylü' demiştin, ben de Gucci sırt çantayı ateşe verdim, sonra da yanarken çikolatalı milkshake içtim."

"Ohhhh..." Mimi'nin üst dudağı biraz kıvrıldı ve Charlie, onun dişlerini biraz gördüğünden emindi. "Charlie. Tabii ki," dedi dişlerini sıkarak. "Nasıl unutabilirim?"

"Şey..."

"Neyse, kardeşim nerede?"

"Fransa'da."

"Fransa mı?" Charlie, sesindeki ani öfkeye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "*Fransa'da* ne yapıyor? Düğünüme katılacaktı!"

"Eminim zamanında dönecektir."

"Tüm kutlamalar *bu* hafta başlıyor! Bunu öylece geçiştiremez! *Bana söz verdi!*"

Charlie ve Dani, bu ani çılgınlık patlamasından uzaklaşmak için geri çekildiler.

"O gün orada olacağına eminim. İstedğin bu değil mi?"

"*HAYIR!*"

"Tanrım."

"*İstedğim bu değil! O ŞİMDİ burada olmalı!*"

Bağırışlar. Charlie bağırışları unutmuştu. Mimi lisedeyken de insanlara bağırmayı severdi. Öğretmenlere. Yemekhane görevlilerine. Diğer öğrencilere. Okul müdürüne. Kendi arkadaşlarına. Kız kardeşine. Ama özellikle Max'e bağırmayı severdi. Max'ten *nefret ederdi*. Tabii ki, bu durumda Max böyle bir öfkeye neden olacak bir şey yapmamıştı. En azından Mimi'ye göre. Ancak Nelle, onu bu aptal düğüne dahil ettiği için Max'e öfkelenmek için bir sürü nedeni vardı.

"*Bunu yapmamam gerekirdi!*" Mimi bağırmaya devam etti. O kadar yüksek sesle ki, umursamaz kediler ve ayılar bile fark etti. "*O benim nedimelerimden biri!*"

Her zaman yanımda olması gerekiyor! Şimdi Fransa'da ve benim İHTİYACIM OLAN hiçbir şeyi yapmıyor!"

Bu bağırışlar sürerken, ön kapı açıldı ve Stevie dışarı çıktı, olanları gördü, hemen arkasını döndü ve içeri geri girdi.

Charlie, gelinlerin düğünlerini düzenlerken virüs gibi yayılan deliliğe neredeyse gülecekti. Ama gülmenin bu çılgınlıkları daha da uzatacağını biliyordu ve bunun için havasında değildi. O sadece çocuğun saçını yapmak istiyordu. Saçını taramak şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

Ama Stevie'nin ablasını asla tamamen terk etmeyeceğini bilmeliydi. Ring'e atmak için daha iyi bir kurban varken olmazdı. Bir Hristiyanı Roma aslanlarına atmak gibi - bunların birçoğu, eğlence ve kazanç için tam insanları yemeyi seven şekil değiştirenlerdi! Ahhh, ne kadar farklı bir zaman.

"Hey, Charlie!" Max, farkında olmadan mutlu bir şekilde seslendi. "Stevie dedi ki... oh, Tanrım!"

Max, Mimi onu fark etmeden önce geldiği yöne dönmek için geri döndü, ama üstün basketbol becerilerine rağmen yeterince hızlı değildi ve takım arkadaşları onları fark eder etmez takım arkadaşlarına çarptı.

"Sen! Şeytani kaltak!" Mimi, Charlie yerine Max'i işaret ederek bağırıyordu. "Kız kardeşimi hemen geri getir!"

Derin bir nefes alan Max, isteksizce çılgın porsuğu karşıladı.

"Bak," dedi sakın bir sesle, "o çok önemli bir şey yapıyor..."

"Onun burada olacağına söz vermiştin! *Fransa'da değil!*"

"Planda küçük bir değişiklik oldu," dedi Max, bir kez olsun mantıklı konuşmakta gerçekten başarılıydı. Charlie çok etkilenmişti. Kız kardeşine bak! Ses duyarlı ayılar ve kedilerle çevriliyken sorunu tırmandırmıyordu! Charlie neredeyse gurur duyuyordu!

Mimi bunların hiçbirini umursamıyordu.

"Evlenirken

evleniyorsam, hiçbir değişiklik duymak istemiyorum!"

Tanrım, bu çılgılık! Charlie, Mimi'nin onu hafızasından silmesi gibi, bu çılgılığı da hafızasından silmişti. Çünkü, bir porsuk için bile bu çok fazlaydı. Öte yandan, Mimi'nin mücevher mağazasının önünde yaptığı "zengin kadın çılgılığı"

genellikle kardeşlerinin arkadan kusursuz elmasları çalmasına izin verecek kadar dikkat dağıtıcıydı.

Charlie buna gözlerini kırptı. Dikkat dağıtma. Aniden etrafına bakındı, önündeki histerik dişi porsuğu görmezden geldi. Şu anda birinin onu gördüğünü merak etti. Mimi Zhao, MacKilligan kardeşlerin dikkatini dağıtırken kafasını uçurmaya hazırdı. Ama ateş edilmedi ve Mimi histerik bir kaltak olmaya devam etti.

O kadar histerikti ki, Max antrenman forması altında sırtına bantladığı taktik bıçağına uzanıyordu.

Charlie hemen elini Dani'nin gözlerinin üzerine koydu. Kız kardeşini durdurmayacaktı, ama Dani'nin birinin boynuna bıçak saplandığını görmek için çok küçük olduğunu biliyordu. Ama bu gerçekleşmeden önce Streep araya girdi. Nelle ortada yokken kontrolden çıkan bir durumu yatıştırmak için yaptığı şey buydu. Sadece nazik takım arkadaşından biraz farklı davranıyordu.

Örneğin, Nelle asla çılgılık atan bir porsuğun yanına gidip... histerik bir şekilde ağlamaya başlamazdı.

"Anlamıyorsun," Streep şaşkın Mimi'ye ağlayarak, "bunu halletmesi gerekiyor çünkü çok şey oldu ve herkes üzgün ve...

..." Streep konuşmaya devam etti, ama sesi o kadar tizleşmişti ki, söylediklerinin geri kalanını anlamak imkansızdı. Üstelik hıçkırıyordu. Çok. Çok. Hıçkırıyordu.

Sokağındaki tüm köpeklerin havlamaya başlaması oldukça komikti.

Mimi Streep'ten uzaklaşmaya çalıştı, ama Max'in takım arkadaşı kendini Mimi'nin kollarına attı, ona sıkıca sarıldı ve omzuna ağlayarak hıçkırdı.

"Lütfen Nelle'e kızma," diye yalvardı Streep, tüm vücudu titreyerek Mimi'ye sıkıca sarıldı. Gözyaşları vardı. Gözyaşları! Sadece sesler değil, gerçek gözyaşları ve sümükler Mimi'nin tasarımcı kolsuz bluzuna akıyordu. "*Lütfen!*"

Kimsenin onu bu aşırı duygusal bal arısından kurtarmayacağını çabucak anlayan Mimi, Streep'i itti ve "Tamam! Tamam! Peki." dedi. Vay canına. Kadın birdenbire çok... normal konuşmaya başladı. "Sadece ona ihtiyacım olduğunu söyle. Ve geri döndüğünde beni aramasını söyle." İtmek işe yaramayınca, Mimi iterek Streep'i hala ağlayan Max'in açık, bekleyen kollarına gönderdi.

Streep'in takım arkadaşları endişeli gibi davranarak sırtını ve omuzlarını okşadılar, ta ki dehşete kapılmış ve tiksiniş Mimi, muhtemelen Charlie'nin ilk yasal olarak satın aldığı arabadan daha pahalı olan gülünç

altı inçlik tasarımcı topuklu ayakkabılarla hızla uzaklaşana kadar sırtını ve omuzlarını okşadılar.

Bir iki dakika sonra, omuzları hala titreyerek Streep, "Gitti mi?" diye sordu. "Evet."

Streep dikleşti ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Sıvıya ihtiyacım var," dedi gülümseyerek. "Gatorade'i ben alırım!"

Evin yan tarafına doğru kayboldu, Tock ve Mads onu takip etti. Charlie, Mimi'nin başka bir sokağa geçip gittiğini görünce, Charlie, parmağını kaldırarak kız kardeşinin yanından geçip eve girmesini engelledi. Kız kardeşi durup beklediğinde, Charlie gürültü önleyici kulaklıklarını alıp Dani'nin başına taktı.

"Bekle tatlım," dedi ve dikkatlice çocuğun kulaklarını kapattı. İşini bitirdikten sonra kız kardeşine sordu, "Sanırım Mimi'ye Nelle'nin Fransa'da terör suçundan tutuklanabileceğini ve düğününe gelemeyeceğini söylemeyeceğiz, değil mi?"

Max'in gözleri büyüdü ve yalan söylemeden önce başka bir yere baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Charlie."

"Gerçekten mi? Bana bunu mu deniyorsun?" "Ne demek istediğini anlamadım."

"Max, Nelle'in Keane ile neden Fransa'da olduğunu *biliyorum*."

Max'in bakışları ona kaydı. "Biliyor musun?" Şimdi gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Sence nasıl biliyorum?"

Max ayağını yere vurdu. "Nelle o cadalozlara sana söylememelerini *söyledi*!"

"Gerçekten mi?" Charlie alaycı bir tonla sordu. "Ama yine de çok işbirlikçi cadılar gibi görünüyorlar. Sence de öyle değil mi?"

Max hemen güldü. "Haklısın. Haklısın." Başını salladı. "Tamam. Peki... ne yapmamı istiyorsun? Oraya gidip Nelle'i getirmemi mi?"

"*Sen* de terör suçundan hapse girebilirsin? Bu planı yapmayalım." "Nelle'yi orada bırakacak mıyız? Sonsuza kadar hapiste kalması için mi? gerçekten kötü hissedebilirim."

"Öyle mi?"

"Olabilir. Özellikle de bir gün kendi evime sahip olmayı umduğum için. Nelle, arkamdan evi yeniden dekore edecek ve böylece tüm konforlara sahip olacağım ama masrafları olmayacak. Mads'e yaptığı gibi."

"Arkadaşlarına olan koşulsuz sevgin oldukça iten."

"Öyle değil mi?" dedi Max gülümseyerek. "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

Charlie bakışlarını çevredeki evlere çevirdi ve yine birinin ona ateş edebileceğini düşündü. Bu oldukça kolay olurdu, değil mi?

"Charlie?"

Gözlerini Max'e çevirdi. "Bir fikrim var." Kız kardeşi gülümsedi. "Evet... Anlıyorum."

Bölüm 29

Nelle ve Keane mutfığa girdiler ve Álvarez onları "İşte buradasınız! Oturun, oturun" diyerek karşıladı. Rutowski ile birlikte büyük ahşap masaya makarna dolu büyük kaseler, biftek ve kızarmış tavuk tabağı, taze ekmek ve sebze kaseleri koymaya başlarken, masayı işaret etti. Şarap çoktan açılmıştı ve şimdi kadehlere dolduruluyordu. Ancak, onun önüne buz gibi bir şişe bira konuldu.

Yoon zaten masada oturmuş dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Rus kadın telefonda biriyle konuşuyordu, ancak Keane ne dediğini anlayamadı, çünkü konuşması gibi geliyordu. .

Almanca mı?

Nelle bir sandalye çekip oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacak bacak üstüne attı. Hiçbir şey söylemedi, ama Keane bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Yiyecekler masaya konduktan sonra, dört She-badgers oturdu. Onlar da Keane gibi istediklerini aldılar, ama Nelle sadece orada oturdu. Hareket etmedi. Konuşmadı. Sadece bekledi.

"Hiçbir şey yemeyeceksin mi?" diye sordu Álvarez.

"Şu anda aç değilim." Bakışları Rutowski'ye kaydı. "Aklımda çok şey var."

"Ne gibi?" Rutowski, soru sorarken ve biftek yerken gülümsemeyi başardı.

"Dördünüzün bir şeyler çevirdiğini biliyorum... Sadece ne olduğunu bilmiyorum." "Tatlım... Biz *her zaman* bir şeyler çeviririz."

* *

"Burası kimin evi?"

Nelle sordu çünkü her yerde kurt kokusu alıyordu, ama bu dört porsuğun gerçekten burada yaşadığını veya bu evin sahibi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Rutowski, lokmasını çiğnerken, "Edgar'ın evi" diye cevap verdi.

Nelle Keane'e baktı, ama o yemek yemeye o kadar meşguldü ki...

"Edgar mı?" diye tekrarladı. "Edgar Van Holtz mı? Sizi açıkça nefret eden kurt mu?"

"O *bizden* nefret etmiyor," dedi

Álvarez. "Trace'den nefret ediyor,"

diye bitirdi Yoon.

"Ve benden," diye ekledi Rus. "Ama bu karşılıklı bir şey ve çok soğuk bir savaşın ateşiyle besleniyor."

"Bizi neden buraya getirdin? O..."

"Edgar burada olduğumuzu bilse bile, bizi polise asla ispiyonlamaz." Álvarez bir bageti ikiye böldü ve ikinci parçayı Rutowski'ye uzattı.

"Ayrıca, burada kaldığımızda güvenlik sistemini yeniden yönlendiriyoruz," diye açıkladı Yoon. "Onun için burada kimse yok. Bizi arıyorlarsa, muhtemelen Almanya veya Litvanya'da arıyorlar."

"Litvanya mı?" Álvarez tekrarladı. "Neden

Litvanya?" "Biliyorsun. *Litvanya*..."

"Ohhhh. Doğru. Litvanya. Evet. O haklı. Bizi Litvanya'da arıyor olacaktır."

Nelle ellerini kaldırdı. "Litvanya hakkında bir şey bilmek

istemiyorum." "Haklısın. İstemiyorsun."

"Benim bilmek istediğim şey, Edgar Van Holtz'un bizi neden aradığı?"

"Şey, o olmayabilir. Ama başkaları olabilir." "Uh-

huh."

"Endişeli görünüyorsun."

"Kendi türümün beni avlamaya çalışmasına alışkın değilim."

"Gerçekten mi?" Yoon, açıkça şok olmuş bir şekilde sordu.

"Kendi türünüz" derken, genel olarak porsukları mı yoksa şekil değiştirenleri mi kastediyorsunuz?

"Her ikisi de."

"Huh."

"Yani şimdi The Group'u mu endişelenmem gerekiyor? Katzenhaus'u mu? BPC'yi mi?" "Daha çok CIA'yi. FBI'ı. İç Güvenlik'i."

"Bu bir savaş suçu olarak kabul edilirse, Lahey de," diye ekledi Álvarez.

Nelle tabağının yanındaki biftek bıçağına baktı ve onu kullanarak dört dişi porsuğu öldürmeyi düşündü, ama sonra Keane konuştu.

"Hapse girecek miyim?"

Nelle hemen gördüğünü renk renk solduğunu solmuş

Keane'in Keane'in yakışıklı yüzünden çekilmişti. Elinde

yenmemiş bir tavuk budu tutuyordu. "Hapse gireceğim

, değil mi Nelle? Bir adamın kafasını ısırđım. Başka bir adamın omurgasını kopardım. Bunun için *kesinlikle* hapse gönderirler. Sonsuza kadar hapishaneye gireceğim. Daha da kötüsü, beni toprağa gömecekler, değil mi? Sadece şekil değıştirenler için bir yeraltı hapishanesi var ve beni oraya gömecekler. Değıl mi? Bu odadan daha büyük olmayan bir yer! Yeraltı hapishanesinde öleceğim, değil mi?"

Álvarez, sinir bozucu bir şekilde "*sana söylemiştim*" der gibi, iki eliyle Keane'i işaret etti.

Nelle'nin muhalif yapısı, odadan çıkıp dört cadalozun panik halindeki kaplanla baş başa kalmasını istiyordu, ama *onu* çok seviyordu. Onları değil... *onu*!

Uzanarak, tavuk yemediğı elini tuttu ve sıktı. "Hapse girmeyeceksin."

"Söz veriyor musun?" diye sordu Keane, daha önce hiç duymadığı kadar çaresiz bir sesle.

"Söz veriyorum."

"Zaten o zamana kadar seni öldürürüz," dedi Rus kuru bir sesle.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Nelle.

"Merak etme!" Rutowski hızla cevap verdi ve elini göğsünün üst kısmına bastırdı. "Biz kendimizi koruruz." Nelle bu yalana alaycı bir şekilde güldüğünde, kadın ekledi: "Her zaman söylediğim gibi... birlikte öldürmek, arkadaşları bir araya getirir." Dişı porsuk, sanki Birleşmiş Milletler'de bir konuşma yapıyormuş gibi ellerini birleştirmişti.

"Şimdi anlıyorum," dedi Nelle düz bir sesle. "Sen delisin."

"Klinik olarak değil!"

"Endişelenecek bir şey yok. Bu iş zaten hallediliyor," dedi Álvarez.

"Kim temizliyor?"

"Eğer yakalanıp sorguya çekilirsek bunun çok talihsiz bir durum olacağını bilenler tarafından," dedi Rutowski, o kadar itici bir gülümsemeyle ki, Nelle kendini sakinleştirmek için Keane'in boş elini tutmaya devam etti.

"Biz bazı şeyleri biliyoruz," diye devam etti kadın, hala gülümsüyordu. "Bazı şeyler yaptık. Eğer bizi yakalarlarsa, ortalık cehenneme döner ve hepsi benim umursamayacağımı biliyorlar."

"Trace haklı," diye mırıldandı Yoon, siyah sweatshirt'ünün kapüşonunu başına geçirmiş, sanki kendi arkadaşlarından bile kimliğini saklamaya çalışıyormuş gibi. "Bunu göze alamazlar."

"Yani hapse girmeyeceğim?" diye sordu Keane.

"Hapse girmeyeceksin," diye söz verdi Álvarez.

"Ve eğer yakalanırsan, seni kafese koymadan önce kafana kurşun sıkarım."

Keane Rus'a başını salladı. "Teşekkürler, Oksana."

"Hayır, hayır!" diye bağırdı Nelle. "Teşekkür etme, Oksana! Seni öldürmeyi teklif ettiği için ona teşekkür etme!"

"Ama ben hapse girmek istemiyorum."

"*Hapse girmeyeceksin...*"

Nelle bağırdığını fark edince durdu; boş elini yumruk yapıp derin bir nefes alarak sakinleşti.

"O haklı," dedi Rutowski Keane'e. "Hapse girmeyeceksin. Girsen bile..."

"Bu olmayacak," diye ısrar etti Álvarez.

"—onu" —Rus kadını işaret etti—"Doğu Almanya hâlâ varken Doğu Almanya'dan çıkardık."

"O zaman seni Amerikan cezaevi sisteminden kolayca çıkarabiliriz," dedi Yoon.

"Zaten geçmişte birkaç kez yaptık."

"Hey, hey, hey," dedi Álvarez Rutowski'ye. "Yasal olarak *bunu tartışmamakla* yükümlüyüz"

"Doğru, doğru. Unutmuşum."

O anda Nelle, Keane'in elini bıraktı, böylece Keane iki elini de gözlerini ovmak için kullanabilir ve sessizce dört yaşlı cadalozun ölmesini dileyebilirdi.

* * *

"Bana masanın karşısına geçip beni öldürmeden bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır."

Nelle bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, Keane gülmeye başlamadan önce başka yere bakmak zorunda kaldı. Bu dört kadından o kadar bıkmıştı ki, ne yapacağını bilemiyordu. Yeraltında seyahat etmenin travmasından hala kurtulamamış olmasaydı, bu çok komik olurdu.

"Bu durumu biraz garip hale getiriyor," diye yanıtladı Rutowski, Nelle'in itirafına. "Masayı geçmeden onu yakalayacağım," diye söz verdi Keane.

"Oh. Tamam. Evet. Çünkü sen çok hızlısın. Kedi kadar hızlı." Rutowski başını salladı. "Harika. Her neyse," dedi Nelle'e, "Charlie ile konuşmamamı söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Charlie ile konuştum."

Keane, Nelle masanın üzerinden atladığında onu yakalayabilmek için kemikleriyle birlikte tavuk budu ağzına attı.

Keane onu iki koluyla tutarken, Nelle çaresizce kurtulmaya çalışıyordu, ama yine de dişlerini sıkarak sordu: "Neden böyle bir şey yaptın? Sırf ben yapma dedim diye mi?"

"Kısmen. Ama çoğunlukla onu sevdiğim için. Onu çok seviyorum."

"Tabii ki seviyorsun," dedi Rus, "çünkü o kısmen köpek."

"Köpekler sayesinde birbirimize bağlandık," diye itiraf etti Rutowski. Gülümsedi. "Yavru köpekler vardı! Yavru köpekleri çok severim!"

Nelle, Keane'in onu sandalyesine oturtmasına izin verdi, ancak dişlerini geri çekip boğazının derinliklerinden sadece düşük sesli hırıltılar çıkarmaya başlayana kadar onu tamamen serbest bırakmadı.

Nelle kontrolünü büyük ölçüde geri kazandığından emin olduğunda, "Bana ne yaptığını söyle" diye emretti.

"Dediğim gibi, ayrılmadan önce onunla konuştum. Ona harika fikrimi ve bunun gerçekleşmesi için senin ne yapacağını anlattım, o da bunu tamamen kabul etti. Yani, öfkelenmedi ya da başka bir şey yapmadı."

"Pişirmeye mi başladı?"

"Ona söylediğimde pişiriyordu."

"Aman Tanrım."

"Öncelikle, bizim amacımızın senin planını bozmak olmadığını bilmen gerekir," dedi Yoon.

"Peki, tam olarak ne yapıyordunuz?"

"Küçük kardeşimin iç çamaşırını kafasına geçirmem gerekiyordu."

Keane, Nelle'in Rus kadına sessizce bakışını izledi. O kadının ne dediğini anlamayan tek kişi olmadığı için mutluydu.

"Külotunu çekmek gerekiyordu," diye ısrar etti kadın.

"Tamam," dedi Nelle çabucak, "bunun, sana açıkça yapmamamı söylediğim halde Charlie ile konuşmanla ne ilgisi var?"

Rutowski uzun bir süre Nelle'e bakarak cevap verdi: "Hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden bu konuyu açtın?"

Boğazını temizledi. "Netlik için."

"Aman Tanrım," dedi Nelle, ona bakarak, ama bu bayanların ne kullandığını hiç bilmiyordu. Esrar mı? Yılan zehiri mi? Risin mi? Ne?

Nelle uzun bir nefes aldıktan sonra sordu, "Charlie'ye neden bir şey söyledin?"

"Onu haberdar etmek için."

"Charlie MacKilligan'ı haberdar etmezsin. *Benden* geçmeden olmaz."

"Neden olmasın?"

Nelle parmağını kaldırdı, dikkatini masaya verdi. Birkaç saniye öyle kaldıktan sonra Rutowski'ye sordu: "Charlie *sana* ne yapmanı *söyledi*?"

"Kopanski-Müller'lerle olan anlaşmamızı bitirmemizi istiyor."

"Fransa bizi *terörist* olmakla suçlarken mi?"

Keane, Nelle'in bağırmasına irkildi.

"*Bizi* terörist olmakla suçlamıyorlar. Sadece teröristlerin saldırısına uğradıklarını söylüyorlar. Bu yanlış, ama neyse... kimin umurunda?"

"Seni aptal."

"Ne oldu şimdi?" Rutowski, ergenlik çağındaki gençler gibi sinirli bir şekilde içini çekti.

"Charlie, babamı tuzağa düşürmek için beni yem olarak kullanmak üzere bir porsukla anlaşma yaptığımızı öğrendiğinde ne yapacağını biliyor musun?"

Dört dişi porsuk birbirlerine baktılar, sonra Rutowski sordu: "Jules'ın bunu yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Jules'un yaptığını *biliyorum*."

"Peki bunu neden yaptı...?"

"Çünkü muhtemelen senin fikrini aptalca buluyor. Tıpkı benim gibi. Ve babamı yakalamak için çok para ödeyecek birini biliyordu ve bu parayı, bizim ne olduğumuzu bilen bu tamamen insan olan Manse ile paylaşmaya hazırdı."

Dört dişi porsuk Nelle'yi inceledi ve Keane ilk kez anladı. Edgar Van Holtz'u bu kadar endişelendiren şey neydi? Gözlerindeki bakıştı. Özellikle Rutowski'ninki. Hepsi bir şey saklamakla kalmıyor, bir şeyler *planlamakla* kalmıyor, aynı zamanda herkesin düşündüğünden çok daha akıllıydılar, çünkü hepsi çok sinir bozucuydu

sinir bozucuydular. Onları otomatik olarak göz ardı etme eğilimi vardı, çünkü gerçekten çok sinir bozucuydu.

Ve Rutowski'nin Nelle'yi ölçüp biçme şekli...

Hayır. Keane bunların hiçbirini sevmiyordu.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" dedi Nelle'ye, o keskin gözleri hala genç kadını inceliyordu.

"Ne?"

"Haklı olup olmadığını öğrenmeliyiz. Çünkü haklıysan, bunu koz olarak kullanabiliriz."

"Ne için koz?"

"Jules'un istediğimiz şeyi yapmasını sağlamak. Plan bu, değil mi?"

"Ama o sadece babama ulaşmak için beni kullanıyordu. *Yine* de onunla çalışmak mı istiyorsun?"

"Hâlâ bizim tarafımızda olması gerekiyor." "Ama ona güvenilmez."

Rutowski elini hızla sallayarak bu sözü geçiştirdi. "Aramızda güvenilir olan var mı ki?"

* *

Charlie telefonunda haberleri kaydırırken, Fransa'da olanlardan her bahsedildiğinde irkiliyordu. Bu nasıl uluslararası bir olay olmayacaktı?

"Uh... Charlie?"

Telefonundan gözlerini kaldırarak Charlie, Streep'e gülümsedi. "Selam!"

Streep, Charlie ona bir şey atmış gibi aniden odadan çıkınca Charlie gözlerini kırptı.

"Streep? Tatlım?"

Max'in takım arkadaşı odaya girmedi. Bunun yerine, kapı eşiğinde durup içeriye baktı.

"Merhaba," dedi Streep. "Beni görmek istemiştin?" "Evet. Gelip oturmak ister misin?"

"Hayır!" Boğazını temizledi. "Yani... tabii."

Streep yavaşça odaya girdi, mutfak masasından bir sandalye çekti ve yine yavaşça, gözlerini Charlie'den ayırmadan oturdu.

"Tatlım, iyi misin?" diye sordu Charlie.

"Uh-huh."

"Sen öyle diyorsan..." Charlie başını salladı ve devam etti. "Her neyse, ben düşünüyordum da..."

"Max'i ya da başka *birini* buraya çağırmak istemediğinden emin misin? Şu anda." "Önce seninle konuşmak istedim, sonra sen de kabul edersen onlara da anlatabiliriz." "Kabul edersem mi? Neyi kabul edeyim?"

"İyi olduğundan emin misin?"

Max'in takım arkadaşı kahverengi tenli bir Filipinli-Amerikalıydı, ama o anda o kadar solgundu ki, Stevie olabilirdi.

"Ben iyiyim," dedi Streep, o kadar yüksek sesle ki, masanın altında Charlie'nin ayaklarının üzerinde uyuyan köpek başını kaldırıp havladı.

Streep boğazını temizledi ve tekrar, "Ben iyiyim. Ne oldu?" dedi.

"Bizim için bir anlaşma yapmanı istiyorum."

"Anlaşma mı?"

"Belki iki tane. Nelle'in Amerika'da yapması gereken anlaşmalar, ama şimdi Fransa'da mahsur kaldı..."

"Neden bahsettiğini gerçekten anlamıyorum..."

"Tracey Rutowski gitmeden önce bana her şeyi anlattı."

Streep irkildi. "Nelle bundan hoşlanmayacak."

"Neden?"

Streep, Charlie'ye büyük kahverengi gözlerini kırıştırdıktan sonra cevap verdi: "Sebebi yok."

Charlie, Max'in takım arkadaşının ondan bir şey sakladığını anlayabilirdi, ama pek umursamıyordu. En azından o anda. Bununla başka bir gün ilgilenecekti. "Tamam. Her neyse, yapabilir misin?"

"Pazarlık yapabilir miyim? Bal porsuklarıyla pazarlık yapabilir miyim?" Sonunda gülümsedi. "Annem, bunun için doğduğumdan beri eğitildiğimi söylerdi." Omuzlarını hafifçe silkti. "Ne zaman başlamamı istersiniz?"

"Bu gece. Bir jet hazır, çünkü artık böyle bir şey var. Max ve diğerlerinin de seninle gitmesini istiyorum. Tek başına gitmen çok tehlikeli."

"Ama..."

"Biliyorum. Playofflar. Bak, önce seninle konuşup bunu yapmak istediğinden emin olmak istedim, şimdi Mads'le kendim konuşabilirim..."

"Hayır!"

Charlie biraz geriye yaslanırken Streep zorla gülümsedi.

"Üzgünüm. Her şey çok heyecan verici. Yani, Mads'le konuşacağım. Benden daha iyi karşılayacaktır."

"Eğer emin isen."

"Evet. Her şeyi halledebilirim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Harika. Teşekkürler."

Streep başını sallayarak ayağa kalktı ve dışarı çıktı, ancak birkaç saniye sonra geri döndü.

"Charlie?"

Zaten ayağa kalkmış olan Charlie ona döndü. "Evet?"

"Biz anlaşmalar yaparken ve Nelle Fransa'da işleri hallederken, sen ... şey... tam olarak *ne* yapacaksın?"

"Şey..." Charlie eğilip, diğer altı torba ile birlikte yere yığılmış olan elli kiloluk un torbasını aldı ve bu hareketle kendine birkaç saniye zaman kazanarak uygun bir yalan uydurmaya çalıştı. Ama arkasını dönüp un torbasını mutfak masasına bıraktığında, Streep çoktan gitmişti.

* * *

Finn, kuzeninin kamyonetinin açık arka kapısında oturuyordu, Mads ise kollarını onun göğsüne dolayarak ona yaslanmıştı. Dani, sevimli örgülü saçlarıyla Shay'in omuzlarında otururken, Shay ve Tock matematikle ilgili bir şeyleri tartışıyorlardı. Max ise kedisi erkek arkadaşından ve onun takımının en yeni alıcısından futbol topu atmayı öğrenmeye çalışıyordu. Bu konuda da fena değildi.

Güzel bir akşamdı ve o, bu anda burada olmaktan mutluydu.

Ne yazık ki, böyle anlar asla uzun sürmez, değil mi?

Streep, Charlie'nin evinden koşarak çıkıp grubun yanına geldi.

"Gitmeliyiz! Hemen!"

"Ne oldu?" diye sordu Tock.

"O pişiriyor!" diye bağırdı koşmaya devam ederken. "O pişiriyor!"

"Beş kiloluk un torbaları mı? Yoksa on kiloluk mu?" Max arkadaşına bağırdı. "Beş kiloluk mu? Yoksa on kiloluk mu, Streep? *Söyle bana!*"

Dönerek ama sanki basketbol sahasında gibi geriye doğru koşarak Streep, Max'e "Elli kiloluk! *Elli kiloluk torbalar kullanıyor!*" dedi.

"Yüce Odin," diye iç geçirdi Mads ve Streep'in, Max ve Tock'un peşinden koşmaya başladı.

Ancak ayılar Charlie'nin evine *doğru* koştular. Bazıları, sonunda bloğun sonuna ve diğer sokaklara kadar uzanacak bir sıra oluşturdu. Bazıları evin dışında oturup sadece bekledi.

Geri kalanlar, hepsi kedilerdi, Shay "Ne olduğunu sormalı mıyız?" diyene kadar sessizce diğerlerini izlediler.

"Hayır," dedi Finn, olabildiğince kesin bir şekilde.

"Kesinlikle hayır." "Evet... Sanırım haklısın."

Bölüm 30

"Şu kollarını bir görelim!" Rutowski, herkes yemeğini bitirip sohbetini tamamladıktan sonra neşeyle bağırdı. Keane, Rutowski taktik bıçağını tekrar çıkarmadan önce buna bir itirazı yoktu.

"Hayır! Siz kadınların bıçaklarla ne alıp veremediğiniz var?"

Rutowski'nin gülümsemesi bir şekilde daha da büyüdü. "İşte aradığım Malone enerjisi!"

"O bıçaklarla ona dokunmayacaksın." "Evet, ama..."

"Hayır."

Rus kadın aniden ayağa kalktı. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece orada durup önündeki herkese baktı ve sonra, "Komşu ayının kovanlarını basmaya gidiyorum," dedi.

Yerinden kıpırdadı ve bir Danua ya da kocaman bir kurt için yeterince büyük olan köpek kapısından dışarı koştu. Ya da büyük boy bir bal porsuğu için.

Álvarez ve Yoon da arkadaşlarının peşinden köpek kapısından çıktılar ve Rutowski da tabağını lavaboya koyduktan sonra onların peşinden çıkmak üzereydi.

"Biz *burada* saklanıyoruz," dedi Nelle, "ama sizler ayıları rahatsız edip balını çalmanın iyi bir fikir olduğuna mı karar verdiniz?"

"Şey... burada kalabiliriz," dedi Rutowski, "kafayı bulup Kate Bush şarkılarını söyleyerek anılarımızı yad edebiliriz. O, hiçbirimizin ulaşamayacağı kadar yüksek bir sesle şarkı söylüyor. Bu yüzden denediğimizde... ve denediğimizde... ve denediğimizde... çok komik oluyor." Neredeyse tüm dişlerini gösteren bir gülümseme attı. Bu sefer dişleri görünmüyordu, ama tehdit ima ediliyordu. "Ya da ayıları rahatsız edip balını çalabiliriz. Seçim senin."

Nelle kadına gitmesini söylemesine bile gerek kalmadı. Sadece başka yere baktı ve Rutowski kapıya yöneldi.

Ve dönüşüp gecenin karanlığında kaybolmadan önce, "Siz ikiniz biraz uyumalısınız. Sabah çok erken başlayacağız ve yapacak çok işimiz var" dedi.

O gittikten sonra Keane dolaplarda ilk yardım çantası aradı. Sonunda banyoda bir tane buldu. Mutfağa döndüğünde Nelle

bandajları çoktan çıkarmıştı ve titreyerek, “Kollarım nasıl görünüyor?” diye sordu.

Keane arkasına geçip alkol mendilleriyle kalan kanı temizledi. Bölgeye daha fazla zarar vermek istemediği için acele etmedi. İşini bitirdiğinde Nelle'e acı gerçeği söyledi.

"İyiler."

Nelle omzunun üzerinden ona baktı. "Ne?"

Keane omuz silkti. "Tamamen iyileşmişler. Keloid bile yok."

"Hayır, hayır, hayır!" Artık çekinmiyordu, ama çok sinirlenmişti. "Berbat durumda olmalılar! Neden berbat durumda değiller?" Sağ kolunu dirsekten büküp kaldırdı, böylece en çok hasar gören cildi inceleyebildi.

"Yine kız kardeşinin düğünüyle mi ilgili?"

"O aptal elbise kolsuz. Onun özel gününde çirkin görünmek istedim! Ama belli ki hiç rahat bırakmayacaklar!"

*

"Ve şu anda bana gülmen beni hiç de sevdirmiyor."

"Üzgünüm. Elimde değil. Senin kadar düğünden kaçmak isteyen birini daha önce hiç görmedim."

"Beni dinlemiyor. Zaman kaybı." "Belki onu seviyordur."

Nelle, bu öneriden tiksinererek gözlerini devirdi. "Saçma sapan şeyler söyleyeceksen, bu konuyu daha fazla konuşamayız."

"Biliyor musun," dedi, Nelle tezgâhın üzerindeki elma dolu kaseden bir elma almak için uzandığında, "Seninle gelebilirim. Düğüne. Eğer istersen."

Nelle, ısırdığı elmayı yarıda bırakıp donakaldı, dişleri elmanın etine saplanmıştı ve gözleri kocaman açılmıştı.

Bir parça ısırdı, çiğnedi ve yuttu. "Şaka mı yapıyorsun?" "Ben komik değilim."

O buna omuz silkti. Aslında onu oldukça komik buluyordu.

"Tanımadığın birinin düğününe gelmek mi istiyorsun?"

"Hayır, istemiyorum. Ama sen de istemiyorsun. O yüzden birlikte gidersek... belki katlanılabilir olur. Ayrıca tüm o zengin insanları tepeden bakmak da hoşuma gidiyor. Belki de sadece bakarak bazı insanları korkutup altlarına sıçmalarına neden olabilirim

" O başını salladı. "Kendimi eğlendirmek için birçok yol bulabilirim. Bu bir yetenek."

"Peki bunu neden yapacaksın?"

"Eğer tüm o insanların önünde kız kardeşinle bir kavga daha yapmanı engelleyebilir ve ailenin senden nefret etmesini önleyebilirim, bence buna değer."

"Kız kavgası değildi."

"Saçını çektin."

"Düğünü mahvetmek için! Bu acımasız ve insanlık dışı bir plandı!"

"Bir grup kız onları durdurmaya çalışırken, iki kız düğün mağazasında yerde yuvarlanıyordu. Bu kız kavgası değilse..."

Nelle elindeki elmayı bir süre inceledi ve sonra sordu: "Gerçekten benimle gelecek misin?"

"Smokin

giymeyeceğim." "Sorun değil."

"O zaman evet... Gideceğim."

Nelle kedinin üzerine atladı, ona çarptı ve kollarını beline doladı.

"Ne oluyor?" diye sordu kedi şaşkınlıkla.

"Sana teşekkür etmek için sarılıyorum."

"Oh. Tamam."

"Sen de bana sarılabilirsin."

"Zorunda mıyım?" Ona baktı ve o gülümsedi. "Sadece şaka yapıyordum."

"Komik değil."

"Söylemiştim."

* *

O da ona sarıldı. Gerçekten bunu istiyordu. Kız, kollarında yumuşak ve sıcaktı ve bu çok hoş bir duyguydu.

Sorun, bu hoş hissin uzun sürmemesiydi. Çünkü ona sarılmaya devam ettikçe, cildi daha da ısınmaya başladı. Kasları daha da gerildi. Sonra, tüm çabalarına rağmen, penisi sertleşti. Aynen böyle. Hiçbir uyarı olmadan ve her zamanki gibi, "sakin ol" diye sessizce verdiği emirlere kulak asmadan!

Kadının da bunu anlaması uzun sürmedi. Kadının vücudunun gerildiğini hissetti ve kadın biraz geri çekildi, bakışları onun gözlerine yükseldi.

Boğazını temizledi ve kollarından kurtuldu. Onu suçlamadı. Kendisi acınası bir durumdaydı.

Sonra ona bakarak çok aptalca bir şey söyledi. "Beni yakala."

Keane, onu doğru duymamış olmayı umuyordu. "Ne?" "Beni yakala." Koşarak uzaklaştı.

O, onun odadan koşarak çıkmasını izledi, ama peşinden gitmeyi reddetti. Kız ne yaptığını bilmiyordu. Bilemezdi de. O kadar aptal olamazdı.

Geri koştu, masanın etrafında hızla döndü, geçerken göğsüne yumruk attı, sonra tekrar mutfak kapısından çıktı.

Üçüncü kez içeri koştuğunda, "Nelle, durmalısın..." dedi.

O kadar güçlü bir şekilde yan tarafına çarptı ki, adamın tüm vücudu birkaç metre geriye savruldu. Ona uzandı, ama kız kollarının altından kaçtı ve tekrar kapıdan dışarı koştu.

Onu kovaladığının farkına bile varmadı, ta ki büyük yemek odasına girene kadar. Kız, diğer basketbol takımlarındaki She-bear oyuncularının etrafında yaptığı gibi onun etrafında dolaştı. Düşündüğünden daha hızlıydı ve onu gerçekten zorluyordu.

Bir an, onu neredeyse yakalamıştı. Eli omzuna uzanmıştı, ama kız ondan uzaklaşarak odadan çıktı. Keane bir sonraki anda, onu merdivenlerden yukarı kovaladığını ve yatağa ittiğini fark etti.

Kollarını başının üzerine sabitleyip dişlerini göstererek kükrediğinde donakaldı. Kontrolünü kaybetmiş olmaktan dehşete kapıldı.

Kız onu öptü. Dişleri hala dışarıda olan Nelle Zhao onu öptü. Ve bu, uzun bir süre bilinçli olarak düşündüğü son şeydi.

* *

Nelle beklemekten bıkmıştı. Birlikte olmaktan bahsettiklerinde ortaya çıkan stoik savaşıdan bıkmıştı. O adamı takdir ediyordu ama şu anda ona *ihtiyacı* yoktu. Ve o stoik zırhın altında, kafesinden çıkmak için bekleyen azgın bir kedi olduğunu biliyordu. Keane muhtemelen çok fazla insan kız arkadaşı olmuştu. Onun gerçek doğasını asla kaldıramayan kızlar. Ya da ona hazır olmayan daha küçük kediler.

Ama o tam insan değildi ve kesinlikle kedi de değildi. O bir bal porsuğu idi. Ve o dişleri gördüğünde ve o kükremeyi duyduğunda...

Onu, aylarca yemek yememiş bir kral kobra gibi saldırdı.

Kollarını serbest bırakıp omuzlarına vurdu ve onu sırt üstü yatırdı. Üzerine çömelerek Keane'i tekrar öptü. Ağzını onun ağzına bastırdı, dilini dudaklarına değdirdi. O hemen ona açıldı ve öpüşmeleri o kadar hızlı tutkuya dönüştü ki, ne yaptığının farkında değildi. Tırnaklarını serbest bırakıp tişörtünü parçalara ayırdığı gibi. Tişörtü çekip çıkarabilirdi, ama bunun için kimin vakti vardı ki? Ona *şimdi* dokunmak istiyordu. Onun her şeyini istiyordu.

Nelle daha fazla bekleyemiyordu!

Aslında, ön sevişme bile istemiyordu. Tamam. İstiyordu. Ama şu anda değil. Şu anda, *bunu* halletmesi gerekiyordu. Sonra diğer her şeyi yapabilirlerdi.

Gömleğini çıkarmak, sütyenini çıkarmak ve kot pantolonunu ve külotunu neredeyse yırtarak çıkarmak için yeterince uzun süre oturdu. O işini bitirdiğinde Keane de çıplaktı. Penisi muazzamdı. Ve büyüktü. O büyük olanları severdi.

Kendini ona attı ve o da onu kolayca yakaladı, ellerini kıkına koydu, arkasını döndü ve ikisini de yatağa düşürdü.

"Şimdi," diye göğsüne karşı homurdandı, parmakları onun derisine batıyordu.

Keane anladı ve penisiyle onu delmeden saniyeler önce vücudunu ona bastırdı. Sonra dondu.

"Siktir."

"Ne?" diye sordu, bu kadar çaresiz görünmek istemiyordu, ama hadi ama!

"Prezervatif."

"Siktir!"

"Bekle." O kadından uzaklaştı ve kadın neredeyse ona unutmasını söyleyecekti. Sonra ne zaman çocuk isteyeceğini veya isteyip istemeyeceğini bilmediğini hatırladı. Yani prezervatife gerçekten ihtiyaçları vardı.

"Burada prezervatifleri olmalı."

"Van Holtz yaşlı," diye hatırlattı ona. "Eşi kesinlikle menopoz dönemini geçmiştir."

"Ama oğulları var..."

"Orta yaşlı. Eşleri muhtemelen menopozda."

"Ve torunları..."

Ayağa kalktı, burnunu kaldırdı, havayı kokladı. Sırıttı. "Tütsü."

Yatak odasından gelen esrar kokusunu gizlemeye çalışan ve yetişkin bir kurtun, kokuyu gizlemeye çalışsa bile koklayabileceği her şeyi henüz tam olarak öğrenmemiş bir üniversite öğrencisi tarafından kullanılıyordu.

İkisi de kokuyu takip ederek koridordan son kapıya kadar ilerlediler. Kilitli bir kapı. Keane bacağını kaldırdı ve tek bir tekmeyle kapıyı odanın diğer ucuna fırlattı.

Hemen yatağın yanındaki komodine gitti ve üst çekmeceyi, ardından alt çekmeceyi açtı. Kondomları orada buldu. Onun "Tanrıya şükür" diye fısıldadığını duydu.

Bu Nelle için yeterliydi. Zaten açık olan kutuyu elinden alırken ayağını onun ayağının arkasına takıp kaldırdı. Adam yere düştü ve Nelle saniyeler içinde onun üstüne atladı.

"Siz porsuklar bu tuhaf gücünüzü nereden alıyorsunuz?" diye sordu, o da prezervatifi ona takarken. Bunu yaptıktan sonra, tekrar üzerine oturdu ve kendini onun penisine bastırdı. O, olabildiğince derine girdiğinde, Keane ellerini beline doladı ve onu sırt üstü çevirdi. Nelle bacaklarını olabildiğince açarak onu tamamen içine aldığından emin oldu, sonra ellerini onun kalçalarına vurdu ve manikürlü tırnaklarını batırdı. Pençelerini kılıfında bıraktı. Onu parçalamak istemiyordu

onu parçalamak istemiyordu, sadece onu harekete geçirmek istiyordu.

Manikürlü tırnaklar işe yaramış gibi görünüyordu, Keane ellerini Nelle'in başının iki yanına vurarak kalçalarını sertçe itti. Bu tam da Nelle'in istediği şeydi. İhtiyacı olan şeydi. Hiçbir zaman daha fazlasına ihtiyaç duymamıştı.

Ritmini bulması birkaç saniye sürdü; sonra sanki penisi kontrolü ele geçirdi. Gözleri kapalı, boğazından hırıltılar çıkarken, ona sertçe girdi. Ve Nelle her saniyesinden zevk aldı.

Ellerini onun omuzlarına koydu ve onun her itişine karşılık vermekten başka bir şey yapmadı. Geçmiş olan berbat günü, ailesi hakkındaki endişeleri, Fransız topraklarında gerçekleşen bir terör saldırısının baş şüphelisi olabileceği gerçeğini zihninden silip attı. Ya da bir daha asla Champs-Élysées Louis Vuitton mağazasında alışveriş yapamayacağını!

Bu kedinin ve onun uzun, kalın penisinin, gerçekten çok sevdiği biri tarafından sikilmenin zevki dışında, tüm korkunç şeyleri ondan almasına izin verdi.

Vay canına. Bu çok garipti. Sikiştiği bir erkeği gerçekten sevmişti. Bunun daha önce hiç olup olmadığını hatırlayamıyordu. Ona tahammül etmişti.

eski sevgililerini *sevmiş* miydi? Onlarla yatak dışında da vakit geçirmek istemiş miydi? Sabahları onların yanında uyanmak istemiş miydi? Böyle bir şeyin daha önce hiç olmadığını hatırlamıyordu ve hafızası çok iyiydi.

Bal porsuğu olmayan, basketbol takımında olmayan ya da büyük bir İtalyan moda evinin baş tasarımcısı olmayan birini sevdiğini fark eden Nelle, Keane'e doğru eğildi ve bacaklarını beline doladı. Vücudu ve vajinasıyla onu sıktı ve Keane'in çıkardığı homurtu, ikisi de yan yana yere düşene kadar onu uçurumun kenarına kadar takip etmesine neden oldu. Keane'in ağırlığıyla onu ezmek istemediğini biliyordu, ama ezilse de umurunda olmazdı. Keane, onun kırılğan bir varlık olmadığını hala anlamamıştı, değil mi? Onun penisi ve dişlerini gördüğü anda parçalanacak tam bir insan.

Horace'ın bir zamanlar yazdığı gibi, günü yakalamaktan daha iyi bir şey yoktu.

* *

Nefes nefese tavana bakarak, Keane kendine birkaç dakikalık tam bir boşluk izni verdi. Bir kez olsun endişelenmiyordu. Ailesi için endişelenmiyordu. Ekibi için endişelenmiyordu. Hiçbir şey için endişelenmiyordu.

Ancak biraz acıkmıştı. Ama bu beklenen bir şeydi. Aslında, Nelle'e iyileşmesi için biraz zaman verirken bir şeyler yemek...

"Ne oluyor?" diye sordu, porsuk ayağını yakalayıp onu odadan sürüklemeye başladığında.

"Çocuğun odasında sevişmemeliyiz. Yanlış gibi görünüyor, ama birkaç dakika önce pek mantıklı davranmıyordum."

Keane, hafif bir adam olmadığını biliyordu. İnsan formundayken bile. 130 kilodan fazlaydı. Onlarca kiloluk ayıların, ergenlik çağında 180 kiloluk insan ağırlığını aştıklarını idare etmesinin tek yolu buydu.

"Sizin gibi insanların bu çılgın gücü nereden geliyor?" diye sordu.

"Dinozorların dünyayı dolaştığı zamanlarda da var olduğumuza dair bir söylenti var, bu da en az bir kez bu dünyada yaşanan büyük bir felakete uyum sağladığımız, hayatta kaldığımız ve geliştiğimiz anlamına geliyor. Kim bilir, belki daha öncekilerde de vardık. Bu yüzden bir Fransız şatosunda bir kaplanı sürüklemek benim için hiç de zor değil."

Banyosu bitişik olan yatak odasında durdu. Yerde yatarken, üniversiteli çocuğun yatak odasından çaldıkları kutudan kalan prezervatifleri alıp dikkatlice komodinin üzerine koymasını izledi. Sanki bir saat önce yemekten sonra dişi porsukların çıkardığı peynir tabağını hazırlıyor gibiydi. Bundan memnun kaldığında, bacaklarını iki yana açarak onun üzerine dikildi ve sonra göğsüne düşmeden önce.

Bir dizini yere dayayıp diğerini kaldırarak dirseğini üzerine dayayabilmek için bir an öylece oturdu, bakışları başka bir yere odaklanmıştı. Keane, "sessizliğin" yeterince uzadığını hissedince, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedi, parmağını sallayarak. "Hâlâ bununla uğraşıyorum." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Buna alışkın değilim."

"Seks mi?"

"Ukala olma." "Tamam,"

dedi gülerek.

"Buna alışkın değilim. Seviştığım kişiyi sevdiğimde." "Tamam."

"Genelde sadece yapıp bırakırım."

"Bunu bilmek iyi oldu."

"Ama senden istediğim bu değil."

"Bu yüzden mi tarladaki çiftçi gibi üzerime çömeliyorsun?"

Kendine baktı ve "Koçla oyunları tartışırken maç sırasında böyle çömelirim" dedi.

"Anlıyorum."

"Evet, evet," dedi, ikisi arasında eliyle işaret ederek. "Bunu gerçekten çok seviyorum. Seni gerçekten seviyorum, bu beni ne kadar kafayı karıştırırsa da. "Eğer yardımı olacaksa, ben de seni seviyorum."

"Yardımcı olmuyor. Hiç de bile." "Oh."

Nelle gözlerini kapattı ve yüzü acı dolu bir maskeye dönüştü. "İyi misin?"

"Hayır. Çünkü senin hoş olmayan annenle aile barbeküleri ve Noel'leri geçireceğim bir dünyaya doğru gittiğimi fark ediyorum. Sen ve kardeşlerin, market markalı sıradan sosisleri kimin ızgara yapacağı konusunda tartışacaksınız."

"Hayır, hayır," diye hemen açıkladı. "Nathan's markasını alıyoruz."

"Aman Tanrım," dedi, başını eğerek, tüm vücudu dehşetle titreyerek.

"Önceden düşünürsek, genellikle Hebrew National'ı alabiliriz.

Onlar koşerdir."

"Öyle, değil mi?" diye sordu. "Eğer bir... bir... başlarsak, benim trajik, üzücü, banliyö hayatım bu olacak."

"İlişki mi?"

Sanki ona vurmuş gibi irkildi. Sonra başını salladı ve "Bekle. Sanırım büyük resmi göremiyorum," dedi.

"Büyük resim nedir?"

"Ben zenginim. İnanılmaz, muhteşem bir şekilde zenginim." "Bu doğru."

"Yani istediğim zaman başka bir ülkeye uçabilir veya aile yatıyla Akdeniz'de gezinebilirim."

"Bu da doğru."

"Ve seni de benimle birlikte getireceğim."

"Bu bir tehdit mi olmalı?" "Evet. Çünkü... annem."

"Ben bir kediye. Her türlü dehşete uyum sağlayabiliriz." "Bunu bilmek güzel."

"Yine de birkaç şey var."

"Tabii."

Keane ellerini başının arkasına koydu. "Aptalca şeylere ne kadar para harcadığını sürekli şikayet edebilir miyim?"

"Başka bir şey beklemiyorum."

"Markette indirimde bulduğum tuvalet kağıdının kalitesinden şikayet ettiğinde gözlerimi dramatik bir şekilde devirebilir miyim?"

"İstesen de istemesen de, her gün en yumuşak üç katlı kağıdı teslim ettireceğimi bildiğin sürece."

"Sorun değil. Ayrıca, ailenle vakit geçirmek zorunda kaldığımda, o kadar sıkılsam da, annen mükemmel evine kedi getirdiğin için sana histerik bir şekilde bağırıcaya kadar pençelerimle masadaki eşyaları itip kakabilir miyim?"

Nelle donakaldı, bakışları odanın diğer ucuna sabitlendi. Nefesi hızlandı. "Buna izin veririm," dedi sonunda, sesi alçalmıştı, "ama annemin yalan söyleyip

sahte olduğunu söyleyeceği Ming Hanedanlığı vazosunu devireceğine söz verirsen."

"Huh. Vazonun devrilip yere düşerek parçalanmasını mı istiyorsun, yoksa odanın diğer ucuna uçup duvara çarpmasını ve annenin asla geri alamayacağı veya yenisini bulamayacağı binlerce parçaya ayrılmasını mı istiyorsun?"

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, tüm vücudu titreyerek haykırdı. "Şu anda çok ıslandım. Sanırım az önce boşaldım." Elini onun kalbine bastırdı. "Sana evlenme teklif etsem tuhaf olur mu?"

"Ben bir kediyim. Bizim tuhafılık seviyemiz diğerlerinden çok farklıdır."

* *

Nelle bundan sonra pek fazla düşünmedi. Düşünecek ne vardı ki?

Bunun yerine, sadece ayağa kalktı, bir adım attı ve sapkın bir tatmin duygusuyla onun yüzüne çöktü. Ve onun, sanki on yıllardır bunu bekliyormuş gibi onu yalamaya devam etmesi de durumu pek iyileştirmede. Onu yaladı, parmakladı ve çığlık atana kadar ısırdı.

Sonra onu ters çevirdi, kalçalarının altına bir yastık koydu ve bacaklarını ayırarak arkadan yavaşça içine girdi. Zaten bir kez boşalmıştı, bu yüzden bu sefer acele etmedi. Ellerini ve dudaklarını omuzlarından omurgasına doğru kaydırды. O ona baktığında, onu öptü. Onu inanılmaz derecede arzulandığını hissettiren tatlı, yavaş, sonsuz bir öpücük, bu da onu daha da ateşli ve ıslak hale getirdi.

Lanet kediler ve onların şeytani seks yöntemleri.

Birkaç saat sonra Keane odadan çıktı ve kısa süre sonra bir şişe şarap, birkaç kutu su kraker ve mutfak masasında bırakılmış peynir tabağıyla geri döndü. Onlar şişeden içip yerken, kız onun kucağına oturdu, yüzü ona dönük, adam ise penisini onun içine derinlemesine sokmuştu.

Brie peynirini hiç bu kadar zevkle yememişti.

Bir açlığı doyurduktan sonra, diğer açlığı gidermeye devam ettiler, ta ki ikisi de birbirlerine sıkıca sarılmış olarak uykuya dalana kadar.

* * *

Keane, ona bakan soğuk mavi gözlerle uyandığında, sadece birkaç dakika uyumuşlardı.

"Odayı kim tekmeledi?" diye sordu Rus, o anda hala Nelle'nin içinde olmasına aldırmadan.

Keane cevap vermediğinde, kadın "Şimdi onu tamir etmeliyiz" diye şikayet etti. Bir an onları inceledi, sonra "Yiyecek var. İstedığınız kadar yiyebilirsiniz. Ama biz sizinle uğraşmak zorunda kalmadan önce birbirinizin üzerindeki spermi yıkayın" dedi.

Rus'un arkasından kapı çarptığında Keane, Nelle'e "Evet" dedi. "Onu neden nefret ettiğini tamamen anlıyorum."

Bölüm 31

"Oğlum nerede?"

Shay annesine baktı. Annesi ondan en az 30 santim daha kısaydı, ama yine de Keane her zaman ezilecekmiş gibi hissediyordu. Annesi her zaman Keane'in babasına benzediğini söylerdi, ama gerçekte Keane annesine benziyordu. İkisi de öfkeleriyle havada uçan kelekler gibi süzülüyorlardı. Bu yüzden, annesinin doğrudan sorularını cevaplamak istemediğinde paniğe kapılma eğilimindeydi.

"Ne? Ha? Eee..."

Finn onun önüne geçti. "Hey, anne! Ne var ne yok?" Saatine baktı. "Geç saatlere kadar ayaktasın. Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Malonlar çok mu gürültücü? Onlara susmalarını söylememi ister misin?"

Anneleri sessiz olduğunda en korkutucu haliydi. Yine, tıpkı Keane gibi.

"Oğlum *Fransa'da* değil, değil mi? O porsukla birlikte?" "Fransa mı?" dedi Finn. "Keane neden Fransa'da olsun ki..."

"Tamam." Finn'in soruyu geçiştirme çabalarını durdurmak için elini kaldırdı. "Görüyorum ki, her ne oluyorsa, beni kimsenin görmediği bir öfke sarmalına sürükleyecek."

"Kulağa pek iyi gelmiyor."

"Öyle değil mi? Ama bunu önlemek için şunu yapalım..."

Anneleri, Charlie'nin evinin önünde daha fazla unlu mamul bekleyen ayı kalabalığının arasından sıyrılan porsukları işaret etti.

"Siz dördünüz!" diye bağırdı.

Tock, Mads ve Streep hemen durdu. Max devam etti. "Buraya gelin. Hemen."

Shay, Tock ve diğerlerinin ayrıldığını fark etmemişti bile. Ayrılacaklarını biliyordu, ama ayrıntıları sormamıştı ve onların ayrılmak için harekete geçtiğini fark etmemişti.

Tock yanına geldi ve elini onun eline kaydırды. Annesi bunu hemen fark etti ve gözlerini kısarak hoşuna gitmediğini belli etti. Mads Finn'in yanına oturdu ve Streep annelerinin önüne geçerek gülümsedi.

"Merhaba Bayan Malone! Sizin için ne yapabiliriz..."

"Sessiz olun."

"Peki, hanımefendi." Streep geri çekildi ve sessiz kaldı.

Max, tüm ekibini kaybettiğini fark edince birkaç saniye sonra koşarak geldi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Bu soruyu sormayacağım," dedi annesi hepsine. "Çünkü bilmek istemiyorum. Ancak şunu söyleyeceğim... Siz ikiniz onlarla gidin."

Shay kardeşine baktı ve onda da aynı şaşkınlığı gördü.

"Anne, sen..."

"Kardeşinin başına ne geldiyse - ve ben bilmek istemiyorum! - bu de Medici meselesi *şimdi* çözülmeli. O koalisyonun yeryüzünden silinmesini istiyorum ve bu kemirgenlerin ne tür bir planı olduğunu hissediyorum..."

"Sıçanlar," diye düzeltti Max.

"...belki de bunu hızlıca halletmenin tek yolu. Ama dürüst olmak gerekirse, bu dördünün, halihazırda sahip olduğumuz sorunlardan daha fazlasını yaratmadan bir şey yapacağına güvenmiyorum. O yüzden siz ikiniz onlarla gidin. Ve diğer kedi de sizinle gelsin."

"Diğer kedi mi?" diye sordu Streep.

"Sen," diye seslendi annesi ve Zé jaguar formunda, siyah kuyruğunu sallayarak yanlarına geldi. "Bu da geliyor."

"Ama anne... biz kalmalıyız," diye itiraz etti Finn. "Nat ve Dani..."

"Nat'in kendine bakabileceğini anladım. Dani ise..." "Hepimiz varız!"

Finn, bu açıklamayı yaparken annesinin omuzlarına kolunu dolayan amcasına bakakaldı.

"O kolunu kaybetmek istemiyorsan," diye Shay'in kardeşi sessizce uyardı, "onu çeksen iyi olur."

"Haydi ama evlat, bu sadece dostça bir jest!"

"Başka ne dostça bir jest biliyor musun?" Streep, Shay veya Finn kedinin kolunu gerçekten koparmadan önce, geniş bir gülümsemeyle sordu. "Karını arayıp, o yokken kollarını ne yaptığını ona anlatmak! Bu dostça değil mi? Bence bu gerçekten dostça!"

Telefonunu çıkardı. "Onu arayalım mı?"

Amcasının gülümsemesi kayboldu ve annesinin rızası olmadan omuzlarından kolunu çekti.

"Anneniz gitmemizi söyleyene kadar buradan ayrılmayacağız," dedi amcaları ve uzaklaştı.

"Ona inanıyor musun?" Finn annelerine sordu.

"İnanıyorum. Şimdi gidin. Hepiniz. Döndüğünüzde burada olacağız." Parmak uçlarına yükseldi ve Shay'i, sonra da Finn'i yanaklarından öptü. "Ve eğer bu sıçanları bırakmak zorunda kalırsanız..."

"Onlar sıçan değil, Bayan M!" Max mutlu bir şekilde hatırlattı.

"...ölmek zorunda kalırsanız, yapın. Hayatlarınız onlarınkinden çok daha önemli. Onları sığ mezarlara gömün ve yolunuza devam edin."

"*Anne!*" Shay ve Finn birlikte dediler.

* *

Nat iki büyük kardeşine veda öpücüğü verdi, yeğeninin uyuduğundan emin olmak için ona baktı, sonra köpek yavrularına biraz hırladı ve onların korkarak sinmelerini izledi, sonra Dunn'ların bitmiş bodrum katına geri döndü, burada kendine bir yatak odası yapmıştı.

Bu sokağa geldiği için mutluydu; aksi takdirde, kardeşi Dale gibi kapana kısılabilirdi. Üç küçük Malone kuzeniyle bir karavanda olmak, onun için iyi bir zaman geçirmek sayılmazdı. Ayrıca, üniversiteye hazırlanmaktan başka bir şey yapmayan Dale'in aksine, onun daha önemli işleri vardı.

Kardeşlerinin bilmediği önemli şeyler, ama sorun değildi. Her şeyi bilmelerine gerek yoktu. Ayrıca, sadece ona engel olurlardı.

Nat merdivenlerin en altına indiğinde ve ana bodrum odasına girdiğinde, kapıda donakaldı. Charlie, Nat'in ikiz yatağında oturmuş, dizüstü bilgisayar ekranından ona bakıyordu. Çalışıp odanın diğer ucundaki televizyonu izleyebilmek için, yatağın yanına getirdiği masanın üzerinde açık bırakmıştı. O buraya geldiğinden beri, kimse aşıya inmemişti. Bir kez bile. Yine de bu, onun hatasıydı. Daha iyi biliyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir dakika boyunca, Nat ve üvey kardeşi birbirlerine baktılar, ta ki Charlie işaret parmağını hareket ettirerek onu yanına çağırıcaya kadar.

Tanrım, bunu yapmak istemiyordu. Charlie ile bu konuyu konuşmak istemiyordu. Özellikle de Charlie, Nat'in kardeşlerinden çok daha sert biriydi. Bunca yıldır Nat, kardeşleriyle nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu. Keane bile, ona karşı sert davranırdı ama Dale'e davrandığı gibi asla acımasız olmazdı. Ancak Charlie, Nat'in ağabeylerinin ona çok fazla sorun çıkarmaması için kullandığı numaralara kanmazdı.

çok fazla sorun çıkarmalarını engellemek için kullandığı numaralara kanmazdı. O da bir porsuk gibiydi ve Max ile Stevie'yi tek başına büyütmişti. Nat'in her zamanki hareketlerini neredeyse aşağılayıcı buluyordu. Ve kız sinirlendiğinde vurmaktan çekinmezdi. Nat'in kardeşleri ona asla el kaldırmazlardı, ama Charlie ve Max'in böyle bir sorunu yoktu. Yeterince sinirlendiklerinde bir saniye bile düşünmeden vururlardı.

Üvey kız kardeşine bakarak Charlie, "Meşgulumuşsun," dedi.

Charlie, Nat konuşurken ona doğrudan bakma, cümlelerini kısa tutma ve net konuşma konusunda daha iyi hale gelmişti. Nat dudak okumada oldukça iyiydi, ama bu kolay değildi ve Amerikan İşaret Dili'ni tercih ediyordu. Ancak Nat, yeni üvey kız kardeşlerinin sadece Stevie'nin biraz ASL bildiğini onlara karşı kullanmadı, çünkü hiçbirisi çok yakın zamana kadar başka bir kız kardeşleri olduğunu, hele de sağır bir kız kardeşleri olduğunu bilmiyordu.

Yine de, onu sorgusuz sualsiz, kin beslemeden kabul etmeleri komikti. Kızgındılar, ama ona değil. Her şey için ortak babalarını suçluyorlardı, ki Nat bunu takdir ediyordu. Özellikle de Freddy MacKilligan tam bir pislik olduğu için.

"Tracey Rutowski sana bunu yapmanı mı söyledi?" Ekranı işaret etti. Aptal.

Nat dizüstü bilgisayarını kapatmalıydı, böylece Charlie giriş yapmak için şifre girmek zorunda kalacaktı.

Charlie'nin girmek için şifre girmesi gerekirdi. On altı harf ve rakamdan oluşan bir şifre, böylece Charlie'nin girmesi asla mümkün olmazdı. Max için de aynı şey geçerliydi. Stevie ise muhtemelen girebilirdi. O, Nat'ten çok daha zekiydi ve Nat, dünyadaki pek çok insan için böyle bir şey söylemezdi.

"Evet."

Charlie iki eliyle alnını ovuşturdu ve uzun bir nefes verdi. Sonra ayağa kalktı ve Nat, çok sert olmaması umuduyla bir yumruk veya tokat için kendini hazırladı. Bununla başa çıkabilirdi, ama istemiyordu. Kardeşlerinin yanında olmak, kardeşler arası rastgele şiddet olayları *olmadan* rahat bir yaşam sürmesini sağlamıştı.

Charlie, onun önünde durarak, "Kardeşlerine söyleme," dedi. Ona spiral defterden koparılmış bir kağıt parçası uzattı. "Ve bu bilgiyi mümkün olduğunca çabuk almalıyım. Anladın mı?"

Nat başını salladı.

"Bilgileri sırt çantama bırak. Kırmızı ve kapının yanında. Tamam mı?" Nat tekrar başını salladı.

Küçük ama hüzünlü bir gülümsemeye Charlie, elini Nat'in omzuna koydu ve dışarı çıktı.

Nat, Charlie'nin merdivenlerden yukarı çıktığından emin olmak için onu takip etti. Kız kardeşinin gittiğinden emin olduktan sonra, elindeki kağıda baktı.

Charlie MacKilligan'ın onu daha fazla şaşırtabileceğini düşünmüyordu, ama bu sefer Nat yanılmıştı. Çok hoş bir sürprizle karşılaşmıştı!

* *

Berg, Charlie'nin yatağına girdiğini hissedince gözlerini açtı. Dönerek kolunu uzattı ve onu kucakladı.

"Neler oluyor?" diye sordu, kız kardeşinin çıplak göğsüne yaslanmasından mutlu olarak. Son birkaç gündür pek uyumadığını biliyordu. Aslında, "kaliteli" uyku zamanının çoğu, yemek pişirirken mutfak masasında kısa şekerlemeler yapmaktan ibaretti.

"Çok."

"Sen de ülkeyi terk mi ediyorsun?" diye sordu.

"Planım bu değil."

"Bu hayır demek değil ama."

"Değil." O daha da yakınlıştı ve o da kollarını ona daha sıkı sardı. "Sormak istemiyorum ama..."

"Hiçbir yere gitmiyoruz Charlie," dedi Berg, sadece kendisi için değil, kardeşi ve kız kardeşi için de konuşuyordu. "Dani ve Stevie'yi koruyabiliriz."

"Ve Nat'i."

"Nat'in korunmaya ihtiyacı yok."

"Biliyorum. Beni endişelendiren de bu." Küçük bir iç çekişle, "Şu anda bu kadar para kaybettiğin için üzgünüm," dedi.

Bu doğrudu. Kaybediyorlardı. Berg ve kardeşleri çok zengin ve çok önemli kişilere güvenlik hizmetleri sağlıyorlardı. Ancak bu iş, onları genellikle uzun süreler boyunca ülke dışına çıkmaya zorluyordu. Charlie ve kız kardeşleri bu kadar tehlikedeyken bunu yapmayacaktı.

Ancak çoğu ayı gibi, Dunn üçüzleri de mutlu olmak için fazla bir şeye ihtiyaç duymuyordu. Bir ev, rahat, boyutlarına uygun mobilyalar ve düzenli olarak gönderilen sürdürülebilir dondurulmuş somon balığı... Üçü de bundan fazlasıyla memnundu. Kullanmadıkları parayı, şu anki gibi zor günler için biriktiriyorlardı. Ve şu an çok zor bir dönemdi.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Berg. "İşin bitene kadar burada olacağız."

Yüzüne bakabilmek için biraz geri çekildi. "Anahtarlığına küçük bir kasa anahtarı koydum. Dutch şifreyi biliyor, büyükbabam da bankanın adını ve yerini biliyor. Bana ve Max'e bir şey olursa, o kasada Stevie'nin ihtiyacı olan her şey var. Anladın mı?"

Anlamıştı. Tamamen. Ama duydukları hoşuna gitmemişti. Ancak Charlie'ye, onu ve Max'i tehlikeye atmak istemediğini ve her şeyi kendi başına halledebileceğini söylemenin doğru bir yol olmadığını biliyordu. Hatta bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordu. Bunu kendi başına halledip halledemeyeceğini bilmiyordu. Kardeşleri de yanındaysa bile. Üstelik MacKilligan kardeşler kimsenin kendilerini kurtarmasını istemiyorlardı. Buna ihtiyaçları yoktu.

"Her şeyi halledeceğim," diye söz verdi.

"Seni seviyorum."

Berg onu daha da sıkı sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

"Ve Max hapishaneye girerse, Dutch onu oradan çıkarmak için kaçış planını halleder."

Kızın başının üstüne öpücük kondurdu. "Ağır suçlarda nasıl yardım edileceğini bilmek her zaman iyidir."

"Bu bir porsuk uzmanlığıdır. Ağır suç yardımı."

* *

Analia de Medici, arka kapının çalındığını duyduğunda bulaşıkları yıkamakla meşguldü. Kız kardeşi kapıyı açtığında, Milano de Medici içeri girdi. Kafasını hafifçe sallayarak onu selamladı. Sonra mutfak masasındaki bir sandalyeye oturdu. Onunla birlikte gelen iki yeğeni, yakındaki oturma odasına gönderildi.

Milano'nun bir şeyler içmek isteyeceğini düşünerek hemen buzdolabına gitti, ama bir bardak ve sürahi ile geri döndüğünde, Milano onu eliyle uzaklaştırdı.

Analia her şeyi yerine koydu ve bulaşık yıkamaya geri döndü. Genellikle bu tür küçük işleri halletmek için bir personeli vardı, ama bu İtalya'da yaşarken ve savaş yokken böyleydi. Kocasının başlattığı bir savaş. Artık, kan bağı veya evlilik yoluyla de Medici ailesine mensup olmayan hiç kimse onların nerede olduğunu bilmiyordu. Hayatlarının tehlikede olduğu söyleniyordu. Ama Analia'nın hayatı, gururu yüzünden de Medici ailesine teslim edildiğinden beri tehlikedeydi. Paolo'ya evlenecek bir kız vererek, annesi ve kız kardeşleri en küçük çocuklarının öldürülmesini engellemişlerdi. Analia'nın küçük

kız kardeşi Silvio'ya verilmişti ve annesi ona, "Böylece yalnız kalmazsın" demişti. Annesi ayrıca iki kızına zengin olacaklarını ve istedikleri her şeye sahip olacaklarını vaat etmişti. Ancak Analia, hayatından memnun olmak yerine, kocası her hareket ettiğinde korkmadan yaşamak nasıl bir şey olduğunu sık sık merak ediyordu.

Paolo, gölgesi ve kardeşi Silvio ile mutfağa girdi. Paolo, kollarını genişçe açarak ailesini selamladı. "Milano amca!

Buraya neden geldin?"

"Paramız."

Paolo yürümeyi bıraktı ve kollarını indirdi. "Paramız mı? Paramız ne olmuş?"

"Hiç paramız yok."

Analia, mutfakta yardım eden kız kardeşi ve diğerkadınlara gitmelerini işaret etti ve onları takip ederek arka servis girişinden dışarı çıktı. Hepsini arka merdivenlerden odalarına gönderdi, ama kendisi kalıp kapıda dinlemeye başladı. Analia, kocasının öfkesinden kaçınmak için her zaman neler olup bittiğini bilmesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Yakalanma riski olsa bile.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Paolo.

"Paramız yok oldu. Tüm banka hesapları boşaltıldı. Sadece nakit para kaldı. Ve sen bu lanet savaşı başlattığından beri o da pek kalmadı."

"O parayı aldığımı mı iddia ediyorsun?"

"Hayır, seni aptal! Kimin aldığını biliyoruz! O pislikler! Onlar böyle yapar! Bu yüzden baban sana onlarla uğraşma demişti!"

"Onları kontrol edebileceğini sanıyordu. Ve bak ne oldu. Onu öldürdüler! Ben aynı hatayı yapmayacağım!"

"Bunu sen başlattın ve şimdi hepimiz boku yedik. Neden biliyor musun? Çünkü sen *düşünmüyorsun*, evlat. Baban hayattayken, risk almaya hazırдық, ama artık değiliz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşlerimle konuştum, Paolo. Artık olanlardan çekilmenin zamanı geldi. Katzenhaus ile çalışıp bu işi bitirebilirim."

"Hiçbir şeyi bitirmeyeceğim."

"Sana söylediğimi yapacaksın, evlat, yoksa..."

Analia, kocasının dönüşüp amcasına saldırdığını anında anladı. İki aslan erkeğinin mutfağını parçaladığını duyabiliyordu. Sonra her şey durdu.

Yutkunarak, içeriyi görebilecek kadar kapıyı araladı.

Paolo amcasını boynundan yere bastırmış, Silvio ise Milano'yu arka bacağından tutmuştu. Yaşlı aslan pençeleriyle onlara vurarak onlardan kurtulmaya çalışıyordu, ama onlar onu bırakmıyordu.

Paolo amcasının nefes borusunu yeniden kavradı ve daha sert ısırdı. Uzun dakikalar boyunca öyle kaldılar, ta ki yaşlı aslan sonunda hareket etmeyi bırakana kadar.

Analia sessizce geri çekildi, kapıyı dikkatlice kapattı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Kız kardeşi yatak odasında onu bekliyordu. Yatağın üzerine yan yana oturdular, ama Analia kız kardeşine hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Yıllar içinde, kelimeler olmadan iletişim kurmayı öğrenmişlerdi.

Artık Milano ölmüştü ve geri kalan kardeşleri Paolo'yu ve onu destekleyenleri yakalamaya gelecekti.

Ama bu kadarla kalmayacaktı. De Mediciler için değil. Paolo ve kardeşleri öldürülürse, amcalar onların yavrularını da ortadan kaldıracaktı. Böylece Paolo'nun oğulları ve kızları yetişkin olduklarında gelecekteki intikamdan kurtulacaklardı.

Ama onlar sadece Paolo'nun oğulları ve kızları değildi. Onlar aynı zamanda onun da çocuklarıydı. Tabii ki, Paolo önce amcalarının peşine düşerse...

Ancak kocası ve amcalarının tüm bunlardan sonra yaptıkları, her şeyi daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ve şimdi, kendi taraflarında savaşmak için satın alınabilecek paralı kedi ve ayıları tutacak para yokmuş gibi görünüyordu.

Analia kız kardeşine baktı ve ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Buradan hemen gitmeleri gerekiyordu.

* *

Berg ile çok ihtiyaç duyduğu zamanı geçirdikten sonra, Charlie o uyurken yataktan sessizce çıktı. Duş alıp giyindi ve evine geri döndü, mülkünün etrafında dolaşan ayıları selamladı, çoğu hala karanlık olduğu için dönüşmüş hallerindeydiler.

Mutfağına döndüğünde Charlie pişirmeye başlamadı. Bunun yerine, hızla soğuyan sıcak bir fincan kahveyle masaya oturdu ve odanın karşısına bakarak daldı. Aklında çok fazla düşünce vardı ve bunları kullanışlı bir şeye dönüştürmekle meşguldü. Tüm bunları atlatmasını sağlayacak bir şeye, çünkü zaman artık onun lehine değildi.

"İyi misin?" diye sordu Stevie, buzdolabından bir şişe su alıp Charlie'nin yanına masaya otururken. "Kafan karışık görünüyor."

"Hayır. Sadece bazı şeyler düşünüyorum," diye itiraf etti. "Ne gibi şeyler?"

"Sadece bazı şeyler."

"Max'ten haber aldın mı?"

"Hayır. Ama bana söyleyecek bir şeyleri olana kadar haber alacağımı sanmıyorum. Ama eminim her şey yoluna girecektir."

"İtiraf etmeliyim ki, onları gönderdiğin için şaşırdım."

"Neden?"

"Çılgın bir plan gibi görünüyor. Genelde kaçındığın türden bir plan."

"Belki. Ama Streep'in başa çıkabileceğinden eminim. Akıllıdır ve ne zaman ağlaması gerektiğini bilir."

"Doğru." Stevie ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver." "Tabii."

Stevie'nin çıktığını duydu, ama sonra kız kardeşi masaya geri döndü.

"Pişirmiyorsun," dedi Stevie.

"Hayır. Çünkü burada oturup düşünüyorum. Hatırladın mı? Az önce bu konuyu konuşmuştuk."

"Ama her şey yolunda, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Tamam."

Charlie yine kız kardeşinin uzaklaştığını duydu, ama üç saniye sonra geri geldi.

"Her şey yolunda nasıl?" diye sordu.

Charlie sandalyesine yaslandı. "Ha?"

"Demek istediğim, *neden* iyisin? Kek pişirip çıldırıyor olman gerekirdi. Neden kek pişirmiyorsun? Kek pişirmen gerekirdi."

"Ayılar gibi konuşuyorsun. Ve genellikle ben *pişirmeye başladığımda* çıldırıyorsun."

"Bu doğru değil. Fırınladığın zamanları seviyorum." "Tamam."

Stevie başını salladı. "Tamam." Gülümsedi. "Tamam!"

Bu sefer bodruma indi, sonra tekrar yukarı koştu ve hareket etmeyen Charlie'nin önünde durdu.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu Stevie.

"Neyi biliyorum?"

"Biliyorsun."

"Daha açık olmalısın." Stevie

ayağını yere vurdu. "Charlie!"

"Oh. Nelle'in Rutowski'ye bana fikrini söylememesini söylediğini bildiğimi mi kastediyorsun? Beni hiç dahil etmemesini? Beni ilgilendiren her şeyin önce ona danışılması gerektiğini?"

Stevie çekindi ve uzaklaşmak için döndü.

O sırada Charlie, "Yoksa Nepal'e kaçıp bir manastıra katıldığın zamanı mı biliyorum?" dedi.

Stevie dönerek, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Charlie'ye baktı.

"Bir manastır," diye tekrarladı Charlie. "O zamanlar çok gururlu bir ateist olmana rağmen. Sonra Max senin peşinden koşmak zorunda kaldı ve baloya yetişmek için zamanında geri dönmek zorunda kaldı, tabii ki ben senin gittiğini fark etmeden önce. Yoksa Max'in Kanada'da bir adamın evinden altın külçeleri çaldığı için tutuklandığını, hapisten kaçtığını ve sonunda bir nedenden dolayı bir geyiği yumrukladığını mı biliyorum? Neyse ki, o sadece on dört yaşındaydı ve büyükbabam ben fark etmeden onu eve geri getirebildi. Bana söylememesi ve Max'in Kanada'ya dönmemesi gerektiği söylenmişti. Asla."

Charlie öne eğildi ve şöyle dedi: "Yoksa sen ve Max'in, annemin ölümüne karışan her bir piçi bulup öldürmek için birlikte çalıştığınızı mı biliyorum? Altı kişiden üçünü yakaladınız, değil mi?"

Stevie sandalyeye uzandı ve ağzı açık, gözleri hala iri bir şekilde oturdu.

Sonunda kız kardeşi konuşmaya çalıştı, "Char..."

Charlie elini kaldırdı. "Hayır, hayır. Özür dilemene gerek yok, ki sanırım bunu yapmak üzereydin. Anlıyorum. Ama şunu anlayalım

... Ben her zaman sizin ne yaptığınızı bilirim. Ne olduğunu bilmediğim zaman, endişelenmeniz gerekir. Tabii ki, Max'e ne olduğunu bildiğimi söylemeyin. Benden bir şey sakladığını düşündüğünde daha mutlu olur. Eğer saklamadığını anlarsa... Ne yapacağını merak ediyorum."

Stevie tüm vücuduyla titreyerek onaylayarak başını salladı.

* *

Stevie, onu saran panik dalgasıyla mücadele etti. Genelde böyle olduğunda, karanlık bir dolaba girip kalp atışları düşene kadar *saatlerce* derin nefes egzersizleri yapardı.

Ama neyse ki, yeni ilacı bu ihtiyacı ve kalp atış hızını kontrol etmeye yardımcı oluyordu, Charlie'nin tüm bunlara sakin tepkisi de öyle.

O biliyordu.

Her zaman biliyordu.

Max, ablalarının bunu bilip bilmediğini merak ederdi, ama sonra bu düşünceyi bir kenara bırakırlardı. Eğer bilseydi, müdahale etmez miydi? Bu yüzden ona söylememişlerdi, çünkü onun endişelenmesini, bu işe karışmasını veya kızmasını istemiyorlardı. Bunca yıldır onu olan bitenin dışında tutmalarının pek çok nedeni vardı. Çünkü Charlie, kışkırtıldığında biraz... aşırı tepki verebilen biriydi.

Charlie telefonunu eline aldı, bir şeyler okudu, cevap yazdı ve telefonunu masanın üzerine geri koydu.

"Peki," dedi, telefonuna tekrar kısa bir bakış attıktan sonra devam etti, "neden bana gerçekte neler olduğunu hiç anlatmıyorsunuz? Yani, *sanırım* biliyorum, ama sizin düşüncelerinizi duymak isterim."

Stevie, bu noktada kız kardeşine yalan söylemenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Ama nazik davranmak istiyordu. Charlie'yi incitmek istemiyordu. Onu seviyordu!

Alacağı yönü beğenen Stevie, "Vlad the Impaler..." diye başladı.

"*Vay canına!*" Charlie hemen patladı. "*Gerçekten mi?*"

"Tamam. Tamam." Stevie ellerini kaldırdı. "Yanlış örnek. Anladım. Sen Kazıklı Voyvoda *değilsin*." Tekrar denedi. "Cengiz Han..."

"Aman Tanrım."

"...psikolojik savaşın ustasıydı. Bütün medeniyetleri yok ederdi, böylece bir sonraki medeniyete, şehre veya imparatorluğa gittiğinde, az önce yok ettiği medeniyeti gösterip, 'Eğer benim istediğimi yapmazsanız, onlara olanlar size de olur' diyebilirdi. Ve bu plan onun için oldukça etkiliydi."

"Demek istediğin... Yaşlıları ve çocukları öldürüp, güçlü kadınları köle olarak alayım mı?"

"Kasten değil."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Charlie şaşkın bir şekilde.

"Hayır, hayır, hayır! Demek istediğim... sen *bunu* yapmıyorsun. Tabii ki *bunu* yapmıyorsun. Ama bir noktaya değinirken... uzun vadede, daha geniş kapsamlı zarar öfkeli

tepkiler. Özellikle beni ve Max'i korumak söz konusu olduğunda. Seni bundan kurtarmaya çalışıyoruz, böylece bir şekil değiştiren örgütü senin tehlikeli olduğuna karar verirse ya da birini öldürmekten hapse atılırsan seni sonsuza kadar kaybetmeyiz.

Charlie ona öfkeyle baktı, ama hemen öfkeli bir tepki vermemesi, onu dinlediğini gösteriyordu.

Dinlemek iyiydi. Dinlemek Stevie'nin en sevdiği şeylerden biriydi ve genel olarak dünyanın yeterince dinlemediğine inanıyordu.

"Tamam," dedi Charlie sonunda. "Anladım. Teşekkür ederim," dedi başını sallayarak. "Dürüst olduğun için."

"Seni seviyorum,
Charlie." "Ben de seni
seviyorum."

Bunun üzerine Stevie bodrum katına geri döndü. Bazı dosyaları açmış ve notlar bölümüne birkaç şey daha eklemek için hazırlanmaya başlamıştı ki, masasının arkasındaki duvara bakarak donakaldı.

"Ben de seni seviyorum?" diye tekrarladı, ne kadar aptalca davrandığını fark ederek.

Dönerek, Stevie merdivenlerden yukarı koştu, kız kardeşinin önünde durdu ve onun elinden yazdığı telefonu aldı.

"Ne..."

Stevie suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrulttu. "*Bana ne yaptığını söyle!*"

Charlie sadece gülümsemekle yetindiğinde, Stevie her şeyin mahvolduğunu anladı.

Bölüm 32

"Ooh, pastırma."

Keane, Rus'un elinden domuz pastırması tabağını aldı ve masaya oturdu, ama Nelle bundan sonra ne yapacaklarını bilmek istiyordu. Çünkü eve gitmeye hazırdı. Hemen.

"Neden hâlâ buradayız?" diye Rutowski'ye sordu. Rutowski, yeni bir baget ekmeği kullanarak istekli Yoon ile "kılıç dövüşü" yapıyordu. Çünkü bu, çocukları ve kariyerleri olan ellili yaşlarındaki iki kişi için tamamen normal bir davranıştı!

Onun sorusu üzerine Rutowski yine o şeyi yaptı. Onu, havalı olmayan babasıyla uğraşan sinirli bir on altı yaşındaki kız gibi gösteren şeyi.

Başını geriye atıp, ağzını açıp, gözlerini devirip, öfkeyle "Çok fazla *soru* soruyorsun!" dedi.

"Çünkü bu bana delice geliyor. Hâlâ burada olmak!"

"Sana sevişmeye devam etmen için zaman tanımamız gerekiyordu," diye şaka yaptı Álvarez, aç bir kaplanın ona sunduğu boş tabağa dikkatini vermeden önce.

"Daha fazla pastırman var, değil mi?"

"Burası bir kurt evi. Tabii ki daha fazla pastırmamız var, ama... otuz kurt bir tabak pastırmayı bitirmek için daha uzun zaman alıyor."

"Bu beni nasıl etkiler?" diye sordu Keane.

Álvarez ondan uzaklaştı ve fırından başka bir tabak domuz pastırması çıkardı.

"Kavga etmeyelim," dedi Álvarez, tepsiyi Keane'e verdikten sonra Nelle'ye dönerek. "Bunu atlatmak istiyorsak, birbirimize ihtiyacımız var."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Nelle kuru bir şekilde.

O da onaylayarak başını salladı. "Bir şey deniyordum, ama ben bile buna inanmadım."

"Bekliyoruz," dedi Yoon, mutfak tezgahının üzerine oturarak. Bu cevaptan daha fazlasını bekleyen Nelle, çevrimiçi oyun kafesinde yaşayan Güney Koreli bir genç gibi giyinen kadını inceledi. Siyah kot pantolon, şu anda siyah botlar yerine siyah yüksek bilekli Keds ayakkabılar ve kapüşonlu uzun kollu tişört.

Nelle içeri girdiğinde, kapüşonunu alnına kadar indirmişti, ama şimdi geri çekmiş ve az önce silah olarak kullandığı baleti yemeye başlamıştı. Çok güzel bir yüzü vardı; Nelle, neden onu saklamakta ısrar ettiğini anlamıyordu.

"Ne bekliyoruz... tam olarak?" Nelle, porsuk ilk yorumuna başka bir şey eklemeyince sordu.

"Trace'in bize söylemesini bekliyoruz..." Yoon odada arkadaşını aradı. "Tracey nereye gitti?"

* *

Keane tabağındaki pastırmanın yine bittiğini fark etti, bu yüzden boş tabağın yerine yeni bir tabak pastırma gelene kadar bağırmaya başladı.

Yeniden yemeye başladı ve Álvarez ona, "Bütün sürüye kahvaltı hazırlamaya alışkın olduğumuz için şanslısın, koca kedi," dedi.

Onun ne söylemesini beklediğini bilmiyordu ve umursamıyordu da. Tek bildiği, aç olduğu idi. Harika bir seks gecesi geçirmişti ve bazen Fransa'nın ortasında bir bahçeye çıkıp, orta yaşlı bir kadını saçından tutup, hep birlikte saklandıkları eve sürükleyen bir bal arısı ile deli gibi aşıktı.

"Çekil üstümden!" Rutowski, Nelle'ye öfkeyle bağırdı.

"Onu bırakmalısın, küçük porsuk," Rus, çılgık atan iki kadına uyarıda bulundu. "Arkadaşım çok acımasız olabilir."

Nelle yaşlı dişi porsuğu serbest bıraktı, ama bunu onu mutfağın diğer ucuna, Yoon'un üzerine fırlatarak yaptı.

"Neden onu *bana* fırlatıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" diye suçladı Nelle, Rutowski'yi parmağıyla işaret ederek. "Az önce kiminle konuşuyordun?"

Nelle'ye bakarken Rutowski telefonunu uzattı. Nelle onu almak için uzandı, ama cihaz önce yere düştü ve dişi porsuk, botunun topuğuyla kırılan cama vurdu.

Nelle, dişlerini gıcırdatarak Rutowski'ye saldırdı, ama Keane, Nelle ona ulaşmadan masanın üzerinden atladı; kollarını Nelle'nin beline doladı ve onu uzaklaştırdı. Rutowski'nin arkadaşları, Nelle ile Rutowski'nin arasına girerek, bedenleriyle onu geri çekmeye çalıştılar. İki düşmanı birbirinden ayırmak hiçbiri için kolay değildi. İkisi de kavga etmeye hazırды ve ikisi de pes etmiyordu.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim!" Rutowski, Nelle'ye bağırdı.

"Sürtük! Bana her şeyini borçlusun! Hala nefes alabildiğin için şanslısın!"

Öfkeyle tıslayarak Rutowski, Keane Nelle'yi odadan çıkarmaya çalışırken arkadaşlarının arasından geçip Nelle'ye ulaşmak üzereydi, ama Nelle onun kollarından kurtuldu ve *"Yeter! Benden bu kadar!"* dedi.

Kollarını birbirine çarptı ve kapıyı işaret etti. *"Gidelim Keane. Eve gidiyoruz."*

Keane bununla bir sorunu yoktu. Fransa'ya getirmek için uçağa bindiğinden beri eve gitmek istiyordu. Onu mutfaktan dışarıya kadar takip etti.

Koridorda ilerlerken Rutowski, *"Seni Manse'ye kimin ele verdiğini biliyorum. Sadece Jules değildi."* diye bağırdı.

"Umurumda değil!" diye bağırdı.

"Gerçekten mi? Çünkü bu, aileni kasten incitmek için yapıldı."

Nelle yürümeyi bıraktığında Rutowski şaşırmadı.

* *

Nelle Zhao mutfaka geri döndü.

Trace, onun geri döneceğini biliyordu. Annesi gibi davranmamak için fazla annesine benziyordu. Trace bunu Zhao'nun yüzüne söylemeye niyetli değildi. Bu, kafasına bir pençe yemenin en hızlı yoluydu.

Zhao mutfak masasının diğer tarafında dururken, Trace tezgahın üzerine kaydı. Çocukluğunda başladığı ve elli yıldan fazla bir süre sonra da bırakmadığı bir alışkanlıktı bu, ebeveynlerini çok kızdırıyordu.

Büyük kedi şimdi Zhao'nun yanında duruyordu ve Trace, bu ikisinin sadece sevişmediklerini fark etti. Aralarında bir bağ oluşmuştu. İşaretleri biliyordu. Bakışları. Onlardan yayılan koku. Her şey oradaydı. Onlar da bunun farkında gibiydi. Onun aksine. Başlangıçta, Wolf ile olan ilişkilerinin seksten daha fazlası olduğuna inanmayı reddetmişti. Ama sonunda anlamıştı. Ancak, ona aşık olmasına neden olduğu için onu acı çekmesini sağlamıştı. Bugüne kadar, bu konuda hala oldukça kızgındı ve arkadaşlarının ona hala *"Kutsanmış Bayan Stockholm Sendromu"* demesi de hiç yardımcı olmuyordu.

"Bu saçmalık mı?" Zhao, Trace bir şey söylemeden önce sordu. *"Ben saçmalık yapmam,"* dedi ona. *"Saçmalık yapan Steph'tir."*

"Doğru. Bu sanatı, emekli olup Barbados'a taşınana kadar kırk yıl boyunca başarılı bir Ponzi şeması yürüten ailemden öğrendim."

"Hâlâ bununla gurur duyuyorum," diye mırıldandı CeCe.

"Hey! Kimse o adama ailesini, arkadaşlarını ve *hayır kurumlarını* bu işe karıştırmasını söylemedi! Hayır kurumlarını kim mahveder? Tamamen insan olanlar, işte onlar! O hapis cezasını hak etti."

"Evet," Steph öfkeyle konuşmaya başlamadan önce Trace sözünü kesti, "Ox ve ben dürüst insanlarız, Yoon gerektiğinde yalan söyler ve CeCe bir sanatçı, bu yüzden soyut şeyleri yapabilir."

"Soyut şeyler mi?"

CeCe başını salladı. "Ben çok doğrudan, alçakgönüllü bir şekilde tartışırım, ta ki..." Gözlerini kaçırdı ve içini çekerek, "Çiçekler" dedi.

Bağlı çift daha fazlasını bekledi, ama başka bir şey olmadı.

Hiçbir şey. CeCe omuz silkti. "Gördün mü? Mükemmel."

Zhao gözlerini kapatıp her iki elinden iki parmağını alnına koydu ve birkaç kez cildini okşadı. Trace, annesinin de aynı şeyi yaptığını görmüştü. Yakışıklı babasına daha çok benziyor olabilirdi, ama Zhao neredeyse her açıdan annesinin çocuğuydu.

"Sadece... kim olduğunu söyle," dedi çocuk sonunda.

"Benden duyduğuna asla inanmayacaksın." Trace tezgahıdan kaydı ve ayağıyla ezdiği tek kullanımlık telefonu aldı. Bu onun ana telefonu değildi. Ana telefonu hala kot pantolonunun arka cebindeydi.

Tek kullanımlık telefonu çöpe atarak Zhao ve kedinin yanından geçti. "Eşyalarını toplamak için beş dakikan var."

"Eve gidiyoruz," diye ısrar etti çocuk.

Trace kapıda durdu, Nelle'ye baktı. "Eğer istediğin buysa. Ama şunu anla... senin ne yaptığın umurumuzda değil. Bir dakika düşün ve bunun senin ve *tüm Fransa için* gerçekte ne anlama gelebileceğini düşün."

* *

Dört dişi porsuk mutfaktan çıktıktan sonra Keane, "Bana mı öyle geliyor, yoksa Rutowski *her zaman* huysuz bir on altı yaşındaki çocuk gibi mi konuşuyor?" diye sordu.

Nelle, onun yüzünü görebilmek için geriye yaslandı. "Aman Tanrım! Bunu duyan tek kişi ben miyim sanıyordum!"

Ona yaklaştı. "Dört cadıyı da öldürüp eve dönmemizi şiddetle tavsiye ediyorum. Ne dersin?"

"Mads, teyzesini öldürdüğümüz için
üzülmez mi?" "Üzülmez."

"Senin evini dekore etmeni hala atlatamadı. Teyzesini ve teyzesinin arkadaşlarını ortadan kaldırmak, bunu asla atlatamayacağından eminim."

Elbette haklıydı. Ama bu kadınlar!

"Onları Fransa'da istedikleri gibi davranmalarına izin verirsek..."

"Evet, evet, tabii ki," dedi Nelle, Keane'in haklı endişelerine yanıt olarak. "Onların bizimle geri dönmeleri *gerektiğine* dair saçma bir bahane uydurmamız gerekecek, sonra da güvenli bir şekilde evimize döndüğümüzde, onların çılgınlıklarıyla başkasının ilgilenmesine izin vereceğiz."

"Tamam. Bence biz..."

Keane yavaşça başını Nelle'den çevirdi ve mutfağın pencerelerinden birine bakmaya başladı.

"Ne oldu?"

Cevap vermedi, ama cevap vermesi de gerekmiyordu, çünkü burnunu kıpırdatarak havayı koklamaya başladı, kaşlarını çatarak, boğazının derinliklerinden düşük, sessiz bir hırıltı çıkardı.

Nelle onun yanından geçip arka kapıya gitti. Dışarı çıktı ve güzel bahçeyi ve mülkün arkasını çevreleyen ağaçların oluşturduğu ormanı derinlemesine inceledi. Hâlâ hiçbir şey görmüyordu, ama hafif yaz esintisi yön değiştirdi ve bir koku aldı... şekil değiştirenler. Farklı türler ve türler, ama kesinlikle şekil değiştirenlerdi.

Mutfığa geri döndü, ama Keane gitmişti. Dışarıdan bir ses duyduğunda, hemen alt dolaplardan birine kaydı, bacaklarını sıkıca içeri çekti ve kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra, hiçbir ses duymadı, ama bir kedinin kokusunu aldı. Cheetah. Onun kokusunu bulmaya çalışırken kokladığını duyabiliyordu. Dolapların önünde durdu ve kapıyı açmaya başladığında, Nelle bacaklarını dışarı doğru tekmeledi ve kediye odanın diğer ucuna fırlattı.

Nelle dışarı çıktı ve dişlerini ortaya çıkararak kedinin üzerine atladı. Adam silahını çekmeye çalıştı ama Nelle ona saldırdı, ellerini yakaladı ve yüzünü ve boynunu ısırdı.

Adam çığlık atarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı, ama Nelle pençelerini serbest bırakıp adamın yanlarına sapladı. Adamın organlarını parçalamaya başlamak üzereyken Álvarez onu arkadan yakalayıp uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Nelle. "Güven bana, evlat. Onu öldürmek istemezsin."

Öyle mi? Çünkü Nelle öyle hissediyordu.

Álvarez, çitanın peşinde olduğu silahı aldı. Silahı kediye doğrulttu ve tetiği çekti. Ancak mermi patlamadı ve erkeğin şah damarını parçalamadı. Bunun yerine, bir ok çıktı. Çita nefes nefese kaldı, sonra bayıldı.

Onları öldürmeye çalışmıyorlardı, uyuşturmaya çalışıyorlardı. Kaçmış hayvanat bahçesi hayvanları gibi. Bilmek iyi oldu. Ama sonra Keane'i hatırladı.

"Kahretsin!" Arka kapıya koştu.

Sırtında giderek büyüyen gri bir kambur olan kahverengi saçlı bir adam ona doğru koştu, ama o yolundan çekilmek için geri adım attığında, beyaz çizgili siyah bir kürk yanından geçip ayıya yandan çarptı.

Keane'in hızlı olduğunu biliyordu. Onu daha önce saldırırken görmüştü. Ve tüm kediler doğal olarak hızlıydı. Ama yine de... onu parlak sabah ışığında öyle hareket ederken görmek... Bu harika bir şekilde korkutucuydu.

"Onu durdurmalısın," dedi Álvarez.

O da bunu yapmak istiyordu, ama yapabileceğinden emin değildi. Özellikle de Keane, kürk kaplı boz ayının boynunu ağzıyla kavradığında.

Rutowski odaya koştu. "Buradan çıkmalıyız!" Álvarez arkadaşına döndü. "Ne oldu?"

"Edgar burada olduğumuzu biliyor." Omuz silkti. "Tamam.

Ne olmuş yani?"

"Bizi yakalaması için bir Smith gönderdi."

Álvarez kaşlarını çatarak, "Edgar, o adamla çalışmaz..." dedi. İki kadın birbirlerine baktılar.

"Ne?" diye sordu Nelle. "Neden ikiniz de öyle bakıyorsunuz?"

"Gitmeliyiz," dedi Álvarez, mutfak masasının altından siyah bir sırt çantası alırken. "Hemen."

Rus kadın, gitmeye hazır bir şekilde içeri girdi, kırmızı sırt çantasının askıları zaten omuzlarındaydı. "Neden hâlâ buradayız?" diye sordu, birkaç şişe su alırken. "O yakında burada olacak."

Nelle, bu dört dişi porsuğun kimseye böyle tepki verdiğini hiç görmemişti. Edgar Van Holtz'a da, Fransız hükümetine de, Charlie'ye bile! Ve yine de...

"Kimden bahsediyorsun?"

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Rutowski, Nelle'nin arkasına geçip onu şatonun ön tarafına doğru itti.

"Keane'i bırakmayacağım!"

"Tabii, tabii. Çok aşıksınız. Çok sevimli."

Nelle, alaycı ses tonu yüzünden She-badger'ı tokatlamadan önce, Rus'un "Kedi! Ayı oyuncağını bırak! Gitmeliyiz!" diye bağırdığını duydu.

Birkaç saniye sonra, yüksek bir gürültü duyuldu ve Keane onun yanından koşarak geçti. Kanlar içindeydi ve kapıda onu bekliyordu, kavgadan dolayı nefes nefeseydi. Arkasında Rus, "Arka kapıyı mahvetmiş! Şimdi onu da tamir ettirmek için para ödemek zorundayız!" diye şikayet etti.

* *

Keane, Rus kadının bağırışını duyduğunda, grizzly'yi tam istediği yere getirmişti. Kadının ne dediğini tam olarak anlamamıştı — grizzly'nin kükremesi yüzünden hiçbir şey duyamıyordu — ama sesinde daha önce hiç duymadığı bir gerginlik vardı ve grizzly'nin boğazını bırakıp eve koştu. Ön kapıya ulaşmak için birkaç başka şekil değiştirenin üzerinden atlamak zorunda kaldı. Koridoru kaplamışlardı, ama hiçbirisi ölmemişti. Bunu anlamadı. Bu yaşlı kadınların nasıl çalıştığını görmüştü. Kimseyi öldürmekten çekinmezlerdi.

Yoon ona SUV'ye binmesini emretmeye çalıştı — dün gecedan farklı olan — ama Nelle onunla birlikte olana kadar gitmeyecekti. Bu kadınlara güvenmiyordu. Nelle söz konusu olduğunda değil.

"Gidelim! Gidelim! Gidelim!" diye emretti Yoon, SUV'nin kapısını açık tutarak arka koltuğa binmesini sağladı.

Nelle yanına gelene kadar onun taleplerini görmezden geldi. Birlikte SUV'ye koştular ve bindiler. Kadınlardan biri ona kıyafet attığında, Rutowski yer değiştirdi. Üzerine uymayan bir eşofman altı ve köpek kokan, çok küçük bir siyah tişört.

"Kanla kaplısın," dedi Nelle, diğer kadınlar araca binerken, Rutowski direksiyona geçti. Birinin ona uzattığı havluyu aldı ve yüzünü silmeye çalıştı, ama bunun etkili olmadığını hissetti.

"Kimsenin mendili var mı?" diye sordu ve dört dişi porsuk çantalarından mendil paketleri çıkarınca hemen geri çekilmek zorunda kaldı, Álvarez neredeyse yüzüne yumruk atacaktı.

"Anneler her zaman mendil taşır," diye açıkladı Rutowski ve Yoon'u işaret ederek.

"Ve ben de sık sık kanla kaplıyım," diye ekledi Rus kadın, mendil taşımasının nedenini gereksiz yere açıklamak için.

Nelle paketlerden birini alıp Keane'in yüzünü temizlemeye başladı. Bunu yaparken birbirlerine baktılar. Aşk ve şehvetten çok —tabii ki bunlar da vardı—daha çok şaşkınlıktan. Bu kadınları bu kadar paniğe sevk eden neydi? Onları hiç böyle görmemişti. Fransız polisi Versay'da üstlerine çullandığında bile.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nelle.

Rutowski SUV'yi vitese taktı ve evden hızla uzaklaştıktan sonra aniden ormana girdi. Araç dört çekerdi, bu yüzden yeterince iyi manevra yapabiliyordu. Yol çok engebeliydi, Nelle Keane'e, Keane de yanındaki kapıya çarpıyordu.

"Güvenli bir yere gidiyoruz," diye cevapladı Yoon, yolcu penceresinin üstündeki sağlam çubuğa tutunarak.

"Tam olarak neresi?" diye sordu Nelle. "Van Holtz'un evi güvenli olması *gerekliyordu!*"

"Biri bizi ihbar etmiş olmalı," dedi Rutowski, Nelle'nin endişelerini görmezden gelerek arkadaşlarına. "Edgar bizi orada hiç yakalamamıştı."

"O adamın mülkünü kaç kez kullandınız?" diye sordu Keane.

"Bu gerçekten önemli mi?"

"Öldürülmemek önemli," dedi onlara.

"Bizi öldürmek istemediler," dedi Álvarez, sanki sadece gezintiye çıkmışlar gibi pencereden dışarı bakarak. "Bizi kafeslere koyup Amerika'ya geri götürmek için sadece uyuşturucu iğne yapacaktılar."

"Bu çok aşağılayıcı," diye itiraf etti Keane, "ama en azından *eve* gidebileceğiz." "Öyle eve gitmeyeceğiz. Ayrıca, burada işimiz bitmedi. Değil mi,

Zhao? Neler olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?" "Benimle konuşmayı kes. Senden nefret ediyorum."

"Gördün mü?" Rutowski düşünmeden söyledi. "Bana katılıyor."

"Edgar, Gruba nerede olduğumuzu söylemiş olmalı ve onlar da bizi almaya geldiler," diye tahmin etti Álvarez. "Onların hepsi Grup'tan insanlardı. Birkaçını tanıdım."

"Bu da onun *kesinlikle* geleceği anlamına geliyor," dedi Rutowski.

"O kim?" Nelle sonunda bıktığı için bağırdı. Ama yine de kadınlar onu ve çok geçerli sorularını görmezden gelmeyi başardılar.

"Biliyorsun," dedi Yoon, dizüstü bilgisayarını açıp, kötüleşen sarsıntılı yolculuğa rağmen yazmaya başladı, "her Şükran Günü'nde o kadınla uğraşmak zorunda kalmamız yeterince kötü."

ama *onu* bizi almaya göndermek tam bir savaş ilanı."

"Biliyorum! Değil mi?" Rutowski aynı fikirdeydi.

"Bir dakika." Nelle yüzünü ve boynunu silmeyi bitirdi, yanına oturdu ve ona giymesi için siyah tişörtü uzattı. "Bütün bu drama bir *Van Holtz* için mi?"

"Van Holtz değil. Smith," diye cevapladı

Yoon. "Bu daha da acınası bir durum."

"Bak evlat, Smithler vardır, Smithler vardır, bir de *Smithler var*."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Anladım," diye itiraf etti Keane. "Malone'lar var. Sonra Malone'lar var. Ve sonra *Malones* var."

"Bu sadece Amerika'ya özgü bir şey mi?" diye sordu Nelle.

"Evet," diye cevapladılar hepsi, Rus bile.

* *

Richie, o lanet olası porsuk, sanki bir sığır parçasıymış gibi pençelerini yanlarına batırdıktan sonra öleceğinden emindi! Bu yüzden, Dee-Ann Smith'in düz, kayıtsız yüzüne bakarak uyandığında, cehennemde olduğunu düşündü.

"Bir grup porsuğu ve bir kediyi toplamak ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu, bunca yıldır New York'ta yaşamasına rağmen hala kaybetmediği *sinir bozucu* Güney aksanıyla.

"Kolay bir iş olacağını söylemiştin," diye hatırlattı Richie, ağzından kan akıp çenesinden damlarken.

"Bir kedi olacağını söylemiştin," dedi onun huysuz ortağı, bir teknisyen ayının boynundan akan kanı durdurmaya çalışırken. "Lanet olası bir Sibiryia kaplanı değil. Sanırım bir atardamarı kesmiş!"

"Sızlanmanı duymak istemiyorum." Smith ayağa kalktı ve sağlık teknisyenlerine Richie'nin yaralarını tedavi etmeleri için işaret etti.

Onlar, porsukları ve bir "kedi"yi kafeslere taşıyıp sonra Amerika'ya geri götürmekten başka bir şey yapmayacaklarını, onları bayılttıracak bir şeyle kontrol altında tutarken hayati fonksiyonlarını izleyeceklerini düşünüyorlardı. Bu kolay değildi. Porsuklar her türlü toksini çok yüksek dozlarda tolere edebiliyorlardı. Bu yüzden onları 60 saniyeden fazla baygın tutmak

beceri ve çok sayıda yedek tedavi gerektiriyordu. Ancak şimdi, bu teknisyenler neredeyse ölümcül yaralar için tüm ekibi tedavi etmek zorunda kalmışlardı.

"Sence nereye gidiyorlar?" Cella Malone mutfağa girerken sordu. Yıllardır Malone ve Smith ortak çalışıyorlardı ve bu onlar için işe yarıyor gibi görünüyordu, ama kimse bunun nedenini anlamıyordu. Aslında birbirleriyle iyi geçiniyorlardı.

"Beni öldürmeye çalışan kaplan, senin birçok kuzeninden biri değil mi?" diye sordu onun huysuz ortağı.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Ona bizimle eve gelmesini *söyleyemez* miydin?"

Malone ve Smith birbirlerine baktılar, sonra Malone itiraf etti: "Aslında bunu bir seçenek olarak düşünmemiştik."

* *

Bria Medici, ailesinin evinin ön kapısını açarken pek düşünmüyordu. Erkek arkadaşıyla kavga etmekle meşguldü. Erkek arkadaşı tamamen insandı ve ailesindeki herkes ondan nefret ediyordu, ama o bunların hiçbirini umursamıyordu. Sadece o *fahişe* Franny Rossi ile ne yaptığını bilmek istiyordu!

"Bekle," diye bağırarak erkek arkadaşına seslendi, ama o onu duymazdan gelip bağırmaya devam etti. Bria, kapısında duran kadına baktı. "Ne var?"

Cevap olarak, kadın fırın kutularını kaldırdı. Bria, birinin kahvaltı sipariş ettiğini ve bunun teslimatı olduğunu düşündü. Kadına içeri girmesini işaret etti ve onu evin içinden mutfağa doğru yönlendirdi.

"*Sana bir şey söyleyeyim,*" diye erkek arkadaşının sesini bastırarak bağırdı Bria, "*Franny Rossi ile yattığını öğrenirsem, önce onun kışını tekmelerim, sonra senin kışını tekmelerim, sonra da herkesin kışını tekmelerim!*"

Telefonu kapattı ve teslimatçı kadını, ağabeyleri ve ablalarının oturduğu masaya doğru işaret etti. Kahve içiyor ve güne başlamak için uyanmaya çalışıyorlardı. İtalyan üvey kardeşleriyle ilgili tüm bu olaylar başladığından beri hepsi gergindi. Kimse Bria'ya bu konuyu gerçekten anlatmamıştı, ama o her şeyi duymuştu. Neler olduğunu tam olarak biliyordu, ama bunlarla ilgilenmek için zamanı yoktu. Yok etmesi gereken bir erkek arkadaşı vardı.

Onu geri arayan bir erkek arkadaşı. Telefonunu kapattı. Tam on sekiz dakika sonra tekrar açacaktı, böylece gelen mesaj yağmurunu görebilecekti.

o dönemde ona gönderdiği sesli mesajlar ve metinler. Ve Tanrı yardımcısı olsun, eğer sesli mesajları ve mesajları göndermezse Tanrı yardımcısı olsun.

"Bu ne?" Gio, kadın fırın kutularını masaya koyarken sordu.

"Sipariş ettiğin yemekler," dedi Bria, arka cebinden ikinci telefonunu çıkarıp onu da kapatarak.

Gio diğer kardeşlerine baktı ve herkes sadece omuz silkti.

"Kimse yemek sipariş etmedi Bria," dedi. "Sen sipariş etmedin mi?" diye sordu. "Hayır. Belki Antonella sipariş etmiştir."

"Bunun için telefon kullanması gerekirdi. Telefon kullanacak havada değil, hatırladın mı?"

Kardeşler bir an birbirlerine baktılar, sonra yavaşça masanın yanında duran kadına baktılar.

Kadın uzun boylu değildi, ama kısa da değildi. Afrikalı-Amerikalıydı, kıvrık siyah saçları yüksek at kuyruğunda toplanmıştı, saçlarının arasında beyaz bir çizgi vardı, o güzel buklelerin bazıları da örgülüydü. Kadın, bir kadın için oldukça geniş omuzlu ve kaslıydı, boynunda ve çıplak kollarında birkaç yara izi vardı.

Hepsi ona bakıp, evlerindeki bu yabancıyı kim olabileceğini anlamaya çalışırken, kadın "Merhaba" dedi. "Adım Charlie MacKilligan."

Şimdi Bria'nın kardeşleri yavaşça ona dönüp baktılar.

"Benim suçum değil," diye hemen onlara söyledi. "Değil!" Onlara parmağını salladı. "Benim erkek arkadaşımın suçu." Onlar hemen ona katılmadıklarında: "Öyle!"

* *

Gio kanepede oturmuş, Antonella'nın kapılarına gelen bal porsuğu meleziyle konuşmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Olan biten her şeyin arasında, bunu hiç beklemiyordu. Charlie MacKilligan kapılarına öylece gelmiş miydi? Davetsiz ve şiddet kullanmadan. Danimarka çöreği getirmişti! Danimarka çöreğini hiç beklemiyordu.

Kardeşlerine baktı. Melez, Antonella ile birlikte arka bahçeye gittiğinden beri, onlar da tüm o yiyeceklerin tadını çıkarıyorlardı. Hiçbiri, zehirleri seven bir tür şekil değiştiren tarafından rastgele getirilen yiyecekleri yemekten çok endişeli görünmüyordu, ama neyse.

Pina, yarısı yenmiş bir yaban mersini muffini onun yüzüne doğru tuttu. "Emin misin, istemiyor musun? Çok lezzetli."

Elini itti. "Hiç endişelenmiyor musun?" "Neden endişeleneyim ki?"

"Yabancı bir adamın kız kardeşimizle yalnız kalmasından mı?"

"İşler çığırından çıkarsa, melezi Bay Hensworth'un arka bahçesine gömeriz. Asla farkına varmaz."

İkiz kardeşi aksine, Gio bu kadın söz konusu olduğunda en büyük kız kardeşinin güvenliğinden o kadar emin değildi. Doğruydı, bal arıları tehlikeliydi. Melezler öngörülemezdi. MacKilliganlar psikopat olmalarıyla ünlüydü. Ama Charlie MacKilligan üçü birden idi. Onun süper avcı kız kardeşine bile ne yapabileceğini ve yapacağını hiç bilmiyorlardı.

Gio'nun tek bildiğı, dişi porsuğun birdenbire ortaya çıkıp Antonella ile konuşmak istediğı ve arka bahçelerine girmeden önce onlara pişmiş ürünler verdiğ i idi.

Annesinin deyimiyle, "işleri yatıştırmak" için Mediciler'den yardım beklemediğini umuyordu. İtalyan kardeşleri arasında pek sevilmiyorlardı ve kesinlikle saygı görmüyorlardı. Üstelik onlar bir koalisyon değil, bir gururdu. Tanrım, Gio, kız kardeşleri tarafından kendi koalisyonlarını kurmaya veya başka bir gurbağa sürüsüne katılmaya zorlansalardı, üç erkek kardeşinin ne kadar işe yaramaz olacağını hayal bile edemiyordu. Sabahları yataktan kalkmakta zorlanıyorlardı, yeni bir hayat kurmak için mücadele etmekten bahsetmeye gerek bile yoktu.

Sürgülü cam kapı açıldı ve melez içeri girdi. Küçük bir gülümseme attıktan sonra sessizce yanlarından geçip evden çıktı.

Pina, ağzı muffinle dolu olduğu için Bria'ya işaret etti, ama küçük kız kardeşleri sadece kaşlarını çatı ve omuz silkti.

"Ne?"

"Onunla git!" diye bağırdı Pina, odanın her yerine yaban mersini parçaları saçarak. "Gerçekten gittiğinden emin ol!"

"Lanet olsun," diye şikayet etti Bria koşmadan önce.

Diğerleri ayağa kalkıp arka bahçeye çıktılar. Pina yavrulara el çırttı ve onları yeğenlerine en toleranslı olan Renny ile birlikte eve gönderdi. Onlar gittikten sonra Pina Antonella'ya yaklaştı. Antonella, arka bahçede her zaman olduğu yerdeydi — güneşten korunmak için çadır gibi örtünün altındaki çimenlik tepede.

"Gitti," dedi Bria, dışarı çıkarken.

"Onunla birlikte olan ya da onu takip eden kimseyi gördün mü?" diye sordu Gio. Küçük kız kardeşleri omuz silkti. "Hayır."

"Bunu aradın mı?" diye sordu Pina.

"Bana bunu aramamı söylemedin!" Telefonu çaldı ve o da "*Beni aramayı kes!*" diye bağırarak cevap verdi. Ama sonra, her gün ayrılacağına söz verdiği erkek arkadaşına bağarmaya devam ederek uzaklaştı.

Gio ve Pina tekrar Antonella'nın karşısına geçtiler.

"Bize hiçbir şey söylemeyeceksin... değil mi?" diye tahmin etti Pina.

Antonella, Serengeti'nin uçsuz bucaksız ovalarını seyrediyormuş gibi küçük bahçelerini seyretmekten başka bir şey yapmayınca, ikili, melezin getirdiği pişmiş ürünlerin kalanlarına geri döndüler.

Cevizli muhteşem brownielerin sonuncusunu bitirdiklerinde, Pina, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Savaşa hazır ol," dedi Gio ikizine. "Başka seçeneğimiz yok."

Bölüm 33

"Neden Paris'e geri döndük?"

Keane, She-badgers'ın onları Paris'e geri götüreceğini hiç düşünmemişti. "Suç"larının işlendiği yere.

"Nereye gideceğimizi sandın?" diye sordu Álvarez. Keane, Álvarez'ın her zaman sanki kendisi onun tanıdığı en aptal adammış gibi konuşmasından hoşlanmıyordu. Sorun onun ses tonundaydı. Onun ses tonundan nefret ediyordu!

"Paris'e geri döneceğimizi düşünmemiştim. Aranan kaçaklar olduğumuz yere!"

"Sakin ol, kedi. Sorun yok."

Keane, Nelle'e uzandı ve Nelle hemen elini tuttu. Bu hareket, Champs-Élysées'den geçerken dört porsuğu öldürmekten ve yemekten alıkoyan tek şeydi. Normalde durup bakmaktan hoşlanacağı bir manzaraydı, ama o anda sadece orada olduğunu fark etmekten başka bir şey yapmaya zahmet edemedi.

Sonunda şehre park edip dışarı çıktıklarında, Rus'un onları bir dizi arka sokaktan geçerek, zeminde bir ızgaradan ibaret olan bir girişe ulaştırması onu şok etti.

Rus ızgarayı çekip çıkardı ve Keane'e işaret etti.

Keane başını salladı. "Oraya inmeyeceğim. Hayır. Unut gitsin." İçeri girmeden hemen önce kışına baskı hissettiğinde, ilk fırsatta bu yaşlı cadıları öldürmesi gerektiğini kendine hatırlattı!

* *

"Beni tekmelemeyi kes!" Keane, yere düştüğünde karanlıktan bağırdı.

Nelle, Rutowski'ye öfkeyle baktı.

"Ne? Ben sadece yardım ediyordum." "Senden nefret ediyorum."

Kadın güldü ve Nelle şimdilik bunu görmezden gelmeye karar verdi. Keane'in yeraltı mekanlarına nasıl baktığını biliyordu ve Paris'in altındaki terk edilmiş madenler ve yeraltı mezarları, zavallı kedisini sefalet çukuruna sürüklemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Onun yanına indi ve hemen kollarını beline doladı. "Onlar insan kafatasları mı?" diye sordu, parmağıyla işaret ederek.

"Evet. Hadi gidelim," dedi kız, çoktan inip uzaklaşan diğer dördünün peşinden.

Turlar bu özel yere gelmediği için, bu geçitlerde sadece karanlık vardı. Ama hepsi gececi türlerdi. İhtiyaç duydukları çoğu şeyi görebiliyorlardı.

Ama Keane'in elini tutup onu şehrin derinliklerine götürdüğünde, onun paniğe kapıldığını hissedebiliyordu. Bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu, ama kalp atışları hızlandı, nefesi hızlandı. Her an paniğe kapılıp kediye dönüşebilirdi ve o zaman ne olacağını hiç bilmiyordu. Aniden durup ona döndü ve parmak uçlarına yükseldi. Elini omzuna koyup, dudaklarını onun dudaklarına değene kadar onu kendine çekti. Dilini ağzına soktu ve onun dilini kendine doğru çekene kadar onu tahrik etti. Elini bırakıp kollarını beline dolayarak onu kaldırmak için.

Nelle, onu öpmeye neden başladığını tamamen unuttu, çünkü onu öpmekle çok meşguldü. Sıcak nefesleri karışıyordu; ellerini birbirlerine tutunmuşlardı; göğüsleri onun göğsüne bastırılmıştı.

Onunla hemen burada, belki de üzerinde kafatasları olan duvara yaslanarak sevişmek istiyordu. Umursamıyordu. Sadece onu istiyordu. Hemen.

"İkiniz *bitti* mi?"

Rutowski'nin genç sesi, Nelle'nin annesinin yapamayacağı bir şekilde karanlığı ve şehvetlerini yarıp geçti.

Birbirlerinden uzaklaşarak, ikisi de dişi porsuğu baktılar ve hırladılar.

"Hey, anlıyorum," diye cevapladı kız. "Kocam da bana aynı şeyi yapıyor. Ama gitmeliyiz. *Hemen.*"

İsteksizce, vücutları ısınmış ve hazır haldeyken, Keane Nelle'i yere indirdi ve Nelle onu bıraktı.

"Sonra görüşürüz," diye homurdandı Keane, sonra tekrar Nelle'in elini tutup, Nelle'in şimdiye kadar tanıştığı en sinir bozucu kadınların peşinden gitti.

* *

"Açılmıyor," dedi Rus, son beş dakikadır itip durduğu ve sonra da yumrukladığı kapı hakkında.

"Arkasında bir şey mi var?" diye sordu Keane. "Beton ya da kayalar gibi?"

"Hayır. Sadece çelik ve sağlam bir kilit..."

Omzunu kapıya çarptı ve kapı boş bir koridora düştü. Rutowski'nin "Etkileyici" yorumunu görmezden gelerek Nelle'nin elini tutup içeri girdi.

Ancak Álvarez'in "Sadece azgın" cevabını görmezden gelmek daha zordu.

Ama dört dişi porsuğa "kapa çeneni" diyemeden

Keane'in yürüdüğü koridora silahlı bir tilki girdi. Erkek, Keane'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ters yönde koşarak uzaklaştı. Yürümeye devam ettikçe, daha fazla silahlı tilki ortaya çıktı; bu sefer daha aşırı silahlarla. Sonra Elise'i gördü.

"*Mes amis!*" diye haykırdı. "Burada ne yapıyorsun? Neden her zamanki gibi mağazadan gelmedin?"

Keane de bunu öğrenmek istediği için Rutowski'ye döndü, ama Rutowski onu ve Nelle'yi geçip Elise'nin yanına gitti.

"Güzel ülkemden çoktan kaçtığınızı sanıyordum," dedi tilki, onları yanına çağırarak. "Gelin, gelin!"

Onları koridordan geçirdi ve bir köşeyi döndü, bu da başka bir kapıya çıkıyordu. Bu kapı açıktı ve onları Keane'in daha önce elbise dükkanının altında bulunduğu büyük alana götürdü. Buraya daha önce gelmiş ve etrafta neler olduğunu ve nasıl çıkılacağını bildiği için hemen rahatladı. Tilkilerin yanında olmaktan bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Elise, onları meşgul çalışanların yanından geçirirken.

"Grup bizi almaya geldi."

"Ne olmuş yani? Onlar arkadaşlar, değil mi?"

"Bizim için değil."

"Sizi eve götürürlerdi, değil mi? Ama evinizde olurdunuz ve buradan uzaklaştınız. Evde olmalısınız, dostlarım."

"Burada işimiz bitmedi."

Nelle, Rutowski'nin önüne durabilmek için Keane'den uzaklaştı.

"Sürekli bunu söylüyorsun... neden?"

"Seni kimin ihanet ettiğini bilmek istediğini sanıyordum, ama benden duyduğunda inanmayacaksın."

"Biliyor musun? Bilmek istemiyorum. Çünkü bittim. Sizinle işim bitti. Fransa'yla işim bitti. Sadece eve gitmek istiyorum."

Nelle, Elise'e döndü. "Ben ve Keane için ulaşım ayarlayabilir misin?"

"Tabii ki. Bu taraftan."

"Yani buradan öylece uzaklaşacak mısın?" Rutowski devam etti, Keane Nelle'nin peşinden gitti ve diğer porsuklar da hepsinin peşinden gitti.

"Evet, öyle yapacağım."

"Bu, ailenin itibarını zedeleyecek." "Ailemin önemi olmadığını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet. O konuda sana biraz yalan söyledim."

Nelle adımını yarıda kesip arkasını döndü. "Ne?" Rutowski omuz silkti. "Yalan söyledim. Ailen çok güçlü." "O zaman neden bana..."

"Onların öyle olmadığını söylediğimde çok kırılmıştın, biliyorsun... Ben de öyle devam ettim."

Nelle'nin elleri yumruk oldu ve bir an için ikisi birbirlerine bakarken sessizlik hakim oldu.

Ama sonra, yaşlı kadınlardan biri burnunu çektirdi ve dördü de birbirlerine yaslanarak, nefeslerini tutamadan kahkahalara boğuldular. Nelle'nin pahasına harika vakit geçiriyorlardı.

"Özür dilerim," dedi Rutowski gülerek. "Yapmamalıydım... sadece... *çok sinirlenmiş*tin!"

"Hala! *Hala* sinirli!" dedi Álvarez, kahkahalarla.

* *

Elise hızla eski arkadaşları ile yeni arkadaşları arasına girdi. Kedi hızlıydı, bu yüzden Gong Zhao, Tracey'nin boğazına ellerini uzatmadan onu yakaladı.

Elise, bu durumu çabucak yatıştırması gerektiğini biliyordu. Annesi gibi, Gong da alay edilmeyi seven bir kadın değildi.

"Hala bu oyunları oynadığına inanamıyorum, Tracey Rutowski!" diye azarladı Elise.

"Onun bu kadar hassas olması benim suçum değil!"

"Bu yüzden Edgar Van Holtz seni yakalamak için Grubu gönderdi. O da senden nefret ediyor!"

"O sadece gergin bir pislik."

"Hepiniz çok dar görüşlüsünüz," diye devam etti Elise, yılların birikmiş öfkesi onu ele geçirmişti. "Dördünüzün oynadığı oyunlara zaman yok!"

"Bizi buradan çıkar," dedi Gong, Elise'e. "Onlarla işim bitti." Kızın öfkesini anlayan Elise, onu ofisine doğru yönlendirdi. Ama sonra Tracey, "Zeus'tu," dedi.

Kedi Gong'un önünde durdu, ama ikisi de şaşkın görünüyordu. "Zeus neydi?"

"Manse'nin burada olduğunu nasıl bildiğini düşünüyorsun?" diye Gong'a sordu. "Jules biliyordu. Paris'te olduğunu biliyordu, ama o anda nerede olduğunu bilmiyordu."

"Yalan söylüyorsun."

"Değilim. Ona söyle, Elise. Senden duyunca inanacaktır."

Elise, Gong'un bakışlarını doğrudan karşıladı. "Doğru. Zeus'tu."

"Ne bekliyordun?" diye sordu Trace. "O sana aşık, ama sen buraya geldin." Kediye işaret etti. "Ayılar nasıldır bilirsin. Çok hassastırlar. Reddedilince ya yıkılırlar ve türlerine bağlı olarak somon ya da fok avlamak için suya giderler. Ya da intikam alırlar ve arabanın içini parçalarlar."

Kedi çok sessizce sordu, "O nerede?"

"Bu bekleyebilir," diye Elise mantıklı davranmaya çalıştı. "Amerika'ya dönmelisin." "Hayır," dedi kedi. "O nerede?"

Sonunda Elise, söylemek zorunda kalmayacağını düşündüğü ve söylemeden önce bile ne kadar kötü karşılanacağını bildiği gerçeği itiraf etti: "Şu anda, onun Jules ve Johann ile birlikte Schäfer-Müller şatosunda olduğundan eminiz."

Gong ve kedi tekrar Rutowski'ye odaklandılar ve Gong, "Porsuk ailelerini bir araya getirme planın *çok* başarılı oldu," dedi.

* *

"Bu Johann olmalı," diye ısrar etti yaşlı kadın. "Ama yine de Jules ile konuşabiliriz."

"Delirdin mi?" diye sordu Nelle ciddiyetle. "O bizi ihanet etti. *Seni* ihanet etti."

"Olmaz. Jules'u yıllardır tanıyorum; o asla..." "O bunun işe yaramasını istemedi, dostum."

Nelle, tilkinin çılgınlığı kesen sesini duyduğuna çok sevindi. "Ne?"

"Bu, porsuk ailelerini birleştirip birlikte savaşma fikrin, değil mi?" Elise omuz silkti. "Jules bunun olmasına asla izin vermezdi."

"Ne zamandan beri?"

"Her zaman! Anarşi olduğunda sahip olduğu kontrolü seviyor." Ofisinin yanındaki diğer tilkilere işaret etti. "*Bizim* hesap vereceğimiz insanlar var. Porsukların yok. *Onun* yok. Senin için bundan vazgeçmezdi, dostum."

"Seni uyarmıştım," diye hatırlattı Nelle

Rutowski'ye. "Kapa çeneni."

Konuşmanın bittiğine karar veren Nelle, "Eve gidiyoruz," dedi. "Zeus'u öldürene kadar gitmiyoruz."

Nelle Keane'e döndü. "Affedersin... ne?" "O ölecek."

"Bu biraz abartılı."

"Bizi kanepede sarılırken gördüğü için seni kaçırmaya çalışırken neredeyse öldürtecekti. Bunu öylece bırakmayacağım."

"Keane—"

"O haklı," diye Rutowski araya girdi ve Nelle bunu duyabildi. Kadının sesinden. Kadın bunu iki eliyle tutunuyordu, ama Nelle nedenini bilmiyordu. Neler oluyordu? Ne saklıyordu? Açıkça bir şey saklıyordu! Rutowski, Jules'un onları ihanet etmesine öfkelenmeliydi. Onun küçük porsuklar birliği planını mahvettiği için. Ama Nelle'in gördüğü bu öfkeyi sadece taklit ediyordu. Bunu biliyordu, çünkü yüzünde görebiliyordu. Dişi porsuk arkadaşlarının yüzünde.

Başka bir şey oluyordu. Nelle henüz ne olduğunu bilmiyordu. "Bize yardım edebilir misin, Elise?" diye sordu Keane.

Elise isteksizce başını sallayarak, "Tabii ki. Bu taraftan, arkadaşlar," diye cevap verdi.

Yaşlı kadınlar onu takip etmeye başladı, ama Nelle Rutowski'yi kolundan yakaladı ve kendine çekti.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bir şeyler olduğunu biliyorum. Ve bunu öğrendiğimde, büyük ihtimalle... seni öldüreceğim."

"Bazen, doğru ışıktaki, tıpkı annen gibi *davranıyorsun*."

"*Sürtük*," diye homurdandı Nelle, yaşlı kadın uzaklaşırken.

* *

Charlie, gün boyunca pişirdiği tüm hamur işlerini dışardaki piknik masalarına koyduğunda hava kararmaya başlamıştı. Bekleyen ayılar ağır adımlarla yaklaşıp ziyafete başladılar, o ise fark edilmeden bahçe kapısından çıktı, aile barbeküsünün tadını çıkaran kedilerin yanından geçip birkaç blok öteye, tamamen insanların yaşadığı bölgeye girdi ve onu bekleyen iki kapılı mavi Honda'ya bindi.

Arabayı çalıştırdığı anda yolcu kapısı açıldı ve Stevie, kucağında bir sırt çantasıyla arabaya bindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Charlie kız kardeşine. "Ben de seninle geliyorum."

"Tamam, sen..."

"Ya beni götürürsün," diye kız kardeşi neşeyle tehdit etti, "ya da ayılara, kek tedarikçilerinin aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu söylerim."

"Stevie," Charlie kız kardeşine hatırlattı, "kavga etme. Tüm zamanımı seni korumakla geçireceğim."

"Yapmayacaksın. Söz veriyorum."

"Eğer herhangi bir anda çıldırır ve dönüşürsen..."

"Bunu asla yapmayacağım. Söz veriyorum. İlaçlarımı aldım ve bugün tüm sakinleştirme egzersizlerimi yaptım. Ama ben geliyorum. O yüzden duygusal olarak bununla başa çık ve gidelim."

Charlie ellerini kucağına bıraktı ve ne yapacağını düşündü.

"Bunu tek başına halletmene izin vermeyeceğim," diye açıkladı Stevie. "Biliyorum, işler ters gittiğinde ilk başvurduğun kişi ben değilim..."

"Mesele o değil." Charlie alnını kaşıdı. "Max'e her zaman, benim açık iznim olmadan seni çılgın bir işe bulaştırırsa, onu ölümüne döveceğimi söyledim."

"Sen her zaman 'benim yaptığımı yapma, söylediğimi yap' diyen bir anne oldun. Eminim bu ihaneti atlatacaktır."

Küçük kız kardeşi bileğindeki saati işaret etti. Tock'un birkaç yıl önce İsviçre'de Stevie için aldığı saat. Saat, tarih ve kronometre işlevleri olan basit bir cihazdı. Ama inanılmaz derecede hassastı.

"Zamanımız azalıyor," dedi.

Stevie haklıydı, bu yüzden Charlie isteksizce sokağa çıktı ve yola koyuldu.

Bölüm 34

Dani, teyzesinin dikkatini çekmek için dizine hafifçe vurduktan sonra ASL ile "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kapıyı açıyorum." Nat kaşlarını çatı ve dudaklarını büzdü. "Ya da belki sadece bir

"Finn amca, büyükannenin hesabından para çektiğini öğrendikten sonra laptopunu yasakladığını sanıyordum."

"Kim demiş tek bir laptopum var diye?"

"Başın belaya girecek. Mean Amca bunu öğrendiğinde Mad Amca olacak."

"Yatakta olman gerekmiyor mu?" diye teyzesi aniden sordu.

Dani, omzunda dinlenen yavru köpeği işaret etti. "Acıktı ve annesi uyuyor. Diğer yavruları uyandırmasını istemedim. Ayılar ağladıklarında şikayet ederler."

Teyzesi, Dani'nin gerçek endişeyle baktığını bildiği bir bakışla ona baktı ve "Bu ayılarla burada kalmak seni rahatsız etmiyor mu? Seni korkutmuyorlar mı?" diye sordu.

"Sır tutabilir misin?" "Hiç bilemezsin."

"Babam ve amcalarım yokken, Britta teyze bana *The Jungle Book*'taki gibi sırtında binmeme izin veriyor. Çok eğlenceli!"

Nat gülümsedi ve başını salladı. "Sen babanın kızıydın."

Dani, teyzesini herkesin gözü önünde, dizüstü bilgisayarında çalışırken gördüğünde, her zaman sormak istediği soruyu sonunda sordu. "Hapse girecek misin?"

Nat uzun süre ona baktıktan sonra sonunda, "Umarım gitmem. Turuncu renk bana hiç yakışmıyor." dedi.

* *

"Tekrar dene," dedi Analia kız kardeşine. En küçük çocuğunu kendine doğru çekti ve kız kardeşinin mutfak kapısını açmaya çalışmasını izledi.

Paolo, bu "akıllı" evi, kapıların telefonundaki bir uygulama aracılığıyla kilitlenecek ve şifre olmadan açılmayacak şekilde ayarlamıştı. Bu,

eşleri ve çocukları sadece onun açık izniyle dışarı çıkabiliyordu. Bunu ilk fark ettiğinde, Paolo bunun "güvenlik için" olduğunu söylemişti. Ama o gerçeği biliyordu.

Yutkunarak, kız kardeşi kapıyı altıncı kez denedi, ama yine de açılmadı.

Başka bir dişi kedi mutfağın karşısındaki karanlık köşeyi işaret etti. "Bir ses duydum..."

"Ne yapıyorsun?"

Analia, kayınbiraderinin karşısına geçmeden önce kısa bir süre gözlerini kapattı. Zorla bir gülümseme takındı. De Medicis ailesiyle tanıştığı günden beri kullandığı bir gülümseme.

"Birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım. Çocukların temiz havaya ihtiyacı var." "Bu saatte mi?"

"O kadar geç değil. Hemen döneriz. İsterseniz siz de bizimle gelebilirsiniz..."

"Hayır," dedi Silvio. "Burada kalacaksın. Yapacak çok işimiz var ve senin evden uzak olmanı dert ederek zaman kaybedemeyiz." Bakışları tüm kadın ve çocukları taradıktan sonra ekledi, "Ve benim oğullarımla hiçbir yere gitmeyeceksin."

İşte buydu. *Oğulları*. Kızları umurunda bile değildi, ama oğulları her şey demekti. Erkekler, kadınlar olmasaydı hiçbirinin var olamayacağını kasten unutuyor muydu? Birkaç tek hücreli canlı ve belki bir iki kertenkele hariç, erkekler kadınlar olmadan kesinlikle *hiçbir* şeydi. Ama de Medicis gibi erkekler bunu asla böyle görmezdi.

"Silvio..."

"Dur. Bitti. Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum ve..."

Analia'nın yüzüne kan sıçradı, ama bir şekilde hareket etmemeyi başardı. Şaşkınlık ve panik içinde bağırılmayı başardı. Bazı çocuklar nefeslerini tuttular, ama de Medici erkeklerinin yanında sessiz kalmanın akıllıca olduğunu çoktan öğrenmişlerdi. Güvenli olduğunu.

Kayınbiraderinin çaresizce konuşmaya çalıştığını izledi, ama boynunun yan tarafına saplanan bıçak ses tellerini temiz bir şekilde kesmişti. Ağzını açıp kapatmaktan ve önüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bıçak çekildi, diğer dişi kediler ve yavrularının üzerine daha fazla kan sıçradı. Yine de hiçbiri ses çıkarmadı.

Silvio yere düştü, hala nefes almaya çalışıyordu. Hala ölmemeye çalışıyordu. Ve o anda Analia onu ilk kez gördü. Beklediği gibi değildi. MacKilligan gibi bir isme sahip biri değildi. Afrikalı

Amerikalıydı ve uzundu; geniş omuzluydu; örgülü ve gevşek saçları at kuyruğundaydı. Analia'nın kalbini durduran bir soğuklukla, dişi melez bir an Silvio'ya baktıktan sonra bakışlarını Analia ve diğerlerine çevirdi. Onları süzdü ve Analia, bebeğini kucağında tutarken bile dişlerini ve pençelerini ortaya çıkarmaya hazırlandı.

MacKilligan, bakışlarını Analia'ya sabitleyerek Silvio'nun cesedinin üzerinden atladı ve ona doğru yürüdü. Analia bakışlarını kaçırmadı. Hareket etmedi. Sadece bekledi. Bu onun için zordu. Tek istediği yavrusunu korumaktı, ama böyle birinin yanında ani hareketler yapmak asla iyi bir fikir değildi. Çünkü bir kez hareket etmeye başladığınızda, siz de av haline gelirdiniz.

Şimdi kadın tam karşısındaydı, gözleri rahatsız edici bir renkteydi. Çoğu şekil değiştiren gibi altın sarısı ya da koyu kahverengi değildi. O anda kırmızıydı. Kan kırmızısı.

Analia hala kıpırdamıyordu.

Kadın onun yanından, Analia'nın kız kardeşinin yanından geçip kapıya doğru yürüdü. Kapı kolunu çevirdi ve kapı açıldı. Başını hafifçe eğerek bir işaret yaptı.

Analia diğerlerine işaret etti. Geceyi geçirmek için hazırladıkları küçük çantaları kaparak, hep birlikte sessizce kapıdan dışarı çıktılar. Koridora çıktılar ve acil durum merdivenlerinden aşağı indiler. Paolo'nun kan bağı olmayan aslan erkekleri binanın merdivenlerini koruyorlardı. Ve şimdi o merdivenler onların cesetleriyle doluydu.

Dişi kediler, yavrularının çok fazla şey görmemesi için ellerinden geleni yaptılar, ancak o anda yavruların ruh sağlığı hakkında endişelenmektense dışarı çıkmakla daha çok ilgileniyorlardı.

Analia, mutfak kapısının arkalarından kapandığını ve tekrar kilitletiğini duydu. Bu konuyu fazla düşünmek istemediği için, çıkışa ulaşana kadar herkesi hareket halinde tuttu.

Dışarı çıktıklarında, çok minyon bir sarışın onları bekliyordu. Sıcak bir gülümsemeyle, yakındaki araçların anahtarlarını uzattı.

"Arabalar sol tarafta, bloğun sonunda," dedi çok net ama melodik olmayan bir İtalyanca ile. "Adres GPS'e girildi. İyi şanslar."

Herkesi sessizce ilerlemeye davet eden ve arkasına bakmayan Analia, iyi şansa ihtiyaçları olacağını biliyordu.

Travers şatonun kapılarını tekrar kontrol etti ve diğer porsuklara alanı taramaları için işaret verdi.

Şimdi anlıyordu ki, fırsatı varken gitmeliydi. Von Schäfer-Müller'lere güvenilmezdi. Ama lanet olsun, iyi para ödüyorlardı. Tabii ki, porsuklar her zaman iyi para öderdi. Sadakati satın almanın en kolay yolu buydu.

Ama şimdi bu işin ortasındaydı, değil mi?

Travers, devasa çift kapının süslü kolları sallayarak hala kilitli olduklarından emin olduktan sonra, şatonun derinliklerine doğru dönmek için arkasını döndü, ama bir motorun devrini duyunca donakaldı.

Omzunun üzerinden kapılara tekrar baktı ve "*O kadar deli olamazlar*" diye düşündü.

Elbette olabilirlerdi. Kamyon süslü çift kapıyı parçalayarak içeri girdiğinde, ekibinden bazılarını koridorun diğer tarafına fırlatıp, diğerlerini tekerleklerin altında sıkıştırıp, yavaş hareket eden birinin kafasını parçalara ayırdığında bunu anlamadı; ancak o kapıların yanındaki duvar, çılgın Amerikan dışı porsukların kullandığı bir tanksavar silahıyla havaya uçtuğunda anladı.

İlk patlama, Travers ve diğer adamlarını evin içine doğru savurdu. Duvarlara çarptılar, yere düştüler ya da mutfığa ulaşana kadar ilerlemeye devam ettiler.

Sadece birkaç yüz metre ilerledikten sonra duvara kayarak durdu.

Oturarak, Travers başının iki yanını tuttu ve boynu omurgasına tekrar bağlanana kadar çevirdi. Tanrıya şükür ki o bir bal arısı porsuğu idi.

Bacaklarını tekrar hissedebildiğinde ayağa kalktı, ancak neredeyse bin kiloluk, öfkeli kaplan tarafından bir kez daha yere çarpıldı.

Lanet olası kedi, Travers'ın boynunun arkasındaki derisini yakaladı ve koşmaya başladı, Travers'ı duvarlara, kapılara, zemine ve diğer porsuklara çarptı. Bir ara, oturma odasının ortasında durdu ve Travers'ı havaya kaldırdı, havada döndürdü, yakaladı ve sert bir masaya çarptı.

Kedi işini bitirdiğinde, Travers'ın içindeki neredeyse her şey kırılmış veya yırtılmıştı. Kedi onun üzerinde durdu, kanlı salyası dişlerinden sızarak Travers'ın yüzüne damladı. Sonra dönüp kaçtı.

Travers orada yatarken nefes almaya çalışırken, "*Bunun iyileşmesi* günler sürer" diye düşündü.

Ama sonra CeCe Álvarez onun yanında diz çöktü, Stephanie Yoon da onun arkasında duruyordu. Álvarez elini kaldırıp hafifçe salladı ve şöyle dedi

"Merhaba, Travers."

Geçmişteki ilişkiler aralarında bir dalga gibi yükseldi, acımasız anıların bir dalgası, ve Maurice bittiğini anladı.

Elini uzatan Álvarez, Yoon'un ona uzattığı baltayı aldı ve ayağa kalktı.

Bıçak boynuna indiğinde, başı ile omurgası arasındaki en ufak bir sinir hariç her şeyi kopardığında, iyileşmesinin günlerden *aylara* çıktığını anladı.

* *

Aile toplantısından önce bir espresso almak için New Jersey'deki saklandıkları yerin çirkin mutfağına girdi, ama kapıda durup, kuzeninin yerde ölü yattığını görünce donakaldı.

Silahını çekerek mutfaktan uzaklaştı ve koridora geri döndü. Kardeşine işaret etti, ama o sadece orada duruyordu. Sonra kardeşinin ağzı yavaşça açıldı ve kan akmaya başladı. Kardeşi yere düştüğünde, kız kardeşi sağ elinde bir bıçakla onun arkasında duruyordu.

Silahını doğrulttu, ama kızın sol elinde zaten bir silah vardı. Kız o kadar hızlı hareket etmişti ki, silahı nereden bulduğunu bile anlamadı. Silahın susturucusu vardı ve kız hemen iki kez tetiği çekti...

* *

Charlie cesedin üzerinden atladı ve koridorda ilerlerken gölgelerde kaldı. Alerjisi yine nüksetmişti, bu yüzden koku almakta zorlanıyordu. Hayatta kalmak için diğer tüm içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Koridora bakarken, arkasına dönüp baktı ve az önce vurduğu kedinin seğirdiğini fark etti. Ölüm seğirmesi olabilir ya da hala hayatta olabilir. Yanına geri dönüp kafasına iki kurşun daha sıktı.

Bundan memnun olarak yoluna devam etti. Ancak karanlıktan başka bir kedi ona saldırdığında, sessiz bıçaklarla yetinmesi gerektiğini fark etti. Çünkü susturucular bile işitme duyusu güçlendirilmiş şekil değiştirenlere karşı işe yaramıyordu.

* *

Bir porsuk ona saldırdı ve Keane ön pençesiyle onu uzaklaştırdı. Bir diğeri arkadan saldırdı ve Keane onu arka pençesiyle kesti.

Tüm bu porsuklarla uğraşacak zamanı yoktu. Onlar onun istediği şey değildi. Aradığı şey değildi.

Başka bir porsuk önündeki kayarak durdu ve ona bıçakla saldırdı, Keane onu pençesiyle yere vurdu, orada tuttu, sonra eğilip ağırlığıyla porsuğun yüzünü ezdi.

Ancak, uzaklaştıktan sonra porsuğun hala nefes aldığını duymak garipti. Genellikle kan fişkırıldığı zaman, sonrasında kimsenin nefes alıp almadığını dert etmesine gerek kalmazdı.

Mutfığa ulaştı, ama karanlıkta odanın boş olduğunu görebiliyordu. Geri dönüp çıkmaya başladı, ama o anda bir galop sesi duydu ve dönüp ona doğru baktığında, 1500 kiloluk bir şey ona tam isabet etti ve onu mutfığın derinliklerine, arka pencereden dışarıya, etrafındaki camlar patlayarak bahçeye fırlattı.

* * *

Nelle kavga eden porsukları geçip ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledi. Jules'un kokusunu bulmak için havayı koklamak üzere kısa bir süre durduğunda, Johann'ın kokusu aniden burnuna doldu. O tepki veremeden Johann onu arkadan yakaladı ve bıçağını indirdi. Bıçak göğsüne saplanmadan onu itti ve bıçak karnına saplandı.

Hırladı ve Johann'ın kolunu yakaladı. Kolunu çekip, kemik kırılana ve Johann çığlık atana kadar bükdü.

Hala ağır hasar görmüş kolu tutarken, onu vücudundan çekip omzundan kırdı ve kemik parçalandı. Onu iterek, karnından bıçağı çıkardı.

Hâlâ çalışabilen kolunu kullanarak dizlerinin üzerine çöken Johann, doğrudan meydan okuyarak hırladı. Ama Nelle sadece havayı tekrar kokladı ve Jules'u aramaya gitti.

"Bekle!" Johann Fransızca bağırdı. "Nereye gidiyorsun? Henüz işimiz bitmedi!"

Ama Nelle onu görmezden geldi ve dar koridorda kanlar içindeki bir Rus'un yanından geçerken, "O senin, yoldaş" diye bağırdı.

* *

"Cesaret edemezsin," dedi Johann, üzerinde duran Rus'a. "Von Schäfer-Müll'ü öldürmeye cesaret edemezsin..."

"1766'da," psikopat kadın kusursuz Lehçeyle, "ataların, Büyük Catherine'in onuru için adil bir düello yapmayı kabul ettikten sonra benim atamı sırtından bıçakladı. O günden bugüne kadar... kan borcu vardı. Ve Lenkovlar unutmaz... affetmez de, Yoldaş Kopanski."

"*Çılgın inek!*" diye bağırdı Johann. "*Seni öldüreceğim! Hepinizi öldüreceğim!*"

Elinin tersiyle onu yere yapıştıran Ox, kraliyet porsuğunu ayak bileğinden yakaladı ve onu koridorda kavganın en yoğun olduğu yere sürüklemeye başladı.

"Arkadaşlar!" diye bağırdı, onun tehditlerini görmezden gelerek. "Bir balta lazım!"

* *

Aslan, Charlie'yi yere devirdi, elindeki silahı düşürdü ve kocaman kafasını indirip yüzünü ısırarak için hamle yaptı.

Charlie, serbest eliyle kedinin çenesine vurarak onu itti ve uzaklaştırdı. Sağ eli ve elindeki bıçak kedinin ağırlığı altında sıkışmış haldeyken, tek eliyle itmeye devam ederken diğer eliyle bacaklarını canavarın altından çekmeye çalıştı. Aslan pençeleriyle ona vurarak sert derisini yırttı ve yavrularının yardımını istemek için kükredi.

Yukarıdaki katlarda ayak sesleri ve pençe sesleri duydu ve hala insan olanlardan öfkeli İtalyanca sözler duydu.

Sadece birkaç saniyesi vardı.

Parmaklarını kedinin ağzına sokarak, kafasını çevirmeye başladı. Kedi elini ısırdı ve dişlerinin kemiğe çarptığını hissetti. Acıdan homurdandı, ama çevirmeye devam etti. Kedi başını geri çevirmeye çalıştı, ama o tüm gücünü kullanarak itti ve itti, parmaklarının sonsuza kadar ısırılacağından korkmasına rağmen, kedinin boynundaki kasların kürküne karşı gerildiğini ve sonunda patlayarak ona arter kanı yağdırdığını görene kadar.

Kedi onun üzerine yığıldı ve kız, parçalanmış parmaklarını kedinin ağzından çıkardı. Kurşunlar kafasının yanına düştü ve Charlie, aslanın cesedini ona koruma sağlamak için kullandı.

* *

Nelle, inin kapısını tekmeledi ve Jules'u, kendi bölgesini gören pencerenin yanında dururken buldu.

Yavaşça, yaşlı porsuk ona döndü ve ikisi, nesiller boyu aktarılan içgüdüsel bir anlaşma ile, birbirlerine hırslayarak saldırdılar.

Odanın ortasına vardıklarında Jules, taktik bıçağıyla Nelle'e saldırdı. Nelle kıl payı kaçtı. Jules'un kendisi kadar iyi eğitimli bir savaşçı olduğunu anında anladı. Hala kanayan mide yarasıyla umduğu bir durum değildi, ama ne yapabilirdi ki?

Jules tekrar kılıç salladı, sonra karnına bıçak sapladı. Nelle, bıçak ona çarpmadan elini yakaladı ve diğer eliyle kılıç salladı, ama Jules bunu hemen yakaladı. Böyle birbirlerine tutunarak, her ikisi de üstünlük için savaşıyor, birbirlerine dişlerini göstererek hırslıyorlardı.

Nelle, Jules'un elini sertçe çevirdi ve bıçak düştü, ama artık eli serbest olduğu için, elini çekip kolunu kullanarak Nelle'in boynunu kavradı. Elini bırakmadan önce onu göğsüne yaklaştırdı. O anda Nelle, hala elinde tuttuğu bıçağı Jules'un bacağına sapladı, ama Jules hemen karşılık verdi ve serbest elini Nelle'in karnındaki açık yaraya soktu.

Nelle, içini oyup duran yumruğun acısıyla tısladı ve ölümün bundan daha iyi olacağını düşündü. Öyle olmalıydı!

Nelle, Jules'un bacağından bıçağını çekip tekrar kaldırdı ve şimdi o kaltağın kafasına nişan aldı, ama bir el onu önce yakaladı ve tuttu.

Rutowski, Nelle'nin gözlerine baktı, yaşlı kadının yüzünde küçük bir sırıtış vardı. Nelle'nin dudağı kıvrıldı. "Sen, kaltak," diye suçlayarak hırladı.

"Arkadaşlarının kim olduğunu bil, küçük porsuk," dedi Rutowski, Jules'un yumruğunu Nelle'nin karnından çekip diğer porsuğu odanın diğer ucuna fırlatmadan önce.

"Al," dedi yaşlı kadın, ona bir şişe yapıştırıcı uzatarak. "Yaranı kapatmak için bunu kullan. Sonra erkek arkadaşına yardım et."

"Ne?"

"O, 800 kiloluk bir kedi ve 1500 kiloluk bir ayı ile dövüşüyor. Şansları eşit sayılır, ama yine de... riske girmezdim. Şimdi git. Ama önce o yarayı tedavi et," dedi ve yerden kalkmış, hırlayan Jules'a döndü.

"Selam eski dostum," dedi Rutowski Lehçe olarak ve bacağındaki kınından siyah bir taktik bıçak çıkardı.

"Eski dostum," diye cevapladı Jules.
Sonra iki dişi porsuk dişlerini gösterdi ve birbirlerine saldırdı.
Nelle izlemedi; sadece arkasını dönüp Keane'i aramaya çıktı.

Bölüm 35

Renzo de Medici küçük kardeşlerini kenara itti ve ağabeyinin cesedine baktı. Cesedi saçlarından tutup, onu öldüren kadından uzaklaştırdı. Kadın hala hayattaydı, sol eli ısırılmış deri ve kanlı, kırık parmaklardan ibaretti, ortadaki parmak neredeyse düşmek üzereydi.

Zaten dönüşüm geçirmiş olan kuzenlerinden birine işaret etti ve 500 kiloluk dev, kadına doğru yürüdü, aynı anda ağzını yavaşça açtı. Kadın, onu uzaklaştırmak istercesine parçalanmış elini kaldırdı. Kardeşini öldürmemiş olsaydı, bu üzücü bir durum olurdu. Ama sonra bir *çatlama* sesi duydu. Yüksek ve yakından.

Renzo aşağıya baktı ve tendonların tendonlara yeniden bağlandığını, kemiklerin yerine oturduğunu ve kasların kemikleri sardığını, ardından da etin geldiğini gördü. Saniyeler içinde, parçalanmış el, orta parmağı hafifçe kopmuş, korkunç izlerle dolu bir ele dönüştü.

Kadın sadece gözlerini Renzo'ya kaldırdı ve iyileşmiş parmaklarını yumruk haline getirdi. Kolunu geri çekti ve yumruk attı.

Renzo ve kardeşleri, kardeşinin kafasının arkasından kan ve beyin sıçradığında kadından geri çekildiler. Kadının kolu kafatasını delip geçmişti, kadının parmakları tekrar uzadı, biraz hareket ettikten sonra kolunu geri çekti.

Renzo bakışlarını kadına çevirdiğinde, kadın başını eğdi ve kan kırmızısı gözleriyle ona sinsi sinsi baktı.

"Merda," diye iç geçirdi.

* *

Keane kutup ayısının sırtına atladı ve pençelerini batırdı. Zeus arka ayakları üzerinde yükseldi, sonra geriye düştü. Ayıyı bırakarak Keane, o ağırlığın altında kalmadan önce yuvarlanarak uzaklaştı. İkisi de ayağa kalkana kadar birbirlerinden uzaklaştılar ve Zeus ona saldırdı.

Zeus, ayı gibi iri cüssesini kullanarak Keane'i yere çarptı, başından kaldırdı ve tekrar yere çarptı. Ayının dişlerinin kafatasını kırmasını engellemek için Keane, ön kollarını Zeus'un boynuna doladı

Zeus'un boynuna doladı ve onu sırt üstü çevirdi. Ağzını açıp ayının boğazını sıkamak için eğildi, ama kurşunlar onu yanından vurdu. Şaşkınlık içinde Keane başını kaldırıp kükredi ve ayı onu fırlatarak bahçenin öbür ucuna uçurdu, ta ki bir ağaç onun hızını kesene kadar.

* * *

Renzo amcası merdivenlerden koşarken onu itti. Bu çok acı vericiydi. Amcasının kendisini sevdiğini sanıyordu.

Ama paniği anlıyordu. Onları öldürmek için gönderilen suikastçı bir makine gibiydi. Ona ne yaparlarsa yapsınlar, onu kaç duvarın içine çarparlarsa çarpsınlar, onu kaç balkondan aşağı atarlarsa atsinlar, vücuduna kaç kurşun sıkarlarsa sıkınlar...

O sadece... Devam etti.

Amcalarının yıllar boyunca yaptıklarını yeterince görmüştü, başka bir avcıyı gördüğünde tanıyabilirdi. İster aynı türden bir şekil değiştiren olsun, ister anlaşma yaptıkları tam insanlar olsun.

Ama bu kadın...

Henüz dönüşmemişti bile. Bütün bu süre boyunca insan olarak kalmıştı ve pes etmemişti. Erkek akrabalarının ve kendi vücudunun kanıyla kaplıydı, ama farkında ya da umursuyor gibi görünmüyordu. Bir görevi vardı ve evlerinde, sadece amcalarında gördüğü bir vahşetle hareket ediyordu.

Görünüşe göre her yaralanma, her yara, ona zarar veren her savunma saldırısı onu daha da güçlendiriyordu. Saçma sapan bir güç. Ve delilik. Kızgın kadınları tanıyordu. Kendi annesinin gözlerinde, babasıyla uğraşırken bunu görmüştü. Babasının kocaman kafası tamamen döndürüldükten sonra, kocaman aslan boynu kırılana kadar vücudu dikkatsizce kahve masasının üzerine atılmıştı.

Koridorda, artık ölü olan kuzeniyle paylaştığı yatak odasına doğru geri çekilirken, Renzo amcası aslan formunda ona doğru hücum ettiğinde neredeyse kapıya ulaşmıştı.

İlk başta Renzo'nun onu öldürmeye geldiğini sandı, ama gözlerinin beyazını gördü ve bunun panik bir koşu olduğunu anladı. Aslan korkmuştu.

Amcası, muhtemelen onun üzerinden atlayıp yatak odasına ve belki de pencereden dışarı çıkmaya çalışıyordu, ama havada Renzo'nun ayağını yakaladı ve iki eliyle 600 kiloluk aslanı geri çekti.

Amcasının yüzündeki şaşkın ifadeye gülecekti, ama o kadın amcasının ağzına ellerini sokup çenesini ayırırken... ayırırken... ayırırken, sadece kemiklerin kırılma sesi, çatlama sesi ve amcasının inlemesi duyulana kadar gülemedi. Sonunda, o sesler de kesildi.

Kadın, Renzo'nun cesedini, ailesindeki diğer birçok erkeğe yaptığı gibi, balkondan aşağı attı ve sonra gözleri ona takıldı.

Şimdi *Renzo* inliyordu ve ondan birkaç adım geri çekildi.

Kadın ona doğru yürüdü, ondan üç metreden fazla uzaklaşmayacak şekilde. Sonra ona bakarak, baştan aşağı inceledi.

Sonunda, "Yaşın?" diye sordu.

Renzo şaşkınlıkla gözlerini kırptı. İngilizce öğreniyordu, ama bu dil ona hala çok yabancı geliyordu.

Sonra kadın, "*Quanti anni hai?*" diye sordu.

Kadının berbat Amerikan aksanı onu rahatsız etti, ama ne sorduğunu anladı.

"On üç yaşımdayım," diye İtalyanca cevap verdi. Kadın başını salladı.

"Paolo?"

Kadının bakışlarından kaçtı. Amcalarının kadının "kırmızı gözleri" hakkında bağırdıklarını duymuştu, ama kadının gözleri kahverengiydi. Tek gördüğü buydu. Yine de, bu bile korkutucuydu. Bu kadına karşı gelmek istemiyordu.

Ama amcası Paolo hakkında da hiçbir şey söylemek istemiyordu. De Mediciler kendi aralarından birini asla ihanet etmezlerdi. Bu, koalisyonda ölüm cezası anlamına gelirdi. Gerçi, şimdi düşündüğünde, artık böyle bir cezayı verecek pek kimse kalmamıştı.

Bu yüzden hiçbir şey *söylemedi*. Sadece beşinci kata bir göz attı ve hemen başka yere baktı.

"Uhhhh... *trova tua madre...?*"

Aksanı korkunçtu ve açıkça kendine güvenmiyordu, ama ona ne dediğini anladı. "Git anneni bul."

On üç yaşına girdiğinden beri annesiyle hiç vakit geçirememişti. De Medicis ailesinin yetişkin erkekleri, oğulları bu yaşa geldiklerinde onları annelerinden ayırırlardı. Soru sorulmaz, şikayet edilmezdi. Ama bütün gece, yalnız başına ağlamamaya çalışırken, tek istediği annesiydi.

Ve onun bir yerlerde hayatta olduğunu bilmek...

Kadının sözlerine başını salladı, sonra kadının tavanı inceleyip küçük bir havalandırma deliği bulmasını izledi. Yüksek tavana ulaşmak için yakındaki bir masadan atladı, pençesini kullanarak ızgarayı çıkardı ve sonra, bir şekilde... şekil değiştirmeden o küçük boşluğa sürünerek girdi. Kadının orada hareket ettiğini duyamıyordu, ama hissedebiliyordu. Amcası Paolo'yu aradığını hissedebiliyordu.

Kalmalı mıydı? Yardım etmeli miydi?

Bir şey yapmadan önce, arka cebinden telefonunu çıkardı ve annesine mesaj attı.

Annesi birkaç saniye içinde bir adres, telefonuyla sipariş verebileceği araç servisinin kullanıcı adı ve şifresi ile ağlayan bir emoji ile cevap verdi. *Seni seviyorum, bebeğim. Gel. Hemen.*

Kendi yüzünden akan gözyaşlarını öfkeyle sildi — öfkeliydi çünkü babası ona gözyaşlarının "kadınlar ve erkeklikten çok kadınlık olan erkekler" için olduğunu söylemişti — sonra merdivenlerden aşağı koştu ve onu acil çıkışa götürecek mutfaktaki kapıya yöneldi.

Mutfağa girdiğinde, orada duran küçük kadını görünce tökezleyerek durdu.

Kadın onu görünce, sanki onu uzaklaştırmak istercesine ellerini kaldırdı. Ama sonra, onu baştan aşağı süzdü ve... gülümsedi. Gülümsemesi o kadar büyüktü ki, onu gerçekten korkuttu. Kadın gülünç derecede mutlu görünüyordu! Neden? Ölümün hüküm sürdüğü bir evde neye bu kadar mutluydu?

Kadın mutfak kapısını açtı ve ona gitmesi için işaret etti, çok net ve resmi bir İtalyanca ile onu acele ettirdi. Açıkça, amcası Paolo'yu avlayan korkutucu kadından daha fazla İtalyanca dersi almıştı.

Kısa bir an tereddüt etti, yanından geçerken onu öldüreceğinden korktu ama sonra koştu... ve kadın onu bırakıp kapıyı kapattı ve onu, sevdiği ama aynı zamanda nefret ettiği aslan erkeklerin artık dikte edemeyeceği bir geleceğe gönderdi.

* *

Bir şey arka pençesini yakaladı ve onu birkaç gül çalılığına sürükledi, dikenler, açıklığa ulaşmadan önce kürk kaplı etini yırttı.

Keane, onu yakalayanın Zeus olduğunu biliyordu. Kutup ayısının beş santimlik dişleri kaslarına derinlemesine saplanmıştı.

Zeus, Keane'i sert bir tokatla sırt üstü çevirdi ve yanına yerleşti, Zeus'un çenesi Keane'in boğazını sıkıca kavradı ve Keane nefes alamayana kadar sıklmaya devam etti.

O anda Keane, ağacın neden olduğu şaşkınlığından kurtuldu ve pençeleriyle ayının yüzünü parçaladı. Ayının ağzını kendisinden uzaklaştıramayınca, gözlerine saldırdı ve tek bir pençe darbesiyle bir gözünü yuvasından çıkardı.

Zeus başını kaldırıp kükredi ve Keane, boz ayıyı boğazından çekip atmaya çalışırken, Nelle ayının sırtına indi.

Nelle sessizce bıçağını Zeus'un diğeri gözüne sapladı ve hayvanı kör etti.

Öfkeyle Zeus zıpladı ve Nelle'i üzerinden attı, Nelle bahçenin öbür ucuna fırladı. Yakındaki sarmaşıklarla kaplı duvara çarptı.

Zeus, Nelle'in taşa çarptığında çıkardığı homurtuyu duyarak ona döndü. Kördü, ama kokusunu alabiliyordu.

Keane ayağı kalktı ve ayının başının üzerinden Nelle'in de ayağı kalktığını görebiliyordu.

Öfkeli ayının üzerinden birbirlerine baktılar ve kutup ayısı Nelle'ye doğru hücum ederken, Keane arkadan, Nelle ise önden saldırdı.

Keane ön pençelerini Zeus'un arka bacaklarına çarptı, pençelerini kutup ayısının derisine geçirdi ve canavarı yere indirdi. Nelle Zeus'un kafasına indi. Elindeki bıçağı kullanarak ayının boynuna sapladı ve ana damarlara ulaşana kadar yaraları açığı çıkardığından emin oldu.

Ayı yere düştüğünde, Keane Zeus'u sırt üstü çevirdi ve kasıklarına ısırdı, 7,5 cm'lik dişlerini etine geçirdi ve çekip yırtıp parçalamaya devam etti.

Keane, sonunda Nelle'in elini boynunda hissedene kadar devam etti. Kanla kaplı başını kutup ayısının cesedinden kaldırdı ve kalçasına sürtündü, sonra bir an için neden Dani'nin eski oyuncak evini tamir etmek için kullandığı yapıştırıcının kokusunu aldığını merak etti.

* * *

Kafasına attığı tekmeye Trace, odasından çıkıp koridora fırladı. Sırtarak, bu kaltağın uzuvlarını koparmaya hazır olan Jules onu takip etti, ama

ininden dışarı adımını atar atmaz...

Küfür etmek istedi, ama zayıflığını göstermemek için kendini tuttu.

Bu, Trace Rutowski'yi tüm bu yıllar boyunca hayatta tutan şeydi, onu tüm hükümetler ve orduların alt edebileceği pek çok fırsat olmasına rağmen. Arkadaşları. Çünkü o nerede olursa olsun, onlar hemen arkasındaydı.

Ve bu sefer, arkadaşları Jules'un aptal yeğenini tutuyorlardı. Lenkov bir balta tutuyordu, bıçağı dövülmüş yeğeninin boğazına dayamıştı. "*Öldür onları!*" Johann ona Almanca bağırdı. "*Hepsini öldür!*"

Ne kadar dramatik. Bal porsuğunu öldürmenin ne kadar zor olduğunu unutmuş muydu? Bu dişi porsukları gerçekten öldürürlerse alacakları riski unutmuş muydu? Van Holtz'ların yarattığı sorunlar bile yeter! Van Holtz'lar kızdığında bütün uluslar yıkılmıştı ve bu aptal, o sürüye *evlenen* tek porsukları öldürmek mi istiyordu?

Sonra, bu savaşın ne kadar kaybedilmiş olduğunu pekiştirmek istercesine, Gong Zhao içeri girdi ve yalnız değildi. Yanında, siyah-beyaz çizgili ihtişamıyla kaplan vardı. Gözsüz bir kutup ayısı kafası, çok kullanılmış bir çiğneme oyuncağı gibi bir dişine asılıydı.

Jules öfkeyle nefesini verdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu Tracey Rutowski'ye, arkadaşları onu ayağa kaldırmaya yardım etmişti. Ama cevap veren Lenkov'du.

"Bana kan borçlusun!"

"Seninle konuşmuyorum Rus!"

Rutowski cevap vermeye başladı, ama durdu, çatlamış kaburgalarıyla nefes almaya çalışırken ona bir dakika beklemesi için parmağını kaldırdı.

Jules gülümsemeden edemedi. "Yaşlanıyorsun dostum."

"*Siktir git!*" diye bağırdı Tracey. Her zaman önce Amerikalı olan oydu.

"Ne istediğimizi biliyorsun," dedi CeCe, artık kızgın olan Tracey'nin yerine geçerek. "İstediğimizi alırız, yoksa..."

"Ben," dedi Lenkov, "ya da akrabalarımından biri, onun için geri geliriz. Ve onu parçalara ayırıp sevgili annesine göndeririz."

"O nasıl, bu arada?" diye sordu Steph. "Hâlâ senden nefret ediyor mu, *eski* dostum? Ama mükemmel, mükemmel oğlunu kesinlikle çok seviyor mu?"

Kahretsin, haklıydılar. Bu aptala bir şey olursa, kız kardeşi Jules'un canını alırdı.

"Tamam," dedi Jules. Ve bu sefer ciddiydi. Öyle olmak zorundaydı. O aile kan davasını yeniden başlatmaya karar verdiğiğinde Lenkov'ların verebileceği zararı biliyordu.

CeCe onaylayarak başını salladı.

İş bitmişti. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

Ama hala kendini ihanete uğramış hisseden Gong Zhao vardı. *Ne talep edecekti?* Jules merak etti.

Yanındaki büyük kedinin yanına uzanarak, ağzından kutup ayısı kafasını aldı ve iki eliyle bir top gibi tuttu.

Tehditleri bekleyen Jules, kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun bir sinirli iç çekişle...

Jules, o ölü ayının sert kafası yüzüne çarptığında, sadece burnunu değil, yanaklarını ve her iki göz çukurunu da kırarak uzun bir küfür dizisi haykırdı!

O anda göremiyordu, ama Gong Zhao'nun yüksek sesle *"WNBA MVP ve hala şampiyon!"* diye tezahürat ettiğini duyabiliyordu.

* * *

Charlie havalandırma deliğinden kayarak çıktı ve özel bir ofis gibi görünen bir odanın ortasına ayakları üzerinde indi. Döndüğünde, Paolo de Medici onu bekliyordu ve Desert Eagle tabancasını kafasına doğrultmuştu. Bu tabanca sadece onu tek kurşunla öldürebilecek .50 kalibreli bir silah olmakla kalmıyor, tabii ki altın kaplamaydı. Çünkü, ucuz bir mafya patronu, ucuz bir altın silah olmadan olamazdı.

Her iki elinde de taktik bıçakla Charlie harekete geçmeye hazırlandı. Tek bir şansı vardı ve...

"Stevie! Hayır!"

Ama çok geçti! Küçük kız kardeşi açık kapıdan odaya daldı ve kendini Paolo'nun sırtına attı.

Üzerindeki minik kızdan şaşkına dönen Paolo, gözlerini devirdi ve onu çekip atmak için geriye uzandı.

Stevie'yi paniğe sevk etmekten korkan Charlie, *"Hayır, hayır, hayır!"* diye bağırdı.

Ama Paolo, Stevie'nin sevimli kolsuz sundressinin arkasını tuttuğu anda — üzerinde küçük pembe kalpler olan— Stevie bir kolunu Paolo'nun boğazına doladı ve diğer elini havaya kaldırdı.

Charlie, kız kardeşinin elinde bıçak olduğunu düşündü, ki bu... delilik olurdu. Kız kardeşi, Charlie ve Max'in yaptığı gibi bıçak kullanmazdı. Ama

bıçak değildi. Titanyum bir şırıngaydı. Ve küçük kız kardeşi o şırıngayı kedinin şah damarına sapladı ve pistonu itti.

Paolo kükredi ve Stevie'yi sallayarak onu duvara fırlattı.

Charlie odanın diğer ucuna koştu ve Paolo ile kız kardeşi arasına girdi.

Paolo'nun boğazına elini koyan Charlie, Paolo'nun tüm vücudunun titremeye başladığını ve silahın elinden düşerek işe yaramaz hale geldiğini gördü.

"Stevie," Charlie arkasını dönmeden kız kardeşine sordu, "ne yaptın?"

"Ne yaptığımı biliyorsun."

Stevie şimdi arkasında duruyordu, başını Charlie'nin omzuna yaslamıştı.

Paolo dizlerinin üzerine çöktü; sonra elleri yere değdi ve dört ayak üstüne çöktü. Kükreyerek, erkeğin vücudu aslan şekline dönüşmek zorunda kaldı. Ancak bu kolay bir dönüşüm değildi. Onun dışındaki tüm dönüşümcülerin yaşadığı türden bir dönüşüm değildi. Birinin acı çekmeden insandan güçlü bir canavara dönüşmesi için sadece bir iki saniye süren türden bir dönüşüm değildi.

Hayır. Bu farklıydı.

Bu dönüşüm zaman aldı ve Paolo de Medici'ye büyük acı verdi. DNA'sı kalıcı olarak bir şeyden başka bir şeye dönüşürken her an çılgılık atıp kükrediği sonsuz bir acı.

Değişim bittiğinde, aslan bayıldı ve vücudu yere çakıldı. "Gitmeliyiz,"

dedi Stevie. "Uzun süre baygın kalmayacaktır."

"Onunla ne yapacağız?"

Charlie, tabii ki, o baygınken damarlarını kesebilirdi, ama Stevie'nin babalarıyla sonsuza kadar hesaplaşmak için tek şanslarını bu yüzden boşa harcadığını düşünmüyordu. Küçük kız kardeşi başka bir şey düşünüyordu.

Belki bir hayvanat bahçesi ya da hayvan kurtarma merkezi. Ama bu en iyi ihtimalle riskli görünüyordu. Vücudu ve DNA'sının çoğu aslan olabilir, ama Charlie, bu aslan erkeğinin güçlü çeneleri ve pençelerinin içinde, korkunç insan Paolo de Medici'nin hala var olduğunu hissediyordu.

"Merak etme," dedi Stevie, Paolo'nun yanına giderek. "Ben hallederim."

"Merhaba?" diye bir erkek sesi birkaç kat aşağıdan

geldi. "Buradayız!" diye cevapladı Stevie.

Bir iki dakika sonra, Van Holtz kardeşlerin üç büyüğü odaya girdi. Charlie onları en son gördüğünde, babasını götürüyorlardı. O zamandan beri o piçten haber almamıştı. Bu mutluluk vericiydi.

"Bayanlar," yakışıklı kurtlardan biri onları selamladı. "Görüyoruz ki siz... şey..." Etrafına bakındı ve cümlesini şöyle bitirdi: "... meşgulmüşsünüz."

Stevie omuzlarına bağladığı küçük sırt çantasını çıkardı ve içinden deri bir kılıf çıkardı.

"Al," dedi ve çantayı Wolf Van Holtz'a uzattı. "Onu kafese koyup taşıyana kadar bu onu dışarıda tutacaktır."

"Harika. Başka bir şey var mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. Bunun için teşekkür ederim."

"Rica ederiz."

"Uh," başka bir kardeş sordu, "eğer uyanır ve tekrar insana dönüşürse, o zaman ne yapmamızı istersiniz?"

"Geri dönüşmeyecek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Stevie kurtun sorusuna cevap vermedi, sadece "Gitseniz iyi olur. Burası Manhattan. Akşamın erken saatleri. Bir aslanı taşırken yakalanırsanız, insanlar neler olduğunu merak ederler." dedi.

O kadar sahte bir kahkaha attı ki, Charlie kurtlar onun yüzünü buruşturduğunu görmeden önce başını çevirmek zorunda kaldı.

"Tamam." Kurt kardeşlerine işaret etti. "Dışarıda bir ambulans ve hastanelerimizden bazı sağlık görevlileri var. Onu örtüp, aşırı dozda uyuşturucu almış gibi göstereceğiz."

Üç kardeş büyük kediye çevrelediler ve onu kaldırmak üzereydiler, ama Charlie bu acınası manzarayı izleyecek havada değildi. Ayrıca, Freddy MacKilligan'dan kurtulmasını sağladıkları için onlara borçluydu.

"Hey," dedi, onların ve kedinin arasına girerek. "Ben hallederim."

"Sanmıyorum..."

Charlie kediye yelesinden yakaladı ve onu odadan dışarı, koridordan merdivenlere doğru sürükledi. Hareket ederken, arkasındaki kardeşlerden birinin "Neden futbol oynadığını anlıyorum" dediğini duydu.

Bölüm 36

"Merhaba baba."

"Merhaba, benim küçük tepeli yılan kartalım."

"Baba."

Güzel kızına gülümsedi. "Güvende olduğunu gördüğüme sevindim, biraz . . . yaralanmış olsan da."

"Önemli değil." Yüzündeki henüz iyileşmemiş yaraları sildi. "İyi olacağım."

"Evet, ama ablanın düğününe kadar iyileşecek misin?"

Telefonundan, kızının "*Seni gördüğüme sevindim, baba!*"dan "*Bu aileden nefret ediyorum*"a geçişini izledi.

"Baba," diye başladı, yüzünde öfkeli bir ifadeyle, "ikimiz de bunun tam bir saçmalık olduğunu biliyoruz... harika bir olay olduğunu!"

Arkasını dönmeden, Arthur karısının şimdi arkasında durduğunu ve Nelle'in onu görebildiğini biliyordu.

Kızları zoraki bir gülümsemeyle, "Merhaba anne," dedi. "Neredesin?"

"Birazdan evde olacağım."

"Çünkü kız kardeşine onun yanında olacağına söz verdin."

"Evet, hanımefendi," dişlerini sıkarak ve hala zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Jules'un Polonyalı bir şeyin hala hayatta olduğunu da öğrendim. Bu doğru mu?"

"Polonyalı"nın onun soyadı olduğunu sanmıyorum," diye hatırlattı Arthur karısına, "ve bunu konuşmuştuk, canım."

"Şu anda çılgın Amerikalılardan emir alması seni rahatsız etmiyor mu?" Arthur kaşlarını kaldırıncaya, "*Yaşlı* çılgın Amerikalılardan" diye düzeltti.

"Tracey Rutowski, sanki siz ikiniz çok iyi arkadaşmışsınız gibi konuştu."

"Değiliz," diye kızlarına sertçe cevap verdi Lorraine. "Onu *tolere ediyorum* çünkü yasal nakliye hizmetlerimiz için çok iyi para ödüyor."

"Buna sadece nakliye hizmetlerimiz diyebilir miyiz?" diye sordu. Telefonla paralarını nasıl akladıklarını açıklamaya gerek yoktu.

"Ne istersen yap," dedi Lorraine kızlarına. "Her zaman yaptığın gibi."
Nelle çenesini sıkı ve işler çirkinleşmeden önce ikisini de bu telefon görüşmesinden çıkarmalıydı.

Ama ne yazık ki karısı huysuz bir ruh halindeydi.

"Max MacKilligan'ı kız kardeşinin düğününe getirmeye çalıştığın doğru mu?"

"Kız kardeşim onu davet etti."

"Sadece seni getirmek için."

"Max bunu dört gözle bekliyor."

"Eğer misafirlerimizden tek bir şey bile çalarsa..."

"Sorun olmaz anne."

"Öyle olsa iyi olur."

"Şu anda neredesin?" Arthur, durum daha da kötüleşmeden sordu.

"İsviçre'de."

Arthur şaşkın bir şekilde sordu: "Neden İsviçre'desin?"

"Von Schäfer-Müllers ile anlaşmayı tamamlamak için şunu almam gerekiyordu" dedi ve kapağında beş köşeli bir yıldız bulunan siyah bir defteri gösterdi.

"O nedir?"

"Zaman kaybı," dedi gözlerini devirerek. "Ama anlaşmanın bir parçasıydı ve Tracey Rutowski..."

"Sana *yalan* söylüyordu, aptal çocuk!"

"Lorraine."

"O aptal! Herkes, uluslararası bir olaya karışmak istemiyorsa Tracey Rutowski'yi dinlememesi gerektiğini bilir. Ah, doğru ya... *sen zaten karışmışsın!*"

"Bana yalan söylediğini ne demek istiyorsun?"

Arthur cevapladı: "Jules ya da başka biriyle anlaşmaya gerek yok. De Medici Koalisyonu dün gece çökertildi."

Nelle kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyor muydun?"

"Bunu bilseydim, zamanımı *bunu* almakla harcar mıydım?" diye sordu ve kitabı tekrar kaldırdı.

Lorraine eğildi ve Arthur'u neredeyse kamera çerçevesinden çıkardı. "Gördün mü? Aptalca. Evde olsaydın, iyi bir kardeş olsaydın ve bu düğüne yardım etseydin, bu durumda olmazdın. Şimdi ise sadece..."

"*Lorraine.*"

"—aptal gibi görünüyorsun."

Nelle bir an sessiz kaldıktan sonra, "Haklısın anne" dedi. Lorraine kaşlarını çattı. "Öyle miyim?"

"Öylesin. Kesinlikle haklısın."

Ve bunun üzerine Nelle, yanında oturuyordu ama telefonun kamera alanının dışında kalan kediye doğru eğildi. Kedi, üzerine küçük bir yığın domuz pastırması konmuş bir waffle'ı ısıırıyordu.

Görülebildiğini fark eden kedi, atası gibi barbarca ağzına tıktığı yiyeceklerle boğulmak üzereydi. Üzerinde giysi bile yoktu! Sadece kucağına ince bir çarşaf örtmüştü, ama onun dışında çıplaktı.

"O kim?" diye sordu Lorraine.

"Bu Keane Malone. Keane, bu benim annem, Lorraine Ming-Zhao."

Kedi, ağzında kalan yemeği zorla yuttu ve "Merhaba, Bayan Ming-Zhao. Tanıştığımıza memnun oldum. Merhaba, Bay Zhao." diye mırıldandı.

"Genç adam."

Arthur, kızının yatakta başka biriyle birlikte olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu, ama yine de kedi için üzülüyordu. Nelle'nin ebeveynlerinin önünde neredeyse çıplak halde kameraya çekilmesinden açıkça şok olmuştu, ama zavallı çocuk, Nelle'nin ilk kelimelerini söylemeden önce bile en kibar ve acımasız şekilde savaşıyan anne ve kızının arasında sıkışıp kalmıştı.

Kedi, devasa kafasının üstünde kalmıştı!

"Malone mı?" Lorraine tekrarlardı. "Malone'lar gibi mi? Sen ve bir *Malone*? Bu aileyi yok etmeye mi *çalışıyorsun*?"

"Tabii ki hayır! Ama umarım düğünümüz kız kardeşiminki kadar güzel olur!"

Kedi hızla başka yere baktı ve Arthur nefesini verip başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Bu sözlere şaşkın bir nefesle Lorraine, düğün için kullandıkları otel odasından fırlayarak çıktı ve kapıyı arkasında çarptı.

Arthur, güzel kızına azarlarken bile gülümsedi: "Yemeğinle oynamakta ısrar ediyorsun, benim küçük tepeli yılan kartalım."

"Biliyorum, baba."

* *

"Giysilerim yoktu!" Nelle aramayı kapattığında Keane bağırdı.

"O kötü sürtükler!"

"Annenle ilk kez çıplak halde tanışmak istemedim, Nelle!"

"Oh, sakın ol. Seni çıplak olduğun için sevmiyor." "Benden nefret mi ediyor?"

"Seni kedisin diye nefret ediyor."

"Ama beni tanımıyor bile. Ve biz evleniyoruz?" "Şu anda değil."

Nelle yataktan kalktı. Keane'in anladığı kadarıyla, bir süredir giyinikti ve oda servisi gelene kadar Keane'in uyumasını beklemişti, Keane de bunu çok takdir etmişti. Uykuya ihtiyacı vardı. Ve Nelle'in şu anda "o kötü kaltaklar" olarak adlandırdığı kadınlar, onun yanından ve sırtından kurşunları çıkarırken oldukça acımasız davranmışlardı. Yerel bir alet bile kullanmamışlardı. Ya da alet. Sadece pençelerini kullanmışlar ve onun acı çığlıklarını görmezden gelmişlerdi. Ama çok şikayet edemezdi... Ateşi bile çıkmamıştı ve yaraları neredeyse iyileşmişti.

Nelle, sevimli kot şortu ve kısa üstüyle onun önünde duruyordu, o da onu yatağa geri çekmek için elini uzattığında, Nelle aniden otel odasının kapısına doğru yöneldi.

"Beni böyle bırakacak mısın?" diye sordu, çarşafta penisinin oluşturduğu çadırı işaret ederek.

"Elin var," diye tersledi ve odadan fırladı. Hayal

kırıklığına uğrayan Keane yatağa geri düştü.

"Ve eğer evleneceksek," diye kimseye özel olarak söylemedi, "bana düzgün bir şekilde sorması gerekecek."

* *

Nelle, yaşlı kadının odasının kapısını çalmak için elini kaldırdı, ama bunun yerine kapıyı tekmelemeye karar verdi.

İçeri girdiğinde şok oldu. Burada sadece Rutowski'nin olduğunu sanıyordu, ama Álvarez, her zamanki gibi yarı çıplak, yerde baygın yatıyordu; Yoon, banka soyguncusu gibi giyinmiş, başını kapüşonlu sweatshirt'üne saklamış, kanepede horluyordu; Rutowski, kral yatakta uzanmış, salya akıtıyordu; Rus kadın ise ağzında diş fırçasıyla banyodan çıktı.

"Kapıyı çalmıyor musun?" diye sordu Rus. "Bu kadar sinirliyken çalmam."

O bunu eliyle savuşturdu. "Sen her zaman sinirlisin. Asla mutlu değilsin. Kimse sana nasıl tahammül ediyor, küçük porsuk?"

"Siz kaltaklar hayatıma girmeden önce mutluydum."

"Bunu ilk kez duymuyoruz..."

Bıkmış olan Nelle odanın diğer ucuna yürüdü, uyuyan Rutowski'nin ayağını yakaladı ve onu yataktan çekip kaldırdı.

Uyanınca yumruklarını savurdu ama hiçbir yumruğu isabet etmedi. "Ne? Ne? Ne oldu?"

Nelle, Lavoie'yi yatakta uyandırıp kafasına silah dayadığında ve Keane yanında kaplan şekline girip kükrerken aldığı siyah kitabı kaldırdı. Tamamen insan olan adam kitabı hemen ona vermişti. Ve o gerçekten bir Satanistti. Siyah ve kırmızı cüppesini profesyonelce temizletip giyinme odasının dışına asmıştı. Garip. Neden giyinme odasının *içine* asmamış?

"Bunu neden aldım?" diye sordu Nelle.

Rutowski gözlerini kısarak kitaba baktı. Görünüşe göre yaşlı porsuk gözlüğe ihtiyaç duyuyordu.

"Oh. O mu? Jules ile yaptığın anlaşma değil miydi?"

"Ne anlaşması? O bizi ihanet etti! Ruslar, yeğenini baltayla tehdit ederek onu senin istediğini yapmaya zorladık! Ve bunların neden gerekli olduğunu bilmiyorum, çünkü dün gece biri de Medicis'leri ortadan kaldırdı! Ben Jules ve onun işe yaramaz ailesiyle zamanımı boşa harcarken! Ve eminim ki o kişi Charlie'ydi!"

"Tabii ki Charlie'ydi. Charlie dışında kim yapabilirdi ki?"

"Max, ben ya da başka biri olmadan Charlie MacKilligan'ı üç eyalet bölgesine mi saldırdın? Delirdin mi?" Kafasını salladı. "Tabii ki delirdin. Klinik olarak delirdin!"

"Endişelenmeyi bırak," dedi yaşlı kadın, sinir bozucu bir göz devirmeyle küçümseyerek. "Her şey mükemmel gitti."

"Bu hiç olmamalıydı!" "Neden bağıırıyorsun?" diye sordu Yoon.

"Çünkü hepiniz bana yalan söylediniz! Bütün bu saçmalıklar! Sadece dikkatimi dağıtıyordunuz! Bu yüzden gitmemize izin vermediniz! Sizin aptal planınız için değildi. Beni Charlie'den uzak tutmak içindi!"

"Bu hiç de doğru değil," dedi Rutowski. "En azından çoğunlukla doğru değil. Dikkatini dağıtıyorduk, ama planım işe yaradı." Ve o kadar gülünç bir şekilde gururlu konuşuyordu ki, Nelle onun yalan söylemediğini anladı. O, tüm bu deliliğin başarılı olduğunu gerçekten düşünüyordu!

Bu kadının sorunu neydi? Akıl hastalığı olamazdı. Akıl hastası kimse bu kadar saçma olamazdı!

"Ne planı?" diye sordu Nelle. "De Mediciler bitti, değil mi?"

"De Mediciler önemli değil. Onlar sadece bizi yok etme çabalarını gün ışığına çıkaranlardı. Artık bunu biliyoruz, artık hepimiz görüyoruz, buna karşı savaşıabiliriz. *Birlikte!*" Kadın, kollarını havaya kaldırıp sol bacağına yana doğru uzatarak sevinçle bağırdı. Nelle, Amerikan okullarında yeterince uzun süre okumuş olduğu için bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordu... Tracey Rutowski lise yıllarında ponpon kızdı! Bu da Nelle'in ondan daha çok nefret etmesine neden oldu.

"Bu harika değil mi?" diye sordu yaşlı kadın, kollarını ve bacaklarını indirdikten sonra. Başka ne söyleyeceğini bilemeyen Nelle, sonunda "Senden nefret ediyorum" diye itiraf etti.

"Ah, tatlım... Biliyorum. Ve gerçekten umursamıyorum."

* *

Keane neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereyken, Nelle odaya geri dönerek kapıyı arkasında çarptı.

"Oh, iyi. Geri geldin." Oturmadan, iki eliyle ona işaret etti. "Buraya gel. Yüzüme otur."

"Bunun için vaktimiz yok. Eve gitmeliyiz. Hemen."

"*Bana hakkım olanı ver!*" diye bağırdı, sonra onun şaşkın bakışına gözlerini kırptı. "Kusura bakma. DNA'mda Cengiz Han'ın ince bir izi var, çünkü atalarım güçlü şekil değiştiren bebekler istiyorlardı. Bazen... azgın olduğumda ortaya çıkıyor. Tekrar özür dilerim."

"Sana bir şey söyleyeyim," dedi Nelle, parmağını ona doğrultarak, "bu benim için şimdiye kadarki en seksi şey olabilir ve bir dahaki sefere seviştiğimizde bundan tam olarak yararlanacağım, ama şu anda vaktimiz yok. O yüzden kalk, duşa gir ve havaalanına gidelim. Marti'ye bir jet ihtiyacım olduğunu söyledim bile..."

"Jet mi?" Rutowski, elinde bir fincan sıcak kahve ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle odaya daldı. "Yani benim ödemem gerekmeyen bir jet mi? Sizinle gelmemizin sakıncası yok, değil mi?"

"Aslında, umurumda," diye cevapladı Nelle. "Eve kendi başına git, yaşlı kadın." "Bunu yapabilirim. Ayrıca, terörist faaliyetlerinizden dolayı Fransız ve İsviçre polisi tarafından terörist faaliyetlerinizden dolayı sorguya çekilmenizi sağlayabilirim!" Rutowski, hiç de sahte görünmeyen büyük ve mutlu bir gülümsemeyle söyledi, bu da Keane'i son derece rahatsız etti.

"Arkadaşlarını ele vermezsin sanıyordum?"

"Ekmem. Ve sen asla hapse girmeyeceksin. Ama Amerika'ya dönmen *günler* sürer. Ya da, ailenin jetiyle bizimle seyahat etmene izin verebilirsin. Seçim senin."

"Ama akıllıca bir seçim yap!" diye koridordan diğer cadalozlardan birinin bağırdığını duydu. Yoon'un yaşlı bir adam gibi davranarak söylediği bir ses gibiydi. Garipti.

"Bazen," diye açıkladı Rutowski, "Steph, Kutsal *Hazine* Avcıları filmlerinden alıntılar yapmayı sever. Takıntılı bir şekilde. Menopozdan sonra daha da kötüleşti."

Sonra aniden Yoon'un "*Buraya gelin!*" diye bağırdığını duydular.

"Mortal Kombat oyunlarından alıntılar yapmayı da sever." "Ve bu sana normal geliyor mu?" diye sordu Nelle.

"Normal diyemem. Ama artık alıştık. Eskiden *Star Wars'tan* alıntılar yapardı, ama doksanlarda prequel filmler çıktıktan sonra bunu bıraktı." Rutowski eğilip yüksek sesle fısıldadı, "Senin yerinde olsam *Star Wars'tan* bahsetmezdim. Filmler, diziler, kitaplar, çizgi filmler, oyunlar ve oyuncaklar hakkında *çok* güçlü fikirleri var."

Nelle, dehşetle gözlerini kocaman açarak Keane'e baktı, ama Keane sadece çaresizce omuz silkeledi, çünkü cidden, *ne oluyor lan?*

"Kaç yaşındasınız siz kaltaklar?" diye sordu Nelle.

"Kaba bir soru ama sorulduğunda, otuz beşin üzerinde diyoruz. Bilirsin, fiziksel olarak. Ama duygusal olarak? Hala *Sixteen Candles* ve *Breakfast Club'ı* ilk kez izliyormuş gibi izliyorum. Öyleyse ben kimim ki yargılayayım?"

"Çık dışarı," diye emretti Nelle.

"On beş dakikaya hazırız! Bizi bırakıp gitme!" Nelle ona döndü. "Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama on beş dakikamız var, yani..."

Sinirli bir nefes aldı ve şortunu indirdi. "Tamam, ama önce beni boşalt!"

"Tabii ki!"

"Finn ve Shay'i bulup Nat ve Dani'yi kontrol edeceğim."

"Tamam." Nelle parmak uçlarına yükseldi ve onun yanağına öpücük kondurdu — ama herkesin onları izlediği için, sanki dizlerinin üzerine çöküp ona oral seks yapıyormuş gibi görünüyordu. "Birazdan görüşürüz."

O, ona bakan kaplanlara bakarak uzaklaştı.

Ama Max ve takım arkadaşları ile aynı anda Charlie'nin kiralık evine vardığında meraklı kedilere olan ilgisini kaybetti.

Şimdi beş kişi birbirlerine bakıyorlardı, çünkü hepsi o yaşlı cadaloglar tarafından kazıklandıklarını biliyorlardı!

"Rutowski işini halletmek için *Charlie*'yi mi kullandı?" diye sordu Max, boğazından çıkan hırıltı, gerçekten çok kızgın olduğunu gösteriyordu.

"Evet. Siz dördünüz, bizim gerçekten ihtiyacımız olmayan rastgele porsuklardan yardım almakla zamanınızı boşa harcadınız, onlar da beni ve Keane'i ömür boyu hapis cezasına çarptırılabilceğimiz uluslararası bir olaya zorladılar. Bu sorunun cevabı da evet."

"Nerede? Onlar nerede?"

"Burada değil. Çocuklarını kontrol etmek istediklerini söylediler. Sonra Álvarez, 'Hangi çocuklar?' diye sordu. Rutowski de, 'Lanet olası çocukların!' diye cevap verdi. Álvarez de, 'Oh! Doğru ya! Benim çocuklarım var!' dedi. Sonra hepsi sanki bu tamamen normal bir konuşma gibi gülüp durdular ve *ben* Asyalı olduğum için bir türlü anlayamadım!"

Aralarında başka bir kelime bile konuşmadan merdivenleri çıkıp evin ön kapısına doğru yürüdüler.

İçeri girdiklerinde, Berg ve üçüzleri kanepede kahvaltı yaparken buldular. Yemek odasında Kyle ve Dutch, sandalyesinin yanında yığılmış devasa miktarda bambuyu mutlu bir şekilde çiğneyen Shen'e öfkeyle bakıyorlardı. Çıkardığı gürültüden dolayı bu bakışları fark ettiyse de, açıkça umursamıyordu. Kocaman gülümsüyordu. Neredeyse Zen gibi.

Ama mutfığa vardıklarında, Charlie ve Stevie'nin tartıştığını gördüler. Bu ikisi tartışmazdı. Birbirleriyle değil. Max ile tartışırlardı. Max hakkında. Ama asla sadece ikisi.

Ancak Nelle ve takım arkadaşları içeri girer girmez, tartışmayı bırakıp onlara döndüler.

"Geri dönmüşsünüz," dedi Charlie.

"Hayır," diye karşılık verdi Max. "Biz serapız."

"Senin neyin var lan? Neden öyle görünüyorsun?"

"Max bir eşek tarafından dövüldü!" Streep çığlık attı ve sonra histerik bir kahkahaya boğuldu.

"Öyle değildi."

"Evet, öyleydi!" Streep, Mads ve Tock birlikte bağırdı.

Birkaç saat önce...

Streep ellerini birleştirip piknik masasının üzerine koydu ve Mads'in deyiimiyle "en samimi Meryl Streep sesiyle" şöyle dedi: "Bence sizin gibi büyük ailelerin güçlerini birleştirmek, her bal arısını daha güçlü ve yok etmek isteyen tüm düşmanlara karşı daha güvenli hale getirecektir..."

"Arkadaşını çağıralım mı?" diye sordu Julio Jesús Santiago, Streep'e daha fazla tatlı çay doldururken.

Arkasını dönüp baktı ve Streep ve Mads'i okşayana kadar onlara yaklaşan uysal eşeklerden birinin Max'in bacağını yakaladığını ve eşeklerde pek görülmeeyen bir vahşilikle onu yere çarptığını fark etti.

"O eşeğe ne yaptın?" diye bağırdı Streep. "Hiçbir şey!

O bana saldırdı! *Yardım edin!*"

Streep, Max'in yardım çağrısını eliyle reddetti ve tekrar Julio'ya döndü. Julio çok yakışıklıydı ve bal porsuğu ailesinin çok büyük ve başarılı bir at çiftliği vardı. Ailenin, mafya üyelerine şantaj yaparak para elde ettiklerini ve bu parayla en iyi dressaj atlarını satın aldıklarını ve at ve eşek kurtarma çalışmalarını sürdürdüklerini kimse bilmiyordu.

"Joanne, çingiraklı yılan gördüğünden beri böyle bir şeyin peşine düşmemişti," dedi Julio. "Buraya gelmeden önce çingiraklı yılan yediniz mi?"

"Hayır. Akrep bile yemedik. Uçakta tavuk salatası yedim."

"Huh. İlginç."

"Aslında değil. Çoğu av hayvanı Max MacKilligan'ı sadece bir avcı olarak görür. Şimdi şu anlamaya gelemim..."

"Oh. Doğru. Tracey Rutowski ile bir anlaşma yaptık bile. Yapacak başka bir şey var mı?"

"Gördün mü?" dedi Max, Streep'in az önce anlattığı hikayenin eşek kısmını görmezden gelerek. "O cadılar bize tuzak kurdu!"

"Hayır, onlar yapmadı," dedi Charlie. "Ben yaptım."

* *

Keane, Finn'in arkasında durdu ve onun küçük kız kardeşine ASL ile artık bu konuyu tartışmak istemediğini, ama Keane'e ne yaptığını *asla* söylememesi gerektiğini söylediğini izledi.

Sonra, ellerini durdurarak, "O benim hemen arkamda... değil mi?" diye tahmin etti. Finn ve Shay omuzlarının üzerinden Keane'e baktılar.

Shay gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. Hem de çok kötü bir şekilde. Finn ise sadece "Kızma. O yardım ettiğini sanıyordu." dedi.

"Tek yapmanız gereken onun ellerini temiz tutmaktı," diye hatırlattı Keane kardeşlerine. "Hepsi bu kadardı. Ama ben beş dakika uzaklaştım ve siz bunu bile yapamadınız!"

"Uluslararası bir olaya karıştın ve şimdi *bize* bize mi kızılıyorsun?"

"O benim hatam değildi. Ama bu? Bu *sizin* hatanız."

"Ona Dani'yi izlemekten başka bir şey yapmasını söylemedik."

"Peki ya Dale? Neden Dale de ona bakmıyordu?" Kardeşleri ona sadece bakınca, "Kardeşimiz," dedi.

"Oh!" Finn başını salladı. "Evet. Aslında nerede olduğunu bilmiyorum."

"Eminim annem nerede olduğunu biliyordur," dedi Shay mantıklı bir şekilde.

"Tamam. Bir saat sonra aile toplantısı var. Ve," diye ASL ile Nat'e ekledi, "annene yaptıklarını anlatırız ve seninle *o* ilgilenir."

Nat hemen hıçkırarak ağlamaya başladı, ama gözyaşı yoktu. Streep'ten ders alması gerekirdi.

"Dur," diye emretti Keane.

"Tamam," diye cevapladı ve uzaklaştı.

* *

Keane, Finn ve Shay'e son bir kez sert bir bakış attıktan sonra Charlie'nin evine doğru yürüdü.

O içeri girdikten sonra Finn, Shay'e "Sakin ve mantıklı olmayan kardeşimizden şaşırtıcı derecede sakın ve mantıklı bir tepkiydi" dedi.

"Evet. Çok etkilendim."

Finn, Shay'e baktı. "O, Nelle'le yatıyor, değil mi?"
"O kesinlikle Nelle'dir. Ve açıkça her saniyesinden zevk alıyor." "Evet, ama yine de futbol konusunda pisliğin teki olacak."
"Futbol konusunda *her zaman* pislik gibi davranacak."
"Hey, aptallar!" Keane, Charlie'nin kapısının önünden seslendi.
"Cevap verme," dedi Finn Shay'e, ama aptal çoktan arkasını dönmüştü.
"Yarın futbol antrenmanı var! Kiminle ya da nerede seviştiğin umurumda değil! *Gidiyoruz!*"
Finn içini çekti. "Futbol konusunda her zaman pisliğin teki."

* *

Keane mutfağa girdi, ama durdu.
"Ne?" diye sordu, Nelle, takım arkadaşları, Charlie ve Stevie orada durmuş... hiçbir şey söylemiyorlardı. Bu kadınlar nadiren sessiz kalırlardı. Sessizlikten sadece kötü şeyler çıkabilirdi. "Bu sefer kim kazara öldü?"
Stevie başını salladı. "Kesinlikle kimse!" Sonra gözyaşlarına boğuldu ve Charlie'ye sarıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Çok, çok gurur duyuyorum."
"Biliyorum tatlım. Biliyorum." Stevie sonunda onu bırakana kadar kız kardeşinin sırtını beceriksizce okşadı.
"Çok gurur duyuyorum!" diye bağırdı çocuk, yumruğunu havaya kaldırarak, güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemişti. Onun için çok mutluydu.
Tabii ki Max mutlu olamazdı.
"Neden ağlıyorsun lan?" diye sordu Max.
"İstediğim zaman ağlarım, seni kaltak!"
Sonra bağırışlar başladı ve iki kız kardeş birbirlerine saldırdı, Streep ve Mads onları durdurmaya çalışırken, Tock kahvesini yudumlarken ve Charlie ona ve Nelle'e onu arka bahçeye takip etmelerini işaret etti.
"Merhaba, Bay Weber!" Charlie yaşlı bir ayı domuzuna seslendi. "Merhaba, sevimli Charlie. Bugün bir şey pişirdin mi?"
"Muhtemelen birazdan başlayacağım. Özel bir isteğin var mı?"
"Brownilerin en sevdiğim tatlıdır."
"Fındıklı mı, fındıksız mı?"
"Pekan cevizi lütfen. Mümkünse."
"Tamamdır."

"Evlen benimle Charlie!"

"Sen zaten evlisin, Bay Weber."

"O kayısıllı kekleri yaparsan o da aldırılmaz."

Charlie güldü ve Keane'in tüm bu ayılarla dolu mahallede kalmak zorunda kaldığında dinlenmeyi sevdiği havuzun diğer tarafına yürüdü. Su onu her zaman rahatlatırdı.

Su ve şimdi de Nelle. Nelle onu gerçekten rahatlatıyordu. Finn'e ya da Shay'e bir kez bile vurmamıştı! İşlerini yapmadıklarını öğrendiğinde bile! Nat'in hapse girmesini engellemek! Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

"Charlie..."

"Hayır," Charlie Nelle'i keserek sözünü bitirdi. "Ben konuşurum. Ne yaptığını biliyorum. Neden yaptığını biliyorum. Ve benim neden yaptığımı anlamamı istiyorum."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bunun..." Gözlerini kapattı, boğazını temizledi. "Rutowski'yi de içermesinden nefret ediyorum. *Özellikle de* ona seni rahat bırakmasını söyledikten sonra. Bunu affetmeyeceğim."

"O da bunun farkında. Ve bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ama sorun değil. İyi anlaşıyoruz."

"Beni endişelendiren de bu." Nelle, anlayış göstermesi için yalvarır gibi ellerini birleştirdi. "Charlie, şunu bilmeni istiyorum, yaptığım şeyi yapıyorum çünkü dünya ile mutlak kaos arasında sadece sen ve ben varız."

"Oh, biliyorum. Her zaman biliyordum. Biz iyiyiz. Sen işini yap, gerektiğinde ben de benimkini yaparım. Ama artık Medici'lerle uğraşmayı bekleyemezdim. Yardımımı isteyen o mesajı aldıktan sonra olmazdı."

"Yardımın mı? Rutowski'den mi?"

"Hayır." Telefonunu kaldırdı ve Nelle mesajı okudu.

"Oh," dedi, başını sallayarak. "Tamam. Şimdi anladım."

* *

Gio kapının yanında dururken, kardeşleri odanın bir tarafındaki sandalyelere ve kanepelere oturdu, de Medici Koalisyonu'nun kadınları ise diğer tarafta, her an kollarından koparılacakmış gibi yavrularını sıkıca tutarak oturdular.

Pina boğazını temizledi ve "Acıktıysanız makarna yapabiliriz," dedi. Onlar sadece ona bakınca, İtalyanca olarak tekrar söyledi. "Ya da Pizza Hu'dan pizza sipariş edebiliriz... Şey... Delminico's bu sokağın sonunda."

Kız kardeşinin hızlı kurtarışına neredeyse gülecekti. En azından herkes için hazırlayacağı makarnaya kavanozda satılan Ragú sosu ekleyeceğini söylememişti.

Kapı zili çaldı ve Gio kim olduğunu görmeye gitmeden önce, She-lions'lardan biri, kan bağı olan bir kuzeni, kanepeden atlayıp kapıya doğru koştu. Diğer tarafta neyin beklediğinden emin olmayan Gio, kardeşlerine başını salladı ve arkasındaki pençelerini serbest bıraktı.

Ancak birkaç saniye sonra, kuzeni genç bir erkekle geri döndü, ona sarıldı ve odaya dönerken yüzünü öptü. Çocuk onu sıkıca sarıldı ve kanepeye otururken kollarında ağladı, Gio pençelerini geri çekti.

Çocuğun çok fazla şey gördüğünü ve belki de asla tam olarak iyileşemeyeceğini zaten anlayabilirdi. Ama aynı zamanda, bu çocuk büyüdüğünde dünyadaki en acımasız aslan erkeklerinden biri olmayacağını da hissediyordu. Şu anda annesine sarıldığı haliyle değil.

Analia de Medici arka bahçeden içeri girdi. Güvenlik ve iyileşme için Medici evine getirdiği dişilere işaret etti. Bu, Charlie MacKilligan'ın aracılık ettiği bir anlaşmaydı ve onu hala büyülemişti. Onu kız kardeşiyle yalnız bıraktıklarında Antonella'yı öldüreceğinden ya da Antonella'nın porsuk melezi kemiklerine kadar parçalayacağından emindi. İkisi de olmadı. MacKilligan sadece konuştu ve hala aslan formunda olan Antonella'nın başını sallamasıyla, bu kadınlar ve çocukları akşam geç saatlerde kapılarına gelene kadar geri kalanını Antonella halletti.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Antonella ne ona ne de Pina'ya bir şey söylememişti, ama şimdi çocuğun annesinin kollarında ağladığını görünce anladı. De Medici Koalisyonu artık bitmişti. Hepsi ölmemişti, bundan emindi. En azından İtalya'da hala üreyebilecek yaşlılar vardı, ama artık eskisi gibi olmayacaklardı. Hiçbir sürü onları kabul etmeyecek ve o sürülerdeki erkekler, zorla kabul ettirmeye çalışırlarsa onları öldürecek.

Anlaşma böyleydi. Onların sürüsü bu dişi aslanları ve yavrularını kabul edecek, Charlie MacKilligan da de Medici Koalisyonu'nu yok edecekti.

Bu iyi bir anlaşmaydı. Kardeşlerini kaybetmelerini engelledi ve sürülerini daha güçlü hale getirdi.

Ancak Charlie MacKilligan'ın tüm bunları atlatıp atlatmadığını bilmiyordu. Sosyal medyada arkadaş oldukları falan yoktu.

Analia yavrulara işaret etti ve onlar da dışarı koşarak Amerikalı kuzenleriyle oynamaya başladılar. Analia yeğeninin başına öpücük kondurdu, gözyaşlarını sildi ve ona güvende olduğunu söyledi. Sonra Pina'ya dönerek İngilizce olarak, "Bir süre burada kalacağız," dedi.

"Harika."

"Ve size yemek yapacağız. Kutlamak için, tamam mı?" "Oh, bizim yapmamızı istemediğinizden emin misiniz?"

"Hayır!" Analia boğazını temizledi. "Yani, hayır, teşekkürler. Biz sizin için yapacağız. Hediye olarak. Ve bu kavanozdan çıkmış bir şey değil," diye ekledi fısıltıyla, Bria dişi aslanları mutfağa götürmeden önce. Küçük kız kardeşine ıslık çaldı ve kız omzunun üzerinden ona baktı.

"İhtiyaçları olan yiyecekleri sipariş etmelerine izin ver ve teslim ettir."

Çünkü dürüst olmak gerekirse, ellerinde sadece paket servis menüleri ve kavanozda sos vardı.

Bu evde taze domates olduğunu bile sanmıyordu. "Bu senin için uygun mu?" diye sordu Pina.

"Çok."

Bunun üzerine çocuğun yanına gidip yanına oturdu. "Normalde gözlük takıyor musun?" diye çocuğa İtalyanca sordu.

Gözleri yaşlarla dolu olan çocuk ona baktı, ama cevap vermedi, sadece Gio ile annesi arasında bakışlarını gezdirdi.

"Takmalı," dedi annesi.

"Burada takabilirsin. Yarın sana yeni bir tane alacağız. Gittiğim harika bir yer var, orada çok sayıda çerçeve seçeneği var. Kitapları sever misin?" diye sordu çocuğa.

Çocuk başını salladı.

"Harika. Sana kütüphanemi göstereceğim. İstedikini alabilirsin." Çocuğun annesine baktı. "Senin için sorun olur mu?"

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu İngilizce, yeni geri aldığı oğlunu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

"Tabii ki. Bu taraftan."

"Hiçbir şeyin yok!" Analia mutfaktan aniden İngilizce bağırdı. "Hiçbir şey! Siz kediler nasıl besleniyorsunuz? Hepiniz aç mı kalıyorsunuz? Sizin neyiniz var?"

Pina ona baktı. "Vay canına. Sanki annem Bahamalar'dan dönmüş gibi." Küçük bir iç çekişle, "Harika," dedi.

Charlie pişirmeye başladı ve ayılar dışarıda sıraya girdi. Malone karavanı... ortadan kayboldu. Kelimenin tam anlamıyla. Bir saniye önce hepsi dışarıda duruyor gibi görünüyordu, bir saniye sonra ise tüm karavanlar, arabalar, piknik sandalyeleri ve masalar tamamen yok olmuştu. Ayılar rahatlamıştı; Malone kardeşler ise şaşırmamıştı.

Nelle, çıplak ayaklarını Keane'in kucağına koyabilmek için verandadaki salıncakta yan oturmuştu. En az bir saattir telefonu uğraşıyordu ve Keane de o kadar zamandır orada oturmuş, önüne bakıyordu. Tek kelime etmemişti ve Nelle'in ona hiçbir şey söylememesinden rahatsız görünmüyordu. Sadece rahat bir kedi gibi oturmuş, bakıyordu.

Bu yüzden kız kardeşi gelip ona bağırmaya başladığında gerçekten çok sinirlendi.

Verandanın merdivenlerini tırmanıp bağırmaya başladı. Ve tabii ki Nelle de ona bağırdı. Çünkü onun saçmalıklarını dinlemek istemiyordu!

Kimse müdahale etmediği için bu bir süre devam etti. Ama ilk duran kardeşi oldu ve sonunda farkında olmayan Keane'i işaret etti.

"O iyi mi?"

Kız kardeşi kimseyi umursamazdı. Nelle neden sorduğunu anlamadı.

"O iyi."

"Bana bir kez bile bakmadı. Herkes bana bakar."

Nelle gözlerini zar zor kırpmışken, beş Belçika Malinois köpeği verandaya koşarak geldi ve kapıya doğru koştu, ahşap perdeyi tırmaladı. Kız kardeşi her zamanki gibi orada durup hiçbir şey yapmadı!

"Onlara kapıyı aç!" diye emretti Nelle.

"İğrenç, hayır! Sen aç!"

Tanrım, Nelle ondan nefret ediyordu.

Köpeklerden biri arka ayakları üzerinde yükseldi, başını yana eğdi ve ağzıyla ekran kapısını açmayı başardı. Sonra beş köpek de eve koştu.

"Vay canına. *Köpekler* senden daha akıllı," diye alay etti Nelle.

Tracey Rutowski aptal köpeklerini takip ederek verandaya çıkana kadar karşılıklı bağırışmalar yeniden başladı.

"Mimi?"

"Tracey!"

Kız kardeşi ve Rutowski, sanki Avrupa'ya geri dönmüşler gibi birbirlerinin yanaklarından öpüştüklerinde Nelle alaycı bir şekilde güldü. Sonra kız kardeşi Álvarez'e sarıldı, Yoon'u görmezden geldi ve Rus'a havadan öpücük gönderdi.

"Hepiniz düğünüme geleceksiniz, değil mi?"

"Kaçırmayız elbette canım. Sana harika bir hediyem var."

Kız kardeşi ellerini çırpı. Nelle, Rutowski'nin ona verdiği hediyein sahte olmasını umdu.

Mimi tekrar Nelle'ye döndüğünde, gülümsemesi kayboldu ve somurtmaya başladı. "Yarın müsait olsan iyi olur."

"Antrenmanım var..."

"*Duymak istemiyorum!*" diye bağırdı, sonra Rutowski'ye tekrar sarıldı ve merdivenlerden inip bekleyen arabasına geri döndü, şoför arka kapıyı onun için açık tutuyordu.

"Charlie içeride mi?" diye sordu Rutowski.

"Ben onun parti planlayıcısı mıyım? Nereden bileyim?"

"Her zamanki gibi, seni de tekrar görmek çok güzel, Nelle Zhao. Senin ve Mimi'nin kardeş olduğuna inanmak zor. Çok farklısınız."

"Aslında bununla gurur duyuyorum."

Ekran kapısı açıldı ve Keane'in küçük kız kardeşi Nat dışarı çıktı. Arkasında Kyle vardı. Kyle'ın Keane'e olan hayranlığı başından beri belliydi ve Nelle hemen Keane'in bu konuda ne yapacağını görmek için ona baktı.

Keane kıpırdamadı, ama zavallı çakal kaplanın küçük kız kardeşi ile dışarı çıktığı anda bakışları Kyle'a kilitlendi. Boğazının derinliklerinden düşük bir hırıltı yükselmeye başladı ve pençeleri parmaklarından kaydı. Stevie'nin, onun gibi bir dahi olan arkadaşına bir şey olmasını hiç hoş karşılamayacağını bilmesaydı, tüm bunlar eğlenceli olabilirdi.

Ama müdahale etmek zorunda kalmadan önce Rutowski, "Kyle? Kyle Jean-Louis Parker?" dedi.

Çakal durdu ve ona baktı. Siyah sırtlı bir çakal için çok uzundu ve yakışıklıydı. Nelle, Nat'in onun peşinden gelmesine izin vermesine şaşırmadı.

Rutowski arka cebinden bir kart çıkardı. Bu hareket şaşırtıcı değildi, çünkü o dünyanın dört bir yanında sanat galerileri işletiyordu ve Kyle da kendini kanıtlamış, çok tanınmış bir genç sanatçıydı.

"Kendimi tanıtmak istiyordum," dedi ve ona kartını uzattı. "Bayan Rutowski, değil mi?"

"Evet."

Kartı ona geri verdi. "Menajerimle konuşmanız gerekecek. Adresini web sitemde bulabilirsiniz."

Nelle bu sert cevaba gülümsedi. Güzel!

"Oh, hayır, özür dilerim," dedi Rutowski. "Kartvizit size değil. Annenize verip beni aramasını söylemenizi istedim. Oğlunuzla ilgileniyorum. Yani kardeşinizle. Gerçekçi çalışmalar yapan olan. Seattle'da onun bir eserini gördüm ve muhteşemdi."

"Hatırlıyorum!" Álvarez araya girdi. "O çok iyi! Gurur duyuyor olmalısın. Küçük kardeşin seni gölgede bırakıyor, ha?"

Şaşkın Kyle'ın sırtına bir şaplak attı ve içeri girdi.

"Annen beni arasın, birkaç seçeneği konuşabiliriz. Belki Greenwich Village galerimde bir sergi açabiliriz. Ya da yeni Londra galerimin yıldızı olabilir. Ox bana bir yer ayarladı ve birkaç ay içinde açılmaya hazır olacak. Etkinlik muhteşem olacak ve kardeşinin kariyeri için harika bir başlangıç olacak."

Kartı onun gevşek eline geri verdi.

"Teşekkürler, evlat. Tanıştığımıza memnun oldum."

Nelle, hassas bir sanatçıya, kötü bir şekilde tokat atılmış birine ne kadar acımasızca davrandığını bilerek ağzını kapattı. Kafasını hafifçe sallayarak Nat'e işaret etti.

"Sorun değil," dedi Nat Kyle'a. "Eminim o da senin çalışmalarını beğenmiştir." "Beni şımartma kadın!"

Gülmemek için dudağını ısırarak, genç dişi porsuk şaşkın çakalı verandanın merdivenlerinden aşağı indirip evden uzaklaştırdı.

"Dondurma almaya gidiyoruz," diye kardeşine seslendi, o bir şey söylemeden önce.

Ama Keane hala
kıpırdamamıştı. Artık
gülümsüyordu ama.

* *

"Sevinmeyi bırak."

Neden olmasın ki? Çocuk en iyisinden bir tokat yedi. Keane daha mutlu olamazdı. Özellikle de çocuk Keane ve kardeşlerinden birden fazla kez çıplak poz vermelerini istemişti. Bu çok garipti! Kız kardeşinin böyle garip, kibirli bir çocukla takılmasını istemiyordu, ama onları ayırmaya çalıştıkça Nat'in o köpeğe daha çok bağlanacağını biliyordu.

köpeğe daha fazla bağlanacağını biliyordu. Bu yüzden, kız kardeşinin sıkılmasını beklemek daha iyiydi. Ve sıkılacaktı. Her zaman sıkılırdı.

Nelle ayaklarını onun kucağından çekti ve o şikayet etmek üzereydi, ama sonra o ayakların yerine mükemmel kalçalarını koydu ve kollarını boynuna doladı. Hatta telefonunu boş kalan yere bırakmıştı.

"Bu düğüne benimle birlikte geleceksin, değil mi?" diye sordu.

"Bu yüzden mi kucağıma oturdun? Beni manipüle etmek için mi?" "Evet."

Bu onu güldürdü. Onun dürüstlüğü.

"Gideceğimi söyledim. Gideceğim. Yarın kız kardeşinle görüşecek misin?"

"Hayatta olmaz. Ama bu konuda Mads ile tartışabilir. Çünkü ben uygulama, ve ikimiz de Mads'in beni bırakmayacağını biliyoruz. Sonra Mads bu kabusu başlattığı için Max'in yüzüne yumruk atacak." Nelle başını salladı. "Güzel bir gün olacak."

Keane gülerek kollarını ona doladı ve onu kendine çekti, boynuna ve omzuna burnunu sürttü.

"Mads'in evini onun için dekore ettiğim için orada kalmayı çok seviyor olsam da..."

"Bu hala onu kızdırıyor."

"—kendi evimizi tutmamız gerekiyor. Annenle yaşayamam. O zaman kendi annemle yaşasam daha iyi."

"Bekle." Keane geri çekilip onun yüzüne baktı. "Birlikte mi yaşayacağız?"

"Öyle de olabilir. Final maçlarından sonra koçumuz New York takımının başına geçecek ve beşimizin de onunla gitmesini istiyor."

"Yani *birlikte* olduğumuz için mi, yoksa senin için uygun olduğu için mi birlikte yaşayacağız?"

"Analiz yapmayalım, tamam mı? Her şey benim için yolunda gidiyor. Bu benim için yolunda gidiyor. Neden soruların ve endişelerinle bunu mahvetmek zorundasın?"

"Hiçbir şeyi mahvetmeye çalışmıyorum. Sadece senin..."

Streep, Nelle'i kucığında görünce çılgılık atmaya başladı, sesi Rutowski'nin köpeklerini Charlie'nin evinin içinden havlatmaya başladı.

"Siz ikiniz birliktesiniz!" diye bağırdı ve koşarak yanlarına geldi. Nelle, onun ellerinden kaçmak için Rutowski'ye yaslandı. Keane, o ellerle ne yapmak istediğini hiç bilmiyordu. "*Sizin için çok mutluyum!*"

"Tamam." Mads, Streep'in omuzlarını tuttu. "Onları yalnız bırakalım."

"Sadece kafalarını birbirine sürtüreyim! Sürtüneyim!"

"Sokma! Tock!"

"Yakaladık!" Mads ve Tock, Mads'in kollarını tutup, imza isteyen çılgın bir hayran gibi onu sürüklemek zorunda kaldılar.

"O çok güçlü," diye şikayet etti Tock.

"Kuduz aşısı oldu mu? Kuduz aşısı olması gerekebilir."

Diğerleri hala çılgılık atan Streep'i caddenin karşısına geçirirken, Max sonunda evden çıktı.

"Vay vay vay," dedi, onlara gülümseyerek. "Şu ikinize bakın." "Kapa çeneni," dedi Nelle, ona yaslanırken bile.

"Gördün mü? Bunu *ben* başardım. İkinizi bir araya getirdim. Bu benim başarımdı."

"Bu nasıl senin sayende oldu?"

"Çünkü ben varım. Ben olmasaydım, asla tanışmazdınız ve şu anda onun devasa aletine minik kıcını sürtüyor olmazdın."

"Git. Defol," diye bağırdı Keane.

"Bu arada, Mimi seninle iletişime geçti mi, Nelle, çünkü..."

Max koşarak uzaklaştı, yol boyunca gülüyordu, Keane ise hırlayan ve ısırmaya çalışan Nelle'i kucığında zorlukla tutuyordu.

"Max'i bırak. O buna değmez."

"Senin intikamcı olduğunu sanıyordum." "Öyleyim. Hem de çok."

"O zaman onu unutulmaya mahkum etmek için neden dövmem gerektiğini anlamalısın."

"Anlıyorum, ama o da düğüne gelecek, değil mi? Kız kardeşinin düğününde Max MacKilligan'ın... bir şeyler yapmasından daha iyi bir intikam olabilir mi?"

Nelle'nin tüm vücudu gevşedi ve gülümsedi. "Harika bir noktaya değindin." "Biliyorum."

"Ve bu bana alışverişe gitmek için mükemmel bir neden veriyor." "Neden alışverişe gitmen gerekiyor?"

"Takım arkadaşlarım *her şeyi* giyemezler, değil mi? Onlara uygun kıyafetler almam gerekecek."

"*Mads'e* uygun kıyafetler almaktan bahsediyorsun, değil mi?" "Tabii ki ondan bahsediyorum."

"Sırf onu kızdırmak için mi?" "Evet."

Sanki onun hakkında konuştuklarını biliyormuş gibi, Mads caddenin karşısındaki evinin önünden bağırdı: "*Nelle!* Strateji hakkında konuşmalıyız. Buraya gel

buraya gel!"

Nelle ayağa kalktı. "Gelmek ister misin?" diye sordu. "Eminim kardeşlerin de orada olacaktır. Ve yemek de olacaktır."

"Evet, tamam."

Ondan birkaç adım uzaklaştı, ama Keane ayağa kalkmadan ona döndü, ellerini çenesine koydu ve ona yaklaştı.

"Ve birlikte yaşayacağız," dedi ona, "çünkü seni seviyorum. Ve eğer beni terk etmeye kalkışırsan, beni terk ettiğin o sürtüğü bulur ve bunun bedelini *senin* hayatınla ödettiririm. Anladın mı?"

Keane sıırttı. "Kesinlikle."

"Güzel!" Onu öptü. Hızlı ama güçlü bir öpücüktü. Sonra sadece Nelle Zhao'nun yapabileceği şekilde, kısa şortu ve dar beyaz tişörtüyle havalı bir şekilde uzaklaştı. Tanıdığı tüm kadınlar kadar kendinden emin bir şekilde.

Evin arkasından gelen yeğeni, verandaya koştu ve salıncakın arkasındaki tırabzana tırmandı. Kollarını boynuna dolayarak, "Amcam Mean aşık mı?" diye sordu.

"Evet, aşık."

"Kötü Amcam artık İyi Amca olacak mı?" "Bu hayatta olmaz."

"İyi. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Amcasının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, amcasının üzerinden atlayarak verandada zıplamaya başladı.

"Ayrıca," diye ekledi Charlie ile birlikte eve girmeden önce, "Nelle'in İyi Amca'yı sevmeyeceğinden eminim."

Evet, o da bunu biliyordu.

Bölüm 37

Paolo yavaşça uyandı. Kafese kapatıldığını hatırladı. O kafes içinde bir uçaktan atıldığını hatırladı. Şimdi yerdeydi, ama ölmemişti. Garip. Düşüş onu öldürmüş olmalıydı. Sonra kafesini kaplayan malzemeyi gördü. Bir paraşüt olduğunu tahmin etti.

Ayağa kalktı ve hızla aslan olduğunu fark etti. İnsana dönüşmeye çalıştı, ama ne yaparsa yapsın...

İlaçlar hala vücudunda olmalıydı.

Tekrar denedi. Ve tekrar. Bir saat bekledi, sonra tekrar denedi. İnsan şekline geri dönemiyordu.

Ne oluyor lan?

Birinin sırtına atlayıp boynuna bir iğne batırdığını hatırladı. Onu bayıltmak için yaptığını sandı, ama engellemeye çalışmasına rağmen vücudunun zorla dönüştürüldüğünü hatırladı. Şimdi geri dönüşemiyordu.

Emin değildi, ama bunun... kalıcı olduğunu hissediyordu. Hayır. Olamazdı.

Paolo kafesin kapısına doğru yürüdü ve bir itmeye dışarı çıktı. Birkaç adım attı ve Afrika'nın ortasına bırakıldıklarını fark etti.

Lanet olası kurtlar. Lanet olası kurtlar!

Onları tekrar gördüğünde, hepsini öldürecek! Ve MacKilliganları bulduğunda...

O zamana kadar burada kalacaktı. Onun üzerinde kullandıkları şeyin etkisi geçene ve tekrar insana dönüşene kadar burada bir hayat kurabilirdi. Kendi türünün arasındaydı, değil mi?

Su bulmaya ve yiyecek avlamaya karar verdi — açlıktan ölüyordu — yürümeye başladı ama bir... adamla karşı karşıya geldi. Kokladı. Hayır. Bir şekil değiştiren. Bal arısı porsuğu. Sanki hayat şu anda yeterince kötü değilmiş gibi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan porsuk, Paolo'ya, sonra da kafesine baktı. Gözlerini kısarak bir şeyler söylemeye başladı, ama tüm vücudu birden titredi ve çalılıklara doğru koşarak kaçtı.

Paolo, küçük bir kükreme duyana kadar nedenini anlamadı.

Bir sürü, ona doğru yürüyordu. Üç erkek ve çok sayıda dişi.
Mükemmel. Bunu başarabilirdi. Onlar ondan daha akıllı değillerdi.
Onlar sadece hayvandı. O ise bir şekil değiştiriciydi. Onlardan çok daha üstündü.
Onlardan biri olmaya hazır olarak sürünün yanına doğru yürüdü, ama iki dişi, arkalarından gelen yavruları korumak için geri koşarken gördü. Bu sürünün yavruları vardı. *Kahretsin.*

Erkekler kükredi ve dişiler onun etrafında dönmeye başladı.
Paolo, onlarla nasıl iletişim kuracağını bilemeden, onlara kükredi. Onlara kendisinin de onlardan biri olduğunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. O sadece...

Bir erkek sırtına atladı ve Paolo onu attı. Ama bir dişi arka bacaklarına saldırdı ve onu yere sürükledi. Daha fazla dişi saldırdı; erkekler saldırdı, boynuna saldırdı, omurgasına ve yüzüne pençelerini geçirdi.

Karşı koydu, bacağını tutan dişiye tekmeledi ve porsuğun gittiğini gördüğü çalılıklara doğru koştu.

Paolo, porsuğun şu anda geçmeye çalıştığı bir su birikintisine yaklaştı. O da geçebilirse, sürünün kokusunu atabileceğini düşündü. Ama iri bir dişi onu yandan yakaladı ve suya ulaşmadan yere düşürdü, erkekler de ona katıldı, boğazını, kasıklarını ve karnını yakaladılar.

Dişler ve pençelerin vücudunu parçaladığını hissederken gördüğü son şey, suya atlayan bir timsahla savaşan o lanet porsuktu.

Porsuk da kazanmak üzereydi...

* *

Keane tüm şampanya kadehlerini sıraya dizmiş ve pençesini bir hareketle odanın diğer ucuna fırlatmak üzereyken, Nelle'in annesi ona arka bahçesindeki çöp tenekelerinde bulduğu bir kediymiş gibi "Hayır! Kötü!" diye bağırdı. Sonra tüm Asyalı garsonlara sertçe seslendi ve onlara tüm cam eşyaları temizlemelerini işaret etti.

"Bunu *yapmayı* kes!" diye emretti ona, sonra diğer masalardaki insanları muhteşem bir gülümseme ve çekici bir kahkaha ile selamlamak için uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra, Nelle onun yanındaki sandalyeye oturdu. "İyi misin?" diye sordu.

"Annen benden nefret ediyor." "Ve ben seni bunun için *seviyorum*."

Garsona işaret etti ve masaya iki kadeh şampanya getirildi. Ancak garson, Nelle'ye Çince bir şeyler söyledikten sonra hızla uzaklaştı.

Nelle güldü. "Annem, sen bitirir bitirmez ve odanın diğer ucuna fırlatmadan önce tabakları ve bardakları kaldırmalarını söyledi." Daha da çok güldü.

Onun gülüşünü görmek, onun gününü kesinlikle güzelleştirdi. Kız kardeşi ve diğer "aptallar"la birlikte, gelin partisi olarak adlandırdığı grupla birlikte kız kardeşinin süitinde geceyi geçirmek zorunda kaldığından beri mutlu değildi. Akşam boyunca, arka planda gelin ve nedimeleriyle birlikte farklı durumlarda çekilmiş mutsuz yüzünün selfie'lerini ona mesajla gönderdi. Onu kurtarmak istedi, ama o bunun gerekli olmadığını ısrarla söyledi. Ama "önümüzdeki 3 saat içinde bu insanları öldürürsem diye kefalet parasını hazır tut" demişti. Kız kardeşinin tuhaf ifadeli mesajlarını anlamaya başlamıştı, ancak kız kardeşi, onun küçük kız kardeşine ne demek istediğini sormak zorunda kaldığını fark edince, ciddi şifreli kelimeleri en aza indirmişti.

Yine de güzel bir düğün töreniydi. İki farklı kültürün kusursuz bir birleşimi. Keane, Nelle'in kız kardeşinin ne yaptığını neden anlamadığını anlayabiliyordu. Bunun nedeni sadece kız kardeşinin yeni kocasının tam bir insan olması, ya da hayattaki en beyaz beyaz adam olması, hatta parasının onu "halkın adamı" yaptığını düşünen sinir bozucu bir milyarder teknoloji adamı olması değildi - akşamın bir noktasında gerçek bir aptalın söylediği gerçek aptalca sözler - ama bu adamın aslında muazzam derecede *aptal* olmasıydı.

Keane, adam ve bazı arkadaşları arasındaki bir konuşmayı duymak zorunda kalmıştı ve bu o kadar acı vericiydi ki, Keane sonunda onları susturmak için bir tabak yemeği onlara fırlatmıştı. Yarıyı yenmiş güzel bir prime rib'i kaybetmişti, ama buna değmişti. Ve personel, sorgusuz sualsiz yemeğini hemen Kobe sığır eti ile değiştirmişti.

Adamlardan biri Keane'in "küstahlığı" nedeniyle ona meydan okumak için yanına gelmişti, ama Keane ayağa kalkıp kaşlarını çatınca, 1,88 metre boyundaki eski NFL oyuncusu arkadaşlarının yanına geri çekildi ve onlar da onu gecenin geri kalanında görmezden geldiler.

Keane bunu itiraf etmek zorundaydı... Tamamen insan olan erkekleri zorbalık yapmaktan *hoşlanıyordu*. Bu, uzun zamandır Nelle'nin dahil olmadığı en eğlenceli şeydi. Onlar çok

çok aptaldılar.

Ama Nelle'in kız kardeşi de inanılmaz derecede sıkıcıydı. Belki de bu, onun yapabileceği en iyi şeydi.

"Uh... Nelle?"

"Evet?"

"Gözün morarmış mı?"

Sırıtarak başını salladı. "Kız kardeşimde de var!"

"Yani annen de senden nefret ediyor mu?"

"Muhtemelen, ama annemin bunu duyup duymadığını bile bilmiyorum.

Ama bunu kız kardeşim başlattı."

"Max gibi

konuşuyorsun."

"Biliyorum."

Beş yüzden fazla konuğun bulunduğu devasa odayı işaret etti — bu etkinlik kesinlikle çılgınca bir şeydi — ve sordu: "Arkadaşlarının hırsızlık yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Nelle takım arkadaşlarına bir göz attı. Her nasılsa bu dört porsuk, dans pistini dolduran tüm insanları polka dansına kaldırmıştı. Keane nasıl yaptıklarını bilmiyordu, ama bunun için gereken beceriye hayran kalmıştı.

"Hayır. Hırsızlık yapmıyorlar."

"Ben bir Malone'um, Nelle. Yankesiciliği gördüğümde anlarım. Bazı kuzenlerim için, bu tuvaleti kullanmayı öğrendikten sonra öğrendikleri ilk şeydir."

"Evet, aslında çalışıyorlar. Ama hiçbir şey *almıyorlar*. Sadece" — ellerini salladı — "işleri biraz karıştırıyorlar."

"Ne?"

Annesiyle konuşan bir kadını işaret etti. "O Dame Lora Norris-Brunwich. Takmış olduğu kolye kostüm takısı. Ama geldiğinde öyle değildi. *O zaman taktığı şey buydu.*" Başka bir kadını işaret etti. "Bu Jenny D'Bomb. DJ ve sosyal medya influencer'ı, şu anda Hindistan'ın en kaliteli mücevherlerinden yapılmış 1,5 milyon dolarlık bir kolye takıyor. Soru şu: Bu iki kadın ayrılmadan önce kimse fark edecek mi?"

"Herkes oldukça sarhoş, bu yüzden muhtemelen fark etmeyecekler. Ama arkadaşların tuhaf."

"Öyleler. Ve Streep etrafta olduğunda benim 'takım arkadaşlarım'," dedi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

"Anladım."

Nelle aniden kucağına tırmandı ve başını omzuna yasladı.

"Bu boktan şova geldiğin için teşekkürler," diye iç geçirdi. "Bana smokin giydirmediğin için teşekkürler."

"Zorlamayacağımı söylemiştim."

"Tuxedo giyen göğüslü bir erkek gördün mü hiç? Terzi ne kadar iyi olursa olsun, sonunda hep Hulk'un kıyafetlerini yırtıp atması gibi görünürüz. Hiç çekici değil."

"Siyah giysilerinle, 'ben gizli güvenlik görevlisiyim' kıyafetinle mükemmel görünüyorsun."

"Ceketi Berg'den ödünç aldım. Ya da kız kardeşinden. Ya da diğer kardeşinden. Hangisinden ödünç aldığımı gerçekten bilmiyorum."

"O üçünü birbirinden ayırmak zor."

Çenesini kaldırıp ona baktı. "Merak ediyordum da..."

"Tuvalette seks yapabilir miyiz? Cevap evet."

"Hayır. Evet... daha sonra. Ama hayır, işlerin nasıl gittiği konusunda bir sorunun var mı diye merak ediyordum?"

"Neyle? Bu düğünle mi? Çünkü umurumda değil. Bekle... Umurumda olması mı gerekiyor?"

"Hayır, hayır. Düğün değil." Biraz güldü. "Bak, intikam konusunda çok titiz olduğumu biliyorum."

"Öyleyim."

"Ve son zamanlarda işler hiçbirimizin beklediği gibi gitmedi."

Keane, onun ne demek istediğini anlamak için bir saniye düşündü, ama anladığında...

"Oh. O. Evet, her şeyin nasıl sonuçlandığı konusunda sorunum yok.

Sonuçta." "Öyle mi?"

"Evet. Şey..." Etrafına bir an bakındıktan sonra, alçak sesle cevap vermeye devam etti. "O işleri benim, Finn'in, Shay'in ya da annemin halletmesi umurumda değildi. Sadece ailenin halletmesini istedim. Bize borçluydu. Ve aramızda kalsın... Charlie MacKilligan'ın gerçekten aileden biri olduğunu düşünüyorum."

"Awwwwww!" dedi arkalarından gelen ses ve Streep, Nelle'in arkasına geçip kollarını onların omuzlarına doladı ve mümkün olan en sinir bozucu şekilde "awww" demeye devam etti.

"İkinizin birbirini sevdiğine çok sevindim!" diye yüksek sesle bağırdı. "Ve sonunda MacKilligan kardeşleri ailenin bir parçası olarak gördüğüne, Keane! Çünkü onlar da seni seviyorlar!"

"Sen nereden geldin?" Keane hırladı. "Seni aradım!"

Onları daha sıkı sıkı, Keane bu porsukların gerçekte ne kadar güçlü olduklarını tekrar merak etmeye başladı.

"Mads," diye seslendi Nelle, "kızını almaya gelsen iyi olur."

"Öyle mi?" Mads, masanın diğer tarafında durarak ve açıkça yardım etmeden, "Senden istemediğin bir şey mi yapıyor? Evini dekore etmek ya da sana tam uyan bir elbise ve ayakkabı almak gibi? Bunu yapması seni rahatsız mı ediyor?"

"Streep'i getir, yoksa şampiyonun önünde *iki* elimi *de* kırarım..."

"Tamam!"

Mads masanın etrafından hızla dolaştı ve Streep'in kollarını Keane ve Nelle'den çekti.

"Ama ben sadece yüzlerini birbirine yapıştırmak istiyorum!" diye yalvardı Streep.

"Bugün olmaz. Belki başka bir zaman. Şimdi," Mads aniden duyabileceği herkese seslendi, "hep birlikte *polka* yapalım!"

"Hayır, hayır!" Nelle'in annesi hızla yaklaşarak dedi. "Artık yeter." Zoraki bir gülümseme takındıktan sonra kızına dönerek dişlerini gösterip hırladı, "Arkadaşlarını *hemen* buradan çıkar!"

"Emin misiniz? Benim sonuna kadar kalmamı istediğinizi sanıyordum..." "Yap şunu!"

"Peki, anne."

Kucağından kayan Nelle, takım arkadaşlarına el salladı. "Gidelim. Hemen."

Mads, hala Streep'i tutan elini bırakmayan Streep'i çıkışa doğru sürükledi. O, gerçekten onların kafalarını birbirine "çarpiştırmak" istiyordu. Keane bunun nedenini bilmiyordu.

Tock hemen arkalarındaydı, gözü saatindeydi. Max birkaç saniye sonra yetişti ve Nelle'nin yanından geçerken, "Gitmek iyi bir fikir olabilir. Birisi, içeri girdiğinde taktığı 80 bin dolarlık tenis bileziğini takmadığını fark etti." dedi.

Diğerleri uzaklaşınca Nelle elini tuttu ve bütün gece özlemle baktığı çıkışa doğru kalabalığın arasından geçmeye başladılar.

Nelle, dışarı çıkmadan önce babasına el salladı. Babası ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra, önemli bir yerin başbakanıyla sürdürdüğü sohbete geri döndü ve Keane farkına bile varmadan, dışarı çıkıp özgürlüğe kavuştular.

New York'un temiz havasını solumak için durdu... Tabii, yaz mevsimiydi. Yani "temiz" göreceli bir kavramdı. Ama yine de. Özgürlük gibi hissettiriyordu!

"Hey!" Max birkaç metre önden onlara seslendi. "Açlıktan ölüyoruz. Akşam yemeği yemeye ne dersiniz?"

"Evet!" diye cevapladı Nelle. "Senin de aç olduğunu tahmin ediyorum," diye daha sessiz bir ses tonuyla ona dedi.

"Ben bir kaplanım. Her zaman açım."

"Takım arkadaşlarımla yemek yemenin sakıncası yok mu?"

"Streep kafalarımızı birbirine yapıştırmaya devam edecek mi?"

"Yapacak, ama ana yemek gelmeden onu döverek vazgeçireceğim."

"O zaman sorun yok."

"Keane'in kardeşlerine ve erkek arkadaşına buluşmak için mesaj atıyorum," dedi Max.

Şanslılar şanslı piçler henüz davet davet çünkü Zhao

Zhaos Nelle'nin takım arkadaşlarına "artı bir" izni vermemişti.

Nelle elini bırakıp kollarını onun beline doladı ve diğerlerinin arkasında yürürken ona yaslandı.

"Seni seviyorum, Nelle," dedi, kendini tutamadan.

"Ben de seni seviyorum." Onu biraz daha sıkı sarıldı. "Ve seni daha da çok seviyorum çünkü annem artık senden kesinlikle *nefret ediyor*."

"Bu beni rahatsız etmeli," diye itiraf etti, onu sıkıca kucaklayarak. "Ama biliyor musun, güzelim? Aslında hiç rahatsız etmiyor."

Epilog

Onlar Nelle'in peşindeydi. Onu geçmesine izin vermeyeceklerdi. Hepsi iri ve öfkeliydi. Tabii ki çoğunun vücudu olgunlaşan morluklar ve hala açık yaralarla kaplıydı. Ama Nelle hızlıydı. Bir ayının altından, bir çitanın etrafından dribbling yaptı ve bir dişi aslanın büyük ellerinden zar zor kurtuldu.

Sonra sahada Max'i gördü. Potaya en yakın olanıydı. Nelle ona şut atıyormuş gibi yaptı, ama topu Tock'a gönderdi. Tock ileriye doğru dribbling yaptı, başını salladı ve topu Streep'e gönderdi. Streep hemen Max'e şut attı. Max topu yakaladı, ama diğer takım çoktan üzerine çullandı. O da topu bir dişi ayının inanılmaz uzun bacaklarının arasından sektirdi ve Mads topu aldı. Zaman dolarken, Mads iki büyük adım attı ve havaya yükseldi, bir eli yukarıda, top avucunda...

Son düdüğü çalarken o topu potaya smaçladı! Ve bitti.

Son basketi atmışlardı ve üç uzatma sonunda diğer takımı sadece iki sayı farkla yenmişlerdi.

Mads yere sertçe indi, dizlerinin üzerine çöktü ve çığlık attı. Tüm takım yedek kulübesinden çıkıp sahaya koştu ve onu yere yatırdı. Mutlu dişi avcılarının oluşturduğu büyük bir yığın tezahürat yapıyor, çığlık atıyor ve kükrüyordu. Çitalar hariç. Onlar bunun yerine mutlu bir şekilde cıvıldıyorlardı.

Kalabalık da onlarla birlikte kükredi ve müzik çalmaya başladı. İnsanlar sahaya koştu ve aniden Keane ona sarıldı ve onu omuzlarına kaldırdı. Sanki bu bir Amerikan futbolu maçıymış gibi, onun "aptalca" dediği bir maç değilmiş gibi onunla gurur duyuyordu.

Aslında oldukça harikaydı. Shay ve Finn, Tock ve Mads'i desteklemek için oradaydı. Zé, Max'in kız kardeşleriyle birlikte Max'i desteklemek için oradaydı. Streep'in nişanlısı Ashley de oradaydı, ama Max liseden beri tanıdığı bu kadını hala hatırlamıyor gibiydi!

Zamanla, kupa dağıtıldığında tüm takım sahnede idi. Önce, önlerinde yıl ve CHAMPIONS yazan şapkalar ve aynı yazının bulunduğu beyaz tişörtler aldılar. Sonra kupa takdim edildi... takım sahiplerine. Milyoner dişi sırtlanlar kıkırdarak kupayı havaya kaldırdılar, ancak Nelle onların hayatları boyunca bir saniye bile

Sonra MVP ödülü verildi ve Max MacKilligan'a gitti, bu da Mads'i bile mutlu etti.

Eğer her şey burada bitseydi, mükemmel olurdu. Ama Nelle, babasının tribünden nazikçe alkışladığını gördüğünde...

Sahnedan atladı ve ona koştu, kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Burada ne işin var?" diye bağırarak sordu, böylece hala tezahürat eden kalabalığın ve müziğin sesini bastırabilirdi.

"Kız kardeşinin düğününe geldin, ona sadece bir kez yumruk attın ve annenin beni arayıp seni evlatlıktan reddetmek istediğini söylemesine neden olmadın. Öyleyse, küçük kızımın bu önemli anını nasıl kaçırabilirdim?" Kortu işaret etti. "Orada harikaydın, benim küçük tepeli yılan kartalım."

"Baba."

Onu tekrar kucakladı.

"Seninle çok gurur duyuyor," dedi ona. "Senin büyük kedicik."

Nelle bunu biliyordu. Keane hala takımla birlikte sahnedeydi, Dani omuzlarında, küçük yumrukları havada, herkesten daha yüksek sesle tezahürat ediyordu.

"Mutluyum," diye devam etti babası. "Senin başarını kaldıramayacak bir erkekle birlikte olmanı asla istemezdim." Eğilip fısıldadı, "Futbol takımı pek iyi değilmiş diye duydum."

"Ama onları forma sokuyor, baba." "İyi."

"Bizimle yemeğe gelmek ister misin?"

"Hayır, hayır. Annen bekliyor. Ama yakında bir aile yemeği daveti göndereceğim. Sen ve kaplanın da geleceksiniz, değil mi?"

"Tabii ki."

"Güzel. Gitmeden önce bir şey daha var..."

"Evet?"

"Paolo de Medici'nin öldüğü söyleniyor. Cesedi Afrika'da bir yerde bulunmuş."

Nelle bir an babasına baktıktan sonra cevap verdi: "İyi." "Ben de aynen öyle hissediyorum... benim küçük tepeli yılan kartalım."

"Baba."

* *

Charlie, kız kardeşi ve takım arkadaşlarının gece geç saatlerde Mads'in evinde düzenlenecek partiye gitmelerini izledi. Bir kulüpte bir şeyler yapmak da tartışılmıştı, ama kimse bunun için havada değildi. Sadece takım ve partnerleriyle biraz zaman geçirmek istiyorlardı. Ertesi gün Charlie'nin bahçesinde tüm takım, sahipler ve herkesin ailesi ve arkadaşları için bir barbekü düzenlenecekti. Büyük bir parti olacaktı.

Charlie aslında bunu dört gözle bekliyordu, ki bu garipti. Genellikle partiler onu endişelendirirdi, ama kız kardeşi ve arkadaşlarıyla o kadar gurur duyuyordu ki, onlar için bir şey düzenlemek için sabırsızlanıyordu. Özellikle de Nelle işin çoğunu üstlenecekti. O kız organize etmek ve dekorasyon yapmak çok seviyordu. Görünüşe göre bir "personel" ve "profesyonel parti planlayıcısı" çoktan işe alınmış ve "alanı ölçmek" için bahçesine gelmişti.

Neyse. Charlie her şeyin yolunda gideceğinden emindi.

Islık çaldı ve köpekleri koşarak geldi, ayaklarının dibinde durdu. Ona baktılar ve o yürümeye başlar başlamaz onunla aynı adımda yürümeye başladılar. Yine tasmalarını unutmuştu. Onları kullanmıyordu, ama polisler geçerse diye elinde bulundurmaya seviyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Köpeklerle uzun bir yürüyüşe çıkmaya niyeti yoktu. Sadece gece yatmadan önce biraz dinlenmeleri gerekiyordu. Berg onu peynir, şarap ve Chips Ahoys ile bekliyordu. En sevdiği çikolatalı kurabiyelerdi ve bu onu çok heyecanlandırıyordu, çünkü komşuları ona daha fazla çikolatalı kurabiye yapması için para teklif ediyorlardı.

O ve köpekler köşeyi döndüklerinde, beş yerine on köpeği olduğunu fark etti, çünkü beş Belçika Malinois ve Tracey Rutowski yanına yerleşmişti.

"İnsanlar bana gizlice yaklaşmanın akıllıca bir hareket olmadığını anlıyorlar," diye Rutowski'ye hatırlattı.

"Giuseppe de Medici bunu zor yoldan öğrendi, değil mi?"

Charlie durdu ve She-badger'a döndü. Tracey Rutowski ile oyun oynamak için çok iyi bir ruh hali içindeydi. Bu yüzden hemen konuya girdi.

"Ne istiyorsun?"

"Seni işe almak istiyorum."

"Unut gitsin. Başkaları için hırsızlık yapmam ve kazancın ne kadar büyük olacağı umurumda değil..."

"Hırsızlıktan bahsetmiyorum. Bal porsuklarını korumak için bir organizasyondan bahsediyorum. Ve senin bunu yönetmeni istiyorum. Anlaşma benim adıma olacak. Yani benim ve

arkadaşlarımla. Parayı, belgeleri, silahları, ne gerekiyorsa hepsini sana sağlayacağız. Görevleri biz getireceğiz ve bunların yasal olduğundan emin olacağız. Sen ve işe aldığın kişiler, bizim türümüzün güvende kalmasını sağlayacaksınız. Anlaşma bu."

"*Benden* dünya çapında bal porsuklarını korumakla görevli olmamı mı istiyorsun?" "Evet. Sen. Başka kimseyi düşünemiyorum. Ve herkes benimle aynı fikirde." "Herkes mi? Kimler?"

"Santiagolar, Davisler, Von Schäfer-Müllerler, Zhao'lar, Ming'ler. Ayrıca Kenya'dan Akinyi ve Nijerya'dan Osondu. Onların desteğini ve finansal yardımını aldık."

Charlie, önündeki dişi porsuğu inceledi. Malinois cinsi köpeklerden biri arka ayakları üzerinde yükseldi ve Charlie'nin bakışlarıyla karşılaşırken Rutowski onun boynunu ve kafasını okşadı. Köpek, ona gerçek bir sevgiyle kolunu okşadı ve onun köpeğe bakışları...

"Seni kurnaz sürtük," dedi Charlie.

Rutowski ona sahte bir şaşkınlıkla göz kırptı. "Ne?"

"Aileleri bir araya getirip de Medicilerle savaşmak istemiyordun.

Onları, senin küçük koruma ajansını desteklemeleri için bir araya getiriyordun."

"O aslanları yardımsız da halledebileceğini biliyordum. Ama onlar, diğerlerini de işe dahil etmek için mükemmel bir katalizör oldular."

"Yıllar boyunca, bizim türümüzü yok etmeye çalışan başkaları da oldu. Yeterince katalizörün vardı. Yani..." Charlie sinirlenerek gözlerini kapattı ve uzun bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Böyle bir grubu istediğin zaman kurabilirdin, ama... bunun bedelini kendin ödemek istemedin, değil mi?"

Omuz silkti. "Asla perakende fiyatından almam."

"Vay canına... Edgar Van Holtz'un senden neden nefret ettiğini anlıyorum."

"Ugggggh!" dedi, başını geriye atarak. "*Hâlâ* aynı sızlanan kaltak!"

"*Sen* de cimri bir pisliksin!"

"Ben bütçeye *dikkat* ederim!" Sırıttı. "Yakında bunu takdir edeceksin. Birlikte çalıştığımızda."

"Nelle'i kullandığın şekilde mi? Ve o porsuk ailelerini? *Seni* neden güveneceğimi düşünüyorsun?"

Tracey Rutowski bir adım attı ve yüz yüze geldiler. Sesi alçak kalarak, "Çünkü Charlie MacKilligan, benim hakkımda öğrenmek üzere olduğun şey... Ben arkadaşlarımı *asla* yüzüstü bırakmam." dedi.

Seksenli yıllarda bir ara...

"Bizi bırakın."

Hafif bir tereddüt oldu, ama adamları odadan çıktı. Onlar Stasi'ydi. Bir şey biliyorlarsa, emirleri yerine getireceklerini biliyorlardı.

Ama Amerikalı Manse, oyalanıyordu. "Ne yapacaksın?" diye Almanca sordu.

Böyle aptalca bir Amerikan sorusuna cevap yoktu. Sadece onun gitmesini bekledi, ki o da gitti.

Mahkûmla baş başa kaldığında, ona baktı.

Gençti. Belki on beş yaşında? Ama bu kadar genç biri için oldukça zengin bir geçmiş vardı. Ve gücü!

Küçük Rus kız, Doğu Almanya'daki bağlantılarını hala açıklamamıştı. O isimlere ihtiyacı vardı. Ve onları alacaktı.

Onun önünde durarak, onunla ne kadar uğraştığını *tam olarak* anlaması için, onun boyunu ve yaralarını görmesini sağladı ve şöyle başladı: "Şimdi, tatlım..."

Garip bir ses onu döndürdü, ama gerçekten bakamadan, hemen önünde gördüğü şeyi fark etti.

Hemen geri dönerek ona baktı.

Kadın sandalyeye bağlanmıştı, kolları arkada kilitli ve ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. Göz bağını çıkarmıştı ama ağzını tıkamıştı, böylece kadın çığlık atıp ağlamaktan başka bir şey yapamazdı.

Diğer bir deyişle, onu olabildiğince savunmasız hale getirmişti. Peki neden bu kadar sakindi?

"Adamlarımı geri çağırabilirim," diye Rusça tehdit etti. "Bunu ister misin, tatlım?" Gülümsedi. "Bence bunu istersin."

Başının üstünden bir gürültü duydu ve kısa bir süre yukarı baktı, ama taş tavandan başka bir şey görmedi.

Dikkatini kıza geri çevirdi ve ona baktı. Kafası karışmıştı. Bir şey değişmişti.

Hâlâ çok sakindi. Bakışları doğrudan, neredeyse cesurdu. Bacakları dizlerinden çaprazlanmıştı...

Bir dakika. Bacakları sandalyeye bağlanmıştı, değil mi? Bir gürültü daha duyuldu. Bu sefer ayaklarının altından.

Bunu hiç hoşuna gitmedi. Takımına seslenmeye başladı, ama o sırada kızın serbest eliyle ağzı tıkanmamış parmağıyla yüzündeki bir yeri kaşıdığını gördü.

parmağını

engelleyen bir
şey yoktu. "Ne
oluyor..."

Sırtına bir şey düştü; küçük bir el ağzını kapatarak onu sustururken, diğer el omuz kaslarına bir bıçak sapladı. Elini geriye uzattı, yakaladı ve fırlattı. Tutukludan farklı bir kız odanın diğer ucuna savruldu ve duvara çarptı.

Silahına uzandı, ama kılıf boştu. Sonra silah yüzüne çarptı ve yana doğru sendeledi. Tahta bir tabure sırtına çarptı ve onu yere devirdi.

Kot pantolon, tişört ve Amerikan spor ayakkabısı giymiş üç kız onun önünde durmuş, ona tepeden bakıyordu.

Anlamadı. Ne oluyordu? Bu *nasıl* oluyordu?

Buraya nasıl girmişlerdi?

"Arkadaşım," artık sandalyeye bağlı olmayan mahkum, kahverengi saçlı bir kıza seslendi. Kız İngilizce konuşuyordu. Mükemmel İngilizce.

"Oksana. Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindim!" Bir Amerikalı mı? Bir Amerikalı *çocuk* Doğu Almanya'ya, hatta gizli bir Stasi tesisine nasıl girmişti?

Nasıl... ne zaman...

Neler oluyordu?

Üstlerine haber vermesi gerektiğini bilen adam, kapıya doğru sürünmeye başladı, ama küçük bir el ayağını yakaladı ve onu geri çekti.

"Nereye gidiyorsun, Bay Sapık?" diye sordu Amerikalı.

Dört kız ona bakarken, Amerikalı, onu bıçakladığı kanlı bıçağı Rus'a uzattı.

"Bu onuru üstlenmek ister misin dostum?" diye sordu Amerikalı.

"Seve seve, yoldaş. Teşekkürler." Tutsağı ona yaklaşmak için çömeldi ve "Bunu ister misin, tatlım?" dedi. Kız gülümsedi ve o anda adamın gözüne sadece küçük, beyaz dişler çarptı. "Bence bunu isterdin..."

Shelly Laurenston, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan kitapları *Pride*, *Call of Crows* ve *The Honey Badger Chronicles*'in yazarıdır. Seksi kurtlar, bal porsuğu, aslan ve diğer dişli yırtıcılar hakkında yazmadığı zamanlarda, *Dragon Kin* serisinin beğenilen ve en çok satan yazarı G.A. Aiken olarak seksî ejderhalar hakkında yazmaktadır. Aslen Long Islandlı olan yazar, şu anda Batı Kıyısı'nda yaşıyor ve zamanının çoğunu yazarak ve kurtardığı pitbull'unun herkesi komaya sokacak kadar sevmemesini sağlayarak geçiriyor. Lütfen www.ShellyLaurenston.com adresinden yazarın web sitesini ziyaret edin.

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

HOT
AND
BADGERED

The Honey Badger
Chronicles

"Hot and humorous." —USAToday.com

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

The Wussy Badger
Chronicles

IN A
BADGER
WAY

"Hot and humorous." —USAToday.com

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

The Honey Badger
Chronicles

BADGER
TO THE
BONE

"Hot and humorous." —USAToday.com

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

The Honey Badger
Chronicles

BORN TO
BE BADGER

"Hot and humorous." —USAToday.com

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

The Honey Badger
Chronicles

BREAKING
BADGER

"Hot and humorous." —USAToday.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

